

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOLIDAY Star

10% of
proceeds donated
to colon cancer
research.

A Novel

Sometimes the hero is
the one that needs saving

SPICY / OPEN DOOR VERSION
DR. MELISSA DYMOND

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HOLIDAY Star

DR. MELISSA DYMOND

OceanofPDF.com

Bazen kurtarılması gereken kişi kahramandır.

OceanofPDF.com

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Resimli ve Fotoğraflı Kitap Kapağı Qamber designs

Formatlama KUHN Design Group | kuhndesigngroup.com

Redaksiyon Dymond & Associates

Karakter çizimleri, satışlar, kitap anlaşmaları, yazım güncellemeleri ve daha fazlası için **lütfen yazarın** www.melissadymondauthor.com adresindeki **web sitesini ziyaret edin.**

Sosyal medyada bağlantı kurun-arkadaş olalım!

Instagram: <https://www.instagram.com/melissadymondauthor/>

Facebook: <https://www.facebook.com/melissadymondauthor>

Tiktok: <https://www.tiktok.com/@melissadymond6>

Telif Hakkı © 2023 Melissa Dymond, DO

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, makalelerde veya kitap incelemelerinde kısa alıntılarının kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için www.melissadymondauthor.com ile iletişime geçin.

ISBN (eBook-clean/closed door) 979-8-9875850-0-9

ISBN (eBook-spicy/open door) 979-8-9875850-1-6

ISBN (Baskı-temiz/kapalı kapı) 979-8-9875850-2-3

ISBN (Baskı-baharatlı/açık kapı) 979-8-9875850-3-0

ISBN (fotoğraf kapağı-temiz/kapalı kapı) 979-8-9875850-4-7

ISBN (fotoğraf kapağı-baharatlı/açık kapı) 979-8-9875850-5-4

İlk baskı 2023

OceanofPDF.com

Dünyanın kanser savaşçılara, bu kitap sizin için. Umarım bu hastalıkla birlikte mücadele edebiliriz. Hepimiz birlik oluruz.

Mücadele edenlere, gücünüzün geri kalanımız için bir fener olmasına izin verin.

Kaybettiğimiz ışıklar için, onları her zaman hatırlayalım.

Kendi kişisel kahramanlarım Amelia, Chris ve babam Tony'ye, lütfen savaşmaya devam edin.

MÜZİKAL İLHAM:

Ruth B. tarafından "Dandelions"

OceanofPDF.com

PROLOGUE

O HMYGOD! İşte orada," diye fısıldıyor Jenny tiz bir çığlık atarak, eli kolumda, tırnakları derime batıyor. Kaldırmaya bile zahmet etmedim. bakışlarımı tabağımdan ayırıyorum. Kimden bahsettiğini biliyorum. *Caleb Lawson*. Kendisi

bu gece konuştuğu *tek* şey.

"Onun artık senin kuzenin olduğuna inanamıyorum." Bir akşam yemeği ekmeğini ikiye böldü, üzerine tereyağı sürdü ve gözlerini odanın karşısındaki adamdan ayırmadan ağzına attı.

"O benim kuzenim *değil*." Sinirleniyorum çünkü bu konuşmayı en az bir düzine kez yaptık. Çoğunlukla şaka yapıyor ama açıkçası bu konuyu açmasından bıktım. "O üvey babamın kız kardeşinin oğlu."

Yeni üvey babam.

Annemi uzun beyaz elbisesi içinde bulana kadar kalabalık balo salonunu araştırıyorum. Çok güzel, saçları çiçeklerle örülmüş, kulaklarında kocasının düğün hediyesi elmas küpeler sallanıyor. Uzak akrabalarıyla konuşurken anlamlı ellerini sallıyor.

Ben izlerken, yeni üvey babam Seth onun arkasından geliyor. Bir kolunu annemin beline doluyor ve sohbete katılıyor. Annem ona doğru eğiliyor, sanki en doğal şeymiş gibi kucaklaşmanın içinde rahatlıyor. Bugün, düğün gününde mutlu.

Ben de onun için
mutluyum. Ben
sadece kendim için
üzgünüm.

Bu kötü bir duygu, bencilce bir duygu. Babam neredeyse dokuz yıl önce vefat etti ve annem biriyle çıkmadan önce *uzun* süre bekledi. Ben ve ağabeyim evden taşınana ve küçük kardeşim lise son sınıfa geçip üniversiteye başvurana kadar bekledi.

Sonunda birileriyle çıkmaya başladığında, Seth'le çok çabuk tanıştı. Annem onunla bir geleceği olabileceğini anladığında, her birimizle ayrı ayrı konuştu ve ciddileşmeden önce iznimizi istedi.

Seth'in onun elini tutup dans pistine götürmesi beni rahatsız etmemeli. O bunu hak ediyor, bir kez daha sevmeyi. Bunu biliyorum. Buna tüm kalbimle inanıyorum.

Ama ne yazık ki bu beni rahatsız ediyor. Çünkü tek görebildiğim babamın onu oturma odamızda döndürdüğü, Noel ağacının renkli ışıltısında dans ettiği. Kahkahalarının sesi ve sanki başka kimse yokmuş gibi birbirlerinin gözlerinin içine nasıl baktıkları.

Kendime bunun bir anı, *bunun* ise gerçek olduğunu hatırlatmak zorundayım.

Dans pistinden uzaklaşıp krem rengi balo salonuna bakıyorum. Beyaz güller ve zambaklardan oluşan sade çiçek aranjmanları, slip kaplı sandalyelerle çevrili masaların üzerinde duruyor. Kristal avizeler, sohbet edip kaynaşan konukların üzerine sıcak bir ışık saçıyor.

Pencereden bakıldığında, mükemmel bir Santa Monica günü. Pasifik Okyanus beyaz şapkalı dalgalarla parılıyor. Sörfçüler kollarını iki yana açarak dengede dururlar, ancak bindikleri dalga kuma çarptığında suya devrilirler.

Annem çınlayan bir kahkaha atarak dikkatimi tekrar ona çekiyor. Seth'in onu dans pistinde döndürerek beyaz gelinliğinin çan şeklinde açılmasına neden olmasını izliyorum.

Benim de böyle bir elbisem var. Giysi poşetinin içinde, dolabımın en arka köşesinde duruyor. Hiç giyilmedi.

"Sence aynı anda hem mutlu hem de üzgün olmak mümkün mü?" Jenny'ye önümdeki yer kartıyla oynayarak soruyorum. Üzerinde el yazısı ile yazılmış bir isim var.

Dr. Gwen Wright.

Jenny cevap veremeden ağabeyim Brandon yanıma geldi. "Sıra sende," dedi bana. Ayağa kalkıp onu odanın ortasındaki yükseltilmiş kürsüye kadar takip ediyorum, orada bir mikrofon sehpanın üzerinde beni bekliyor.

Annem ve Seth danslarını bitirip düğün için ayrılan uzun, dar masadaki yerlerini aldılar. Göz ucuyla bakıyorum ve annem bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor.

Endişeyle dantelli, mavi nedime elbisemin geniş eteklerini yeniden düzenliyorum. Yanımda Brandon elindeki çatalı kristal bir kadehe vuruyor. Yüksek çınlama sesi odada yankılanarak herkesin dikkatini çekiyor. Brandon mikrofonu bana uzatıyor ve bir adım geri çekilerek beni spot ışıklarının altında, yabancı hissettiren bir yerde yalnız bırakıyor. Güvensizlik beni hırpalıyor, yıllar içinde inşa ettiğim özgüveni parçalıyor.

Kalabalığa baktığımda, bakışlarım iki masa aşağıda oturan, takım elbise ceketini çıkarmış ve kravatı yamuk olan küçük kardeşim Teddy'ye takılıyor. Bana sevimsiz bir başparmak işareti yaparak moralimi yükseltmeye çalışıyor. Ben de titrek bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Boğazımı temizledikten sonra, "Herkes merhaba." diyorum. Mikrofon tiz bir geri bildirim tıslaması çıkarıyor. Yeniden ayarlıyorum ve doğal olmayan bir sesle yeniden başlıyorum. "Ben Gwen, gelinin kızı ve aynı zamanda baş nedimeyim. Annem Melinda ve Seth'in evliliğini kutladığımız bugün aileme ve bana katıldığınız için hepinize teşekkür ederim.

"Çoğunuzun zaten bildiği gibi, dünyadaki en iyi anneye sahibim. O çocuklarını her şeyden önce düşünür. İster okuldaki bir projeyi bitirmemize yardımcı olmak için geç saatlere kadar ayakta kalsın, ister hasta olduğumuzda kanepede bize sarılsın, annem her zaman yanımdaydı."

Duraksıyorum, boğazımdaki düğümü yutkunarak bastırıyorum, bir sonraki bölüm için endişeleniyorum. Bu konuşmada babamın kolon kanserinden ölümüne nasıl değineceğimden emin değildim. Çok hastalıklı olduğu için görmezden mi gelmeliydim yoksa onu onurlandırmanın ve ailemin yaşadığı tüm zorlukları kabul etmenin bir yolu olarak mı bahsetmeliydim?

o öldükten sonra. Sonunda onu da dahil ettim. Hâlâ her gün babamı düşünüyorum ve onu dışarıda bırakmak bana ihanet gibi gelmişti.

"Babam vefat ettikten sonra, annemin bize baktığı kadar kendisine bakacak birine de ihtiyacı olduğundan endişeleniyordum. Seth'le tanışıp ona aşık olduğunda, artık bu konuda endişelenmeme gerek olmadığını anladım. Hayatını paylaşabileceği birini bulmuştu. Onu en az bizi sevdiği kadar seven birini."

Dudaklarım gergin bir şekilde Seth'e gülümsüyorum ve kadehimi ona doğru kaldırıyorum. O da hoş bir şekilde gülümseyerek bana başıyla karşılık veriyor.

"Ailemize hoş geldin, Seth. Kız kardeşi Marjorie'ye de hoş geldin. ailesi." Bardağımı odanın diğer tarafına, Marjorie'nin oturduğu yere doğru eğiyorum.

Marjorie ışıldıyor, ilgi odağı olmaktan memnun, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Seth'in kız kardeşiyle sadece birkaç kez karşılaşmıştım ama bana sığ ve gösterişçi biri gibi gelmişti. Herkesin gözünün kendisinde ve yanında oturan adamda, oğlu mega süperstar Caleb Lawson'da olmasından hoşlanacağını düşündüm. Kocasını Ben, karısı ve çocuğunun arkasında uysalca oturuyor.

"Annem ve Seth'in şerefine kadeh kaldırarak bitireceğim. Birbirinizi bulduğunuz için çok mutluyum. Sonsuz sevgiyle dolu bir hayata. Şeref!"

Bardağımı başımın üzerine kaldırıp dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum

beyaz şarap. Alkol, kalan sinirleri temizler.

Kibar alkışlar beni annemin yanındaki koltuğuma kadar takip ediyor.

Eğiliyor ve yanağıma yumuşak, parfümlü bir öpücük konduruyor. "Bu harikaydı, tatlım. Teşekkür ederim."

Üç çocuğu arasından *benden* konuşma yapmamı istemesinin bir iltifat olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Ama gerçekten, ben bariz bir seçimdim. Kardeşlerim Brandon ve Teddy'ye kıyasla en istikrarlı olan benim. Brandon gibi aşırı katı ve resmi olmama ve Teddy gibi çok resmi olmama ve uygunsuz şakalar yapmama ihtimali en yüksek olan benim.

Annemin koltuğunun önündeki yer kartına bakıyorum. *Bay ve Bayan Peterson* yazıyor. Annem ve ben aynı soyadı bile paylaşmıyoruz.

Artık resmileşti. O hayatına devam etti ve ben hala buradayım. Sıkışıp kaldım. Nişanlandığından beri, hayatına devam edip beni geride bırakacağından endişeleniyorum. Onu da kaybedeceğimden.

Sağdıç olarak Caleb konuşacak. Onun bu geceki varlığı Düğüne ekstra bir heyecan katar. Konuklar, gelin ve damada baktıkları kadar onun masasına da aval aval bakarak zaman geçirdiler.

Kalabalık sustu, onun sahneye çıkışını izledi. Bütün gözler ona çevrilmiş, saygıyla.

Çoğu ünlüyü gerçek hayatta gördüğünüzde hayal kırıklığına uğrarsınız. Beklediğiniz kadar uzun olmadıklarını ya da dergi kapaklarında fotoşoplandıklarını fark edersiniz.

Caleb Lawson değil.

Beyazperdede olduğu kadar gerçekte de yakışıklı. Aklınıza gelebilecek her türlü çekici özelliğe sahip: delici mavi gözler, yontulmuş elmacık kemikleri, dolgun bir ağız. Saçları güneş ışığı renginde. Tropik bir plajda teninizi ısıtan puslu türden. Kaslarından bahsetmiyorum bile. Tanrım, o yontulmuş kaslar.

Hepsi biraz saçma, gerçekten. Bir kişi bu kadar seksi bir ödül almalı. Biz ölümlüler için adil değil.

Mikrofon elinde, Caleb kolayca, zekice gülümsüyor. Dişleri doğal olmayan bir şekilde beyaz ve düz. Ondan başka bir yere bakmak çok zor. İnanılmaz yakışıklılığının ötesinde ondan bir şeyler parlıyor. Rol yaptığında bunu ekranda görebiliyorsunuz ve burada, karşımızda durduğunda daha da belirginleşiyor. Gerçek hayatta kanlı canlı bir yıldız.

Bunu hisseden tek kişi ben değilim. Kadınlar kalabalığın içinde kendilerini yelpazeliyor ve erkekler daha dik oturup saçlarını Caleb'inki gibi sola doğru düzeltiyor.

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. Ünlülere hayranlık fikrine hiçbir zaman inanmadım. Bana kalırsa, film yıldızları da hepimiz gibi pantolonlarını tek seferde giyerler.

"İyi akşamlar, bayanlar ve baylar," diye başladı Caleb, sesi alçak ve

Husky. Duraksıyor, elini saçlarında gezdiriyor ve yutkunuyor. Sonra gülümsemesi genişliyor ve bir espri patlatıyor. "Duygusal bir gün olduğunu biliyorum. Pasta çoktan kat kat oldu."

Kalabalık, sanki bir stand-up komedi gösterisindeymiş gibi kahkahalarla gülüyor.

Ki öyle değil.

"Benim adım Caleb. Seth benim amcam ve vaftiz babam. Ama bundan daha fazlası. Seth benim akıl hocam, amigo kızım ve vicdanım. Bu önemli günde yanında durmam için beni seçmesinden onur duyuyorum. En iyi arkadaşıyla evlendiği gün."

Konukların hepsi bir "ahh" çeker ve Caleb odaya şöyle bir göz gezdirir, Sanki verdikleri yanıt beklenmedik ve büyüleyici bir şeymiş gibi tatlı tatlı gülümsüyorlar.

İçimden alay ediyorum, neden bunu gören tek kişinin ben olduğumu anlamıyorum. Caleb'in ağzından çıkan her kelimenin, kaşının her çatılışının, uzun parmaklı elinin her hareketinin dinleyicilerinden en duygusal tepkiyi almak için hesaplandığını.

Adam çok ödüllü bir aktör, Tanrı aşkına. Bir kalabalığın önünde durmak, bir hikaye satmak, rol yapmak. Beş yaşından beri bunu yapmak için yetiştirildi.

Caleb devam ediyor. "Bu konuşmayı hazırlarken aşk hakkında çok düşündüm. Gerçek aşkı. Neye benziyor? Nasıl hissettirir? Magazin basınının da defalarca gösterdiği gibi bu konuda uzman değilim." Küçük, kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor ve kalabalık da onunla birlikte gülüyor.

"Biraz düşündükten sonra, gerçek aşkın, birinin sizi sevmediği günlerde bile sizi sevmesi olduğu sonucuna vardım. Siz dünyanın zirvesindeyken ve dünya sizi topuğunun altında ezerken birinin sizin yanınızda durmaya istekli olmasıdır."

"Büyük şeylerde -düğünler, doğum günleri, cenazeler- ve çöpü çıkarmak, çay mı kahve mi tercih ettiğinizi hatırlamak gibi küçük şeylerde de yanınızda olacak biri. Hasta olduğunuzda ya da duygularınız incindiğinde sizinle ilgilenecek biri. Günlük yaşamda meydana gelen tüm o sıradan zalimlikleri öpüp uzaklaştıracak biri. Size ışık tutan biri

Karanlığınıza ışık verir ve siz de aynısını onlar için yaparsınız. Gerçek aşk dediğimde aklıma bu geliyor."

"Neredeyse bir yıl önce, Seth bana gerçek aşkı bulduğunu ilk söylediğinde, size karşı dürüst olacağım, şüpheyle yaklaşmışım. Yani, adam kırklı yaşlarının sonunda ve hiç evlenmemiş. Kırmızı bayraktan bahsediyoruz!"

Daha fazla kahkaha.

"Ama onları birlikte gördüğümde, Seth ve Melinda'yı. Birbirlerinin kişiliklerini nasıl tamamladıklarını görünce. Size her şeyi anlatmama gerek yok, çünkü birbirlerine bakışlarından belli oluyor."

Annemle Seth'e işaret ediyor, gözleri parlıyor, belki de sadece belki bir damla gözyaşı dökebilir.

Ama yapmıyor.

"İşte bu, bayanlar ve baylar," dedi dramatik bir şekilde duraksayarak. "*Bu* gerçek aşk ve amcam bunu bulduğu için inanılmaz derecede minnettarım. Hepimiz çok şanslı olabiliriz. Mutlu çiftin şerefine."

Salon alkışlarla inliyor, öyle ki benim aldığım kibar alkışlar yanında acınası kalıyor.

Caleb, kadehindeki son kehribar likörü de içip ailesinin yanına dönmeden önce, zafer anının tadını çıkararak genişçe sırtıyor.

Kadeh kaldırmalar tamamlandıktan sonra DJ hareketli müzikler çalmaya başlar ve çiftler

dans pistine doğru yol alırlar. Annem ve Seth de onlarla gidiyor.

Jenny'nin masasına dönüyorum. "Bu hiç adil değil," diye yakınıyorum ona. "Caleb Freaking Lawson'la nasıl rekabet edebilirim ki? Elbette o benden daha iyi bir kadeh kaldırarak. Muhtemelen senarist arkadaşlarından birine tüm konuşmayı onun için besteletmiştir."

Yanıdaki koltuğa çöktüm ve pencereden bulutsuz gökyüzüne baktım. yaz gökyüzü. Okyanusa bu kadar yakınken Los Angeles'ın dumanı sudan gelen esintiyle uçup gidiyor. Palmiye ağaçları aynı rüzgârın etkisiyle dışarıda sallanıyor.

Jenny dinlemiyor, gözlerini kocaman açmış beni izlemekle meşgul. "O

Buraya geliyorum," diyor nefes nefese bir fısıltıyla, sesi o kadar boğuk ki hâlâ nefes aldığını teyit etmek için bakıyorum.

Öyle. Zar zor.

Bakışlarımı onu bu kadar heyecanlandıran adama doğru kaldırıyorum.

Caleb'in bize doğru yürüdüğü ve gözlerini bana diktiği kesin.

Masamıza doğru yürüdü, sonra da orada kalıp tepemizde dikildi. Törenden önce onunla kısaca tanışmıştım, yani kim olduğumu biliyor ama henüz Jenny ile konuşmadı. Hızlıca tanıştırdım.

En iyi arkadaşımın elini sıktağında, kız gözlerini kırpmadan ona bakıyor, ağzı bir karış açık, hayretler içinde. "H-h, h-i, merhaba. Merhaba. Hey," diye kekeliyor Jenny. Beyninin eriyerek bir yapışkan su birikintisine dönüştüğünü görebiliyorum. Rahatsız edici derecede uzun bir süre onun elini tutuyor.

Bakışlarım balo salonunun kapısına kayıyor, iki iri yarı adam ellerini önlerinde kavuşturmuş duruyor. Caleb'in korumaları. Seth bu gece burada olacakları konusunda bizi uyarmişti.

Ünlü olmanın, asla gerçekten yalnız olmamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Pek hoş bir şey olduğunu sanmıyorum ama Caleb'in bildiğı tek şey bu. Buna alışmış olmalı. Kim bilir? Muhtemelen hoşuna gidiyordur.

Korumalar Jenny'nin Caleb ile etkileşimini yakından izliyor. Jenny onun elini bırakmayı reddedince bize doğru yaklaşmaya başladılar. Jenny'yi uyarmak üzereydim ki Caleb kendini yavaşça Jenny'nin elinden kurtardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor yumuşak bir sesle. Sonra bana döndü. "Annem artık aile olduğumuz için seni dansa kaldırmamı söyledi."

İsteğı üzerine bir kaşımı kaldırıyorum. "Genelde annenin dediklerini mi yaparsın?"

Ağzı küçük bir tebessümle seğıriyor. "Çoğı zaman. Ben buldum hayatımı çok daha kolaylaştırıyor." Ellerini ceplerine sokuyor, rahatça kamburunu çıkarıyor, moda haftasında podyuma çıkan bir manken gibi poz veriyor. Bunu bilerek mi yapıyor yoksa gerçekten farkında değıl mi karar veremiyorum.

"Peki, ona teklif ettiğini ve benim reddettiğimi söyleyebilirsin," diyorum kibarca.

Kahkahasının gürültüsü ürkütücüdür. Gözlerini sıkıp kapatıyor ve

Başını geriye atıyor ve pürüzsüz bronz teniyle boynunun uzun sütununu ortaya çıkarıyor. Komik bir şey söylemişim gibi gülüyor.

Ona ters ters baktım, sinirlenmişim. Komik olmaya çalışmıyordum.

Kahkaha yerini kıkırdamaya bırakıyor. "Bu çok şirin. Bunun onu tatmin edeceğini düşünüyorsan belli ki annemle fazla vakit geçirmemişsin."

Elini bana uzatıyor, aramızda havada asılı bırakıyor, tutmamı bekliyor.

Bilmiyorum.

Sırtışı genişliyor, sanki ona meydan okumamdan zevk alıyormuş gibi. "Sen evet diyene kadar burada duracağım, o yüzden teslim olsan iyi olur."

Teslim olmaktan nefret ediyorum.

"Bakın, annelerimiz bize karşı birleşti." Caleb başını odanın diğer tarafına doğru sallıyor.

Hareketi takip ediyorum ve annemin Marjorie'nin yanında durduğunu görüyorum. Açıkça bize bakıyorlardı. Annem bana dik dik bakıyor. Kulağımın dibinde bana "uslu dur" diyen sesini duyabiliyorum.

Güzel.

Bugün onun düğün günü.

Olay çıkararak bunu mahvetmeyeceğim. Caleb'ın elini tutup yerimden kalkıyorum.

Kıskanç Jenny'yi arkamızda bırakarak dans pistine gidiyoruz. Slow bir şarkı, son zamanlarda radyoda çok çalınan bir şarkı.

Caleb başını eğip dinliyor. "Bu şarkıyı seviyorum." Sanki müzik onu memnun ediyormuş gibi iç çekiyor.

Beni kendine çekiyor, kollarımı boynuna doluyor ve ellerini belime koyuyor. Onun boyuna erişmek için ayak parmaklarımın üzerine yükselmem gerekiyor. Dokunuşu ılık, hatta sıcak. Bu garip çünkü o anda vücudumdan bir ürperti geçiyor.

Birlikte sallanıyoruz, süslü dans hareketleri yok. Caleb ile dans etmek çok kolay. Belimden sırtımın alt kısmına doğru kayan sert bir el ile diğer dansçıların arasından süzülerek beni kendine çekiyor. Kokluyor

Pahalı alkol, viski veya burbon ve daha da pahalı bir kolonya karışımı gibi, baharatlı bir şeyin alt tonuyla. Tarçın olabilir mi?

Bir dakika sonra başını eğiyor, böylece onu müzikten duyabiliyorum. "Doktor olduğunu duydum. Bu çok etkileyici. Tebrik ederim." Derin bir nefes alıyor ve kulağımı gıdıklayarak geri veriyor.

"Teşekkürler." Ellerimi boynunda yeniden ayarlıyorum, parmaklarımı gevşetiyorum ve sonra daha iyi kavramak için yeniden sıkıyorum.

Son on yılda sadece birkaç film izledim. Tıp fakültesi için çalışmakla çok meşguldüm. Ama filmlerinden birini izledim. Yazın gişe rekorları kıran bir film. Konusunu tam olarak hatırlamıyorum, sadece bir dedektif olduğunu ve bir sürü heyecanlı araba kovalamacası ve patlamalar olduğunu hatırlıyorum.

Belirli bir sahne dikkatimi çekti. Kendini havuzdan çıkardığı sahne. Su, yontulmuş karın kaslarından ve mükemmel vücudundan aşağı dökülüyor.

"Aktör olduğunu duydum," dedim, sanki sadece onu hayal etmiyordum gibi davranarak.

Film... ve onun vücudu.

Başını sallıyor, sonra bana yaptığı gibi onu tebrik etmeyeceğimi anlayınca karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

Bir süre sessizlik oldu ve o da bu sessizliği "Tören güzeldi" diyerek doldurdu.

"Mmm. Evet. Çok güzel," diye mırıldanıyorum dalgınca, aklım babama dönüyor. Annemle babamın düğün gününün nasıl olduğunu merak ediyorum. Hangi şarkılar çalınmıştı? 1990'lardaydı, yani muhtemelen korkunç bir grunge müziği. Annem ve babam birlikte böyle dans etmişler miydi?

Caleb dikkatimin dağıldığını hissetmiş olmalı. Biraz uzaklaşıyor ve sanki söylemediğim şeyleri arıyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

Bu kadar yakından, gözleri su mavisi. O kadar alışılmadık bir renk ki, hangi kısımlarının gerçek, hangilerinin sahte olduğunu merak ederek lenslerin kenarını arıyorum. Görebildiğim kadarıyla lens yok. Hafifçe kıpırdanıyorum, onun incelemesinden rahatsız oluyorum.

"Daha önce gösterdiğin performans mükemmeldi." Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kendisinden uzağa doğru döndürdü. Kollarımız aramızda gergin bir şekilde uzanıyor ve sonra bileğini seğirtiyor ve ben ona geri dönüyorum, bir topaç gibi dönüyorum. Beni kendine çekerken sert göğsüne çarpıyorum.

"Affedersiniz?" Gözlerim bir anda onunkilere kayıyor, o kadar dönmekten başım döndüğü için odaklanmam biraz zaman alıyor.

"Verdiğin kadeh kaldırışı. Sen iyi bir oyuncusun."

Kırıldım, gücendim. "Bu bir performans değildi. O sözler içten ve dürüsttü." Caleb'dan biraz daha uzaklaşarak aramızdaki mesafeyi yeniden açıyorum.

"Doğru," diyor, sanki tam tersini söylüyormuş gibi. Sanki bana inanmıyormuş gibi. "Bir aktörü kandıramazsın, biliyorsun. Annenin amcamla evlenmesinden hoşlanmadığını söyleyebilirim. Onun tamamen sana ait olması hoşuna gittiği için mi?"

Ne. Ne. Heck.

Bu adamın cüreti.

"Öncelikle, annemle hiç yalnız kalmadım. Ben ortanca çocuğum. Onu her zaman kardeşlerim ve babamla paylaşmak zorunda kaldım. Babam öldükten sonra da onu işiyle paylaştım. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama bu düğünle ilgili herhangi bir çekincem varsa bile bunun Seth'le hiçbir ilgisi yok."

Neden devam ettiğimi anlamıyorum. Söylenmeyi burada kesmeliyim ama kelimeler sanki bütün gece içimde kalmaktan yorulmuş gibi dökülmeye devam ediyor. "Onun hayatına devam ettiğini görmek çok zor. Otuz yıl önce annemle babam evlilik yeminlerinde sonsuza dek demişlerdi. Babam buna inanıyordu ama onun sonsuzluğunun anneminkinden çok daha kısa olduğu ortaya çıktı ve bu beni üzüyor."

Dehşete kapılıyorum, gözlerimin kenarlarında bir karıncalanma oluyor, yaşlar orada toplanıyor. Onları saklamak için yere bakıyorum. Caleb'ın eli çenemin altında, onu kaldırıyor. Artık dans etmiyoruz. Öylece duruyoruz, dans pistinin ortasında birbirimize bakıyoruz.

Yetenekli bir aktör, ama yüzündeki sempati ve pişmanlık

bana bakışları son derece samimi görünüyor. Şu anda bana bakışı beni mızraklıyor. Sanki beni *görüyor*.

"Özür dilerim. Ben bir pisliğim," diyor açıkça, sanki bu evrensel bir gerçekmiş gibi.

Nedense bu beni güldürüyor, çünkü bu gece duygularım karmakarışık. Çünkü bu düğünün nasıl olacağını hayal etsem de, Caleb Lawson'ın benden özür dilemesi ve bir pislik olduğunu söylemesi bunlardan biri değildi.

Uzun, çok uzun zamandır ilk kez gülüyorum ve bu beni hafifletiyor. Sanki tüm endişelerim bir şampanya kadehindeki baloncuklarmış, patlayıp geceye karışmak üzere tepeye doğru yükseliyorlarmış gibi.

"Her neyse." Ona gözlerimi deviriyorum. "Sorun değil."

Şarkı bitiyor, sanki yeterince konuştuğumuzu düşünüyor ve ayrılıyor.

"Şey." Bir parça gariplik var. "Dans için teşekkürler." Bana küçük bir selam verdi.

"Evet. Görüşürüz." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Meşgul bir adam. Muhtemelen onu bir daha göremeyeceğim.

Ayrı yollara gideceğiz.

Gecenin geri kalanında Caleb Lawson'ı bir daha düşünmedim. Eminim o da beni düşünmüyordur.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YENİ AY

OceanofPDF.com

ALTI AY SONRA, NEW YORK

Tahane bir tatili geçirmek için en iç karartıcı yerdir. Elbette hasta ve yaralılar için daha kötüdür ama neredeyse onlar kadar kötüdür personel için.

Bir tıp öğrencisi ve şimdi de Acil Servis'te asistan olarak, hastanede çalışarak sayısız tatil geçirdim. Son iki Noel, geçen yılbaşı ve bugün de Şükran Günü.

Elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Dinlenme odasında büyük bir potluck yemeği var. Dilimlenmiş hindi, dolma ve marketten alınmış balkabağı turtasından oluşan bir smorgasbord.

Aynı şey değil.

Sadece bu akşamı atlatmam gerektiğini hatırlayarak kendimi rahatlatıyorum. Bir ay sürecek büyük akademik iznimden önce Manhattan'daki hastanemde son bir mesaim var ve o zaman annemin Los Angeles'taki evine gideceğim. Nihayet Noel'i ailemle geçireceğim ve baharda yayınlamayı umduğum araştırma makalesi üzerinde çalışacağım.

Yapabilirim. Birkaç saat daha.

Ambulans bölümüne açılan otomatik çift kapı kayarak açılıyor, içeri bir kar fırtınası ve üzerine ince bir kadın bağlanmış bir sedye giriyor. Bilinci yerinde değil, sağlık görevlileri çılgınca üzerinde çalışıyor. Ona doğru koşuyorum, stetoskopum her adımda omzuma çarpıyor. Ezilmiş kar taneleri ayaklarımızın altında eriyip su birikintilerine dönüşüyor.

Sonraki birkaç saat bulanık geçer. Apandisi patlamış beş yaşında bir çocuk, hindiyi fırından çıkarırken kendini yakan bir anne ve hepsinden daha çılgın bir hasta, kalp krizi geçiren bir alışveriş merkezi Noel Babası. Şükran Günü daha bitmedi ama Noel Babalar çoktan çıktı bile.

Akşam dokuz sularında yirmi dakikalık yemek molası veriyorum. Aceleyle doktor odasına gidip ailemi FaceTime'dan arıyorum. Annem ilk zil sesinde telefonu açıyor, sanki elinde telefonla oturmuş beni bekliyormuş gibi.

"Gwen! Şükran Günü'nün kutlu olsun." Benimkiyle aynı renkte ama daha kısa ve daha kıvrımlı sarı saçlarını yüzünün dışına doğru itiyor. Sesi mutlu ve rahat. Babamın ölümünden sonraki yıllarda, para sıkıntısı çektiğimiz ve kederin hepimizi sardığı zamanlarda sahip olduğu stresli, kırılmış ses tonundan ziyade onu bu şekilde duymak beni hala etkiliyor.

"Selam anne. Şükran Günü'nün kutlu olsun. Nasıl gidiyor?"

"Güzel, tatlım, ama seni özledim." Kaşlarının arasında küçük bir büzülme. Annem elini ekrana doğru kaldırıyor, sanki ekranın içinden bana dokunmak istiyor.

"Pip evdeki onca insanla nasıl?" Minik, ürkek Chihuahua'mızı soruyorum. Pip bizim ona taktığımız lakap, Pipsqueak'in kısaltması.

Annem gülüyor. "Pip'i bilirsin. Zamanının çoğunu kanepenin altına sinerek geçiriyor."

Birbirimize gülümsüyoruz, sıcaklık ve şefkat telefon ekranlarımıza kadar ulaşıyor. Bu an, arka plandan gelen bir matkap sesiyle bölünüyor. Annem irkildi.

"İnşaat nasıl gidiyor?" "Şükran Günü'nde çalışmaları için fazladan para ödediğinize hâlâ inanamıyorum" diye ekliyorum.

Annem ve Seth'in evlendikten sonra birlikte aldıkları ev 1950'lerde Batı Los Angeles'ın banliyölerinde iki katlı bir bungalov. Burayı aldıklarında çok sevinmişim çünkü en iyi arkadaşım Jenny'nin yaşadığı mahallenin aynısıydı. Ne yazık ki taşındıktan sonra duvarlarda ve tavanlarda eski evleri yalıtım için kullanılan ölümcül bir malzeme olan asbest keşfettiler.

Bu durum, durumu düzeltmek için tüm evin boşaltılmasına yol açtı. Birkaç ay boyunca bir otelde yaşadılar çünkü eve dönmek çok tehlikeliydi. Tadilatın bu kısmı tamamlandı ve tekrar eve taşındılar. Şimdi, eskimiş sıhhi tesisat ve elektrik hatlarının değiştirilmesi de dahil olmak üzere evin yeniden inşa edilmesi gereken aşamadalar.

Seth ve annem öncelikle ana yatak odası, mutfak ve oturma odasını Şükran Günü'ne yetiştirmeye odaklanmışlardı. Evin geri kalanı hala harap durumda ve ailemizin geri kalanını yakındaki bir otelde kalmaya zorluyor.

Annem yüzünü buruşturur. "Biliyorum. Onlardan tatil günü çalışmalarını istediğim için kendimi çok kötü hissediyorum, ama bu projeyi bitirmek zorundayız. Birçok malzeme sipariş edildiği için beklenenden daha uzun sürüyor. Kötü haberlerim var. İşçileri zorluyoruz ama odanız henüz bitmedi." Yüzü hayal kırıklığı içinde düştü. "Çok üzgünüm tatlım. Hazır olacağını umuyordum. Eski eşyalarının olduğu kutuları bile çıkardım ki senin için açabileyim ve duvarlara posterlerinden bazılarını asabileyim ama beklemek zorunda."

"Sorun yok anne. Önemli bir şey değil."

"Bu büyük bir mesele. Bu evin senin için bir ev gibi olmasını istiyorum, Gwen. Burada her zaman hoş karşılandığını hissetmeni istiyorum."

Başımı sallıyorum, ona *gerçek* evim olarak kabul edebileceğim tek bir ev olduğunu söyleyemiyorum. İçinde büyüdüğüm ev. Babam öldükten sonraki o karanlık günlerde satmak zorunda kaldığımız ev.

Şimdi mutfakta, annem telefonunu tezgâhın üzerine koyup duvara yaslıyor, sonra geri çekiliyor, böylece tüm odayı görebiliyorum.

Mutfakta büyük bir adayı çevreleyen beyaz dolaplar vardır. Yuvarlak bir masa kısmen bitmiş bir yapboz tarafından işgal edilmiş durumda. Bu bir aile geleneğidir. Her bayram tatilinde yeni bir yapboz tamamlarız. Görebildiğim kadarıyla bu, etrafa saçılmış çok sayıda mavi parçayla karmaşık bir okyanus sahnesine benziyor.

Ev açık konseptlidir. Mutfak, aile odasının içine doğru akmaktadır.

Köpek tüyleriyle tozlanmış pelüş bir kanepede televizyonun önünde duruyor.

Küçük kardeşim Teddy kanepeye yayılmış futbol izliyor.

"Hey, Ayıcık Teddy," diye sesleniyorum telefonda ve bir homurtuyla karşılık alıyorum. O içeride

Michigan Üniversitesi'ndeki ilk yılında yurtlarda RA olarak çalışıyor.

Marjorie ve Ben kanepenin yanındaki sandalyelerde oturuyorlar. Koro halinde selam veriyorlar, ben de karşılık veriyorum. Marjorie'yi görmek midemde hoş olmayan bir his uyandırıyor. Onu son gördüğümde, düğünde Caleb'in yanında otururken ne kadar kendini beğenmiş görüldüğünü hatırlıyorum.

Üvey babam Seth mutfığa giriyor. Annemle evleneli altı ay oldu, ama onu ne zaman görsem içimde o eski kızgınlık hissi uyanıyor. Bu ona haksızlık. O harika bir adam, ama onun varlığı hayatın hala kabul edemediğim şekillerde değiştiğini sürekli hatırlatıyor.

Annem bizim için endişeleniyor ve birbirimize bağlanamıyoruz. Bunu söyleyebilirim. Ben geldiğimde

Ağustos ayında kısa bir ziyaret için eve geldiğinde, Seth ve benim tamamlamamız için küçük görevler ayarladı, sanki kendisi İK'daymış ve biz de birlikte çalışması gereken iki çalışanmışız gibi. Bize hangi takım kurma aktivitelerini verirse versin, zoraki konuşma aşamasını bir türlü geçemedik.

Çok sevdiğim güzel baldızım Liv mutfakta bir şeyler kontrol ediyor.

Fırında bir şey var. Yedi yaşındaki ikiz yeğenlerim, Brandon ve Liv'in çocukları Maddie ve Megan çığlık çığlığa evin içinde koşturuyorlar.

Onları bir arada görmek beni daha da yalnızlaştırıyor. Keşke ben de yanlarında olsaydım. Akşamın nasıl geçeceğini çok iyi biliyorum. Gecenin ilerleyen saatlerinde Şükran Günü yemeği yiyecekler, birbirleriyle hasret gideren yetişkinlerin sessiz sohbeti eşliğinde hindi. İkizlerin uğruna kavga edeceği tek bir ekmek kalana kadar yenecek. Artan dolmalar köpek kabına sıyrılacak. Yemeklerini bitirdikten sonra bulmaca üzerinde çalışacaklar.

Her şeyi kaçıracağım. Yemeği. Yapbozu. Yeğenlerimin sıcak kucaklamalarını ve salyalı köpek öpücüklerini.

Yine de sorun değil. Yarın eve uçuyorum. Çoğu kişiyi göremeyeceğim.

Ailemle. Hepsi okula ve işe dönmek için ayrılacaklar ama en azından ben annem ve Seth ile vakit geçireceğim. Ve sadece bir ay sonra Noel'i kutladığımızda herkes tekrar bir arada olacak.

Kalçamdaki çağrı cihazı titreşirken aynı anda telefonum da titriyor. önümdeki masaya ping atıyor. Mesajları kontrol ediyorum.

"Hey, çocuklar?" Aileme sesleniyorum. "Bir dakika içinde gitmem gerekiyor. Beni acil servise geri çağırıyorlar."

Telefonum elimde, ayağa kalkıp uzun beyaz laboratuvar önlüğümü giyiyorum, cepleri açık, stetoskopum, kalemlerim ve defterlerimle dolu.

Annem yaklaşıyor, eğiliyor. Kahverengi gözlerinde endişe, ağzının etrafında çok iyi bildiğim bir sıkışma var.

"Anne? Neler oluyor?"

Üvey babam arkasından yaklaşıyor ve onun omzuna rahatlatıcı bir el koyuyor. Annem de ona bakıyor. Seth ve annem arasında bir bakış geçiyor. Sadece ikisi tarafından anlaşılabilen sessiz bir konuşma gerçekleşiyor. Dudaklarını birbirine bastırıyor, belli ki endişeli.

"Seninle bir şey konuşmam gerek tatlım," diyor tereddütle. "Seth ve ben... kısa bir süre için Japonya'ya taşınacağız."

"Japonya mı?" Yankılanıyorum, körü körüne bir sandalyeye uzanıp içine düşünüyorum.

"Seth orada bir departmanın başına geçmek için harika bir fırsat yakaladı. Son teknoloji yazılım geliştirme çalışmaları yapıyorlar ve bunun bir parçası olmak büyük bir onur. Bunu birkaç gün önce öğrendik. Size söylemeden önce bunun gerçekten gerçekleşeceğinden emin olmak istedim."

"Taşınıyor musun?" Oda etrafımı sarıyor.

"Bu kalıcı bir taşınma olmayacak. Bu evi tutacağız ve tadilat bittikten sonra kiraya vereceğiz. Seth'in projesinin bir ila iki yıl sürebileceğini düşünüyorlar. Sonra geri döneriz." Annem açıklamaya çalıştıkça her kelime daha da hızlı çıkıyor.

"Peki ya senin işin? Biz ne olacağız?" Kardeşlerimi ve kendimi düşünüyorum. Brandon ve Teddy'yi arabada gördüğümde ihanetin acısı

oturma odasında bana sempatiyle bakıyorlar. Bu habere şaşırmış görünmüyorlar, bu da zaten bildikleri anlamına geliyor. Neden en son ben öğrendim?

Annem ekrana yaklaşıyor ve ailemin geri kalanını unutturuyor. En sakinleştirici sesiyle şöyle diyor. "Orada uluslararası bir okulları var. Benim gibi bir matematik öğretmeni arıyorlarmış. Bize ulaştıklarında çok mutlu oldular. Şimdiden bir iş ayarladım bile."

Annem elini Seth'in elinin üstüne koyuyor ve ona gülümsüyor. O kadar samimi bir bakış ki bakışlarımı kaçırmama neden oluyor. Sesi boğuk, duygu dolu. "Neredeyse kader gibi, her şey bu kadar kolay yerine oturdu."

Kardeşlerime sevgiyle bakıyor. "Size gelince çocuklar, siz gerçekten Bana artık burada ihtiyacın var."

"Sana hâlâ ihtiyacım var." Burnumu çekiyorum, boğazım düğümleniyor, annemin beni terk etme fikrinden nefret ediyorum. Sadece ülkenin değil, dünyanın öbür ucuna taşınmak.

Babamı çoktan kaybettim.

Önce Seth ile olan evliliğim ve şimdi de bu taşınma ile annemi kaybetmekten daha da çok korkuyorum. Bu durum pek çok soruyu beraberinde getiriyor. Şimdi kimim kalacak? Benimle kim ilgilenecek? Tüm ailem taşınmışken ben kime bakabilirim?

Nazikçe gülümsüyor. "Ama bana ihtiyacınız yok tatlım. Hepiniz taşındınız ve yetişkin hayatlarınıza başladınız. Bu benim için de zor bir alışma süreci oldu. Büyümenizi izlemek." Annem titreyerek nefes alıyor ve gülümsemesi dalgalanıyor. "Japonya'dayken sizi özleyeceğim. Seni zaten özlüyorum ama sadece bir uçak yolculuğu uzakta olacağım. Birbirimizi görmeyecek değiliz ya."

Ona bunun o kadar basit olmadığını söylemek istiyorum. New York ile Japonya arasındaki uçak yolculuğunun New York ile Kaliforniya arasındaki yolculuktan çok daha uzun olduğunu. Ama son iki yıldır Noel'de eve bile gidememişken bunu ona nasıl söyleyebilirim? Ona ihtiyacımız olduğunda orada oturup beni ya da kardeşlerimi beklemesini mi bekliyorum?

Bencil olma isteğimi dizginliyorum. Benim için burada kalmasını talep ediyorum. Varlığımın her zerresi bu fikirden nefret etse de, hâlâ burnumu

çekerek başımı sallıyorum. "Japonya kulağa hoş geliyor. Hep orayı ziyaret etmek istemişimdir."

Gözlerinde rahatlama var. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Mesele de bu, tatlım. Seninle konuşmam gereken şey. Yarın ayrılıyoruz."

OceanofPDF.com

TYarın!" O kadar yüksek sesle bağıyorum ki salondaki diğer doktorlar başlarını kaldırıp bana bakıyorlar. "Ne demek istiyorsunuz? Yarın mı? Ben

Yarın eve geliyorum."

Benimle yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşuyor, ben küçükken iğne yaptırmak için çocuk doktoruna gitmeden önce kullandığı ses tonuyla. "Biliyorum ve çok üzgünüm ama proje hemen başlıyor. Mümkün olduğunca çabuk gitmemizi istiyorlar."

"Size söyleyecek daha çok şey var. Senden büyük bir iyilik isteyeceğiz. Buraya gelmeye çoktan hazırsınız ve evdeki çalışmalara göz kulak olacak birine ihtiyacımız var. Aslında inşaatla ilgili bir şey yapmanız gerekmiyor. Sahada her şeyi izleyen bir ustabaşı var. Sorumluluk açısından aileden birinin burada yaşaması gerekiyor. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun? Bize bakabilir misin? Çok fazla olduğunu biliyorum."

Sessiz kaldım, afalladım.

Annem yaşadığım bariz şok karşısında telaşlandı ve hemen araya girerek, "Eğer bu çok fazlaysa, seni anlıyorum. Bir süre burada kalabilirim, Seth'in Japonya'ya bensiz gitmesine izin veririm. Okula henüz başlayamayacağımı söylerim. I-"

"Hayır," diye araya giriyorum, sesim sert çıkıyor. Annemi Seth'ten uzak tutmanın sorumluluğunu almamın imkânı yok. Evlendiklerinden beri birbirlerinden ayrılmıyorlar. Sanki annem her dakikasını yeni kocasıyla geçirmek istiyor, belki de babamla kaçırdığı onca zamanı telafi etmek için.

"Sorun değil. Sen git, ben kalırım."

Annem şüpheci görünüyor, ben de ona "*Gerçekten*. Sorun olmaz. Evinize tek başıma göz kulak olabilirim. Hatta böylesi daha iyi bile olabilir. Araştırma notlarımı düzenlemeye ve makalemi yazmaya odaklanabileceğim."

Söylediklerime inanmıyorum ama eğer herhangi bir kuşku gösterirsem annem kendini suçlu hissedecek ve gidecek. Evde benimle kalır ve perişan olur.

"Bu Noel için ne anlama geliyor? Onun için geri gelecek misin?"

Gözleri cam gibi olan annem üzüntüyle başını sallar. "Üzgünüm tatlım, ama sanmıyorum. O zamana kadar yeni evimize yerleşmekle çok meşgul olacağız."

"Peki ya diğerleri? Noel için eve gelecek *kimse* var mı?"

Ağır, garip bir sessizlik çöküyor. Annem gözyaşlarının eşiğinde şöyle der. "Hayır. Ev inşaat halinde olduğu sürece burada kimseye yer yok. Kimse tekrar otel odası tutmak istemiyor. Brandon ve Liv kızlarla birlikte Liv'in ailesine gidecekler."

Bu doğru olamaz. Hepimiz bir Noel daha ayrı kalamayız. Manhattan'da yeni bir hayata başlamak, ailemi özlemenin yanı sıra asistanlığın zorluklarıyla mücadele etmek çok zordu. Bu son birkaç ayı atlatmamı sağlayan tek şey eve dönme beklentisi oldu.

Sesimi hoparlöre yükseltiyorum. "Peki ya sen Teddy? İstiyor musun Noel'i benimle annem ve Seth'in evinde geçirmeye ne dersin? Sen küçükken yaptığımız gibi yatıya kalabiliriz. Battaniyeleri yere sereriz."

Teddy dik oturuyor ve rahatsız olduğunda yaptığı bir hareketle elini yüzünde gezdiriyor. "Yapamam. Kış tatili boyunca yurttta kalması gereken RA olarak seçildim. Bilirsin, eve gitmeyen çocuklar için. Üzgünüm, Sissy."

Eski lakabımı kullandığına göre bu konuda kendini kötü hissediyor olmalı. Yeni yürümeye başladığı ve Gwen'i telaffuz edemediği zamanki lakabı. O isim her seferinde kalbimin tellerini titretiyor, bana onun çekik kafalı olduğu zamanları hatırlatıyor.

yüzünde kraker kırıntıları olan ve dizleri derisi yüzülmüş küçük bir çocuk.
O günler çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

İçimi çektim, yenilmiştim. "En azından Pip'i bırakabilir misin, böylece tamamen yalnız kalmamış olurum?"

Noel'den sonra onu size geri göndereceğim."

"Tabii ki Pip kalabilir. Zaten onunla ne yapacağımızı tartışıyorduk."
Annem hâlâ ağlamaklı görünüyor. "Noel'de hep birlikte FaceTime yapacağız, böylece tamamen yalnız kalmayacaksın."

Herkes başını sallıyor ve ben de onlarla birlikte başımı sallıyorum.

"Evet. Sorun olmaz." Gülümsemeye zorlayarak yalan söyledim ve
"Merak etme. Harika bir Noel olacak."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KALİFORNİYA

Jenny beni havaalanından aldı. Elinde bir tabela ile beni kaldırımda beklediğini gördüğümde, "Evine Hoş Geldin BFF" yazan parlıltılı boyalı poster panosu, çantamı ayaklarımın dibine bıraktım, kendimi attım ve gözyaşlarına boğuldu.

Şimdi, Jenny ve ben annem ve Seth'in boş evinde oturmuş, eggnog'umuzu yudumlarken ve ben ona homurdanırken bulmaca üzerinde çalışıyoruz. "Beni Noel'de yalnız bıraktıklarına hâlâ inanamıyorum. Peki ya gelecek yıl? Annem ve Seth hâlâ Japonya'daysa nerede buluşacağız? Brandon ve Liv'in evinde mi? Liv harika biri ama Martha Stewart tipi değil. Tatillerde herkese ev sahipliği yapmasını hayal edemiyorum. Annem bizi bir arada tutan yapıştırıcıdır."

"Özür dilerim." Jenny'nin bakışları sempati dolu. "Evde olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Noel için benimle ve ailemle Hawaii'ye gelemeyeceğinden emin misin? Ailem seni ağırlamayı çok ister."

İç çekiyorum, aynı anda hem teklif için minnettarım hem de kabul edemeyeceğim için pişmanım. "Benim için o kadar uzun süre yok olmak gibi bir seçenek yok. İnşaat ekibi Noel günü izinli ama o hafta her gün çalışacaklar. Seth zamanında bitirirlerse ikramiye sözü verdi."

Tüm korkularımı ve hayal kırıklıklarımı Jenny'ye döktüğüm için şimdiden kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Her zamanki gibi, ne zaman sessiz kalması gerektiğini çok iyi anladı.

ve ne zaman konuşacağımı. Onunla birlikte olmak bile eve dönüşümün tamamen boşuna olmadığını hissettirdi. En azından bir kişi beni bekliyordu.

Kaliforniya'ya taşındığı altıncı sınıftan beri en iyi arkadaşız. Görsel olarak, daha farklı görünemezdik. Jenny uzun boylu ve kıvrımlı, ben ise kısa boylu ve zayıfım. O daha bebekken Nijerya'dan göç eden ailesinden miras kalan pürüzsüz koyu bir tene sahip. Benim tenim soluk ve hafif çilli, kolayca kızarmaya ve güneş yanığı olmaya meyilli. Onun gözleri bir ayçiçeğinin merkezi gibi kahverengi, benimkiler ise neredeyse yarı saydam olacak kadar açık mavi.

Ne kadar farklı görünürsek görünelim, kalbimde Jenny ve ben bir ve aynıyız. Aynı bayat korku filmlerini, aşk romanlarını ve erkek gruplarını seviyoruz. Kalabalık bir grup yerine sadece ikimiz vakit geçirmeyi seviyoruz, yine de seçim yapmaya zorlansaydım, onun daha dışa dönük olduğunu söyledim. Anlaşamadığımız tek konu okul. Ben her zaman bilimi sevdim, o ise İngilizce ve edebiyata yöneldi. Üniversiteye gittiğimiz UCLA'de, ben biyoloji okudum ve Jenny de gazetecilik okudu.

Ben USC'de tıp fakültesine başladığımda, o da hayalindeki gazete *olan Los Angeles Times*'ta stajyer olarak işe girmişti. Dört yıldır bu işte olmasına rağmen hala çoğunlukla muhabirlere kahve getiriyor ve onlar için araştırma yapıyor ama bir gün araştırmacı gazeteci olmak istiyor.

Bir yudum daha eggnog içtikten sonra önümdeki bulmacaya yeniden odaklanıyorum. Ailem ayrılmak zorunda kalmadan önce pek bir ilerleme kaydedememişti. Sadece yüzde 10'u tamamlandı.

"Beş bin parça biraz iddialı olabilirdi," diye yakınıyorum, masanın üzerine yayılmış neredeyse birbirinin aynısı olan parçaları tarıyor ve her parçanın aynı mavi tonunda olduğuna dikkat ediyorum.

Pip kucağımda yatıyor, vücudu içi boş kemikli bir kuş kadar hafif. Onu okşamadan duramıyorum. Ellerimle alnından ayaklarına kadar ovuyorum. Kulaklarının arkasını, çenesinin altını ve karnını kaşıyorum. Köpek cennetinde, kuyruğu kalçama bir metronom gibi çarpıyor. Onu çok özledim.

Jenny neşeyle, "Bu bulmacanın o kadar da kötü olduğunu sanmıyorum," diyor.

Çıldırılmış. Son kırk dakikadır, sıra sıra sivri dişleri olan bir köpekbalığı üzerinde çalışıyorum. Umut verici görünen bir yapboz parçasını işaret ederek, "Şunu dirseğinin yanındakini bana ver," diyorum.

"O editörle ne oldu? Kötü adama mı?" Bir araya getirirken soruyorum Köpekbalığının kuyruğunun bir kısmı. Hemen cevap vermeyince ona bakıyorum. Koyu kıvrık saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor. Bu saç numarasının gergin olduğu anlamına geldiğini biliyorum.

"Jenny? O editör hâlâ sana zorluk mu çıkarıyor?" Dikkatini çekmeye çalışarak tekrarlıyorum.

Ondan uzakta olmak korkunçtu ama telefonda konuştuk. Neredeyse her gün, önlüğümü değiştirirken ya da evimle hastane arasındaki üç blokluk kısa yolu yürürken birkaç dakikalığına bile olsa. En azından onun hayatında neler olup bittiğinden haberdar oluyorum.

"Evet," diye itiraf ediyor, bana doğru bakarak. "Hâlâ bana patronluk taslıyor. Dün San Diego'daki caz festivalini haber yapma fikrini ortaya attım. Sonra bir baktım, sanki kendi fikriymiş gibi bölüm toplantımızda bundan bahsediyor. Yine de yapabileceğim bir şey yok. O eğlence bölümünün kıdemli editörü."

İnce bir parmağıyla çenesine vurarak düşünüyor. "Biliyor musun, bana biraz Jax'i hatırlatıyor. Aynı kıvrık siyah saçlara sahipler..." Ağzı kapandı ve gözleri bana kaydı.

Başımı bulmacaya doğru eğiyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Eski nişanlının adını duymak içimi daraltıyor. Jenny genelde ondan bahsetmemeye özen gösterir. O hiç var olmamış gibi davranmak konusunda sözsüz bir anlaşmamız var.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Jenny, dil sürçmesinden dolayı suçluluk duyarak.

"Sorun yok," diye onu rahatlatıyorum ama sorun yok çünkü şimdi arabasının arka koltuğunu, camların nasıl buğulandığını düşünüyorum. Gülümsediğinde gözlerinin nasıl kırıştığını.

"En azından ben gitmeden önce birlikte neredeyse bir ayımız var." Konuyu değiştiriyor ve bir yapboz parçasını yerine oturtuyor. "Hawaii'ye gitmek için

Aralık ayının son haftası. Keşke tüm tatili birbirimizle geçirebilseydik."

Ona katılamadığım için üzgün bir şekilde suratını asıyor. Ama belki de üzüldüğü tek şey bu değildir çünkü sonra şöyle der: "Annen ve Seth'in gitmek zorunda kalması çok kötü oldu. Özel *kuzeninin* Noel için ziyarete gelmesini umuyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama sanırım Caleb bir yerlerde film çekmeye gitti. Eminim jet-set yaşam tarzıyla o kadar meşguldür ki uğrayamaz."

Jenny sandalyesini benimkine yaklaştırıyor ve sesini fısıltıya indiriyor. "Onun ve Lola Monroe'nun başına gelenleri duydun mu?"

"Lola Monroe kim?" Ben de fısıldıyorum, boş bir evde neden fısıldadığımızdan emin değilim. Tamam, pek boş sayılmaz. Çekiç sesleri bana inşaat işçilerini hatırlatıyor ama bizi duymuyorlar. Jenny'nin gözleri bu kadar aptal olduğuma inanamıyormuş gibi açılıyor. "Lola Hollywood'daki en büyük, en yeni, en muhteşem aktris. Hadi ama Gwen, onu tanımalısın. Bir metrelik saf ateş. Şu yeni hit Kadın Formula 1 yarış pilotu hakkında olan dizi. Netflix'te var." "Ne diziyi ne de onu hiç duymadım."

Jenny itirafım karşısında skandal yaşamış gibi görünüyor. "O ve Caleb, Caleb programa çıktığından beri birlikteler. Magazin gazetelerinde kulüplerde, partilerde, her yerde birbirlerine sarılmış fotoğrafları var. Hatta bir yardım etkinliğinde kırmızı halıda birlikte yürümüşler." Beklentiyle bana bakıyor.

"Bu tam olarak neden önemli?" Hala anlamadığım için soruyorum.

"Çünkü ayrıldılar. Bu sabah radyodaydı. Söylentiye göre onu terk etmiş. Bunu nasıl bilmezsiz?"

"Neden takip edeyim ki? Ünlü dedikodularını takip etmiyorum. Unutmayın, onunla sadece bir kez, düğünde tanıştık. Ve dürüst olmak gerekirse, bir kere yeter de artar bile." Köpekbalgımı bitirmeyi umarak önümdeki yapboz parçalarını karıştırıyorum.

Jenny beni duymamış gibi devam etti. "Bahse girerim ondan ayrılmıştır

Birkaç ay önceki araba kazası yüzünden. Porsche'sini Pasifik Sahil Otoyolu'nda, okyanusun hemen kenarında parçalamıştı. TMZ, alkollü araç kullanmaktan ceza almamış olmasına rağmen, sarhoş ya da uyuşturucu kullanmış gibi bir hava yarattı. Haberin başlığı 'Lawson'ın başı kanunla derde girdi' şeklindeydi. Akılda kalıcı değil mi?" Jenny'nin içindeki muhabir iyi bir manşeti sever.

Telefonunu karıştırıyor ve fotoğrafı görebilmem için uzatıyor.

Bu üzücü bir görüntü. Çevredeki her şey gecenin mürekkep gibi karanlığında eriyip gidiyor. Asfalt kaygan, yağmurla kararmış. Cam kırıkları yolda parıldıyor. Sahnenin ortasındaki arabayı aydınlatmak için uzun üçayaklar üzerine geçici ışıklar yerleştirilmiş.

Tabii buna artık araba denebilirse. Sanırım eskiden kırmızı bir spor arabaydı, ama şimdi vahşi bir canavar tarafından saldırıya uğramış ve parçalanmış gibi görünüyor. Geriye kalan tek şey, pisliğin içinden sivri uçların yükseldiği bükülmüş bir metal yığını.

Midemde ekşi bir bulantı hissi. Acil servisteki nöbetlerime geri dönüyorum, araba kazası kurbanlarının sedyelerde yuvarlanışını, kanlarının ucuz hastane çarşaflarını lekeleyişini izliyorum. Bir insanın böyle bir kazadan nasıl kurtulabildiğini anlamıyorum.

"Ne düşünüyorsun, Gwen?" Jenny soruyor. "Bazen içiyor, mesela Annenin düğününde, o gece sarhoş görünmemesine rağmen."

Ona takılıyorum, "Eminim Caleb'in düğünde ne kadar alkol aldığını biliyordur. Muhtemelen bütün gece ona baktığın için her birini kaç yudumda bitirdiğini saymışsındır."

Jenny tartışmıyor. O gece boyunca Caleb'a gerçekten baktı. En azından erken ayrılmak zorunda kalana kadar. Marjorie, ertesi gün Good Morning America'da bir röportajı olduğu için New York'a nasıl geri döneceği konusunda övünmeyi ihmal etmedi.

Jenny parmağını dudaklarına götürür, hala Caleb'a odaklanmış bir şekilde yüksek sesle düşünür. "Sadece ne olduğunu merak ediyorum. Neden arabasıyla kaza yaptı?"

Köpekbalığı neredeyse tamamlandı. Parçaları gözden geçiriyorum.

"Caleb Lawson'ın yaptığı şeylerin hiçbirini neden yaptığını bilmiyorum ya da umursamıyorum."

Jenny'nin vereceği herhangi bir yanıt kayboldu çünkü köpekbalığımın eksik parçasını buldum. Gusto ile, yumruğumla yerine oturttum ve "Bitti!" diye bağırdım.

OceanofPDF.com

A Maskeli katil onu arkadan yakaladığında genç Drew Barrymore bir elinde beyaz bir telefon, diğerinde ise bir kasap bıçağı tutmaktadır. Adam bıçağı göğsünün derinliklerine saplarken çığlık atar. Kırmızı çiçekleri, kazağını lekeliyor. *Kan.*

İlk Çığlık filminin açılış sahnesini en az bir düzine kez izlemiş olmama rağmen korkmuş bir şekilde göğsümü tutarak sırıyorum. Ebeveyn yatak odasıdayım, annem ve Seth'in pelüş yorganı ve kaz tüyü yastıkları olan devasa büyüklükteki yatağına sokulmuşum. Manhattan'daki küçük stüdyomda hem kanepeler hem de yataklar olarak kullandığım eski şilteden çok farklı.

Yatak odası karanlıktır. Tek ışık televizyondan ve ara sıra çakan şimşeklerin odayı aydınlattığı pencereden geliyor. Dışarıda fırtına var. Rüzgâr saçaklarda uğulduyor ve yağmur pencere camına öfkeyle vurarak içeri girmeyi talep ediyor.

Korku filmi izlemek için mükemmel bir gece.

Bir ürperti ile yorganı boynuma kadar çekiyorum. Televizyonda, öldürülen gencin ailesi onun parçalanmış cesedini bir ağaca asılı halde buluyor. Patlamış mısırı ağzıma atıp yavaşça çiğniyorum, gözlerim dehşet verici manzaraya takılı kalıyor.

Pip yanımda üç kez dönüyor ve tüylü bir topun içine kıvrılıyor. Benden önce uyumuş, usulca horluyor. Ben de onun hemen ardından sızmış olmalıyım, hala uzun acil servis nöbetlerinden kalan uyku açığımı kapatmaya çalışıyorum, çünkü gözlerimi açtığımda kapanış jeneriği dönüyordu.

Sersemce göz kırparken, beni neyin uyandırdığını merak ediyorum. Neden

aniden, sarsıcı bir şekilde,

Uyanık mısın? Kalbim sanki bir mil koşmuşum gibi çarparken karanlığa bakıyorum.

Korkuyorum.

Yatağın yanındaki saat 3:27'yi gösteriyordu. İşte o zaman duydum. Beni uyandırmış olması gereken şeyi. Alt kattan gelen bir ses. Gürültülü bir çarpışmanın ardından derin bir erkek sesi tutarsızca küfrediyor, sanki adamın ayağı metal bir şeye takılmış gibi. Belki de ön kapının yanındaki boya kutusu yığınınına?

Evde benimle birlikte biri var.

Bir davetsiz misafir.

Kalbim boğazıma fırlıyor, çenemin altında güm güm atıyor. Artık sadece korkmuyorum, dehşete kapılıyorum. Bir başlangıçla ne kadar aptal olduğumu fark ediyorum. Telefonum alt katta, mutfak tezgahının üzerinde şarjda. Bazen hastane beni yanlışlıkla arıyor, vardiya dışında olsam bile, bu yüzden yatağımın yanında bırakmıyorum. Bu, telefonumla aramda bir ev istilacısının olduğu bir evde tek başıma kapana kısıldığım anlamına geliyor.

911'i aramanın bir

yolu yok. Yardım

almanın yolu yok.

Aklımdan milyonlarca senaryo geçiyor ve çoğunda ölüyorum. Ya bıçağı varsa? Ya da silahı? Beni soyacak mı? Öldürecek mi?

Hâlâ uyuyan Pip'e bakıyorum.

Bekçi köpeği olmadığı kesin.

Gizlice yataktan kayıyorum ve parmak uçlarımla hafifçe açık olan yatak odası kapısına doğru ilerliyorum. Kulağımı aralığa dayadığımda dolapların açılıp kapanma sesini duyuyorum.

Hırsız evi yağmalıyor.

Öfkeliyim. Ailemi koruma ihtiyacı sistemimi doldururken, alışılmadık derin bir öfke üzerime çöküyor. Bu ne cüret? Hangi korkunç suçlu birinin evine girip ondan bir şeyler çalar? Annem hayatında yeterince zorluk yaşadı. Yarın onu arayıp tüm değerli eşyalarının çalındığını söyleyemem. Ona bir travma daha yaşatamam.

Çelik gibi bir kararlılık beni kavlıyor. Burada oturup küçük bir fare gibi saklanmayacağım. Bu davetsiz misafiri durduracağım, telefonuma ulaşacağım ve polisi arayacağım.

Bu gece kurban ben *olmayacağım*.

Yavaşça kapıyı aralayıp koridora çıkıyorum. Bir işçinin koridordaki banyoda bıraktığı, pas lekeleriyle kırmızıya boyanmış büyük bir İngiliz anahtarını hatırlıyorum. O odaya doğru ilerleyerek anahtarı alıyorum, ellerimdeki ağırlığından hoşlanıyorum. Soğuk metal dokunduğumda hızla ısınıyor.

Her adımda yavaşlayarak merdivenlerden aşağı iniyorum. Eski evimde her gevşek, gıcırdayan döşeme tahtasını bilirdim, ama bu evde o kadar çok zaman geçirmedim, bu yüzden temkinli bir şekilde ilerliyorum. İstedğim son şey, saldırmadan önce davetsiz misafiri uyarmak.

Yavaş yavaş kuruyan büyük ıslak ayakkabı izleri ön kapıdan mutfığa kadar uzanıyor. Boyutlarına bakılırsa, adam çok büyük olmalı.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Alt merdivende onun gölgesini görüyorum. Görünüşe göre tek bir suçlu var. Köşeden bakıyorum. Mutfakta, dolapları ve çekmeceleri karıştırıyor, sırtı bana dönük.

Korkudan karnım sıkışıyor. İngiliz anahtarını daha sıkı kavıyorum, avuçlarım terliyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan mutfığa sıçrayıp kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum, ve tüm ağırlığımı kullanarak anahtarı kafasına doğru savurdum. Sanki Bu bir beyzbol sopası ve ben sayı yapmaya gidiyorum.

Gürültülü bir gümbürtü duyulur. Adam ağır bir şekilde yere düşer. Başını mutfak adasının arkasına saklayarak gözden kaybolur.

O anda evin içinde öyle bir ıslık çalıyor ki, İngiliz anahtarını düşürüyorum. Takırdayarak fayans zemine düştü. Ellerimi kulaklarıma götürüyorum ve sesin nereden geldiğini bulmak için etrafıma bakıyorum. Acı verecek kadar gürültülü, durmadan inliyor.

Gözlerim o korkunç sesin kaynağına takılıyor. Ocağın üzerinde duran çaydanlığın ağzından beyaz bir şerit halinde yükselen buhar. Arkasında, tezgahın üzerinde, içinde bir poşet çay olan bir kupa duruyor.

Bu çok garip.

Suçlular hakkında çok Şey bilmiyorum ama bir yeri soyarken bir fincan çay yaptıklarından Şüpheliyim.

Bakışlarım davetsiz misafirin nemli ayaklarına ve jean giymiş bacaklarına takılıyor.

Kimi bayılttığımı görmek için yavaşça adanın etrafında dolanıyorum. Adam bacaklarından başlayıp yukarı doğru ilerleyerek santim santim ortaya çıkıyor.

Koyu yıkama jean dar beli vurgular.

Gri bir tişört, bronzlaşmış ve tonlanmış karın kaslarını ortaya çıkarıyor.

Parmakları hafifçe kıvrılmış büyük eller. Geniş

omuzlara giden kordonlu n kollar.

Güçlü bir çene, mutfak ışıklarında parlayan açık renk saçlarla kaplı kirli sakal. Dolgun dudaklar.

Düz bir burun.

Altın sarısı saçları, sa çizgisini lekeleyen ve kapalı gözlerinin yanından jilet gibi keskin elmacık kemiklerine doğru inen ince kan damlasıyla koyulaşıyor.

İşte o zaman kimi bayılttığımı fark ettim.

Ben Caleb.

Caleb Freaking Lawson.

OceanofPDF.com

İ nefes nefese kaldım, ellerim yanaklarıma doğru uçtu.
Saçmalık.

Az önce Amerika'nın en sevdiği film yıldızına saldırdım.

Tamamen çıldırmadan önce, doktor moduna geçiyorum. Yanında dizlerimin üzerine çöküp parmaklarımı çenesinin altına kaydırarak nabız arıyorum.

İşte orada. Kalp atışları güçlü ve sabit.

Tanrıya şükür.

Sonra ellerim kafasına doğru ilerliyor ve vurduğum yerden şişen kaz yumurtasını elimle yokluyorum. Kesiği incelemek için yaklaştığımda, beynimin kopuk bir kısmı onun güzel koktuğunu fark ediyor. Düğünde fark ettiğim o baharatlı koku, biraz hindistan ceviziyle karışık tarçın gibi.

Yarasını yokladığımda Caleb uyanıyor, nefesi dişlerinin arasından emilen bir acı tıslamasına dönüşüyor. Bir elini kaldırıp kolumu itiyor.

"Ne..." Tek bir su mavisi göz aralanıp bana bakıyor. "Ne?
-Ne oldu?"

Rahat bir nefes alarak içimden hava fışkırıyor.

Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyor ama ne kadar kötü bilmiyorum.

Topuklarımın üzerine çöküp dikkatle izliyorum. "Adın ne senin?"

"Ha?" Diğer gözü açılır. Alnı kırışıyor, belli ki kafası karışmış. "Gwen, benim. Caleb. Daha önce tanışmış mıydık?" Sanki kafasına darbe almışım gibi bana bakıyor.

Tamamen uygunsuz, hiç de doğru bir zaman değil, ama bir parça

Ben, on dört yaşındaki ben, havada zihinsel bir yumruk pompası yapıyor ve düşünüyorum,

Caleb Lawson az önce ilk kez adımı söyledi.

On dört yaşındaki ben çok aptalım. Yirmi sekiz yaşındaki ben Daha zeki. Genç halini azarlıyor. *Adını bilip bilmemesi kimin umurunda?*

Ellerimi umursamaz bir şekilde sallayarak sakın davranıyorum. "Evet, biliyorum. Bu bir muayene. Nörolojik olarak sağlam olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

Alnındaki kırışıklıklar derinleşiyor. "Ben... ne?"

"Nörolojik olarak sağlam. Eğer beynin doğru çalışıyorsa. Sana bir dizi soru sormam gerekiyor. Hangi yıldayız?"

Sanki ona zor bir şey sormuşum gibi yüzü allak bullak oldu. "2023?"

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?" "Sana söylüyorum, sanırım."

Bir kez başımı sallıyorum ve aynı büyüklükte olduklarından emin olmak için göz bebeklerini inceliyorum. Caleb oturmaya çalışıyor ama onu geri itiyorum. Daha işim bitmedi.

"Kaç parmağımı kaldırıyorum?" İki parmağımı kaldırdım, sanki barış işareti yapıyor.

Caleb onlara bakıyor. "İki."

"Nerede yaşıyorsunuz?"

Tereddüt etti, "Um... her yerde mi?"

Tamam, belki de bu kadar çok seyahat eden biri için kötü bir soru.

Tekrar deniyorum. "Şu an hangi şehirdesin?"

"L.A." Bakışları netleşiyor.

Güzel. Yani, sadece hafif bir sarsıntı. Ona kalıcı beyin hasarı vermedim.

Kafa derisine dokunuyor. Kan lekeli parmaklarını yüzüne götürdüğünde, gözleri irileşir. "Ne?" Oturmak için çaballıyor ve bu sefer ona izin veriyorum. Bir kolumu omzuna dolayarak onu oturur pozisyona getiriyorum.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Sana vurdum."

Caleb'in kaşları çatılır. "Bana vurmak mı? Neden?" Başına tekrar

dokunuyor ve acıya karşı dişlerini sıkıyor. "Ne ile?"

"Seni eve giren bir hırsız sandım. Sana vurdum," derken irkildim, "İngiliz anahtarıyla."

Sesi telaşla yükseliyor. "İngiliz anahtarı!"

"Evet." Dudağımı ısırdım. "Bu konuda... Özür dilerim."

Şaşkınlık öfkeye dönüşür. "Bana vurduğuna inanamıyorum." Başını sıkıyor, parmaklarının arasından kan sızıyor. "Tüm misafirlerine böyle mi davranıyorsun?"

"Ev misafiri," diye alay ediyorum, adrenalin hala damarlarımda pompalanıyor. Korkunun etkisi beni titretiyor ve saldırmaya hazır hale getiriyor. "Daha çok bir gece yarısı katili gibi. Kim gecenin bir yarısı birinin evine böyle girer ki?"

"Seth Amca bana bir anahtar verdi. İstedğim zaman gelebileceğimi söyledi."

Oturduğu için kanaması daha hızlı akıyor. Ayağa fırlıyorum ve tezgahtan bir avuç kağıt havlu alıyorum. Onları bir top haline getirip elini kenara itiyorum ve havlu tomarını yaraya bastırıyorum, diğer elimi de onu yerinde tutmak için başının arkasına koyuyorum. Saçları avucumun içinde ipeksi bir yumuşaklıkta.

"Çoğu insan için her zaman gündüz demektir. Sabahın üçü değil." Ona öfkeli bir bakış fırlattım.

"Şey, affedersiniz. Paris'ten yeni geldim, o yüzden tam olarak emin değilim. Saatin kaç olduğunu." Alaycı ve öfkeli, sanki alınmaya hakkı varmış gibi.

Daha sert bastırıyorum, kanamayı durdurmak için yaraya baskı yapıyorum. Onun alaycılığını kendiminkiyle eşleştirerek taklit ediyorum. "Hepimiz senin gibi dünya gezgini olamayız ama yeni bir icat var, adı saat. Ekstra kolaylık olsun diye telefonunun önüne bile koymuşlar. Belki bir dahaki sefere ona bakmayı denemelisin. Bilirsiniz, gecenin bir yarısı bir eve girip birilerini korkutmadan önce."

Yüzü, kağıt havluyu boyayan kanla aynı renkte kızarıyor. Öfkeli bir şekilde, her kelimeyi yavaşça telaffuz ederek, "İçeri zorla girmedim. Seth Amca'nın bana anahtarı verdiğini söylemiştim."

Sinirlenerek daha sert bastırıyorum.

"Ah." Caleb beni uzaklaştırmak istercesine kolumu tutuyor. Ama çekmiyor, sadece pozisyonunu koruyor. Eli o kadar büyük ki bileğimi tamamen çevreliyor, başparmağı ve orta parmağı üst üste biniyor.

Birkaç dakika böyle sessizce oturduk. O yerdeydi, ben de yanında diz çökmüştüm.

Sessizlik bana sakinleşmek için zaman veriyor. "Bilmiyor musun? Seth ve annem gittiler. Dün Japonya'ya gittiler."

"Ne?" Başını geriye atıyor, ben de kağıt havluyula onu kovalıyorum. "Bunu bilmiyordum. Neden kimse bana söylemedi?"

İçimden acı bir kahkaha dökülüyor. "Kendini çok kötü hissetme. Daha iki gün önce öğrendim. Her şey çok çabuk oldu. Önümüzdeki bir ay boyunca evi izlemek ve inşaatın plana uygun gittiğinden emin olmak için burada kalacağım."

"Çok nazıksınız."

Omuz silkiyorum. "Zaten burada olmam gerekiyordu. Üzerinde çalıştığım büyük bir araştırma ödevi var. Bitirmek için hastaneden izin aldım. Zaten tüm verileri topladım. Sadece biraz analiz yapmam ve yazmam gerekiyor."

"Seth Amca'nın Noel için burada olacağını düşünmüştüm." Omuzları çöktü. "Birlikte geçirebileceğimizi umuyordum." Son kısmı söyleyişinde genç ve hüznü, neredeyse çocuksu bir şey var.

"Şey," dedim ona. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bu evde alacağın tek Noel hediyesi benim."

Başındaki baskıyı hafifletiyorum ve eli bileğimden düşüyor. Kağıt havluyu yavaşça sıyrarak kesiği inceliyorum. Kanama artık yarayı görebileceğim kadar yavaşlamıştı. Alnının üstündeki saçta derin, sivri bir kesik, yaklaşık üç inç uzunluğunda, hala hafifçe sızıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Daha sessiz bir şekilde soruyorum. "Acıyor mu?" "Bana İngiliz anahtarıyla vurmuşsun gibi hissediyorum." Suratını asıyor, somurtuyor. *Tamam. Bunu hak ettim.*

Yarasına bir kez daha baktım. "İyi haberlerim ve kötü haberlerim var.

İyi haber şu ki kanama neredeyse durdu. Kötü haber ise dikiş atılması gerekiyor."

Caleb başını iki yana sallayarak geriye doğru hamle yapar. "Hayır. Hayır. Hastaneye gitmeyeceğim. Kesinlikle *gitmiyorum*."

Yatıştırmak için ellerimi kaldırıyorum. "Üzgünüm ama yapmak zorundasın. Kesik çok derin. Kendi kendine kapanmaz."

O kararlı. "Hayır. Hayır. Hayır. Hayır, hayır."

"Hayır, hayır." Gülüyorum. "Bu bir kelime mi?"

"Kelime olup olmaması umurumda değil. Tüm kelimeler aynı anlama gelir. Cevabım hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu yüzden buradayım. Saklanıyorum." Yüzünde gölgeler uçuşuyor. Perili bir bakış, belki de avlanmış.

"Saklanıyor musun?" Kanlı kağıt havluları alıp ayağa kalkarken ve çöpe atarken tekrarlıyorum. "Neyden saklanıyorsun?"

"Neyden değil. Kimden."

"Kimden demek istiyorsun?" diye düzeltiyorum kendimi durduramadan.

Harika, şimdi de dilbilgisi polisi oldum. Aferin, Gwen.

Caleb tek kaşını kaldırarak bana bakıyor; bu hareketini filmlerde ve dergi kapaklarında görmüştüm. Sağ kaşının bu hareketiyle tanınıyor. O kadar meşhur ki Saturday Night Live'daki bir oyuncu bu konuda ustalaşmış ve programda Caleb'i taklit edebilmek için bu hareketi mükemmel bir şekilde taklit ediyor. Şimdi, annemin mutfak zemininde kanlar içinde otururken o tek kaşını bana karşı kullanıyor.

İçinde bulunduğumuz durumun saçmalığı beni etkiliyor ama gözlerimin o aptalca mükemmel kaşın kavisini takip etmeyi bırakmasına yetmiyor.

"Özür dilerim." Çaba sarf ederek bakışlarımı başka yöne çektim. "Kimden saklanıyorsun?" "Herkesten. Hayranlardan. Paparazzilerden." İç çekiyor, gözleri kısık. "Onlar son zamanlarda her yerimdeydi. Boğucu."

Acaba Jenny'nin bana bahsettiği şu magazin dergilerinden mi bahsediyor? Son ayrılığı hakkında haber yapanlar. Araba kazası.

Caleb devam eder, "Bu ev mükemmel, görmüyor musun? Seth'in gitmesiyle. Beni burada asla aramazlar. Ailem ve halkla ilişkiler ekibim bile nerede olduğumu bilmeyecek."

Mutfak tezgahına yaslanıp ona bakıyorum. Tezgahın köşesi Soğuk granit kalçama batıyor. "Bunu sevdiğinizi sanıyordum. Hayranların tüm o hayranlığı. Paparazzilerin yanıp sönen kameraları. Her reklam iyi reklamdır. Bu tür şeyler."

"Sizler mi?" Ağzı sertçe kapandı. Onu gücendirdim.

"Siz insanlar, ünlü film yıldızları gibi. Demek istediğim buydu." Açıklamamın yardımcı olabileceğini düşünmüştüm ama olmadı. Kaşları daha da çatıldı ve bunun için neredeyse kendimi kötü hissediyordum.

Birini mutsuz etmekten nefret ederim.

Bunu telafi etmek için ona değerli bir şey sunuyorum. Genellikle sadece yakın ailem ve Jenny için ayırdığım bir şey.

Ona bedava tıbbi tedavi öneriyorum.

"Senin için dikebilirim." Başını işaret ediyorum. "İstersen üst kattaki çantamda dikiş ipliği var. Uyuşturucu ilacım bile var."

Geçen yıl Meksika'da bahar tatilindeyken Jenny ayağını kestiğinden beri hep onunla seyahat ederim. Onu sadece nakit para kabul eden şüpheli görünümlü bir acil servise götürmek zorunda kaldığımda yanımda bulundurmadığım için kendime çok kızmıştım.

Onu dikmelerini izledim, dikiş çizgileri düzensiz ve düğümler gevşekti. Kendim yapabileyim diye doktoru yolundan çekmemek için kendimi zor tuttum. Sonunda, o kadar çok öneri ve eleştiride bulundum ki, personel işim bitene kadar koridorda beklememi istedi.

Bedava dikiş teklifim işe yaradı. Caleb'in kaşları çatıldı, yerini umutlu bir şey tarafından. "Yapabilir misin? Bu harika olur."

Üst kattaki tuvalet çantamdan steril eldivenler, dikiş seti ve makas çıkarıyorum.

Aşağı indiğimde Caleb mutfak masasındaki sandalyeye geçmiş, şaşkın bir ifadeyle bulmacaya bakıyordu. Yukarı bakıyor.

içeri girdiğimde. "Bu şey tam bir kabus. Her parçası aynı mavi renkte."

"Ben de aynen öyle dedim!" Başka biri de benimle aynı fikirde olduğu için kendimi haklı hissederek haykırıyorum.

Kesiği dezenfekte etmek için kare şeklinde bir alkol pedini derisine bastırıyorum. Acıtıyor olmalı ama Caleb metanetini koruyor, ben yaraya uygularken neredeyse hiç irkilmiyorum.

Yüzüm ona bu kadar yakinken ona doğru eğilmem tuhaf bir şekilde samimi. Nefesi yanağımda geziniyor. Baharatlı ılık bir esinti. Alnındaki saçları nazıkçe tarayıp yolumdan çekiyorum. Acaba başka kaç kadın ona böyle dokundu, bu kadifemsi saç tellerinin parmaklarının arasından geçtiğini hissetti? Acaba kaç kişi o dolgun dudakları öptü? Ellerini vücudunun dalgalanan kaslarının üzerinde gezdirdi. Muhtemelen çoktur. Ne de olsa ünlü biri.

Caleb bir heykel gibi hareketsiz duruyor, sadece gözleri hareket ediyor. Ben onun yarasına odaklanırken o beni yakından izliyor. Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde, okyanus gözlerini kırpmadan o kadar uzun süre bana bakıyor ki rahatsız oluyorum. Isı göğsümden yanaklarıma doğru yükseliyor ve onları boyuyor.

Bakmayı bırak da dikiş atmaya başla. Kendimi azarlıyorum.

"Bu biraz acıtacak, sadece biraz." Lidokain içeren iğneyi kafa derisine batırıyorum ve her seferinde küçük parçalar enjekte ederek tüm bölgeyi kaplayacak şekilde hareket ediyorum.

Bana bakmayı kesiyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. Sıkılmış çenesinde bir kas kıpırdıyor.

Derisi uyuştuğunda, "İşte, en kötü kısmı bitti" diyorum.

Koltuğunu kavıyor, parmak eklemleri bembeyaz.

Sütürü ambalajından çıkarırken "Gerisi kolay," diye onu rahatlatıyorum. Kavisli gümüş iğne tepedeki ışıklarda parıldıyor. Alnına götürdüğümde sinirlerim geriliyor. Yüzünün onun yaşamı olduğunu düşünüyorum. Caleb gibi ünlü biri üzerinde çalışacak yüksek mevkide bir plastik cerrahın nasıl olması gerektiğini.

Ben değil.

Tereddüt ettiğimi hisseden Caleb gözlerini açıyor ve bana bakıyor. Konuşuyor

yumuşakça, beni cesaretlendirerek. "Her şey yolunda. Bunu başarabilirsin."

Başımı sallıyorum, nefesimi üflüyorum ve iğneyi derisinin derinliklerine batırıyorum. Sallanmaya başladı, sersemlemiş görünüyordu.

Dikişi sabit tutarak duraklıyorum. "Caleb? Sen iyi misin? Sadece biraz al benim için büyük nefesler."

Garip bir hırıltı çıkarıyor, kirpikleri titriyor ve bakışları uzaklara dalıyor.

Uh oh.

"Caleb-"

"Evet hanımefendi, patates kızartması alacağım," diye mırıldanırken gözleri sadece beyazlar görünene kadar döner.

Ağır çekimde, Caleb sandalyeden yana doğru yığılır. Kolu savruluyor ve yapbozu masanın üzerinden süpürüyor. Yere yuvarlanırken deniz mavisi parçalar da onunla birlikte düşüyor ve başının arkasını gürültüyle fayanslara çarpıyor.

Bilinci yerinde değil. *Tekrar.*

OceanofPDF.com

I Onu uyandırmaya bile çalışmadan, yapboz parçaları içinde bayginken kesiği dikin. Böylesinin daha iyi olduğunu düşündüm, hareketsiz ve farkında olmadan. Her bir dikişi hatırlamaması onun için daha iyi. Onun için daha iyi.

Çalışırken onun gözlerinin baskısını üzerimde hissetmemek için.

Dikiş atmak en sevdiğim tıbbi prosedürdür. Rahatlatıcı buluyorum. İğnenin deriden geçerken tekrarlayan iniş ve çıkışları. Sonunda, ipliği sıkıca çekip mükemmel bir kare düğümle bağladığımda, o anla ilgili çok tatmin edici bir şey var, yırtığın sanki fermuarını çekiyormuşum gibi kapanmasını izlemek. Kaybolduğunu görmek. Sihirbazın ben olduğum bir sihir.

Çalışırken başımı sallıyorum, Caleb'in bir gün maço sert adamı oynadı. Gangster. Kovboy. Süper kahraman. Bir dikişte bayılması ne kadar ironik.

Sadece ekranda gördüğünüz her şeye inanamayacağınızı gösteriyor. Gerçek Caleb'in oynadığı rollerden farklı bir kişi olduğu açık. Bu da beni gerçek Caleb'in nasıl biri olduğunu merak etmeye itiyor. Şöhret maskesinin ardındaki adam.

Yarasını kapatmayı bitirdiğimde, başının arkasındaki şişliği hissetmek için uzanıyorum. İkinci kez düştüğü yerde golf topu büyüklüğünde bir yumru var. Uyandığında çok acıyacak.

Caleb'i kanepenin önünde duran kabarık halının üzerine taşıyacak kadar uyandırıyorum. Sürünerek geliyor ve sırt üstü uzanıp gözlerini kapatıyor. "Yani

yorgunum," diye mırıldanıyor. Ben onu kanepeye oturtamadan uyuyakaldı, yere yayılmıştı, kolları bacakları insan denizyıldızı gibi her yöne yayılıyordu.

Başında dururken, başındaki yaradan dolayı yorgun olmasından endişeleniyorum ama

Belki de şafak sökmek üzere olduğu içindir. Odadaki ışık önce griye, şimdi de pembe, sarı bir pembeye dönüşüyor.

Ne yapmam gerekiyor? Çok yorgunum. Annemin yatağı beni çağırıyor ama Caleb beyin sarsıntısı geçiriyorsa kalıp onu izlemeliyim. Kusarak uyanmadığından ya da çok derin bir uykuya dalmadığından emin olmalıyım.

Pes ettim, birkaç battaniye ve yastık topladım. Altına bir yastık yerleştirerek Önce Caleb'in başını, sonra diğerini yanına koyup uzanıyorum. Odanın soğuğu var, bu yüzden battaniyeyi ikimizi de örtecek şekilde yukarı çekiyorum. Yüzümü ona dönerek yan yatıyorum ve gözlerimi kapatıp hızla uykuya dalıyorum.

Birinin çılgılığıyla bölünene kadar güzel, rüyasız bir uyku.

MGözlerimi açtığımda Jenny'nin başımızda dikildiğini gördüm. Ellerini ağzına kapatmış, az önce çıkardığı yüksek sesli çığlığı bastırmaya çalışıyordu.

patladı.

"Tanrım, Jenny!" Yorganı göğsüme bastırıyorum, kalbim küt küt atıyor.

"Ödümü kopardın-"

"OHMYGOD! Caleb Lawson ile yatıyorsun."

"Şşşt," diye susturuyorum onu, yerden kalkarak. Hızlı bir bakış Caleb'ın uyuduğunu ve neyse ki hâlâ hayatta olduğunu gösteriyor.

Onu uyandırmadan önce Jenny'yi dirseğinden tutup uzaklaştırıyorum. Onu hızla merdivenlerden yukarı, ebeveyn yatak odasına sürüklüyorum. "Onunla yatmıyorum," diye tıslıyorum, belki biraz fazla sert bir şekilde. "Onun yanında uyuyacağım."

İki kez aniden uyandırıldığım için pek iyi bir ruh halinde değilim.

Gözleri kocaman. "Ama onun burada ne işi var?"

"Tam emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Gecenin bir yarısı ortaya çıktı ve saklanmakla ilgili bir şeyler söyledi. Ben de ona vurdum," yüksek sesle söylemekten utanarak yüzümü buruşturuyorum, "kafasına bir İngiliz anahtarı ile vurdum ve onu bayılttım."

"Ne?!" Jenny'nin sesi neredeyse bir çığlık gibi yükselir.

Onu tekrar susturuyorum. "Evet. Çılgın bir geceydi. Her neyse, burada ne işin var? İçeri nasıl girdin?"

"Butt Camp'e gitmemiz gerekiyordu, hatırladın mı? Kapıyı çaldım, çaldım. Cevap vermedin, ben de saksının altındaki anahtarı kullandım. Bilirsin, acil durum anahtarı."

"O kadar heyecandan tamamen unutmuřum." Ne zaman řehirde olsam, Jenny beni bulabildiđi her tuhaf antrenmana sűrűklemeyi sever. řu anda bahsettiđi bir boot camp antrenmanı. řaka olsun diye buna Popo Kampı diyoruz űnkű bittiđinde popolarımız hep acıyor. Temelde iftlik ekipmanlarıyla yapılan bir iřkence. Traktűr lastiklerini itip kakıyor ve saman balyalarını kaldırıyoruz. Ben nefret ediyorum ama Jenny bayılıyor, ben de onun hatırı için gidiyorum.

"Ųzgűnűm. Bugűn spor yapacak gűcűm olduđunu sanmıyorum. Gecenin yarısını Caleb'la uđrařarak geçirdikten sonra ayaklarım yere basmıyor."

Sırıtıyor. "Butt Camp'i kaırman için kabul edebileceđim tek bir mazeret var, o da Caleb Lawson'la gecenin yarısını geçirmek." Yűzűmű buruřturuyorum, bu da onu gűldűrűyor ve ekliyor: "Keřke onu İngiliz anahtarı yerine ateřli vűcudunla bayıltsaydın."

"Evet, dođru. Sanki bűyle bir řey olacakmıř gibi." Caleb'in saçlarının avucumda ne kadar yumuřak hissettirdiđini hatırlamadan, ona sevgiyle gűzlerimi deviriyorum.

"Bir kız hayal kurabilir," diye karşı çıkıyor.

"řu an tek hayalim uykuya geri dűnmek."

"Tamam, bir ipucu alabilirim. Seni yalnız bırakayım." Jenny űne dođru eđiliyor ve beni kendine has, neredeyse acı verecek kadar sıkı sarılıyor. Műkemmeldi.

"arřamba gűnű hâla bebek keçi yogasına gidiyoruz, deđil mi?" diye soruyor. "Bu gerçek bir řey mi? Bana sűylediđinde řaka yapıyorsun sanmıřtım. telefonda."

"Tabii ki gerçek. Buna bayılacaksınız. Siz yoga yaparken tűm bu sevimli yavru keçiler űzerinizde yűrűyor. Çok rahatlatıcı." Jenny bana bakıyor, neřeli ifadesi endiře dolu bir ifadeye dűnűřűyor. "Buna ihtiyacın var, Gwen. Her zaman çok streslisin. Çok ciddisin. Hastanedeki iřinin çok zor olduđunu biliyorum. Oraya gelmek için ne kadar çok çalıřtıđını biliyorum. Nasıl sorumluluk sahibi olmak zorunda kaldıđını, sűrekli ders çalıřtıđını biliyorum ama o gűnler geride kaldı. Bařardın."

"Pek sayılmaz," diye araya giriyorum. "Bitirmem gereken iki yıllık bir ihtisasım daha var." "Anlıyorum ama ne demek istediğimi biliyorsun.

Dışarı çıkmak senin için iyi olacak. Yap
biraz keçi yogası yap ve rahatla."

Zarar vermek istemiyor. O sadece benim için en iyisini istiyor, ama
bilmeden

Sinirime dokundu. Bir keresinde başka biri bana çok ciddi demişti. Kalbimi kırmadan hemen önce.

Belki adam haklıydı ve belki kız da haklıdır.

En büyük hedefim olan acil servis ihtisasına girmeyi başardığımdan beri içimde bir tatminsizlik var. Son zamanlarda kendimi aynaya bakarken buluyorum, acaba bu muyum diye. Ben bu kadar mıyım? Hep böyle mi olacağım? Sadece ciddi, mantıklı, güvenilir Gwen mi?

Kulağa çok sıkıcı geliyor. Ben her zaman çizgileri boyadım. Babam öldükten sonra, *her türlü* risk beni korkuturdu. Hız trenine bile binmezdim, bir kaza olur da tren raydan çıkarsa anneme ve kardeşlerime ne olacağını düşünmekle meşguldüm.

Ama son zamanlarda daha fazlasını arzuluyorum. Sınırsız olmayı, kendimi daha dolu dolu yaşamaya bırakmayı. Uzun yıllar boyunca güvende kalmaya ve hedeflerimi gerçekleştirmeye odaklandım. Tüm zamanımı kütüphanede ders çalışarak, arkadaşlarım aşağıdaki avluda birlikte piknik yaparken pencereden dışarıyı izleyerek geçirdim. Ertesi gün organik kimya sınavım olduğu için gidemediğim partiler için elbise seçmelerine yardım ettim. Elimde bir kitapla yurt odamda otururken telefonda onların maceralarını dinlemek.

Doktor olmayı seviyorum, ama bazen de bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum. Sanki kim olduğumdan ya da kim olmak istediğimden tam olarak emin değilmişim gibi.

Gitmek için döndüğünde onu durdurdum. "Hey, Jenny, bu aramızda kalsın. Caleb'in burada olmasıyla ilgili. Ona neler olduğundan emin değilim ama sanırım herkes kalacak güvenli bir yeri hak ediyor. O yüzden başka kimseye söyleme. Tamam mı?"

Jenny "dudaklarım mühürlü" dercesine parmaklarını ağzında gezdiriyor. Jest. Sonra kilidi çevirip anahtarı atıyormuş gibi yapıyor. Ona tüm sırlarımı saklayacağına dair yemin ettirdiğim gençlik yıllarımızdan kalan bu eski hareket beni gülümsetiyor. Tabii o zamanlar sırlarım Tyler Hamilton'a aşık olduğum ya da cebir dersinden B aldığımı.

Bu sır daha büyük, yetişkin sırrı. Güvenebileceğim biri varsa, o da en iyi arkadaşımdır.

Arkadaş.

OceanofPDF.com

Iöğlene kadar ana yatak odasında uyuyarak kendimi bile şaşırttım. En son ne zaman bu kadar geç yattığımı hatırlamıyorum. Pip benimle kalıyor. yan.

Uyandığımda annemi hızlıca arayıp durumunu kontrol ediyorum. Sesinde uzak mesafeden gelen hafif bir yankı var. "Biz yokken eve göz kulak olduğun için tekrar teşekkürler tatlım. Orada olduğunu bilmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu bilemezsin. Senden daha fazla güvendiğim kimse yok. Her zaman çok sorumluluk sahibisin. Baban öldüğünde bana ne kadar yardım ettiğin gibi. Ben çalışırken Teddy'ye nasıl baktığın gibi."

Genellikle onun övgüleri içimi ısıtır, tüm boşluklarımı doldururdu. Ama bugün farklı bir şekilde vuruyor. Tadı ağzımda donuklaşıyor. Mantıklı ve sorumlu, Jenny'nin daha önce söylediklerinin çirkin bir yankısı. Şimdi bana cansız geliyor. Böyle tanımlanmak istemiyorum.

Ona Caleb'den ve burada kalacağından bahsetmedim. Bu bilinçli bir karar değil. Yalan söylemeye çalışmıyorum. Daha çok onu hayal kırıklığına uğratmak ya da endişelendirmek istemiyorum. Seth'in yeğeni olsa bile, çok az tanıdığım bir adamla evde yalnız kalmamdan çok mutlu olacağından şüpheliyim. Bize eşlik etmesi gerektiğini düşünerek aceleyle buraya dönmesini istemiyorum.

Telefon görüşmemi bitirdikten sonra aşağıya indiğimde yapboz parçalarını masanın üzerinde buldum. Caleb onları yerden almış olmalı. Gözlerim bir gece önceki buruşuk kıyafetleriyle kanepede oturduğu yere kayıyor. Saçları dağınık ve yanakları kirli.

Darmadağınık olsa bile hala yakışıklı.

Elindeki kitabı okumaya o kadar odaklanmış ki beni fark etmiyor. Kapağını gördüğümde hemen tanıyarak irkiliyorum. Stephenie Meyer'in *Alacakaranlık* kitabının eski, yıpranmış bir kopyası.

Benim kitabım.

O buruşuk kapağı ve önündeki kahve lekesini biliyorum. Jax'in gece geç saatlere kadar ders çalışırken nasıl döktüğünü hatırlıyorum. "Nereden buldun bunu?" Sesim keskin bir şekilde soruyorum.

Caleb irkildi. Beni görünce "Merhaba," dedi. "Şuradaki kutunun içindeydi." Oturma odasının, karton kutuların düzgünce üst üste dizildiği bir köşesini işaret ediyor.

Araştırmaya gittim. En üstteki, kısmen açık olan kutuda bir sürü eşyayı görüyorum. İlkokuldan tıp fakültesine kadar kalan hatıraların rastgele bir çeşitlenmesi. Annemin bu kadar çok eski eşyayı sakladığını bilmiyordum. Üniversite mezuniyet kepimin altın püskülü bir mikrobiyoloji testinin üzerinde duruyor. En üstte kırmızı daire içine alınmış A+'ya gülümsüyorum.

Yedinci sınıfta kazandığım bilim fuarının birincilik kurdelesini var. Babam o gün benimle çok gurur duymuştu. Bana küçük dahim demişti. Dünyayı değiştireceğimi söylemişti. Daha iyi bir yer yapacağımı. Bazen bana bir daha böyle inanan biri olacak mı diye merak ediyorum, yoksa içimdeki potansiyeli sezebilen tek kişi o muydu?

Kutunun köşesinde bir dizi suluboya boya duruyor. Kapağını açtığımda, küçük boya dairelerinin o kadar kurumuş olduğunu görüyorum ki, üzerlerinde çatlaklar, çölün kavrulmuş toprağı gibi yayılan pürüzlü çizgiler var. Onları son kullandığımda mor bir ruh hali içinde olmalıyım. O renk tamamen gitmiş ama geriye bir sürü kahverengi, mavi ve yeşil kalmış.

Babam ölmeden önce, ortaokul ve lisenin ilk yıllarında seçmeli ders olarak resim dersini seçmiştim. Boya sıçramış masaları ve terebentin kokusuyla o dönemi dört gözle bekliyordum. Beynimin ressam kısmı çoktan

Caleb'in gözlerindeki canlı su mavisini taklit etmek için hangi renkleri karıştıracağımı hesapladım.

Bir yığın kâğıdın ve diğer ödüllerin altına gömülmüş şeffaf plastik kutuyu fark ettiğimde boya hakkında düşünmeyi bırakıyorum. İçinde özenle korunmuş bir korsaj var. Artık kahverengiye dönüşmüş pembe güller, gümüş bir bilekliğe tutturulmuş kırılğan bebek nefesleriyle çevrili.

Kutuyu çıkarıp açıyorum. Yaşlılıktan donuklaşmış bir gül kokusu yayılıyor. Pişmanlığın acı sızısı boğazımın arkasına vuruyor. Jax'in balodan önce elastik bandı bileğime geçirişinin görüntüsü, elmas yüzüğü sol parmağıma geçirişiyile çakışıyor. Zaman ikiye katlanıyor, her iki olayda da bir fotoğraf makinesinin flaşı patlıyor, annem fotoğrafımızı çekerken, onun kırışık kahverengi gözlerine gülümsediğim o anları yakalıyor.

"Parıldayan erkekler seni tahrik ediyor mu?" Caleb hüzünlü anılarımı böldü.

"Özür dilerim. Ne dedin?" Kafamı sallıyorum, bir an için kafam karışıyor. Korsaj

kutuya geri dönüyor ve ben de dönüp beni dikkatle izlediğini görüyorum.

Kitabı elinde tutuyor. "Bu romandaki vampirler güneşte parlıyorlar."

Oh. Evet, şimdi hatırladım. Parlak bir vampir düşüncesi beni gülümsetiyor. "Neden?" Alay ediyorum. "Makyajımın içine girmeyi mi planlıyorsun?"

Sanki bunu söylememi beklemiyormuş gibi şaşkın bir ses çıkarıyor ve sonra kahkahalarla gülüyor. Bu sesle omurgamda kedi gibi yavaş bir memnuniyet kıvrılıyor. Onu böyle güldürmekten zevk almak muhtemelen akıllıca değil.

Çok fazla baskı var.

Kahkahası hızla asık suratının içinde kaybolur. Sanki mutluluk patlaması onu çok yormuş gibi iç çekiyor ve tekrar okumaya başlıyor.

Annemle Seth'in düğününden bu yana gördüğüm değişiklikleri kataloglayarak görünüşünü inceliyorum. Bu daha önce tanıdığım Caleb değil. O kendinden emin, ukala Caleb gitmiş. Mor gölgeler gözlerinin altında morluklar gibi uzanıyor. Kilo vermiş, kasları daha az şişkin. Elmacık kemikleri o kadar keskin ki, ona dokunmaya cüret etsem elimi keserdi.

"Dün gece saklandığını söylemiştin," diyorum, bu yeni Caleb'in sorumlusunun ne olduğunu merak ederek. "Neler oluyor?"

Omuz silkiyor, yapay bir soğukkanlılıkla. "Pek bir şey yok. Menajerimi kovdum, gelecek projelerimi iptal ettim ve gelen tüm telefonları sessize aldım." Okuduğu kitaptan başını kaldırıp bakmıyor bile.

Tamam o zaman.

"Cep telefonunu sessize almayı denemelisin." Yanındaki sehpanın üzerinde duran telefonuma umursamaz bir bakış atıyor. "Artık o şeye bağlı olmamak özgürleştirici."

Ve Jenny ile her beş dakikada bir mesajlaşmayı özleyiyor musun? Hiç sanmıyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi, Jenny'nin adı ekranımda beliriyor. Onun mesajı çıkıyor. *Şimdi ne yapıyor?* Kanepenin üzerinden sıçırıyorum, neredeyse Caleb'in kucağına düşecektim, o ne yazdığını okuyamadan telefonu sessize alıyorum.

"Hayır, teşekkürler. Telefonumu açık tutacağım." Ona bakarken telefonu kotumun arka cebine sokuyorum. "Başın nasıl?"

"Acıyor." Bana suçlayıcı bir bakış gönderdi.

Yüzümü buruşturuyorum, suçluluk duygusuna karşı burnumu kırıştırıyorum. "Özür dilerim. Sana vurduğum için kendimi kötü hissediyorum." Odayı geçip ona yaklaşmak sadece birkaç adımımı alıyor. "Seth'in Japonya'da olduğunu bildiğine göre, planın nedir?"

Caleb cevap verdiğinde hâlâ kitabına, daha doğrusu *benim* kitabıma bakıyor. "Dün gece sana söylediğim gibi, burada kalabildiğim kadar kalacağım," diyor kendinden emin bir şekilde. Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor. "Birkaç parça kıyafetim var." Daha önce fark etmediğim küçük bir spor çantasını işaret ediyor. "Çamaşır yıkamam gerekecek ama idare ederim." Küçümseyici bir gülümseme ve ardından okumaya dönmeden önce bir göz kırpma.

Pardon? Cidden az önce göz kırptı ve sonra beni kovdu mu?

Bir şeyler daha söylemesini, bu planların beni de kapsadığını kabul etmesini bekliyorum, çünkü ben de bu evde yaşıyorum ve kesinlikle gitmeyeceğim. Gördüğüm kadarıyla *ben* ev sahibiyim, *o ise* işgalci.

Caleb kafasını kaldırmıyor, beni görmezden geliyor.

Son derece rahatsız edici.

"Tamam." Kelimeyi çekip çıkarıyorum. "Peki ya ben?"

Gözlerini kısarak bana bakıyor, kitap düşüp geniş göğsüne yerleşiyor.
"Peki ya sen?"

"Ben de burada yaşıyorum, biliyorsun. Bu alanı nasıl paylaşacağız?
Tüm inşaatla birlikte çok küçük."

Sadece mutfak, oturma odası, ebeveyn yatak odası ve banyosu tamamen yenilenmiş. Evin geri kalanı, çekiç seslerini ve elektrikli aletlerin vızıltısını zar zor duyabileceğim kadar kalın, yarı saydam plastik brandaların altında yatıyor. Plastik örtüler tavandan yere kadar bantlanmış, sanki uzaylı bir yaşam formuna maruz kalmışız ve karantina altındaymışız gibi diğer odaları bizden kordon altına alıyor. Her an, korkutucu sarı tehlikeli madde giysileri içindeki bilim insanları bizi incelemek için içeri girebilir. Ev böyle görünüyor.

"Sakin ol. Ben kanepede yatarım, sen de üst kata çıkarsın." Her şeyi çözmüş gibi cevap veriyor, ki bundan hiç şüphem yok.

"Banyoya ne dersiniz? Oraya sadece ana yatak odasından geçerek ulaşabilirsiniz."

Bu onu duraksatıyor. "Sana söylemiştim" deme isteğime karşı koyuyorum.

"Sanırım tuvalete sırayla girmemiz gerekecek." Caleb bunu kafasında çözmeye çalışıyor. Dişlilerin döndüğünü görebiliyorum. Bildiğim bir sonraki şey, bir duş programı ve ardından bir angarya çizelgesi bulacağı. Bir omzunu kaldırıyor ve kitabına geri dönüyor. "Siz doktor tipler zaten oldukça verimlisiniz, o yüzden sorun olmaz."

Ve şimdi de beni klişeleştiriyor. Harika.

Gerçi dün gece ben de biraz öyle yaptım sanırım. Onu kalıplaştırdım.

Burnumun kenarını çimdikliyorum ve endişelerimi tekrar dile getirmeye çalışıyorum. "Sadece ikimiz için de yer olduğundan emin değilim. Burası *annemin* evi."

Kıllanıyor, yukarı bakıyor. "Burası benim de *amcamın* evi." Elini kaldırıp saçlarını karıştırıyor ve diken diken olmalarına neden oluyor.

Ben ona yumruk atma dürtüsüne karşı koyarken, birbirimize dik dik bakıyoruz.

Gerilimi bozan Pip oldu. Her adımını yavaş atarak aşağı iniyor. O babamın köpeği, artık yaşlı, ağzında beyaz tüyler var ve gözleri bulanık. Onun tatlı yüzünde zamanın etkilerini görmek kalbimi acıtıyor. Oturma odasına girdiğinde hemen yanımıza geliyor ve bizi selamlıyor. Pip, Caleb'in yanındaki kanepeye atlıyor ve soğuk, ıslak burnunu asla Caleb'in tenine değdirmeden nazikçe onun dirseğini kokluyor.

Caleb sanki ateş püskürten bir ejderha yanına inmiş gibi tepki verir. Gözleri büyür ve burun delikleri açılır. Kanepede geri geri giderek ondan uzaklaşır.

Pip'i yanıma çağırıyorum. Kuyruğunu sallayarak geldi. Onu kucağıma aldım ve

elimi yalamasına izin verdim.

Caleb'in dudakları iğrenerek kıvrılır.

Sanırım köpekleri sevmiyor. Bilmem gerekirdi. Hayvanları sevmeyen birine asla güvenmem.

Öğleden sonrasının geri kalanında birbirimizi görmezden geldik. Ben mutfak masasında araştırma yaparken Caleb da kanepede kitap okuyordu. İçinde bulunduğumuz durumu daha fazla düşünmediğini varsayıyorum. Muhtemelen ünlü olduğu için istediği yerde kalmaya hakkı olduğunu düşünüyor.

Kendini beğenmiş pislik.

Akşam olduğunda beynim kızarmıştı. Verilerimin karmaşık istatistikleri ile boğuşmaktan yoruldum, bir kenara bıraktım ve bulmacaya dönerek tüm dikkatimi ona odakladım.

Bir el çevresel görüş alanıma girerek beni sıçrattı. Caleb omzuma doğru eğiliyor. Yapbozun bir parçasını yerine oturtuyor. "İşte," diyor memnuniyetle, "denizanası tamamlandı."

Omzuma ağır bir el koyarak sızlamasına neden oldu ve bana doğru eğildi araştırma kağıtları yığınımına bakmak için daha uzağa. "Vay be. Bu çok karmaşık görünüyor." Nefes alıyor ve sonra keskin bir nefes veriyor, nefesi başımın üstündeki saçları karıştırıyor.

Sonra gitti, mutfaka geçti. "Akşam yemeği için hindili sandviç yapıyorum. İster misin?" Eğilip buzdolabının içine bakıyor.

Poposunun o pozisyonda ne kadar güzel göründüğünü görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu hiç kolay değil.

"Tamam," diye isteksizce kabul ediyorum, keşke ona sessiz davranabilseydim ama iyi bir aşçı değilim ve bedava yemek çok cazip geliyor.

Uzun süre mutfakta kalıyor, çekmeceleri açıyor ve tencereleri karıştırıyor. Bana getirdiği sandviç gurme görünüyor, yumuşak beyaz ekmeği, kalın dilimlenmiş domatesleri ve marulları yanlardan görünüyor.

İlk tadıyla gözlerim kapanıyor. Bir iniltiyi bastırıyorum. "Caleb, bu çok lezzetli." Ekmeğin köşesini kaldırıp içine bakıyorum. "Üzerine koyduğun bu muhteşem sos da ne?"

"Biraz sarımsaklı aioli yaptım. Tüm malzemeler buzdolabındaydı."

"Sıfırdan mı? Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Bir yudum su bir sonraki lokmamı yıkıyor.

Omuz silkiyor, kendi sandviçini yavaşça çiğniyor. Yutkunduktan sonra şöyle diyor: "Bir film çekerken çok fazla kesinti oluyor. Bir sonraki sahneye hazırlanmaları ya da görüntüleri gözden geçirmeleri biraz zaman alır. Bu süre zarfında setteki yemek şirketleriyle takılırdım. Omuzlarının üzerinden izler, ayaklarının altına bakardım. Sonunda bana alıştılar ve bana bazı numaralar gösterdiler."

Gözleri benden uzaklaşıyor, biraz utangaç. "Bu işte oldukça iyiyim. Yemek pişirmek."

Bir anda beni şaşırttı. "Merak etme. Tamamen beleşçi olmayacağım. Eğer market alışverişi yaparsan, seni beslerim. Burada olmama izin verdiğin için sana bu şekilde ödeme yapacağım."

Yani bunu düşünüyordu.

Duraksıyorum. Teklifinde savunmasız bir şey var. Söyleyiş tarzında. Sanki bana değerini kanıtlamaya çalışıyormuş gibi. Bu duyguyu anlıyorum. Onu tanıyorum. Çünkü ben de öyle hissediyorum. Her zaman. Yeterince iyi olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum. Yeterince çabalarsam insanların kalmama izin vereceğini, beni terk etmeye devam etmeyeceklerini düşünüyorum.

Ne olduğunu anlamadan başımı sallayıp bu çılgın planı kabul ediyorum.

İşte bu

Caleb Freaking Lawson ile yaşamaya nasıl son verdiğimi.

OceanofPDF.com

W *Şimdi ne yapıyor?*

Jenny her saat başı bana bu soruyu mesaj atıyor. Rapor edecek yeni bir şey yok. İki gün oldu ve Caleb zamanının çoğunu kanepede geçiriyor. Yemek yemek için kalkıyor ve uyumak için uzanıyor, ama hepsi bu.

Onu hiç çıplak gördün mü? Jenny mesaj atıyor.

Onu nesneleştirmeyi bırak, diye cevap yazıyorum ve sonra huysuz yaşlı bir büyükanne gibi konuştuğumu fark ederek yüzümü buruşturuyorum.

Ona bu sabah güneşin altında bir kedi gibi gerindiğini ve gömleğinin yukarı sıyrılarak şimdiye kadar gördüğüm en biçimli karın kaslarını, mükemmel bir altılı paketi ortaya çıkardığını anlatamam, bu da bir şey söylüyor çünkü hastanede çok fazla çıplak insan görüyorum. Elbette çoğu yetmiş yaşın üzerinde ama arada sırada genç ve seksi adamlar da oluyor. Tıp alanında çalıştığım onca yıl boyunca Caleb'inki kadar muhteşem bir vücut görmemiştim.

Aşağılayıcı bir şekilde, beni bakarken yakalamıştı, azgın bir ergenin yapacağı gibi aval aval ona bakıyordum.

"Gördüklerini beğendin mi?" Sırıttı ama gözleri farklı bir hikaye anlatıyordu.

Dudakları. Sanki bu oynamaktan yorulduğu bir rolmüş gibi bıkkın ve dünyadan bezgindiler.

Bakışlarımı onunkilerle çarpıştırmak için kaldırdım, kaşlarım birbirine çarptı. "O kadar da değil," dedim küçümseyerek. Çıplak tenini işaret eden bir bakışla, "Onu kaldırabilirsin. Kimse onu görmek istemiyor."

Kahkahası küçümseyiciydi. "Oh, gerçekten mi?" Benimle alay edercesine tişörtünü yukarı kaldırdı. "Eh, yüz binlerce Noel takviminde gömleksiz halimle yer almam bunu yalanlıyor."

Bakışlarımla onu kıştırdım. "Birlikte yaşadığımızı unutmuş gibisin. Eğer beni gerçekten etkilemek istiyorsan, klozet kapağını indirmeyi ve diş macununu lavabodan silmeyi unutma."

Gözlerinin şokla irileşmesi ve tişörtünü indirmesi tatmin edici olmanın ötesindeydi. Başım dik, topuklarımın üzerinde döndüm ve odadan çıktım.

Ha! Al sana Caleb, Lawson'a benzemiyorsun.

Jenny bana yine mesaj atıyor. *Benim için ilginç dedikoduların olmalı. Lütfen!* Kelimelerin her yerinde yazılı olan kandırıcı tonunu neredeyse duyabiliyorum. İşte bu yüzden gazeteci. Başkalarının işlerini bilmeyi seviyor.

Duraksıyorum, ona verecek ilginç bir şey bulmaya çalışıyorum.

Annesiyle iyi bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Dün telefonda konuşmalarına kulak misafiri oldum ve sesleri gergin geliyordu, ben de mesaj attım.

Aklıma o telefon konuşması geliyor. Caleb bunu benden saklamadı, ben mutfak masasında oturmuş araştırma ödevim üzerinde çalışırken telefonunu hoparlörde tuttu.

Annesinin onun menajeri olduğunu biliyorsun, değil mi? Küçüklüğünden gençliğine kadar, Jenny yazıyor.

Onu nasıl sorguladığı düşünüldüğünde bu mantıklı geliyor. Artık profesyonel menajerleri olmasına rağmen, o telefon görüşmesinde Marjorie hâlâ kendi işiymiş gibi davranmıştı. Gelecek roller, sözleşme görüşmeleri ve işbirliği fırsatları hakkında onu sorguya çekmişti.

Caleb, Marjorie'nin sorularını öfkeli bir gencin cevaplayacağı şekilde, tek heceli yanıtlarla yanıtladı. Söylediklerine bakılırsa, Marjorie'nin Caleb'in kariyerinde son zamanlarda yaptığı... değişikliklerden haberi *yok*. Bunu ona söyleyecek kişi ben olmayacağım. O fırtına çıkmadan önce New York'ta olmak istiyorum.

Caleb yapacak işleri olduğunu söyleyerek telefon görüşmesini kısa kesmişti ki bu bir yalandı çünkü sessizce kitap okumaya ve daha önce pişirdiği zencefilli kurabiyeyi yemeye geri dönmüştü.

"Nerede olduğunu bilmiyor mu? Annen mi?" Ona sordum.

Kendi kurabiyemi ısıtırken bunu onayladım. Çok lezzetliydi, yumuşak ve tatlıydı. "Hayır ve bu şekilde kalmasını istiyorum." Bana gözlerini kısarak baktı, sanki

Onu ispiyonlardım.

"Peki ya Seth? Ona burada olduğunu söyledin mi?"

Caleb koltuğa daha da gömüldü, bakışları bir sağa bir sola gidip geliyordu. "Hayır ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Seth Amca güvendiğim birkaç kişiden biri. Her zaman beni savundu ama..." Tereddüt etti. "Eğer o öğrenirse annemin de öğrenmesinden korkuyorum. Herkese sırlarını söyletmekte iyidir, özellikle de Seth'e. Çok... ısrarcı olabiliyor."

Aramızda asılı kaldı. Eğer o yalan söylüyorsa, benim de gerçeği saklamam gerekir. Aksi takdirde bu iş yürümez. Buraya geldiği ilk gün annemle konuşup ondan bahsetmediğimde zaten ihmal ederek yalan söyledim, ama onun sırrını taşımaya devam edecek miydim? Devam etmeli miyim?

Caleb geniş baykuş gözleriyle beni izliyor, ne karar vereceğimi görmek için bekliyordu.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Anneme ya da Seth'e." Neden kabul ettiğinden emin değilim.

Genelde yalancı biri değilimdir, özellikle de aileme karşı. Ama beni ne kadar kızdırsa da, Caleb'de kırılğan bir şey var, onu korumak istememe neden olan bir şey.

Rahatladığı her halinden belliydi.

O telefon görüşmesi dışında oldukça sıkıcıydı, Jenny'e söyledim.

Gerçek bu. Oldukça ağır bir konuşma dışında, pek iletişime açık değil. Ara sıra küçük konuşmalar yapıyor ama çoğunlukla kulaklıklarını takıp müzik dinliyor ya da kitap okuyor. Şimdiden ilk iki Alacakaranlık kitabını bitirmiş durumda. Ayrıca kanepenin altında sakladığı siyah beyaz kompozisyon defterine bir şeyler karalıyor.

"Orada ne var? Ne yazıyorsun?" Birkaç kez sordum,

defteri göstererek.

Ne zaman bu konuyu açsam, kaygılı, neredeyse gizemli bir ifade takınıyor.

"Yok bir şey."

"Hadi ama. İçinde ne var?" Boynumu uzatıyorum, üstünden bakmaya çalışıyorum

ama kitabı geri çekti. Kitabı yüzü aşağıya bakacak şekilde göğsüne bastırıyor ve bana dik dik bakıyor.

İstediği kadar kızgın görünebilir.

Caleb Lawson'dan korkmuyorum.

"Bana ne olduğunu söyle," diye başının etini yiyorum, gözlerini bana dikmesinden neredeyse zevk alıyorum. Huysuz bir ayı gibi onu dürtmek eğlenceli ve ben de bu düşünceli, iletişimsiz adamla evde kapana kısılmış olmaktan sıkıldım.

"Bazı notlar. Uçuş saatleri ve diğer ıvır zıvırlar." Caleb sakinleşiyor ve kitabı bana doğru tutup birkaç saniye gösterdikten sonra yırtıp atıyor.

Tıpkı söylediği gibi, bir sayfada uçuş saatlerinin yazılı olduğunu görüyorum. Diğer sayfayı eliyle kapatmış, sanırım kasıtlı olarak.

Orada bir şey saklıyor. O sayfada. Şimdi sinirlenen benim ama boşverdim.

Caleb sırlarını saklayabilir.

IYine hatıra kutusundaım. Sıralıyorum. Gemişimin hangi parçalarını saklayıp hangilerinden kurtulacağıma karar veriyorum. Seti alıyorum Boyaları elime alıp bakıyorum, tekrar yere koymadan önce elimde tartıyorum.

Homurdanarak, altındaki kutuya erişmek için ağır karton kutuyu yüksek yığından kaldırıyorum.

Sıradaki kutu Noel süsleriyle dolu. Annem muhtemelen bunları almıştır. Japonya'ya transfer haberini almadan önce. Cicili bicili çelenkler ve renkli ışıklar birbirine karışıyor. Plastik melekler ve kar taneleri birbirine yapışmış. Pembe yanaklı Noel Baba'nın saçlarında simler var.

Bu kutuyu kim paketlediyse acelesi varmış. Sanki her şeyi buraya düşünmeden, gelişigüzel atmışlar. Işık dizisini çıkarıp elenkten zyorum. İpte, ampullerin birbirine takıldığı karmaşık bir düğüm var. Birkaç dakika uğraştıktan sonra, hala onları dzeltemiyorum.

Caleb kulaklıklarını takmış, bacaklarını sallıyor ve dinlediği müziğe göre başını sallıyor. Yanına gidip dizine vurduğumda kulaklığı çıkarıp sorgulayan gözlerle bana bakıyor.

"Al, bir işe yara." Işığın bir ucunu ona doğru fırlatıyorum. İrkildi ama yüzüne çarpmadan önce ipi yakaladı.

"Ben bu tarafı çözerken o kısmı sabit tutmanı istiyorum," diye talimat veriyorum.

Ben teli kıvrılmış ilmeklerinden geçirmeye çalışırken, o isteksizce sıkı sıkı tutuyor.

"Belki de dekore etmeliyiz?" Çalışırken yüksek sesle düşünüyorum. "Bu kutuda bir sürü eşya var. Onları dışarı çıkarabiliriz. Evi daha şenlikli hale getirebiliriz." Ona bakıyorum. "Sen ne düşünüyorsun? Güzel olmaz mıydı?"

Umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Sanırım öyle."

Onun kayıtsız rutini beni rahatsız etmeye başladı. Tatil için ailemin yanımda olmaması yeterince kötüyken bir de bu Cimri'yle mi vakit geçireceğim? Yumruklarımı gözlerime sürüyorum, odada bir kişi daha olmasına rağmen kendimi yalnız hissediyorum. Bu tatili dört gözle bekliyordum ama hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmiyor.

"Ne?" Sesimi yükselterek talep ediyorum. "Bir şeye mi karşısın Noel mi, Bay Grinch? Evinize ışıklar ve süsler koymuyor musunuz? Yoksa bunun için fazla mı süslüsünüz? Dur tahmin edeyim, Noel ağaçları çatı katınızın minimalist şık estetiğine uymuyor. Öyle mi?"

Öfkesi benimkiyle eşleşiyor. "Benim hakkımda çok fazla önyargınız var."

"Sanki senin de benim hakkımda önyargıların yokmuş gibi," diye karşı çıkıyorum. "Dur tahmin edeyim, senin için doktorlar tahmin edilebilir ve inektir." İçimden irkiliyorum, tam da böyle tanımlanmak istemediğimi düşünüyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, yine de ışıkları tutmayı başarıyor. "Ben öyle bir şey demedim."

"Evet, yaptın. O ilk gece. Araştırma kağıtlarıma bakmış ve sıkıcı olduklarını söylemiştin."

"Ben yapmadım!" Sesi yükseliyor. "Karmaşık göründüklerini söyledim, sıkıcı değil." "Her neyse. Konuyu değiştirmeyi bırak." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Haksız mıyım?"

Noel için süsleme *yapıyor musunuz, yapmıyor musunuz?*"

"İstemiyorum." Ben zafer ilan edemediğinden hemen ekliyor: "İstemediğim için değil, Noel'de hiç evde olmadığım için. Hep seyahat ediyorum."

"Her zaman mı?" Şüphelenerek soruyorum. "Her yıl gibi mi?"

"Her zaman." Kararlı. "Noel için hiç eve gitmedim. Genelde,

Ailemle bile değilim. Burada, Los Angeles'ta kalıyorlar ve bensiz kutlama yapıyorlar."

Bir anda öfkem buharlaşıyor. Elimle ağzımı kapatıyorum. "Caleb! Bu hayatımda duyduğum en üzücü şeylerden biri."

Sanki ona yine İngiliz anahtarıyla vurmuşum gibi davranıyor, ışıkları düşürüyor ve sempatimi engellemek için ellerini kaldırıyor. "Oh, hayır!" diye bağıyor. "Bana öyle bakma."

"Ne gibi?"

"Sanki bana acıyormuşsun gibi. Sadece... kes şunu. Güven bana, sorun yok. Noel'i bir sürü güzel yerde geçirdim. Yatlarda. Uçaklarda. Bir keresinde İsviçre Alpleri'ndeydim ve kar yağıyordu."

"Kulağa korkunç geliyor." Şükran Günü'nü, ailem olmadan hastanede çalışmanın ne kadar yalnız olduğunu hatırlayarak göğsümü sıkıyorum.

Caleb için her zaman böyledir.

Ellerini indirdi ve bana garip bir bakış attı, sanki fikrimi değiştirebileceğini gerçekten düşünmüştü ve şimdi değiştiremeyeceğine göre ne yapacağını bilemiyor.

"Neden?" diye sorar, sesi serttir. "Senin Noel'in nasıldı?"

Aydınlanıyorum. Geçmiş Noellerimin sıcak anıları içime doluyor. "Babam hayattayken Noellerimiz saf sihirdi. Biz çocuklardan bile daha çok severdi. Bu onun özel tatiliydi." Tüm o mükemmel günleri hayal ederken gözlerim kapanıyor. "Ailem tüm evi birlikte dekore ederdi."

"Babam bu ışıkları," elimdekileri kaldırıyorum, "evimizin saçaklarına dizerdi. Annem o çalışırken aşağıda endişeyle yürür, merdivenden düşeceğinden korkardı."

"Aile olarak ağaç seçmeye giderdik. Bütün ev çam kokardı. Her yıl bir televizyon kanalı açardık. Yanan bir Noel kütüğünün resmi vardı. Küçük beyaz marshmallowlarla sıcak çikolata yapardık."

Küçükken o şekerlemeleri kaşığımınla aşağıya doğru ittiğimi, onları batırmaya çalıştığımı ve kaçınılmaz olarak tekrar yüzeye çıktıklarında nasıl sevindiğimi hatırlıyorum. O günlerde ailem böyle görünüyordu. *Batmazdı.*

"O öldükten sonra annem eski gelenekleri devam ettirmeye çalıştı. Hepimiz devam ettirdik ama hiçbir zaman eskisi gibi olmadı." İçimi çekiyorum, sevincim sönüyor. "Bu yıl en kötüsü. Artık sadece ben varım. Yapayalnız." Gözlerimi kucağımdaki ampullere dikiyorum, ağzımın kenarları aşağı doğru iniyor.

Caleb'ın sesi çok uzaklardan geliyor. "Yalnız değilsin" dediğinde bunu tam olarak algılayamayacak kadar mutsuzluğuma gömülmüştüm.

"Ha?" Onu doğru duyup duymadığımı merak ederek başımı kaldırdım.

"Yalnız değilsin dedim. Ben buradayım." Huysuzca, "Sanırım *biraz* süsleme yapabiliriz." diye kabul etti.

Gülümsemem geri dönüyor, odaya gizlice giriyor. orada olmalı. Işık dizisini sallayıp ellerimden çözülmesine izin verdim. Biz konuşurken, düşümleri çözdüm.

Eli yine havada, "dur" işareti yapıyor. "Sadece birkaç süsleme," diye düzeltiyor, yükselen heyecanımdan telaşlanarak. "Bütün kutuyu değil. Ve benden merdivene çıkmamı istemeyi aklından bile geçirme."

Sözlerine dikkat etmiyorum, küçük alanımızı Noel neşesiyle dolu, neşeli bir şekilde hayal etmekten çok mutluyum. Heyecanla ellerimi çırpıyorum. "Oh, Caleb, çok eğlenceli olacak."

Şüpheli görünüyor.

Ayağa fırlıyorum ve kutuya gidiyorum, neredeyse düşene kadar eğiliyorum. Eşyaları en alta kadar karıştırırken Caleb tarçın kokusunu getirerek arkamda durmaya geliyor. Bu onun diş macunundan geliyor. Bu sabah banyoda lavabonun yanında tüpü gördüğümde anlamıştım. Bu yüzden hep böyle ağız sulandırıcı kokuyor.

"İşte merdivenler için çelenk." Işıltılı kırmızı kumaşları kollarına yığıyorum. "Bu kardan adam figürleri de şöminenin üzerine." Onları uzatıyorum. "Teddy'nin anaokulundayken yaptığı şu sevimli çana bakın." Onu da yığına ekliyorum.

İşim bittiğinde Caleb sallanıyor, Noel dekorunun altına gömülmüş, sadece gözleri ve başının üst kısmı görünüyordu. Bir baktım

kısaca saç çizgisinde ona vurduğum yerdeki kesik. Güzelce iyileşiyor gibi görünüyor, fazla iz bırakmamalı.

Birlikte çalışarak çelenkleri merdiven korkuluklarına sarıyor, her bir milin arasından ileri geri geçiriyoruz. Ben mutfak tezgahını süslerken o da şömine rafını süslüyor.

Caleb telefonunda Noel müziği buluyor ve çalışıyor, küçük hoparlör sesi tiz ve zayıf çıkarıyor. Yine de o eski şarkıların net duyulmasına gerek yok. Yıllar boyunca defalarca dinlediğim için onları ezberledim.

"Sesini aç," diye bağıriyorum ona. Evin inşaatı devam ediyor. Plastik brandaların arkasından yüksek bir delme sesi geliyor.

Caleb sesi yükseltiyor ve ben de mırıldanarak Rocking Around the Christmas Tree'ye eşlik ediyorum. Kafamı kaldırdığımda Caleb'ın beni izlediğini görüyorum, dudakları şaşkın bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Ne?" Ellerimi kalçalarımaya koyarak talep ediyorum.

Ağızındaki o eğlenceli seğirmeyi bastırmak için başarısızca çabılıyor. "Önemli bir şey değil."

Israrlı bakışlarım karşısında derin bir nefes aldı. "Sadece, şaka yapmıyormuşsun. Noel'i gerçekten seviyorsun."

"Sevilmeyecek ne var? Herkes bir arada. Hediyeler var. Nefis yiyecek ve içecekler." Kollarımı olabildiğince açıyorum ve bir daire çizerek, yaptığımız tüm süslemelere el sallıyorum. "Şuraya bak," diyorum ona. "Neşeli ve neşeli ve... ve..." Doğru kelimeyi bulana kadar uğraşıyorum, "ve mutlu".

Caleb bir adım geri çekiliyor ve sanki benim bakış açımdan görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini yavaşça odanın üzerinde gezdiriyor. Her yerde yeşil ve kırmızı var. Küçük seramik ren geyikleri ve beyaz saçlı Noel Babalar. Sahte kar yapmak için gerilmiş pamuk topları.

Sonunda dikkati bana döndü. Beni kendimden utandıran bir odaklanmayla bana bakıyor. "Sanırım öyle görünüyor, mutlu gibi," dedi.

uzun bir aradan sonra söylüyor. Gözlerinde daha önce olmayan bir ışık parıltısı var.

Tam o sırada kapı çaldı ve beni korkuttu. "Oops. Neredeyse unutuyordum. Jenny ile alışveriş merkezine gidiyorum."

"İyi eğlenceler." Caleb kanepeye geri dönüp kitabını eline alırken dalgın dalgın el sallıyor. Bir an önce gördüğüm ışık parıltısı sanki hiç var olmamış gibi sönüyor.

Spor ayakkabılarımı giyerken, burada tek başına yalnız kalıp kalmayacağını merak ediyorum. "Bizimle gelmek ister misin?"

"Tanrım, hayır." Parmağının ucunu öyle bir yalıyor ki dikkatini çekiyor ve onu esir alıyor. Gözlerimi kırpmadan, kitabının sayfalarını çevirmek için o nemli parmağını kullanışını izliyorum. Karnımın alt kısmında garip bir his var, midem yavaş bir takla atıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, kızarıyorum ve kendimi aptal gibi hissediyorum.

Nefes al, Gwen, nefes al. Huysuz film yıldızlarından etkilenmiyorsun.

Sen öyle biri değilsin.

Onun peşime takılmaması muhtemelen en iyisi. Islak bir parmak ucunu bu kadar dikkat dağıtıcı buluyorsam, onunla çok fazla zaman geçiriyorum demektir. Ayrıca, onu küçük banliyö alışveriş merkezimize götürmenin nasıl bir karmaşa yaratacağını hayal bile edemiyorum. Bir hayran kalabalığı ona saldırmadan önce girişi geçemezdik.

Görmek istediğim son şey bir grup kadının Caleb Lawson için salyalarını akıtması.

I Jenny ve ben alışveriş merkezinin yemek katında otururken hâlâ bunu düşünüyor, zihnimde canlandırıyorum. Devasa parıltılı kar taneleri başımızın üzerindeki tonozlu tavandan sarkıyor, tembelce sürükleniyor ve dönüyor. Sahte bir Noel Baba bir pipetle buzlu kahvesini yudumlayarak yürüyor.

Jenny çatalında chow mein çevirirken ben pepperoni pizzamı küçük bir fincan ranch sosuna batırıyorum. "Sence berbat olur mu?" Ona soruyorum. "Caleb olmak mı?"

Kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Caleb olmak harika olurdu. Herkes onu seviyor. Zengin, seksi ve ünlü. Bunun nesi kötü olabilir ki?"

"Birincisi, istediği zaman alışveriş merkezinde dolaşamaz." I Pizzamı sallayıp sivri ucuyla yemek alanını gösterdim. "Bir Portakallı Julius için uğrayamaz."

Jenny yavaşça etrafımıza bakıyor, yıpranmış muşamba zeminleri, taşan çöp kutularını ve yapış yapış masaları inceliyor. "Rodeo Drive'da onun gibi alışveriş yapabileceğim anlamına gelse bu alışveriş merkezinden bir saniyede vazgeçerdim."

"Mesele de bu." Kolamın gazlı bir yudumunu yutuyorum. "O Rodeo yapamaz Araba da. Geçen gün bana bir stilistin tüm kıyafetlerini, hatta iç çamaşırlarını bile satın aldığını söyledi."

Ona doğru eğildim ve üzgün bir şekilde fısıldadım, "Hiç gerçek bir Noel geçirmediğini biliyor musun? Hem de hiç."

Jenny başını eğiyor ve kartal gözleriyle beni süzüyor. "Kendini iyi hissediyor musun?"

Onun için üzüldüyör musun?" diye soruyor şüpheyle. "Çünkü ünlülerin ağlaması ve şikâyet etmesi saçma bir şey. Dostum, milyonlarca insan seve seve seninle yer değıştirebilir."

İç çekiyorum, hayal kırıklığına uğruyorum çünkü neye inandığımdan emin değilim. Hatta emin bile değilim.

Söylemeye çalıştığım şey. "Bunu anlıyorum, ancak ticaret yapmak isteyen insanların içine düşecekleri durumu gerçekten anladıklarına ikna olmuş değilim. Tüm söylemek istediğim bu. Tüm avantajlarına rağmen, hayatının pek çok sınırlaması da var."

"Şu haline bak," diye alay ediyor Jenny. "Onu umursamamaya o kadar kararlıydın ki. Ondan hoşlanmadığını bile söylemiştin, hatırladın mı? Şimdi de alışveriş merkezindeki değerli vaktini Caleb Lawson için endişelenerek geçiriyorsun."

"Onun için endişelenmiyorum," diye mırıldanıyorum masaya doğru. Ama o haklı. Caleb için endişeleniyorum. Kabuğuna çekilmiş bir kaplumbağa gibi oturma odasındaki kanepeye tırmanan o düşünceli erkek çocuk. "Pek mutlu görünmüyor. Bazen öyle, ama çoğunlukla değil."

"Yapabileceğimiz bir şey var mı? Yardım etmek için?" Klasik Jenny, cömert bir

hata. Bu yüzden araştırmacı bir muhabirlik işi bulmaya çalışıyor, böylece dünyadaki mazlumların şampiyonu olabilecek. Onu, elleri kalçalarında ve kırmızı pelerini arkasından akarken hayal ediyorum.

Pizzayı ağzıma atmadan önce bir topak ranch'ı silkeliyorum ve çiğnerken etrafında mırıldanıyorum. "En azından bir süreliğine o evden çıkması gerekiyor."

Jenny eliyle başını destekliyor. Sessiz, düşünüyor. "Oh!" Aniden oturdu. "Bu gece Noel şarkısı söylemeye ne dersin? Annemle babam çalışıyor, o yüzden gelemeyecekler ama Caleb'i de alıp gidebiliriz. Sadece üçümüz oluruz. Onu bir şapka ve eşarpla sarabiliriz, böylece tanınmaz hale gelir. Onu arka sıraya yerleştirebiliriz, ışıklardan uzakta. Buna ne dersiniz? Eğlenceli olur."

Her yıl Jenny'nin mahallesinden, şimdi de *benim* mahallemden insanlar yerel parkta bir araya geliyor. Koordinatörler tüm gönüllülere Noel notaları dağıtır ve ev ev dolaşarak ilahiler söyleriz. Ben her zaman Jenny ve

ailesiyle giderim. Bu bizim geleneğimiz.

"Jenny," elini tutup sıktı, "sen bir dahisin. Performans olacak ama performans değil. Tam onun istediği gibi. Bu mükemmel."

Parmaklarımı geri sıkıyor ve kırpıklarını dramatik bir şekilde kırıştırıyor.
"I

Ben biraz dahiyim," diye

övünüyor. "Evet, öylesin."

Ağzımı bir peçeteye silerken gözlerim alışveriş merkezini tarıyor, tatil alışverişi kalabalığını araştırıyor.

"Onu arıyorsun, değil mi?" Jenny sessizce sordu.

Anlamamış gibi yaparak, "Kimi?" diye cevap veriyorum.

Daha iyi bilmeliydim. O aptal değil. "Kim olduğunu biliyorsun." O ayarlar Ağzı ince bir çizgi halindeydi. "Jax, işte o."

"Nasıl tahmin ettin?"

Jenny bana bilmiş bir bakış attı. "Çünkü sen tanıdığım en tahmin edilebilir insansın."

Haklı olmasına ve sözlerinin hiçbir zehir içermemesine rağmen, yine de acıtıyor. I

Annemin geçen gün onu aradığımda anlattıklarına bir de onun benimle ilgili tanımını ekleyin. Güvenilir, sorumluluk sahibi ve artık öngörülebilir Gwen.

Bu benim. İğrenç.

"Şehirde olup olmadığını kim bilebilir?" Lisedeki Jax'in, Abercrombie yakışıklılığının tanrısının, hesap makinesinin üzerinden bana sırtıttığı anı zihnimde yanıp sönüyor. O görüntüyü göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Muhtemelen hâlâ San Diego'da anaokulu öğretmenliği yapıyordur. Kış tatili için henüz çıkmadıklarından emin değilim." Kirli peçetemi önce kare, sonra üçgen şeklinde katlıyorum.

En iyi arkadaşımdan yüksek sesli bir sessizlik. Başımı kaldırıp ona baktım. "Jenny?"

"Jax Noel için evde," diye gönülsüzce itiraf ediyor.

"Nereden biliyorsun?" Kalabalığı ciddi ciddi araştırıyorum. Sanki eski sevgilim aniden ortaya çıkabilirmiş gibi. Genelde onu düşünmeme konusunda iyiyimdir ama ne zaman burada olsam, onu görme ihtimalim gerçeğe dönüştüğünde, bakmadan duramıyorum.

İmkânsız değil, değil mi? Belki kader onu tekrar yoluma çıkarır,

Ama bu sefer Sophie'den ayrılmış olacaktı. Çocuklarımıza, babanın canının donmuş yoğurt çektiği ve alışveriş merkezine gitmeye karar verdiği o gün olmasaydı, anneyle babanın nasıl asla barışmayacaklarını anlatabilirdik. Bu bizim ikinci "sevimli tanışmamız" olacaktı. Okuduğum aşk romanlarındaki gibi. Kadın ve erkek her zaman sevimli bir şekilde tanışır.

Daha iyi bir tane, çünkü aslında ilk "sevimli tanışmamızı" hatırlamıyorum. Jax aynı anaokuluna gittiğimizden beri hayatımın arka planında hep vardı. Elbette, lise son sınıfa kadar onunla konuşmadım ama etrafta olduğunu biliyordum. Tüm o yıllar boyunca, onu periferik görüşümde tuttum. Ona doğrudan bakmaya cesaret edemedim.

Sonunda onunla konuştuğumda, her şey bitmişti. Altı yıldır birlikteydik, bir yıldır nişanlıydık. Bunun sonsuza dek süreceğine inanmıştım.

Aptal ben.

"Sarah söyledi." Jenny sorumu cevapladı. "Shooter'ın yerinde takıldığını söyledi."

Onu en son orada görmüştüm. İki yıldan fazla bir süre önce, sınıf arkadaşlarımızın her tatil döneminde gittikleri o çöplük barda. Kucağında kıkırdayan Sophie'yle bir taburede oturuyordu. Jenny'ye gitmesi için yalvarmadan önce Sophie'nin kulağına fısıldamasına ancak beş dakika dayanabilmiştim.

"Hayatına devam etmelisin." Jenny sert ses tonunu kullanarak beni şimdiki zamana geri getirdi.

"Evet," diye yalan söyledim.

Beni sarsmak ister gibi bakıyor. "Çıkmadın. Ayrıldığınızdan beri neredeyse hiç çıkmadın ve çıktığın erkekler de üçüncü randevudan öteye gidemedi. Üç yıl oldu. Bunu her zaman göremediğini biliyorum ama sen güzelsin Gwen. Birçok erkeğin sana baktığını gördüm ama sen onları görmezden geliyorsun."

"Biraz meşguldüm, bilirsiniz. Tıp fakültesine gitmek ve ardından ihtisasa başlamak kolay değil. Çok çalışmam gerekti. Sen de çalışmalısın.

hatırla. oğunda sen de oradaydın." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, savunmaya geçiyorum.

"Evet, biliyorum. Ama bir şekilde diğer insanlar romantizm için zaman yaratıyor. Koridorun karşısındaki kıza ne dersin? Yurttaki? Diana, adı bu muydu? O da senin gibi tıp fakültesine gitti ve sürekli bir erkek arkadaşı vardı."

Jenny'ye Diana'nın doktora programında olduğunu ama hâlâ bir erkek arkadaşı olduğunu söylemeye zahmet etmiyorum. Bu bilgi davama yardımcı olmaz.

Jenny'nin gözleri beni delip geçti. "Jax'i romantikleştiriyorsun. Gerçek hayatta o kadar mükemmel değildi. Apandistinin patladığı ve üç gün hastanede kaldığın zamanı hatırlıyor musun? Seni sadece bir kez ziyarete gelmişti."

Bu uzun süredir devam eden bir tartışma. Jenny hiçbir zaman Jax'in büyük bir hayranı olmadı. Bunca zaman sonra bile, ihanetinden sonra bile, onu ona karşı savunmak için eski rolüme düşüyorum. "Çünkü o alingan biri. Bunu biliyorsun."

Jax'e özellikle ilginç bir hastadan nasıl bahsettiğimi hatırlıyorum.

ve midesi bulandığı için benden durmamı isterdi. Daha bitirmedi. "Sen bir doktorsun, Gwen. Bu senin kim olduğun. Bunun bir sorun olacağından endişelenmedin mi? Hastaneye yakın bir yerde olmaya dayanamayacağından? Sadece onu hak etmediği bir yere koyduğunu söylüyorum.

Onunla ilgili bu yanlış anıyı diğer erkekleri uzak tutmak için kullanıyorsunuz."

"Tamam. Tamam, anladım," diye homurdanıyorum, konuyu kapatmasını istiyorum. "Jax'i unut. Yeniden sev. Bunu Noel Baba için hazırladığım listeye ekleyeceğimden emin olabilirsin. Bir dahaki sefere kucağına oturduğumda ona söyleyeceğim."

Istemiyorum," diye yakınıyor Caleb, ben kolunu çekiştirip onu koltuktan kaldırmaya çalışırken. "Neden, Gwen? Neden ilahi söylemeye gideyim ki?"

Bu adımı ikinci söyleyişi. Saydığımın değil. Söyleyişinde hoş bir şey var, ağzının G ile yuvarlaklaşması ve N ile düzleşmesi.

G-w-e-N.

"Gitmelisin çünkü bu senin için iyi olacak." Sert mermer gibi hissettiren bir kolumu çekiştiriyorum. Elimin altındaki her kas sanki bir keskiyle oyulmuş gibi belirgin.

"Gitmelisin çünkü sonsuza kadar oturma odasında saklanamazsın." Pazusundan bir kez daha çekiştirdim. Teni sıcak, aslında sıcak. Annemin düğününde dans ettiğimiz geceye geri dönüyorum. Elleri belimden sırtımın alt kısmına doğru kaymış, beni kendine doğru bastırmıştı. Göğsünün benimkine ne kadar yakın olduğunu. Vücutlarımız nasıl da kolayca bir ritim bulmuştu.

"Gitmelisin çünkü Noel'deyiz ve küçük bebek İsa bunu yapmanı isterdi."

Çekiştiriyorum ve aniden hareket ediyor. Koltuktan kalkıp üzerime öyle hızlı yükseliyor ki, elimi tutup koluma bir elektrik çarpması gönderene kadar geriye doğru düşüyorum, kollarım dönüyor. Ben sabitlenene kadar tutuyor ve sonra bırakıyor. Elime bakıyorum, hala onun dokunuşuyla uğulduyor, sanki bedenime ait değilmiş gibi. *Neyim var benim böyle?*

"Eğer bebek İsa bunu yapmamı istiyorsa, sanırım yapmak zorundayım," diyor hafifçe. "Eşarpların nerede?"

Yirmi dakika sonra Caleb bir kardan adam gibi görünüyordu. Kırmızı örgü şapkası kafasında, meşhur kaşlarını gizlemek için aşağıya doğru çekilmiş bir şekilde duruyor ve benim uyumsuz gece mavisi atkım boynuna dolanmış, çenesini örtüyor. Brandon'ın eski kabarık ceketini ona çok küçük geliyor, kumaşı tüm o kaslar yüzünden geriliyor.

Baştan çıkarıcı tarçın kokusundan uzaklaşıp geri çekiliyorum ve dudaklarımı büzerek yaptığım işi inceliyorum. Sıcak Kaliforniya kışı için fazla giyinmiş ama idare eder. Eğer çok yakından bakmazsanız onu tanıyamazsınız. Sadece su rengi gözleri onu ele verir.

"Nasıl görünüyorum?" Ben onu giydirirken sessiz ve hareketsiz bir bebek gibi beni izliyordu.

"Meh." Elimi uzattım ve "işte böyle" der gibi bir hareketle ileri geri salladım. "Oldukça ortalama görünüyorsun. Harika değil ama idare eder."

Gülümsemesi geniş, onu şimdiye kadar gördüğüm en memnun gülümseme. Ona daha sık ortalama demeliyim. Hoşuna gidiyor gibi. Belki de hayatınız boyunca harika olarak adlandırıldıysanız, ortalama kulağa oldukça iyi gelmeye başlar.

"Hmm," diye mırıldanıyor. "Sadece iyi, ha? Bunu alacağım."

Geri çekilip odadan çıkmak üzereyken Caleb bana dokunmadan öne doğru eğiliyor, burnunu saçlarıma yaklaştırıp derin derin içine çekiyor. Donup kalıyorum, onun yakınlığından, vücudundan yayılan sıcaklıktan ve boynundaki nabzın kalp atışlarıyla aynı anda atmasından irkiliyorum.

"Güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor ayak parmaklarıma kadar hissettiğim alçak bir sesle, "çilek gibi."

Oh. Demek mesele buydu. "Bu benim şampuanım." Sesim nefes nefese, onun yakınlığı yüzünden zayıfladı.

"Biliyorum. Duşta şişenin kokusunu aldım."

Caleb Lawson'ın duşta çıplak bir şekilde şampuanımı kokladığını hayal ederek gözlerimi kırıştırıyorum ve dizlerimde bir şeyler gevşiyor. Titremelerini engellemek için bacaklarımı birbirine kenetliyorum.

Caleb'ın ne kadar yakınımda durduğuna dair içimde yeni bir farkındalık var. Hâlâ bana yakından bakıyor, sanki aklımı okumaya çalışıyor. Kalbimin gürültüsünü bastıracak sözcükler arıyorum. "Gitsek iyi olacak," diyorum sonunda, aşırı neşeli bir şekilde. "Jenny bekliyor."

Caleb bir kez başını sallıyor ve merdivenlerden aşağı iniyoruz.

Ev artık sessiz. İnşaat işçileri gece için evlerine gittiler. Aşağıya indiğimizde, sessizlik Jenny'nin Caleb'ın gülünç kıyafeti karşısındaki şaşkınlığını daha da artırıyor. Neyse ki, Jenny'nin onun burada olduğunu bildiğini söylediğimde Caleb bana kızmamıştı. Sırrını saklayacağına dair ona defalarca güvence vermiştim.

Pip, Caleb'i daha önce hiç görmemiş gibi etrafını kokluyor. Caleb donup kalıyor ve oyuncak büyüklüğündeki köpeğe korku dolu gözlerle bakıyor. Onu yanından uzaklaştırıyorum ve Pip mutlu bir şekilde koşarak yanıma geliyor.

Caleb bana doğru minnettar bir gülümseme gönderdi. Bugün ondan gördüğüm ikinci gülümseme.

İşte o zaman milyonlarca hayranımın zaten bildiği bir şeyi fark ettim. Caleb Lawson'ın gülümsemesinde özel bir şey var.

I ılık ve esintili bir gece. Caleb'in kışlık kıyafetleriyle aşırı ısınacağından endişeleniyorum ama o şikayet etmiyor. Yaklaşık otuz kişi evimizin karşısındaki parkta buluşuyor. Tanıdığım komşuları ve eski dostları selamlıyorum.

Bunu daha önce Jenny'nin ailesiyle yapmıştım.

Kalabalığın içinde ilerlerken birkaç kez başımı kaldırıp Caleb'in bana baktığını görüyorum. Sanırım bu beklenen bir şey, çünkü burada en iyi tanıdığı kişi benim. Göz göze geldiğimizde ona güven verici bir gülümseme göndermeye çalışıyorum ama o beni görmemiş gibi bakışlarını kaçırıyor. Yemin ederim bir noktada, onu bana bakarken yakaladığımda yüzü bile kızarıyor.

Her neyse. Garip.

Jenny kalabalığın bir kenarında Caleb ile konuşuyor. Bu beni tedirgin ediyor, bu yüzden kalabalığa karışırken gözümü onlardan ayırmıyorum. Umarım ona, biz on dört yaşındayken yatak odasının duvarında *Teen Bop* dergisinden bir posterinin asılı olduğunu anlatmıyordur.

Hala hatırlayabiliyorum. Gömleğinin düğmelerinin çoğu çözülmüştü, pürüzsüz bronz teni ve iyi tanımlanmış karın kaslarının hafif kıvrımları görünüyordu. O zamanlar sol kulağında parıldayan bir elmas küpe vardı. Artık küpeden vazgeçti ama geçen gün defterini kanepenin altına sokmak için eğildiğinde yara izini fark ettim. Buruşuk deride küçük bir nokta, kusursuz bir yüzdeki tek kusur.

Bizden sadece iki yaş büyük, yani o posterde on altı yaşında. Sadece bir ergen, ama şimdiden erkeklik ve seks sızdırıyor. Bir şey

Şimdi beni rahatsız eden şey, bu kadar genç yaşta bu şekilde sunulması. Etkilenebilir kızlara dergi satmak için tasarlanmış bir ürün.

O poster hepimizi kandırdı. Onu iki boyutlu bir arzu nesnesi yaptı. Bizi sadece mükemmel insanların sevgi ve hayranlığı hak ettiğine inandırdı.

Caleb ve Jenny her ne konuşuyorlarsa iyi gidiyor gibi görünüyor. Rahat ve gündelik görünüyorlar. Jenny, Caleb'ın ayaklarına kapanıp ona tapınmıyor, en azından şimdilik.

Sohbetin neşeli uğultusu, komşumuz ve bu ilahi etkinliğinin organizatörü Bay Sanderson'ın bir bankın üzerinde ayağa kalkmasıyla kesiliyor. Yüksek sesle ıslık çalarak dikkatimizi çekiyor. Karısı notaları dağıtırken biz de dinliyoruz.

"Selam millet. Hepiniz usulü biliyorsunuz. Myrtle Yolu'ndan başlayıp Elm Sokağı'na kadar her evde bir şarkı söyleyeceğiz. Eğer kapıyı çalarsak ve cevap vermezlerse, devam ederiz. Yaygara yok. Yaygara yok. Sonunda herkes sıcak çikolata içmek için benim evime davet ediliyor." Orta yaşlı, kilolu bir amigo kız gibi sesini yükseltiyor ve "Şimdi kim Noel ruhunu yaymak ister?!" diye bağırıyor.

Grubumuzdan düzensiz bir çığlık ve tezahürat yükseliyor. Caleb bile ilgilenmiş görünüyor. Toplu halde, ilk eve yaklaşmak için caddeyi geçiyoruz.

Jenny ve Caleb'ın yetişmesi için geride duruyorum. "Buna hazır mısınız?" diye sordum, Sırtarak.

Büyük ahşap kapının önünde durduğumuzda Jenny gülümsememe karşılık veriyor. Caleb'in kalabalığın en arkasında durduğundan emin oluyorum, ancak önümüzde duran insanların çoğundan bir karış daha uzun olmasına engel olamıyorum. Yanımda duruyor, kolu benimkini okşuyor.

İlk evde genç bir anne var, saçlarını at kuyruğu yapmış ve yorgun gözler. Kucağında küçük bir bebek uyuyor. Başının üzerinde tembelce dönüp duran güveler, kapının üzerindeki ışığa doğru çekiliyor. Yürüyüş yolunu doldurduğumuzu ve çimenlere döküldüğümüzü görünce gözleri büyüyor.

Şarkıya başlamadan önce, Bay Sanderson ellerini başının üzerinde sallıyor. "Şarkıyı değiştirin. Herkes şarkıyı değiştirsin. Sessiz Gece'yi

söyleyelim." Biz

herkes şok içinde birbirine bakıyor. Bu görülmemiş bir şey. Bay Sanderson biraz talim çavuşudur. Şarkılarımızın sırasını hiç değıştirmez.

Bay Sanderson'ın parlaklığını ancak üçüncü satırda, "bakirenin etrafında, anne ve çocuk" bölümünü söylerken görebiliyorum. Anne ve bebeğe serenat yaparken bu sözler havada çınlıyor. Çok hassas bir an. Genç annenin gözleri yaşlarla parlıyor. Grubumuzun birkaç üyesi açıkça ağlıyor.

Burnumu çeken bir ses başımı çevirmeme neden oluyor, yufka yürekli Jenny'nin hıçkırığa hıçkırığa ağlamasını bekliyorum. Ama o Jenny değildi. Caleb. Duygularını bastırırken eşarbı sallanıyor. Dirseğimle onu dürtüyorum. Bana uyarıcı bir bakış gönderiyor ve fısıldıyor, "Tek kelime etme." Tehdidine ara verip elini hızla gözlerinin üzerine götürmesi dışında korkutucu olabilirdi.

Başımı eğiyorum, sırtışıımı gizlemek için saçlarımın aşağı sarkmasına izin veriyorum. Planım işe yarıyor. Caleb evden çıktı ve dünyayla etkileşime geçti. Bay Moody Pants gerçek duyguları deneyimliyor, Hollywood'da çok fazla yaşamadığını tahmin ettiğim bir şey. İyi bir iş çıkardığım için kendimi zihinsel olarak kutluyorum.

Sessiz Gece'ye devam ederken yanımdaki Caleb'e odaklanıyorum. Kontrolü yeniden ele aldı ve şarkıda hepimize katıldı. Şimdi onun sesine odaklandığımda şaşırtıcı bir şeyin farkına varıyorum. Caleb'in inanılmaz bir şarkı söyleme sesi var. Sadece iyi değil. Sadece harika değil, kesinlikle inanılmaz. Radyoda ya da bir konserde duyduğum her şeyden daha iyi.

Gittiğimiz her evde Caleb'in sesi daha da yükseliyor ve kendine güveni artıyor. Sesi o kadar güçlü ki, gecenin yarısına doğru giderek daha fazla insan kimin bu kadar iyi şarkı söylediğini merak ederek omuzlarının üzerinden bakıyor.

Bir baba ve genç kızının bizi izlediği bir ön verandada Dünyayı sevindirmeye başla. Son satırda Caleb'in sesi hepimizi etkiliyor. Kendine özgü bir sesi var, boğuk ve derin, geniş bir aralığı var, hem yüksek hem de alçak notalara vuruyor. Yavaşça, teker teker, diğer ilahiciler sessizleşiyor ve onu izlemek için dönüyorlar.

Caleb fark etmiyor. O anın içinde kaybolmuş, gözleri kapalı ve başı geride.

Gözlerini açıp etrafındaki hayran yüzlere baktığında şarkının son dizesi duman gibi havada asılı kalır. Herkes alkışlıyor, eller yüksek sesle çırpılıyor. Caleb'in atkısı şarkı söylerken düşmüş ve ağzını ortaya çıkarmıştır. Orada, tanımlayamayacağım kadar hızlı geçen başka bir duyguyla birlikte utangaç, kararsız bir gülümseme büyüyor.

İşte tam o anda genç kız "Hey! Bu Caleb Lawson!" diye bağıyor.

OceanofPDF.com

TKız evin içinde bağılıyor, "Mandy! Buraya gel. Caleb Lawson ön bahçemizde!" Yaşı biraz daha büyük olan başka bir genç kız kapıya gelir. Caleb'i görünce ellerini yanaklarına kapatarak çığlık atar. Kız kardeşine bakıyor ve ikisi de çığlık atıyor, Birbirlerinin ellerini tutarken aşağı yukarı zıplıyorlar.

Caleb'in kaçmasını bekliyorum. Ben olsam kesinlikle öyle yapardım ama yapmadı. Onun yerine, son birkaç gündeki huysuz Caleb'den annemin düğünündeki Caleb'e dönüştü.

Örgü şapkasını çıkarıyor ve ay ışığında altın gibi parlayan saçlarını ortaya çıkarıyor. Elini uzatarak ve yüzünde aşırı geniş bir gülümsemeyle, kalabalığın içinden geçerek, şimdi hem ağlayan hem de çığlık atan histerik kızlara doğru ilerliyor. İlahiciler sanki o Musa, onlar da Kızıldeniz'miş gibi onun için ayrılıyorlar.

Kapının eşiğine ulaştığında, önce şaşkın babanın elini sıkar ve sıkıca kavrar. Sonra dikkatini kızlara çevirir. Caleb onların seviyesine kadar eğilir. Ellerini dizlerine koyarak onları selamlıyor ve daha önce hiç duymadığım sakın, yatıştırıcı bir sesle konuşuyor.

Yavaşça hareket ediyor, her bir kıza uzanıyor ve hafifçe sarılıyor. Biraz sakinleştikten sonra fotoğraf ve imza telaşı başlıyor. Kız kardeşlerden biri en sevdiği tişörtünü imzalattırıyor, böylece "her yerde giyebilecek, çünkü kimse benim evimde olduğuna inanmayacak."

Sonunda, kızlar ondan paylarını aldıktan sonra, Caleb veda eder

ve ilahilerimizin sonuncusunu bitirmek için devam ediyoruz.

Ama gece mahvoldu. Artık kimse şarkı söylemeye konsantre olamıyor. Evler arasında yürürken Caleb'e bakıp durmakla ya da birbirlerinin etrafında dönüp ona yaklaştırmaya çalışmakla meşguller.

Şarkılar düz düşer ve uyumumuz kaybolur.

İşimiz bittiğinde grup huzursuzdu. Bay Sanderson Caleb'a sıcak çikolata içmeye gelip gelmeyeceğini sorduğunda Caleb başını sallıyor. "Teklifiniz için teşekkürler efendim ama çok yorgunum. Sanırım eve gideceğim." Mürettebatın geri kalanına el salladıktan sonra ellerini ceplerine sokuyor ama titrediklerini fark etmeden önce değil. Dönüp evimize doğru ilerlemeye başladı.

Çoğu insan yoluna devam etmiş, şarkı sonrası parti için Sanderson'ın evine doğru yola çıkmıştı bile. Duraksadım, iki seçenek arasında sıkışıp kaldım. Kalmak ya da gitmek.

O zaman aklıma Caleb'in yüzündeki o duygu parıltısı geldi. şarkı söylemeyi bitirdi, tanınmadan hemen önce. Artık adını koyabilirim. Bu umudun bakışıydı. Jenny'ye hızlı bir iyi geceler diledim ve peşinden koştum.

C Ben yetiştüğimde aleb neredeyse eve varmıştı. Söze gerek duymadan merdivenlerden ön kapıya doğru tırmanıyor, her adımda eşarbımı çözüyor.

İçeri girdiğimizde buzdolabına gidiyor, bir bira çıkarıyor ve elinde tutarak dikkatle bakıyor. Fikrini değiştirmiş olmalı çünkü içkiyi buzdolabına geri koyuyor ve kapıyı güm diye kapatıyor.

Caleb kanepeye geçti ve yüksek bir sesle sırt üstü uzandı.

İç çeker ve gözlerini kapatır, her bir göz kapağındaki narin mavi damarlar ortaya çıkar.

Bakışlarım kirpiklerinin uzunluğunu, çenesinin çizgisini, adem elmasının kıvrımını takip ediyor ve göğsümde küçük bir şey kıpırdıyor.

"Özür dilerim," diyorum sessizce. "Böyle olmasını istemezdim."

Gözlerini kapalı tutuyor. "Üzülme. Üzülecek bir şey yok." Sesi derin bir yorgunluk notası taşıyor. Gülümserken ve tüm o fotoğraflar için sevimsiz barış işaretleri yaparken sakladığı bir yorgunluk.

O kadar sessiz ve hareketsiz ki bir an için uyuyup uyumadığını merak ediyorum ama sonra parmaklarının seğirdiğini, başparmağıyla işaret parmağı arasında atkımın ipliğini hafifçe ovuşturduğunu fark ediyorum. Üzgün ve bunu benden saklamasından hoşlanmıyorum. Ayrıca onu mutsuz görmenin beni bu kadar rahatsız etmesinden de hoşlanmıyorum.

Bir fikir oluşuyor. "Orada bekle," diyorum Caleb'a. Bir daha kanepeden kalkmayacakmış gibi görüldüğü için gereksiz bir ifade. Ben koşarak

Odadan çıkıp merdivenlerden ana yatak odasına doğru ilerlerken keskin bir ısıklık çalıyorum.

Pip onun çağrısına hemen cevap veriyor, dilini oynatarak tırıs tırıs yanıma geliyor. Onu kucağıma aldım, elimi yumuşak karnının altına koydum ve göğsüme yasladım. Yarasaya benzeyen kulağına fısıldıyorum, "Hadi kızım. Yapacak işin var."

Caleb onu bıraktığımdan beri hiç değışmemişti, gözlerini sımsıkı yummuştı yatıyordu. Yanına gittim ve Pip'i karga tulumba kucağına bıraktım. Pip'in sivri küçük ayakları Caleb'e çarptığında, Caleb bir çığlık atarak oturma pozisyonuna geçti. Pip dengesini korumaya ve düşmemeye çalışarak sallanırken, o da geriye doğru kaçmaya başladı.

Dehşet dolu bir bakışla önce minik köpeğe sonra da bana baktı. "Gwen! Ne oluyor lan?"

Bu adımı üçüncü kez söyleyiş ve bana ilk kez küfredişi.

"Caleb, bu Pip," dedim ona sakince.

Sonra köpeğe sesleniyorum, onunla da onunla konuştuğum gibi konuşuyorum. "Pip, bu Caleb."

Caleb tiksintiyle homurdanıyor. Kıpırdanıp onu yerinden oynatmaya çalışırken gözleri yuvarlandı, ama Pip bir süvari gibi tutunup, ayaklarını yerden kesmeye çalıştı.

"Caleb," diyorum daha kararlı bir şekilde, onuncu sınıftan öğrendiğim bir ses tonuyla

trigonometri öğretmeni. "Sakin olman gerek. Onu korkutuyorsun."

"Onu korkutuyor *muyum*?" diye yüksek sesle bağırır. "Peki ya ben?"

"Ona baksana. Senden çok daha gergin." Kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırmış, titreyen köpeği gösteriyorum. Pip yüksek seslerden nefret eder. Bu konuda çok pısırdır. Ailemde hepimize kibarca kavgaya etmeyi öğreten oydu. Kardeşlerim ve ben çocukken, zavallı Pip'i korkutmak istemediğimiz için öfkeyle bağırılmayı öğrenmiştik.

Caleb, Pip'in bariz dehşetini anlayacak kadar uzun süre durakladı. Hareketleri yavaşladı ve sonra durdu. Pip'e bakarken dudakları tiksintiyle büzüldü. "O kürklü bir fare." Güzel mavi gözleri bana dikildi. "Neden bana böyle iğkence ediyorsun?"

"Üzgünsün. Ne zaman canımı sıkan bir şey olsa Pip'e sarılıyorum ve bu beni daha iyi hissettiriyor. Bunun sana da yardımcı olabileceğini düşündüm. Duygularınla başa çıkmalısın."

"Anlaşıyordum. Sen bunu atana kadar burada sessizce uzanıyordum..." ne diyeceğini bilemez bir halde Pip'e baktı. "Bu... üzerimdeki şey." "Çeneni kapatmak anlaşılmakla aynı şey değil." Biliyorum, muhtemelen benim Tavsiye vermenin yeri değil ama ilahiye gitmek benim fikrimdi ve işlerin bu hale gelmesinden dolayı kendimi suçlu hissediyorum. Biri acı çekerken çekip gitme konusunda iyi değilim. Yatıştırmak, iyileştirmek istiyorum. Bu beni tıbbı çeken bir özellik.

"Nesin sen şimdi? Terapistim falan mı? Zaten bir tane var Bunlar." Kin dolu bir şekilde saldırdı.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, onun öfke nöbetinden etkilenmeden. "Peki terapistin tam olarak ne diyor?"

Terapistimi düşünüyorum. Babam öldükten sonra annemin beni sürükleyerek götürdüğü, bana hep içime kapanmam konusunda öğütler veren terapistimi. Duygularımı işlemede daha iyi bir iş çıkarmam gerektiğini söylemişti. İstediklerini yapmaya çalıştım ama nasıl yapacağımı hiç bilemedim. Ona olan sevgimin azalmasına izin veriyordum gibi hissetmeden babamın gitmesine nasıl izin vereceğimi.

Gergin bir sessizlik oluyor, sonra Caleb'ın nefesi kesiliyor ve omuzları çöküyor. "Üzerinde çalışmam gereken çok şey olduğunu söylüyor... ve bazı şeyleri engellemeyi bırakmam gerektiğini."

Pip onun teslim olduğunu hissetmiŸ olmalı, çünkü iki kez dönüp onun üzerine uzandı ve kendini bir top haline getirdi.

Korkusunu atlattığından emin bir şekilde kanepenin kenarına, ayaklarının dibine oturuyorum. "Hem ondan neden korkuyorsun ki? Pip sana zarar vermeyecek."

Caleb bir dakika sessiz kaldıktan sonra şöyle der: "Annemle tanıştın, belki anlarsın. O senin annen gibi değil. Senin annen bir güvenlik ağı annesi. Ona ihtiyacın olursa, seni yakalar." Yer değiştiriyor, bana daha fazla yer açmak için ayaklarını yana kaydırıyor. "Benim annem beni sever ama daha çok seni 30.000 feet yükseklikte uçaktan atacak türden bir annedir."

Annesinin Pip'le ne ilgisi olduğunu anlayamadığım için kağıtlarımı kaldırdım.

Dirseklerine yaslanıyor ve bakışlarını tavana yöneltiyor. "İlk büyük çıkışımı nasıl yaptığının hikayesini hiç duydun mu, reklam filmi?"

Geçmişini düşünüyorum. Ailem benim yanımda Caleb'in kariyeri hakkında konuştu.

genellikle mevcut projelerine odaklanıyor. Afrika'da nasıl bir aksiyon-macera filmi çektiği ya da Cannes'da film festivalinde olduğu gibi. Nasıl başladığından bahsettiklerini hatırlamıyorum. "Hayır, bunu hiç duymadım."

Sesi alçak. "Beş yaşındaydım. Bir köpek maması reklamıydı ve köpek beni ısırıldı. O zamandan beri onlardan korkuyorum."

Başım ona doğru o kadar hızlı sallanıyor ki neredeyse devriliyordum. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Evet." Kıkırdamasında biraz acılık var. "Çılgınca, ha? Köpek beni ısırıldı ve ben ağlamadım. Sadece kameraya gülümsemeye devam ettim. Benim teorim beni dava açmayalım diye tuttukları yönünde ama annem o kadar iyi bir oyuncu olduğum için karakterimi bozmadığımı söylüyor. Elime üç dikiş atıldı." Sağ elini kaldırıyor, başparmağının dibindeki yara izinin ince beyaz çizgisini görebiliyorum. "O zaman da beni diktiklerinde bayılmıştım."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu çok berbat bir Çey." Pip'e nasıl tepki verdiği şimdi daha iyi anlaşıyor. Yapbozun bir parçası yerine oturuyor.

Hafifçe yan dönüyor ve bana bakıyor. "Öyle değil mi? Sen Bu hikayeyi kaç kişiye anlattığıma şaşıyorum ve sadece ağlamadığım kısımdan etkileniyorlar. Sadece beş yaşında olduğum kısmını tamamen kaçırıyorlar." Hikâyesinin sonunda sesi yükseliyor, alttan alta bir kızgınlık ve belki de ihanet akımı yayılıyor. "Annem daha sonra beni dondurma yemeye götürdü, sanırım bu da var."

Hikâyesinin korkunçluğu karşısında sersemlemiş bir halde, "Özür dilerim. Bu çok kötü hissettirmiş olmalı.

Kötü, kendi ailene tamamen güvenemeyeceğin gibi."

"Annem bana her zaman yaptığı her şeyin benim iyiliğim için olduğunu söylerdi. Kariyerimi sürdürmek için işinden ayrılıp bizi Los Angeles'a taşıdığına. Seçmelere daha fazla zaman ayıramam için beni okuldan aldığına." Alnı kırışıyor. "Bilmiyorum. Annem ve babam ben bir oyuncu

olabileyim diye çok fedakârlık yaptı.

başarılı, ama şimdi bir yetişkin olduğum için kafa karıştırıcı. Hangi kısımları benim için, hangi kısımları onlar için yaptıklarını ayırmak." Küçük bir omuz silkiyor ve bu konuda konuşmayı bitirdiğini anlayabiliyorum. Bir kapının çarparak kapandığını hissediyorum. Bir tarafında ben, diğer tarafında o.

Yine de konuşmak istediğim daha çok şey var. "Bu gece dışarıdayken, o kızlarla olan şeyden önce, şarkı söylüyordun..." Konuyu oradan almasını umarak devam ediyorum ama Caleb sessiz kalıyor, neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi bana bakıyor. Bir aktör olabilir ama beni kandıramaz. Yutkunuyorum ve devam ediyorum: "Mesele şu ki, şarkı söylemen. Çok iyiydi. Gerçekten çok iyiydi."

Dirseklerimi dizlerime dayayarak ona doğru eğildim. "Lütfen bana dans da edebildiğini söyleme, çünkü oyunculuk, şarkı söyleme ve dans edebiliyorsan bu seni üçlü bir tehdit haline getirir. Bu bir kişi için çok fazla yetenek demek." Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Ben Çarkı söyleyemem." Kaşlarını çatarak kucağındaki Pip'e bakıyor ama onu gerçekten gördüğünden şüpheliyim. Gözlerinde uzak bir bakış var, sanki Pip'ten çok kendi içine bakıyor.

Dışarı.

"Elbette yapabilirsin," diye itiraz ediyorum. "Az önce seni dinledim. İnanılmazdı." Başını sertçe salladı. "Hayır, yapamam."

"Neden olmasın? Seni durduran biri mi var? Kim?" Kızgınlıkla soruyorum. Belki de stüdyo sözleşmesi oyunculuk dışında bir şey yapmasını yasaklıyordur?

Sinsi bir gülümseme. "Kimi kastetmiyorsun?" Alaycılığı omuzlarımdaki gerginliği gevşetiyor. Bunun, öfkesinin ve üzüntüsünün en kötüsünün geçtiği anlamına geldiğini biliyorum.

"Aslında, bu cümlede kim." Sanırım ben gerçekten dilbilgisi polisiyim.

Caleb iç çekiyor. Farkında olduğunu sanmıyorum ama bu sefer elini uyuklayan Pip'in üzerine koyup onu sabit tutuyor. Hatta daha rahat bir pozisyon bulduğunda elini orada bırakır. "Beni durduran kimse değil. Sadece benim."

"Şarkı söylemekten korkuyor musun?" Açıklığa kavuşturuyorum.

Tek bir hareketle başını sallıyor ve omuz silkiyor. "Bunu belki küçük bir

Bir grup insan, bu geceki ilahiler gibi. Ama büyük bir kalabalık... bu beni korkutuyor."

"Sen bir aktörsün. Her zaman büyük gruplara gösteri yapıyorsun."

"Bilmiyorum. Pek sayılmaz. Rol yaptığım zaman sette çok fazla insan olmuyor. Ayrıca, genellikle aynı grup oluyor. Işık ekibi, ses mühendisleri, makyaj sanatçıları. Filmler değişse bile, bu insanların çoğu aynı kalıyor. Çoğuyla birlikte büyüdüm, neredeyse ailem gibi. Film endüstrisi küçük bir topluluktur. O kadar uzun zamandır birlikteyiz ki repliklerimi onların önünde söylemek çok kolay. Bunu bütün bir konser salonu için yapmak zorunda kalsaydım..." Cümlesini yarım bırakıyor ve titriyor.

"Bana dünyanın en ünlü aktörlerinden birinin sahne korkusu olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bir çeşit mi? Sanırım bu da iyi bir tanımlama. Bu yüzden genellikle canlı ödül törenlerinden kaçınırım. Eğer kazanırsam, önceden kaydedilmiş bir kabul konuşması gönderiyorum. Bazen kırmızı halıda yürümek zorunda kalıyorum ama bundan hiç hoşlanmıyorum. Annenle Seth'in düğününde kadeh kaldırmak bile sinir bozucuydu. Orada, başlangıçta, ağzımın kuruduğu bir an yaşadım. Bunu atlatmak için mücadele etmek zorunda kaldım."

Sessiz kaldım, bu açıklamayı sindirmeye çalışıyordum. "Kalabalık önünde şarkı söylemekten seni korkutan şey *tam olarak* nedir?"

"Pek çok insanı hayal kırıklığına uğratmaktan, onları ve müziği hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Ben iyi bir oyuncuyum. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum ama şarkıcı olmak hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum." Başını sallıyor. "Müzik benim için berbat edemeyeceğim kadar önemli." Caleb bana sert bir bakış fırlatıyor. "Bundan kimseye bahsedemezsin, tamam mı? *Hiç kimseye.*"

Gözlerimi deviriyorum. "Kime söyleyeceğim ki?"

"Jenny," diye karşılık veriyor hemen.

Oh. Evet.

Haklı, Jenny'e her şeyi anlatıyorum. Dikkatli olmalıyım ve bunu kendime saklamalıyım. "Peki," diye hayıflandım. "Jenny'ye ya da başka birine senin büyük, karanlık sırrından bahsetmeyeceğim. Bir gizlilik sözleşmesi imzalamamı ister misin?"

Bir an için gerçekten düşünüyor gibi görünüyor, ama sonra başını hayır anlamında sallıyor.

"Pekala." Caleb Pip'i kucağına aldı ve nazıkçe minderin üzerine yatırdı. Uykulu gözlerinden birini aralıyor, sonra kapatıyor. "Bu gece çok güzeldi," diye duraklıyor ve kötü bir Çey söyleyeceğini bildiğim için kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ama sonra tekrar düğünüyor. "İlahi söyleme kısmı harikaydı, bunun için teşekkürler. Ve konuşma... o da iyiydi." Gülümsemesi küçük ama ben bunu bir kazanç olarak görüyorum.

Bu gülümseme kaybolduğunda, yorgunluğu omuzlarını eğecek kadar ağırlaşır. "Geri kalanı için endişelenme. Bu sadece benim hayatım. Eskiden bundan zevk alırdım, tüm hayranlardan. Gençliğimde güvensizliğime iyi gelirdi."

Homurdanıyorum. "Sen mi? Güvensiz mi?" Bunu hayal bile edemiyorum.

"Herkesten daha güvensizdim. Kaç tane çocuk yıldızın başarılı bir şekilde genç ve yetişkin ünlülere dönüştüğünü biliyor musunuz?"

Başımı salladığımda, "Neredeyse hiç. Çoğu zaman halk senin artık o kadar da sevimli olmadığına karar verir ve seni bir kenara atar. On iki yaşındayken atıldı. Bu annemi öldürürdü, o yüzden elimden geleni yaptım. On bir yaşında ağırlık çalışmaya başladım. Ergenlik sivilceleri çıkmasın diye her gün yüz bakımı yaptırdım. O zamanlar bir sivilce dünyanın sonu gibi gelirdi. O çılglık atan hayranlar kendimi daha iyi hissetmemi sağladı."

"Peki ya şimdi?"

Başını hüzünle sallıyor. "Şimdi... Bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyorum. Ne kadar klişe olduğumu. Gümüş kaşığıyla boğulan bir başka aktör. Ama artık çok yoruludum. Her şey zorlama. Artık hayranlarımla bağ kuramıyorum. Eskiden bana verdikleri enerjiyi artık eskisi gibi kullanamıyorum. Böyle olmaktan nefret ediyorum. Bu onlar için adil değil." Yüzündeki yenilmiş ifadeye kalbim acıyor.

"Emekli olabilirsin."

"Ve ne yapacaksın? Beş yaşımdan beri bildiğim tek şey bu. I

başka hiçbir yeteneğim yok." İçindeki her şey sarkar. Baş. Omuzları. Dolu ağzı.

O zaman içinde bulunduğu tuzağı biraz daha iyi anlıyorum. Sonsuz umutsuzluk, kafa karışıklığı ve güvensizlik döngüsü.

"Dişlerimi fırçalayacağım ve yatacağım." Ayağa kalkıyor, gözleri yüzümde geziniyor ve dudaklarıma kadar iniyor, ancak o kadar hızlı geri sıçırıyor ki hayal edip etmediğimi merak ediyorum. Elini çenesinde ovalıyor, o kadar sert ki kirli sakalının sıyrıldığını duyabiliyorum.

"İyi geceler, Gwen." Adımı dördüncü kez söylüyor, onu en gerçek haliyle gördüğüm an.

O yukarı çıkıp tuvalete gittikten birkaç dakika sonra Pip bağını kaldırdı ve sersem sersem gözlerini kırptı. Ayağa kalktı, kendini biraz salladı ve koltuktan atladı. Kulaklarını kaşım ve köpek kapısından arka bahçeye çıktı.

O gece uyuyamadım, konuşmamın üzerinden tekrar tekrar geçtim. Caleb. Bir yandan, bir insanın isteyebileceği her şeye sahip: şöhret, para, yakışıklılık. Ama gözlerindeki acı gerçek ve bana gerçek mutluluğun bunların hiçbirinden gelmediğini hatırlatıyor.

Gerçek mutluluk bana tatlım diyen bir anne, dertleşebileceğim bir arkadaş, hastanede birine yardım ettiğimi bildiğimde hissettiğim o duygudur. Başkalarına hizmet ederek yaşadığım bir hayat. En azından benim mutluluğum bu.

Geçen hafta Caleb'e bu kadar yakınlaşmam çok garip. Sığ ve bencil olduğunu düşünerek ondan hoşlanmamaya kararlıydım. Ama düşündüğüm şeylerin hiçbiri değilmiş. Çok güzel bir şekilde kırılmış, üzgün, kızgın ve savunmasız. Belki de onda ilgi çekici bulduğum şey budur. İnsanları iyileştirme ihtiyacı tıp fakültesine gitme sebebim. Onu iyileştirmek istediğim için mi ondan hoşlanıyorum? Bu onun için adil mi? Ben kimsenin beni düzeltmesini istemezdim. Düzeltmeye ihtiyacım olduğundan değil. Ben iyiyim... tamamen iyiyim. Bilmiyorum. Her şey zihnimde karmakarışık.

Saatlerce dönüp durduktan sonra pes ettim ve aşağıya inip bir

bir bardak su. Caleb kanepede uyuyor, üzerine büyükannemin yaptığı eski bir yorgan atılmış. Sadece kafası dışarıda. Bir göz atmadan duramıyorum. Saçları altın sarısı. Uykudayken yüzü rahat ve çocuksu. Cennetten düşmüş bir meleğe benziyor. O zaman Pip'i fark ettim, onun yanına kıvrılmıştı, eli gevşek bir şekilde onun üzerindeydi. "İyi köpek," diye fısıldıyorum usulca.

OceanofPDF.com

TEddy ertesi sabah erkenden beni aradı, ki bu garipti. Genelde sadece mesaj atar. Bu günlerde, kısa ve yüzeysel konuşmaları tercih ediyor. Hava durumu.

Eskiden çok yakındık, küçük kardeşim ve ben. Babam öldükten sonra annem uzun saatler çalışarak bize bakmaya çalıştı. Küçük, ucuz bir daireden diğerine taşındık. Brandon çoğunlukla gitmişti, nefret ettiği devlet üniversitesine gidiyordu.

Sadece Teddy ve ben, evde birlikte kalmıştık.

Ben on yedi, o on iki yaşındaydı.

Ben üzgündüm, o da kaybolmuştu.

Yardıma ihtiyacı vardı. Yaşadıklarımız hakkında onu konuşturmam gerekiyordu. Sonunda, onunla top oynamanın açılmasını sağlamanın en kesin yolu olduğunu öğrendim. Herhangi bir spor olabilirdi ama en çok basketbol işe yarıyor gibiydi. Elinde bir top olması, ağzındaki filtreyi çıkarmasına yetecek kadar dikkatini dağıtıyordu.

Oynadığımız zaman tüm düşünceleri, korkuları ve hayalleri ortaya dökülürdü. Basketbol sayesinde babamın vefatıyla ne kadar yıkıldığını öğrendim. Benim önümde ağlayabileceği noktaya bu şekilde geldim. Hepimizi, özellikle de annemi kaybetmekten korktuğunu bu sayede öğrendim. Annemin bir yangında, bir uçak kazasında ya da yanlış giden bir soygunda öldüğü kabuslar gördüğünü itiraf etti.

Daha sonra, babam için duyduğu üzüntü azalmaya başladığında ve liseye gittiğinde,

hala top oynuyorduk. Basketbol oynarken bana ilk aşkı Julie'den bahsetmişti, ikinci sınıftayken. Ve o üçüncü sınıftayken onu terk ettiğini ve kalbini kırdığını da bu şekilde öğrendim.

Birlikte geçirdikleri uzun saatlerden yararlanan tek kişi Teddy değildi. Sahada bana gösterdiği ilginin tadını çıkarmaktan çok mutluydum. Babam gittiğinden ve annem çalıştığından beri yalnızlığımı dağıtacak bir şeyler ya da birilerini arıyordum.

Bu yıl, üniversiteye gittiğinde, her şey değişti. Şimdi sanki beni kendinden uzaklaştırıyor. Mesafesini korumaya çalışıyor.

Acıtıyor.

"N'aber Teddy?" Sıradan görünmeye çalışıyorum. Ona çok fazla baskı yaparsam beni tamamen dışlayacağından endişeleniyorum.

"Çok değil," diye cevaplıyor sakın bir şekilde.

Bekliyorum, çünkü belli ki bir şeyler oluyor. Yoksa aramazdı.

Uzun bir duraksamadan sonra, "Burayı, Michigan'ı sevdiğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyor.

"Ne? Neden?" Şaşırdım. Son birkaç konuşmamızda sesi depresif geliyordu ama final sınavlarının stresinden kaynaklandığını düşünmüştüm.

"Soğuk ve yalnız."

Ayrıldığımda New York'un ne kadar kasvetli olduğunu hatırlıyorum. Son vardiya sırasında acil servisin kapısından içeri nasıl kar girdiğini.

"Bu senin Kaliforniya dışındaki ilk kışın Teddy. Hepsi bu kadar. Eninde sonunda alışacaksın. Muhtemelen evde Noel'i özlediğin için daha da zorlanıyorsundur."

Bir sessizlik. "O kadar basit değil. Üniversiteden nefret ediyorum. Dersler çok sıkıcı. Mühendislik düşündüğüm gibi bir şey değil. Karmaşık problemleri çözmek, havalı şeyler inşa etmek istiyorum. Bunun yerine hesaplamalar ve soyut kavramlar var. Öğrendiğim tek şey bu."

Nerede olursa olsun arka planda sesler duyuyorum. Etrafta dolaşma ve kapının kapanma sesi var. Dışarıdaki sesler kayboluyor. Ben

Tahminimce, RA olduğu için aldığı ücretin bir parçası olarak bedava aldığı küçük yurt odasında kalıyor.

"Benimle dalga geçme, tamam mı?" Öksürüyor ve sonra geveliyor: "Evimi özlüyorum. Uzaklara gidebileceğimi, farklı bir yeri deneyimlemenin harika olacağını düşünmüştüm ama her gün karda okula yürümek berbat bir şey. Gökyüzü her zaman gri. Ciddiyim, haftalardır güneş görmedim. Şükran Günü tatilinde Kaliforniya'da olduğum için çok mutluydum. Buraya geri dönmek istemedim."

Vay canına. Bu düşündüğümden daha büyük bir mesele. Neden bahsettiğini anlıyorum. Ben de ailemi ve Jenny'i özlüyorum. Bazen, New York'a ilk geldiğimde, vatan hasreti yırtıcı bir hayvan gibi içimi yiyip bitiriyordu, ta ki içim bomboş kalana kadar. Şimdi biraz zaman geçtiği için daha iyi, ama belki Teddy bu duyguyu atlatamıyor.

"Annem ve Seth ne diyor? Bırakman gerektiğini mi düşünüyorlar?" Bunu daha önce öğrenmediğime şaşırdım.

"Mesele de bu." İç çekiyor. "Henüz kimseye söylemedim."

"Ne?" İnanamayarak sordum. "Annem çıldırarak. Sen gittiğinde onun için ne kadar zor olduğunu biliyorsun."

Annem bebeğinin üniversiteye gidişini izlerken çok kötü hissetmişti. Ağladı, boş bir yuvaya hazır olmadığını söyledi. Japonya'ya taşınmaya bu kadar hevesli olmasının bir nedeni de bu olabilir diye düşünüyorum. Kendini yeniden tanımlamak için bir değişikliğe, yeni bir şeye ihtiyaç duymuş olabilir.

Bunu ben de yapmalıyım. Kendimi yeniden tanımlamalıyım. Sıkıcı, tahmin edilebilir, mantıklı Gwen'den daha fazlası olmalıyım. Ölü bir adamın kızı.

Teddy, "Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Anneme tüm bunları yaşattığım için kendimi suçlu hissediyorum. Çok üzgündü." Duraklıyor ve ben de büyük bir şey söylemesi gerektiğini hissederek bekliyorum. "Ailemizin biraz tuhaf olduğunu hiç düşündün mü? Annemin bize bebek bakması gibi... ve bazen bizim onun bebek bakmasından hoşlanmamız gibi."

Teddy'nin bu konuyu açmasına şaşıarak bir an sessiz kaldım. Bu hiç konuşmadığımız bir k o n u y d u . "Yani, evet, ama her şeyden sonra

Baba, biraz işlevsiz olmamızın anlaşılabilir olduğunu düşünüyorum. Bunu atlatmak için birbirimize tutunmak zorundaydık. Değil mi?"

"Brandon hariç. O ters yöne, bizden uzağa gitti." Teddy'den gelen bir kızgınlık tonu var. Ağabeyini örnek almıştı. Aradan bu kadar zaman geçtikten sonra bunu şimdi fark etmek benim için çılgınca ama bir bakıma babamızı, annemizi ve kardeşimizi aynı anda kaybettik. Bundan sonra kim darmadağın olmaz ki?

"Brandon kızgındı," diye hatırlatıyorum ona. "Olanlar yüzünden kızgındı. Sanırım o zamanlar etrafımızda olmak çok acı vericiydi. Şimdi daha iyi. Liv ve ikizlerin yardımı oldu."

Aramızda uzun bir sessizlik var, rahatsız edici değil ama ifade edilmemiş duygularla dolu. Çoğunlukla üzüntü. Keder göle atılan bir taş gibidir. Dalgaları, taş yüzeyin altına battıktan çok sonra bile kıyıya ulaşmaya devam eder.

"Her neyse, üniversite hakkında," diyorum, konuşmayı tekrar konumuza getirerek
Orijinal konu. "Annemle konuşmalısın. Ona söylemeyi ertelemenin bir faydası olmaz." "Biliyorum. Doğru zamanı bekliyorum." Uzun, kasvetli bir iç çekiş. "Lütfen söyle

Bana daha kötü bir şey yapmışsın gibi geliyor, Gwen. Annemin sana çok kızdığı ama sonunda atlattığı bir şey."

Ona söylememeliyim, ama bana ulaştığı için çok mutluyum.
sorunlar. Aylarca zar zor konuştuktan sonra, ailemizdeki onca insan arasından nihayet *beni* aradı. Onu ödüllendirmek, aramızdaki bu bağı güçlendirmek istiyorum.

Kelimeler dökülmeye başladı. "Annem resmi olarak bilmediği için bu sayılır mı emin değilim ama onun onaylamayacağı bir şey yaptım."

"Oh?" İlgileniyor. Telefonu kulağına yaklaştırdığını hayal ediyorum. Muhtemelen kötü karma istiyorum, çünkü içimden küçük bir heyecan geçiyor.

Bir sırrı paylaşmanın çok lezzetli bir yanı var, özellikle de paylaşmaman gereken bir sırrı. Sesimi alçaltıyorum, ki arabada tek başıma olduğum için bu aptalca,

ama yine de fısıldıyorum. "Caleb Lawson benimle birlikte annem ve Seth'in evinde kalıyor."

"Ne?!" Şaşkınlığı sevindirici. Bu beni güldürüyor. Bir sonraki sorusuna daha da çok güldüm.

"Onunla yatıyor musun?"

"Eww, Teddy. Hayır, onunla yatmayacağım."

"Ne demek istiyorsun, eww? O Amerika'nın en seksi erkeği ya da onun gibi bir şey değil mi?"

Oturma odasından hiç çıkmayan buruşuk huysuzu düşünüyorum ve huysuz Caleb'in bile seksi olduğunu kabul etmek zorunda kalıyorum.

Ama bunu kesinlikle küçük kardeşime söylemeyeceğim.

"Ben onu o şekilde görmüyorum," diyorum. "Bir süreliğine kalacak bir yere ihtiyacı vardı.

Hepsi bu kadar. Göze batmamak ve ilgi odağı olmamak

istiyor." "Hoşuna gidiyor mu? Onunla yaşamak?"

Düşünerek başımı eğiyorum. "Sorun değil, sanırım. Pek bir şey yapmıyor. Okur

ve müzik dinler. Yine de mükemmel bir aşçıdır. Şunu dinle, ona çamaşır yıkamayı öğretmek zorunda kaldım."

"Ne?" Teddy'nin sesi bir kademe daha yükselir. "Bu adam yirmili yaşlarının sonunda değil mi? Ona öğretmek zorunda kaldım da ne demek?"

"Sadece dört gömleği var, bu yüzden onları birkaç günde bir yıkaması gerekiyor.

Bulaşık makinesi deterjanı ile çamaşır makinesi deterjanı arasındaki farkı bilmiyordu," diyorum neşeyle. "Bu yüzden bulaşık makinesi kapsüllerinden birini çamaşır makinesine koydu. Ben fark edene kadar çamaşır makinesinden baloncuklar taşmış ve çamaşır odasının zeminine yayılmıştı. Tam bir felaketti!"

Teddy'ye çamaşır odasına nasıl koştuğumu, içeri nasıl girdiğimi ve Caleb'in önünde kıcımların üstüne düştüm. *Ne kadar aşağılayıcı.* Ayrıca Caleb'in buraya taşındığından beri ilk kez gerçekten güldüğünü ve bu sesin, alçak bir gümbürtünün, göğsümün derinliklerinde bir yerlerde nasıl yankılandığını da ona anlatmadım.

Hayır. Kardeşimin o kısmı duymasına gerek yok.

"Bu ılgınlık," diye haykırıyor Teddy. "Her yetişkin kendi giysilerini nasıl temizleyeceğini bilmeli."

"Değil mi? Bu gibi gerçek dünya olaylarından hep uzak durdu. Geçen gün bana hiç dişçi ya da doktor randevusu almadığını söyledi. Annesi ya da bazı çalışanlar hep onun için yapıyormuş."

Gölüyorum ama sonra daha ciddi oluyorum, sesimi sertleştiriyorum, annemin sokağına çıkma yasağında evde olmamızı söylerkenki halini taklit ediyorum. "Caleb'in benimle yaşadığını başka kimsenin bilmesine izin veremezsin. Tamam mı Teddy? Ciddiyim. Hiç kimse."

"Peki," diye homurdanıyor. "Kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

"Güzel. Annemle üniversite hakkında ne zaman konuşacaksın?"

"Emin değilim." O kadar yüksek sesle iç geçiriyor ki irkiliyorum ve ahizeyi kulağımdan çekiyorum. "Eninde sonunda bunu yapacağım. Ama şimdilik aramızda kalsın. Tamam mı, Sissy?"

Tanrım. Görünüşe göre son zamanlarda herkes sırlarını saklamamı istiyor. Caleb.

Teddy.

Ama bu benim küçük kardeşim. Onun için her şeyi yaparım. "Tamam, Ayıcık Teddy."

TYavru keçinin sert, sivri toynakları sırtımı tam da doğru yerden deliyor. Bu hissin tadını çıkarmalıyım, ama endişelenmekle o kadar meşgulüm ki üzerime işeyecek.

"Bu harika değil mi?" diye soruyor yanımdaki Jenny, sanki hiç eklemi olmadan doğmuş gibi aşağı doğru köpek pozisyonuna geçerken. Kendi kişisel keçisi bir dakika boyunca sığıyor ve sonra Everest Dağı'nın en büyük zirvesiymiş gibi tepesine tünelererek yerleşiyor.

"Evet, harika," diye gönülsüzce kabul ediyorum.

Tatilin ruhuna uygun olarak, keçilerimiz giydikleri minik Noel kazaklarıyla daha da sevimli hale geliyor. Benimkinin önünde bir kardan adam var. Jenny'nin keçisinde bir elf var.

Yoga eğitmeni sırt üstü dönmemizi söylüyor. Asistanlar keçilerimizi çıkarıyor. Sevimli yaratığı üzerimden attığım için rahatlıyorum ama engebeli yoga matı omurgama bastırır bastırmaz yavru keçi geri geliyor. Onu karnımın üzerine koyuyorlar ve ağırlığı yumuşak karnıma baskı yaparken içimden hava fişkırıyor.

Karın kaslarımı güçlendirmem lazım. Keçi yogası yapmak için uygun bir yer değil.

Ama öyle değil. Daha çok nazik esneme ve yavaş hareketlerle ilgilidir, hepsi boynuzlu arkadaşlarımızı devirmemek için tasarlanmıştır.

Dizlerimizi göğsümüze çekerken Jenny, "Dün geceki Caleb'i hâlâ unutamadım," diye fısıldıyor. "Şarkı söylerkenki sesi olağanüstü."

Başımı sallıyorum, konuşmayı keseceğini umuyorum ama yılların tecrübesiyle biliyorum ki

o yapmaz. Ben sürekli başımı belaya sokma korkusuyla yaşarken, Jenny bu korkuyla büyüyor.

Bir keresinde, biz lisedeyken, sınıfta konuştuğu için ceza almıştı. Dünyanın gelmiş geçmiş en korkutucu beden eğitimi öğretmeni olan Bay Martin'in yanına gitmişti. Yüz yıllık çam ağaçlarını kesip altı millik bir parkur boyunca sırtında taşıdığı odunculuk yarışmalarında yarıştığı söylenen bir adam.

Jenny o adama doğru yürümüş ve ceza için teşekkür etmişti. Alaycı bir tavırla değil, içtenlikle, tüm sınıfın önünde ona kocaman bir teşekkür etti.

Kalbimin durduğu kısa bir an için ona sarılacağından ya da yanağından öpeceğinden korkmuştum ama yapmadı. Bunun yerine, sanki bir oda dolusu azılı genç suçlu yerine peri prenseslerinin olduğu bir partiye gidiyormuş gibi sınıftan çıktı. Daha sonra, esrarkeş aşkı Lance "Smokey" Jones'un da o gün ceza aldığını öğrendim. Bu yüzden ona katılmak için aşırı hevesliydi.

Buna karşılık, bir sınava adımı yazmayı unuttuğum için cezaya gönderildiğim kâbuslar görüyorum. Rüyamda sınavdan A almış olmama rağmen tüm kredimi kaybediyorum. Uyandığımda vücudum terden kayganlaşmış ve ağzım kurumuş oluyor.

Keçi yogası sona eriyor. Yarık gözlü, kaba tüylü dostlarımıza veda ediyor ve matlarımızı toplamak için diz çöküyoruz.

Jenny hala konuşuyor. "Caleb'la aranızda ne var?"

"Ne?" Ona bakmak için doğruldum. "Hiçbir şey."

Şüpheli bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

"Romantik bir şey kastetmiyorum, eğer kastettiğiniz buysa. Onda çok şey var.

ve ona yardım etmek istiyorum... eğer yapabilirsem." Ayağa kalkıyorum ve rulo halindeki paspası omzuma astığım çantasına koyuyorum. Jenny de aynısını onunkine yapıyor.

Etkilenmiş gibi görünmüyor. "Gerçekten mi? Çünkü bana hiç öyle gelmedi."

"Hepsi bu kadar, yemin ederim."

"Gwen. Ciddiyim. Bu kadar akıllı bir kıza göre bazen çok aptal olabiliyorsun." Ben alınmadan devam etti: "Sen bakmıyorken seni izliyor. İlahi söylerken onu birkaç kez yakaladım."

Yani o da fark etti ama o bana sadece bir arkadaş olarak bakıyordu, değil mi?

"Bu delilik," diye alay ediyorum. "Keçi yogası seni hayalperest yapmış. Caleb'ın beni böyle düşünmesine imkân yok. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor."

Dün gece bana başkalarının bildiğinden şüphelendiğim şeyler söylemesi dışında.

Jenny gülüyor ve az önce söylediği şey beni şaşırtmış olsa da Mutlu Jenny her zaman benim ruh halimi aydınlatır. O benim yağmur bulutlarımın güneş ışığı.

"Senin için iyi olabilir." Sessizleşiyor, düşüncelere dalıyor. "Onun gibi birine ihtiyacın var. Daha az yapılandırılmış, kırılmadan bükülmeye daha istekli." Neden bahsettiğini bilmiyorum. Caleb'a *ihtiyacım* yok. O berbat biri.

Kendimi toparladım. Ona ya da başka bir erkeğe ihtiyacım yok.

Yavru bir keçi biz ayrılmadan önce son bir kez okşamak için yanımıza geliyor. Jenny ona doğru eğiliyor, yüzünü görmemi engelliyor ama yüz ifadesinin kasvetli bir hal aldığını görmeden önce değil. "Güvenmenin, sevmenin senin için zor olduğunu biliyorum. Baban öldüğünden beri. Tüm ailen için zor oldu."

Jenny kaybetti. Yıllardır aşık olmamamın sebebi Jax'le olanlar. Bunun babamla bir ilgisi yok. Değil mi?

İç çekiyorum. "Bana bu konuşmayı zaten yapmıştın, hatırladın mı? Yemek katında?" "Ben ciddiyim, Gwen. Beni başından savma." Keçi uzaklaşıyor, ve o ayağa kalkar. "Birini tekrar içeri almanın zamanı geldi. Neden o kişi Caleb?"

Ki bu çok saçma bir fikir.

Tamamen mantıksız.

Keçi yogasından eve döndüğümde Caleb'ı mutfak masasında bulmaca

üzerinde çalışırken buluyorum. Bir eliyle çenesini destekliyor, diğer eliyle de

Pip, burnundan kuyruğuna kadar onun kucağında yatıyor. Pip'in boynu gerilmiş, gözleri kapalı ve kuyruğu güm güm atıyor. Yüz ifadesi saf köpek mutluluğunun resmidir.

Kafasını kaldırmadan, "Sıçan beni rahat bırakmıyor," diyor. sözlerine kulak verin.

Pencereden içeri süzülen güneş ışığı bir spot ışığı gibi Caleb'in üzerine düşüyor ve uykudan hâlâ dağınık olan altın rengi saçlarını parlatıyor. Beyaz çoraplı bir ayağını dalgınca diğerinin üzerinden geçiriyor.

Aptal çoraplar beni mahvediyor. Bir çocuğun giydiğı gibi beyaz bilek çorapları. Onlarda çok basit ve tatlı bir şey var. Keşke bu anı alıp sonsuza kadar saklayabilsem. Kalbimde bir odaya kilitleyip anahtarını sadece kendime saklamak.

Caleb bakışlarımın ağırlığını üzerinde hissediyor olmalı. Kafasını kaldırıyor ve beni donmuş halde görüyor. Neye benzediğimi bilmiyorum ama yüzümdeki bir şey gözlerinin şüpheyile kısılmasına neden oluyor. "Ne?"

"Hiçbir şey." Nefesimi tutamıyorum. Hain kalbim nasıl atacağını unuttu. Korkunç ve aşağılayıcı. Şu anda duygularımın isyanından nefret ediyorum, bu yüzden dönüp üst kata kaçıyorum.

Duygularımdan ve ondan uzakta.

Günün geri kalanında Caleb'dan uzak durmak kolay değil çünkü sürekli oturma odasında dolaşıyorum.

Kanepenin yanında duran spor ayakkabılarımı alırken ona "Parkta koşuya çıkacağım," diyorum.

Caleb dalgınca el sallıyor. "İyi eğlenceler."

"Yüzmeye gidiyorum," diye şarkı söyleyerek arka bahçeye doğru yürürken üzerimdeki örtünün mayomu gizleyecek şekilde sıkıca sarıldığından emin oluyorum.

Caleb yukarı bakar ve yavaşça başını sallar.

"Noel alışverişi yapmak için Jenny ile buluşacağım." Ceketimi elbise dolabındaki askısından çekiyorum.

Caleb dudaklarını büzüyor, gözleri keskin.

"Sütümüz bitmiş. Gidip biraz alacağım." Neredeyse kapıdan çıkıyordum.

Neredeyse.

"Gwen," Caleb adımı beşinci kez ve kararlı bir şekilde söylüyor.

Duruyorum, elimi kapı kolundan çekiyorum ve yavaşça dönüp ona bakıyorum. "Evet?"

"N e l e r oluyor?" Not defterini yüzüstü yanına koyar ve Bana kaşlarını çatı, bakışları şüpheyile doluydu.

"Ne demek istiyorsun?" Sahte bir masumiyetle gözlerimi açıyorum.

Caleb bana doğru geliyor, omuzları dik ve çenesi gergin. Tam önüme geldiğinde, birkaç santim uzakta, durdu. Kokusu, tarçın baharatı, onu takip ediyor.

Pencereden görünen gökyüzünden daha mavi olan gözleri benimkileri delip geçiyor. Bu

O bakışların altında hareketsiz durmak için içimdeki her şey gerekiyor. Kıpırdamamak ya da kapıdan kaçmamak için.

"Tuhaf davranıyorsun," diyor sonunda.

"Ben mi?" Elimi göğsüme götürdüm. "Ben garip davranmıyorum. Sen garip davranıyorsun."

Az önce bunu mu söyledim? Neyim ben? Dokuz yaşında bir çocuk mu?

Caleb yüzüme bakıyor, endişesi yüz hatlarını çiziyor. "Sen iyi misin? Bir şey mi oldu?"

Evet. Senin bir erkek, benim de bir kadın olduğumu ve öpüşebileceğimizi fark ettim. Bunu neden düşündüm ki? Şimdi onu öpmeyi düşünüyorum. Tadı nasıl olurdu? Dudaklarına bakmamak için kendimi zor tutuyorum, bu da dudaklarına bakmama neden oluyor, bu da dudaklarımı yalamama neden oluyor. Şimdi o benim dudaklarımı yalayışımı izliyor. Ve her şey çok bunaltıcı. Ve çok sıcak. Burası neden bu kadar sıcak? Panikliyorum, çünkü çok sıcak ve onu öpmek istiyorum, bu yüzden "Araştırma makalem *Acil Tıp Dergisi*'nde yer almak için ön onay aldı" diyorum.

Ki bu doğru. Kabul edildiğimi teyit eden mektubu bu sabah aldım. Bir başkasının araştırmamı değerli bulması beni ne kadar heyecanlandırırsa da, bu duygu bugün Caleb'le ilgili aşırı farkındalığım yüzünden kısmen kaybolmuştu.

"Gerçekten mi?" Parlıyor. "Bu harika. Tebrikler."

Gülüyorum, çoğunlukla onu öpmeyi düşündüğümü bilmediği için rahatladığımdan, ama aynı zamanda onun ilgili ifadesinden. "Teşekkür ederim. Kabul edeceklerinden emin değildim, bu yüzden haberi aldığımda heyecanlandım. Bu sadece ilk adım. Hâlâ son değerlendirme sürecinden geçmesi gerekiyor ama umutluyum."

"Araştırmanızın ne hakkında olduğunu sorabilir miyim? Anlayabilir miyim?"

"Anlaması zor değil. Tıp öğrencisiyken başlattığım ve nihayet bu yıl tamamladığım bir pilot program. Acil servise gelen hastalara, hangi semptomlar nedeniyle gelmiş olurlarsa olsunlar, ücretsiz kolon kanseri taraması önerdim. Kollarını kırdıkları ya da tamamen alakasız bir şey için gelmiş olsalar bile tarama testi yaptırabiliyorlardı. Binlerce

kabul etti ve bu sayede henüz semptomları olmayan birkaç yüz kanser hastası buldum. Onları bu kadar erken tedavi edebilmenin büyük bir etkisi var. Onları tedavi etme olasılığımız daha yüksek."

Keşke babama daha önce teşhis konulsaydı, belki hala burada olurdu bugün benimle.

"Bu harika. Neden bunu hep yapmıyorlar? Madem hayat kurtarıyor?" Bana bakışında bir hayranlık parıltısı var, yanaklarımı ısıtıyor.

"Acil serviste bunu sunmanın para ve zamana değdiğini kanıtlamam gerekiyor. Şu anda herkes aile hekiminden bu testi yaptırabilir. Bu çok kolay. Kanınızı almak ya da başka bir şey gerekmiyor. Sadece dışkınızı test ediyorlar. Ancak benim iddiam, pek çok insanın aile doktoru olmadığı ya da onları düzenli olarak görmediği yönünde. Eğer onları test etmek için başka bir yerimiz daha varsa, acil servis, o zaman daha fazla kanseri daha erken bulabiliriz."

"Bu bana mantıklı geliyor."

İç çekiyorum. "Ben de öyle düşünüyorum. Şimdi tek yapmam gereken diğer herkesi ikna etmek."

"Vay canına." Caleb arkasına yaslanıyor. "Bu harika. Ünlü olacaksın. Büyük bir akademik doktor. Eminim çalışmaların bir sürü ödül alıyordur."

"Bizim sizin gibi süslü doktor kırmızı halılarımız yok," diye takılıyorum ona.

Cevap verirken ciddiydi, "Yine de yapmalısın. Birinin hayatını her kurtardığınızda bir geçit töreni olmalı. Sadece doktorlar için değil, polis memurları, itfaiyeciler, öğretmenler için de. İşi insanları onlara zarar veren şeylerden korumak olan herkes için. Altın ödülleri alması gerekenler sizlersiniz. Ben değil."

Ona çoğunlukla katılıyorum ama şunu söyleme ihtiyacı hissediyorum: "Sizin işiniz de önemli. Herkesin sanata, tiyatroya, sinemaya, müziğe, kitaplara ihtiyacı var. İnsanlar kendilerini ifade etmeli ve günlük kaygılarının stresinden kaçmalı. Siz onlara bu çıkışı sağlıyorsunuz. Birkaç saatliğine farklı biri olmak için. Memleketlerinden ayrılmadan milyonlarca hayat yaşamak için."

Caleb bir nefes veriyor ve övgülerimden rahatsız olmuş bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor. "Sanırım öyle." Gözlerimin içine bakmadan kayıyor.

"Her neyse, ben

Dergi makalesi için heyecanlanmana sevindim. Bana kızgın olabileceğinden endişe ediyordum."

"Üzgün mü?" Kafam karışmış bir şekilde tekrarlıyorum. "Neden üzgün olayım ki?"

"Üzölmek doğru kelime olmayabilir." Tereddüt ediyor. "Belki, rahatsız? Seni rahatsız ettiğimden endişelendim. Bilirsin, dün gece sana anlattığım onca şeyden sonra." Caleb başını eğiyor, garip bir şekilde ayaklarına bakıyor.

O zaman ona nasıl görünmüş olabileceği aklıma geldi. Dün gece kendini ifşa etti, perdenin arkasına bir göz atmama izin verdi. Ve bugün müsait değildim, hatta mesafeliydim. İçten içe kendime lanet ettim.

Onu öpmeyi düşünmeme ihtiyacı yoktu. Ona dürüst olmanın reddedilmeye yol açmayacağını göstermeme ihtiyacı vardı. Birinin onun yüzünün ve itibarının ötesini görebileceğini. Benim o kişi olmam gerekiyordu ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Caleb," bana bakana kadar bekliyorum. "Özür dilerim. Dün gece bana söylediklerin beni üzmedi, rahatsız etmedi ya da kötü bir şey yapmadı. Seni daha iyi anlamamı sağladı. Ve bu hoşuma gitti, seni tanımak."

"Sen mi yaptın?" Yüzünde inançsızlık, sanki bunu kabullenemiyormuş gibi. Birinin onun bu kırık, kusurlu parçalarını sevebileceğini.

Ama ben seviyorum. Işığını sevdiğim kadar gölgelerini de seviyorum. "Evet. Kim olduğunuzu seviyorum. Hepinizi görüyorum."

Bana verdiği gülümseme o kadar saf, o kadar gerçek ki, beni hazırlıksız yakalıyor. "Ben de senin kim olduğunu seviyorum" dediğinde, içimde bir şeyler tersine dönüyor. Yeni bir duygu.

I Ögle yemeğinden sonra havuzdayız. Caleb yüzüyor, Jenny ve ben havlularımızı havuz kenarındaki şezlonglara seriyoruz. Havluyla bile, Sandalyenin güneşten kavrulmuş metali bacaklarıma sızıyor ve onları ısıtıyor.

Caleb sadece bir çift mayo giyiyor. Güçlü sırtındaki ve kollarındaki kaslar kasılıyor ve sonra suda torpidoyla tur atarken gevşiyor. Su sıçırıyor, havuzun kenarından taşıyor.

"O iyi bir yüzücü. Sence de öyle değil mi?" Bakışlarımı ıslak Caleb Lawson'ın görüntüsünden ayıramayarak soruyorum.

"Öyle olmalı." Jenny güneş gözlüklerini takıyor. "Oynadığı filmi hiç izledin mi? Alcatraz'dan kaçıp San Francisco Körfezi'ni yüzerek geçtiği filmi?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Bir keresinde film için yüzme dublörlerini kendisinin yaptığını okumuştum. Körfezde değildi tabii ki. Oradan kimse sağ çıkamazdı. Atlantik'teydi ve günde on saate kadar yüzmek zorundaydı. Düşünebiliyor musunuz?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Yapamam." Daha önce oyuncu olmak için ne gerektiği hakkında pek düşünmemiştim. Aksine, kolay olduğunu düşünmüştüm. Sadece oturup başkalarının sizin için yazdığı replikleri söylemekten ibaretti. Şimdi ise Caleb'e ve onun ne kadar sıkı çalıştığına dair içimde bir hayranlık oluşuyor.

Jenny ve ben büyülenmiş bir şekilde Caleb'e bakmaya devam ettik. Biraz ağzımızın suyu akmış olabilir.

Pip havuzun kenarında bir ileri bir geri koşuyor ve Caleb'i kurtarmak için suya atlamaya hazır bir cankurtaran köpeği gibi havlıyor. Son birkaç gündür onun yanından hiç ayrılmadı. Onu benden daha çok sevdiğini düşünerek neredeyse kıskanıyorum.

Konuyu değiştiren Jenny, güneş gözlüklerini burnundan aşağı çekerek üstlerinden bana bakabilirler. "Bu gece geliyor musun, gelmiyor musun?"

İç çekiyorum, ne demek istediğini hemen anlıyorum. "Bilmiyorum Jenny. İsteddiğimden emin değilim."

Yemek salonunda Jax'i tekrar görmeyi, onunla tekrar bir araya gelmeyi hayal etmiştim ama Ğimdi bu o kadar da çekici gelmiyor. Caleb'ın, Pip kucağındayken güneş ıĞıĞında parıldayan bir görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. Çok yakından bakmak istemediğim için onu itiyorum.

"Ne yapmak istemiyorsun?" Caleb yüzerek yanımıza geldi. Bronz kollarını havuzun kenarına kavuşturup orada asılı duruyor, kendini su üstünde tutmak için bacaklarını yavaşça tekmeliyor. Su damlacıkları uzun kirpiklerinde yıldızlar gibi parlıyor ve kaslı göğsünden aşağı çizgiler halinde akıyor.

Jenny benden önce cevap veriyor. "Eski sınıf arkadaşlarımızdan bir grup bu akşam Shooter's'a gidiyor. Bu bir gelenek, ama küçük Bayan Korkak Kedi gitmek istemiyor."

Caleb'ın kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Shooter's nedir?" diye soruyor Jenny, "ve neden korkuyorsun?" diye soruyor bana.

"Shooter's bir bar," diye açıklıyorum. "Küçük bir bar, gösterişli bir yer değil ama nedense bizim lisenin mezunları yıllardır tatillerde orada buluşuyor. Shooter's'a her gittiğinizde tanıdığınız birini görmeniz garanti."

"Bunun nesi bu kadar korkutucu?" Caleb soruyor.

"Gwen'in eski sevgilisinin bu gece orada olma ihtimali çok yüksek. Adı Jax." Jenny gitmekten kaçmaya çalışacağını bildiği için bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış fırlattı. "Bu yüzden tepelere doğru kaçıyor."

Caleb'ın bakışlarının yanağımda ısındığını hissedebiliyorum ama ona bakmayı reddediyorum.

Bu, o yanımdayken yapmak istediğim bir konuşma değil.

"Ne oldu? Sonu kötü mü bitti?" Ona bakmadığım için, ne olduğunu anlayamıyorum.

Caleb bana ya da Jenny'ye soruyor.

"Öyle de denebilir." Sesim acımasız ama detay vermiyorum.

Jenny benim için boşlukları dolduruyor. "Son senemizdi. Gwen bir önceki yaz babasını kaybetmişti." Bu şekilde çerçevelemesinden nefret ederek irkildim. Bu bana babamın ölümünden sonraki zamanı hatırlattı. Etrafta zombi gibi dolaşıyordum, sanki yapbozumun en önemli parçası eksikmiş gibi.

Jenny'yi böyle söylediği için nasıl suçlayabilirim ki? Ben de hayatımı böyle tanımlamıyor muyum? Babamdan önceki ve sonraki zaman? Onun ölümü dünyamın ortasında sivri bir çizgi oluşturarak onu ikiye ayırdı.

"80'lerin romantik komedilerinden ya da John Hughes filmlerinden fırlamış gibiydi."

Jenny ellerini bir tiyatro tabelasını işaret eder gibi büyük bir jestle gökyüzünde sallayarak devam ediyor.

"Jenny," diye uyarıyorum ama bir kez hikâye anlatma moduna girdiğinde onu durdurmanın mümkün olmadığını zaten biliyorum.

"Bunu hayal edin. Utangaç ama çekici bir inek." Beni işaret ediyor, ben de Gözler. "Kaslı ama beyinsiz futbol oyun kurucusuyla tanışır."

"O bir tutucuydu," diye düzeltiyorum.

Jenny beni başından savdı. "Futbolcu, pozisyonu her neyse, adamın bir sorunu var. Trigonometriden kalıyor. Olamaz!" *Evde Tek Başına* filmindeki çocuk gibi ellerini yanaklarına götürüyor. "Ne yapsak acaba?" Jenny abartılı bir şekilde "Ne yapalım?" diyor, ben de onun yanında sinirli bir inilti çıkarıyorum. O beni görmezden geliyor ve devam ediyor. "Ah-ha! Bir fikir! Sporcu Çocuk, İnek Kız'dan ona özel ders vermesini ister."

Bir an aklıma geldi. Tam bir rol değişimi olmuştu. Genelde kendinden çok emin olan Jax, ellerini ceplerine sokmuş, ayakları yere sürtünerek karşımda duruyordu. "Bana yardım eder misin, Gwen? Trigonometri sınavında başarısız olup takımdaki yerimi kaybedemem." Genellikle onun gibi erkeklerin yanında çok utangaç olan ben, aniden trigonometri becerilerime güvenerek ona, "Başarısız olmayacaksın, Jax. Söz veriyorum."

Ne kadar aptal bir kızmışım. Ona her şeyimi vermiştim: kalbimi, bekaretimi, hayatımın yıllarını.

Jenny hikayesine devam etti. "İnek Kız'ın gizli bir aşkı vardı

Bu yüzden bu özel ders teklifi onun için piyangoyu kazanmak gibi bir şey. Ayrıca, Jock Guy daha yeni ayrıldı... bekleyin, çünkü bundan daha tahmin edilebilir bir şey olamaz... baş amigo kız." Jenny elleriyle davul çalma hareketi yapıyor.

"Sophie sıradan bir amigo kızdı, hatırladın mı? Sarah o yıl amigo kızların başındaydı," diye araya giriyorum.

Jenny parmağını dudaklarına götürdü. "Sus."

Tüm bunları nasıl karşıladığını görmek için Caleb'a bir bakış atıyorum. Kolları hâlâ havuzun kenarında duruyor ve gözleri kocaman açılmış, yüz ifadesi dalgın. "Ne oldu?" diye soruyor, sanki Jenny'nin söylediği her kelimeye kilitlenmiş gibi.

Bu işkencenin mümkün olduğunca çabuk bitmesini isteyerek, ben devralıyorum. "İnek Kız, Sporcu Çocuğa aşık oldu. O da trigonometri dersini geçti. Altı yıl boyunca birlikte kaldılar. Ama sonra olay örgüsü değişti. Meğer Jock Boy sıkıcı, fazla ciddi İnek Kız'la çıkmaktan bıkmış, bu yüzden Jock Boy onu terk etmiş, sonra Amigo Kız'a geri dönmüş ve İnek Kız'ın kalbini kırmış. Son." Kelimeler ağzımdan öyle hızlı dökülüyor ki, mantıklı olup olmadıklarından bile emin değilim. Caleb ve Jenny'nin şaşkın yüzlerini görmeme fırsat kalmadan kalkıp mutfağa doğru ilerledim.

Aşırı ısınmış yanaklarımda serin havayı hissetmek için buzdolabının kapağını açıyorum. Buzdolabının kutbuna girebilseydim, girerdim. Orada bir penguen gibi kıvrılırdım, böylece bir daha kimsenin, özellikle de Caleb'ın yüzüne bakmak zorunda kalmazdım.

"Gwen, çok ama çok üzgünüm." Jenny arkamda. Kapıyı kapattım ve ellerini ovuşturduğunu görmek için döndüm. "Ben berbat bir arkadaşım. Affet beni."

"Sorun değil." Uzun saçlarımı ensemden toplayıp yüksek bir at kuyruğu yapıyorum.

Hava, orada biriken teri kurutuyor. "Güzel bir hikâye ve eğer benim hayatım olmasaydı ben de eğlenceli bulurdum." Atkuyruğunu sabitlemek için bileğimden bir saç bağı çıkarıyorum ve onu dolaştırıyorum.

Jenny'nin ağzı aşağı doğru çekilir. "Ama bu senin hayatın ve Jax'in seni nasıl incittiğini biliyorum.

Sen. Ne de olsa parçaları toplamaya yardım eden bendim. Bunu hafife almamalıydım."

"Dürüst olmak gerekirse," diye omuz silkiyorum. "Senin anlatış tarzını seviyorum. Olanları açıklamak zorunda kalmamdan çok daha kolay. En çok da Caleb duyduğu için utanıyorum."

"Caleb'ın senin hakkında duyacağı herhangi bir şeyin hislerini değiştireceğinden şüpheliyim." Jenny yumuşak bir şekilde gülüyor. "Bugün senden bir kol mesafesinden fazla uzak kalamadığına bakılırsa." Bana nazikçe gülümsüyor. "Sana söylüyorum. Bundan *eminim*. Senden hoşlanıyor."

Bir adım öne çıkıp ellerini omuzlarıma koyuyor ve sanki beni uyandırmaya çalışıyormuş gibi sıkıp hafifçe sallıyor. "Bence sen de ondan hoşlanıyorsun. Asıl soru, bu konuda bir şey yapacak kadar cesur musun? Üç haftadan kısa bir süre içinde New York'a gidiyorsun. Tik tak, Gwen. Zaman tükeniyor." Caleb nemli saçlarına bir havlu sürerek odaya girdiğinde vurgulamak için saatine dokunuyor.

"Hey, Caleb. Bu akşam bizimle Shooter's'a gelme şansın var mı?" Jenny parlak bir şekilde soruyor.

Caleb havlusunu ovarken durdu. Gözleri temkinli bir şekilde Jenny ve benim aramda geziniyor, sonra bana takılıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Bir elini saçlarında gezdirerek nemli telleri ayırdı.

B ö y l e c e Caleb'ın benden romantik bir şekilde hoşlandığına dair tüm umutlar yok oldu. çöküyor. Sanırım Jenny yanılıyor. Eğer benden gerçekten hoşlansaydı, Jax ile vakit geçirmeme engel olmaz mıydı? Evde kalmamı istemez miydi? Ya da beni almak için Shooter'ın yerinde olmak istemez miydi?

"Sorun değil," diyorum Caleb'a. "Gelmek zorunda değilsin. Tanımadığın bir sürü insanla çevrili olmaktan sıkılırsın zaten. Kendi başımıza iyi olacağız."

Bununla birlikte Jenny bana sırtıttı. "Az önce bu gece benimle geleceğini söylediğini mi duydum?"

"Sanırım öyleyim."

İlk geldiğimizde Ax barda değildi, bu da içimi rahatlattı. Acaba bu benim şanslı gecem mi? Belki de tüm bu birikim boşunaydı ve Bir yıl daha ondan uzak durabilirim. Jenny ve ben arka duvar boyunca uzanan masalarda oturan birkaç eski arkadaşla katılıyoruz. Onlar köpüklü kehribar rengi bira sürahilerini paylaşıyor, biz birbirimizle hasret giderirken benim bardağıma dolduruyorlar.

Oda karanlıktır, çoğunlukla asılı neon bira tabelaları tarafından aydınlatılır. her ahşap panelli duvar. Tatilin şerefine, Noel ışıkları eklenmiştir. Tavan boyunca dizilmiş ve barın etrafını sararak neşeyi parıldıyorlar.

Oturduğumuz lake ahşap masanın yüzeyinde yüzlerce küçük çizik var. Bu masalara adınızı ve ilk içkinizi içtiğiniz tarihi kazımak bir gelenektir. Bir yerde benim ve Jenny'nin baş harfleri var. G harfimi çizmek için tükenmez kalem kullanırken kendimi bir suçlu gibi hissetmişim.

Grafitiler sadece ilk içkilerle sınırlı değil. Aşıklar da isimlerini masa üstlerine kazımışlar. Bardağımın altında T loves L forever 2022 yazıyor. Parmağımın ucuyla bir başkasını çiziyorum. A + M '09. Jax ve benim ismimin baş harfleri başka bir masada, asla oturmamaya özen gösterdiğim bir masada.

Karşı duvar boyunca ya alkoliklerin ya da lisemin eski mezunlarının oturduğu döner tabureli bar yer alıyor. Barın üzerine maskotumuz olan bir kurt resmi çizilmiş.

Odanın ortasında küçük bir dans pisti ve yapışkan gümüş bir disko var.

top başının üzerinde dönüyor. Şimdilik boş, ancak gece ilerledikçe ve daha fazla alkol tüketildikçe, terli vücutlar birbirine yakınlaşmak ve ritme göre hareket etmek için alana girecek.

Harika vakit geçiriyorum. Bira ve rahat sohbet, içimdeki gerginliği bir arkadaş grubundan diğerine geçerken uzuvlarım. Jenny'yi son gördüğümde eskiden amigo takımında olan arkadaşı Sarah ile konuşuyordu. Şimdi onu gözden kaybettim ama endişelenmiyorum. Birbirimize haber vermeden asla bir yerden ayrılmayacağımıza dair bir anlaşmamız var.

Kapı açılır ve sporcular içeri girer. Büyük bir grup. Jax'in eski takım arkadaşlarından bazıları da oradadır. Kalabalığın ortasında Sophie'nin kızıl saçları bir fener gibi parlıyor. Ama Jax'ten iz yok. Ayrılmış olmaları mümkün mü? Ekibi odanın karşısındaki bir masaya oturuyor. Önceden parti yapmış olmalılar. Şimdiden bazıları ayakta sallanıyor, sarhoş oldukları belli.

Umursamamalıyım. Onlara bakmam için bir sebep yok. Gürültüleri, küstahlıkları, yer kaplamaları ve her santiminde hak sahibi gibi davranmaları beni güvensiz hissettiriyor. Yıllar önce olduğum o utangaç İnek Kız'a dönüşüyorum. Normal hayatımda artık öyle biri değilim. Ama burada, "*Yeterince iyi değilsin.*" diye fısıldıyor. *Asla da olamayacaksın.*

İşte o zaman gördüm. Sophie'nin sol elindeki elmas yüzüğün parıltısı. O kadar büyük bir taş ki, ışıltısı bana kadar ulaşıyor. Bakışlarım o yüzüğe takılıyor, onu görünce midem bulanıyor.

Buna
inanamıyorum.

Nişanlandılar.

"Jax!" diye bağırır grup. İşte orada, kapının girişinde, elini selamlamak için kaldırmış. Eskiden bana verdiği o megawatt gülümsemesi şimdi masalarında parlıyor. Aynı yavru köpek gözleri ve kıvırcık kahverengi saçlar.

O zaman her şey aklıma geliyor. Ayrıldığımız gün.

"Biliyorsun bu uzun zamandır geliyordu," demişti paylaştığımız dairenin dışındaki otoparkta dururken. Bir daha asla adım atmayacağı bir daire.

Ama bilmiyordum. Böyle gafil avlandığım için çok aptaldım. Nasıl olur da

İşaretleri görmedim mi? Elbette meşguldüm, derslerle ve çalışmayla meşguldüm. Ne de olsa tıp fakültesindeki ilk yılımdı.

Yine de gafil avlanmıştım. Ağzım bir karış açık öylece dururken, "Nişanlanmak bir hataydı. Biz çok farklıyız. Sen ve ben. Sen tüm hayatını planlamışsın. Her zaman çok ciddisin, çok odaklanmışsın. Sen çok zekisin, bense sadece gezintideyim. Sen benim için başvurumu doldurmasaydın UCLA'ya bile giremezdim. Kendi başıma gitme vaktim geldi. Sen yol göstermeden bir şeyleri çözmenin. Birbirimiz için iyi değiliz."

Ne yalan ama. Onun için iyi olmadığımı kastetmiş olmalıydı, çünkü onun benim için iyi olduğundan emindim. Ona tapıyordum. Onu örnek alıyordum. Beni seçtiğine inanamıyordum. Evlenme teklif ettiğinde o kadar heyecanlanmıştım ki hemen ertesi gün dışarı çıkıp gelinlik almıştım. En azından bir yer ayırtacak kadar ileri gitmemiştik.

Ayrılmamızdan bir ay sonra Sophie'yle tekrar bir araya geldi. tek başınaydı.

Şimdi, Jax aynı odadayken, onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Gerçekten yapıyorum, ama göz ucuyla arkadaşlarının arasından geçip beşlik çakmasını ve kucaklaşmasını izliyorum. Sophie'ye ulaştığında öpüşüyorlar.

Artık dayanamıyorum. Masadan çantamı kaptım ve Başımı eğip kalabalığın arasından geçeceğim. Bir planım yok. Bizi buraya Jenny getirdi, yani onsuz gidemem, ama dışarı çıkmalıyım. Ciğerlerim temiz hava için yanıyor. Gözlerim de yanıyor.

Kapıdan aceleyle çıkıyorum, sigara içen keskin yüzlü bir adamın yanından geçip sıkışık otoparka giriyorum.

Jax beni dışarı kadar takip etti. Onu duyduğumda Jenny'nin arabasından beş adım uzaktaydım.

Arkamdan adımı sesleniyordu. "Gwen. Gwen. Dur." Yıllardır ilk kez adımı söylüyor. Nedense artık diline pek yakışmıyor. Kendimi başka birinin söylemesini dilerken buluyorum. G'yi yuvarlayan ve N'yi düzleştiren biri.

Durdum ve ona döndüm, "Beni rahat bırak" diye tükürdüm. Topuğumun üzerinde dönüyorum,

ama eli kolumda, beni geri döndürüyor.

"Hayır, seninle konuşmak istiyorum." Kaşları çatık, kaşları ağır. Neden üzgün olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Haksızlığa uğrayan benim.

"Seninle konuşmak istemiyorum, o yüzden git." "Seninle konuşmak istemiyorum, o yüzden git.

Kendimi onun elinden kurtarıyorum, onu öyle sert çekiyorum ki canım acıyor. Morlukların oluştuğunu hissedebiliyorum, bu da beni daha da çileden çıkarıyor. "Jax. Kes şunu. Bırak beni." Kaşlarımı çatıyorum ve kolumu daha sert çekiyorum ama o yine de tutuyor.

Derin, boğuk bir ses arkamdan soğukkanlılıkla, "Onu dinlemenizi öneririm," diyor. Jax ve ben bu ses karşısında donup kalıyoruz. Jax'in gözleri başımın üzerine kayıyor ve yüzü hayretle gevşiyor. Parmakları serbest kalmam için yeterince gevşedi.

Caleb'in orada durduğunu görmek için dönüyorum. Yeni duş almış, saçları şekillendirilmiş ve çenesi tıraş edilmiş. Siyah kot pantolonu ve gri tişörtüyle karanlık bir yakışıklılığa sahip. Bir parmağından deri bir ceket sarkıyor, Milano'da podyumda yürüyecekmiş gibi rahatça omzuna atmış.

Yine de ifadesinde sıradan bir şey yok. O su gözleri parlıyor.

Soğuk bir tehditle. Sımsıkı sarılmış, çenesini sıkmış, saldırmak üzere olan bir aslan gibi.

Caleb bana bakmıyor. Tüm buz gibi öfkesi Jax'e odaklanmıştı. "Bir keresinde Olimpik bir boksörü oynayarak Oscar kazanmıştım. O role hazırlanmak için her gün dünyanın en iyi dövüşçüleriyle antrenman yaptım. Sağ kroşemin neler yapabileceğini görmek isteyeceğini sanmıyorum." Hareket eden tek şey, zalim bir gülümsemeye dönüşen ağzı.

Jax bir adım geri atar ve sonra bir adım daha. Dönüyor ve bara geri koşuyor.

Kalbim küt küt atıyor. Yürürken neredeyse Caleb'a çarpıyordum. Beni kollarıyla yakalıyor, sert göğsüne bastırıyor. Ağlamaya başlıyorum, ki bu aptalca. Tehlike geçmişti. Jax'in neyi amaçladığını bilmiyorum ama birlikteyken bana hiç böyle ellerini sürmemişti.

"Şşş." Caleb'ın eli saçlarımı düzelterip yanağıma doğru inerken ben gözyaşlarımla gömleğini ıslatıyorum. "Şşş. Sorun yok. Güvendesin, Gwen." Adımı altıncı kez söylüyor, bu sefer nazik bir şefkatle.

Sonunda sustum. "Özür dilerim." Burnumu sildim ve ona baktım.

Parlayan zırhlı şövalye. "Eve gidebilir miyiz lütfen?" Sadece yatağıma girip bugünü unutmak istiyorum. Yıllar boyunca inşa ettiğim tüm güven, tüm başarılarım Jax'in dokunuşuyla yok oldu. Kendimi küçük ve yenilmiş hissediyorum. Duvardaki deliğine kaçmaya hazır küçük bir fare gibi.

Caleb benden bara ve sonra tekrar bana bakıyor. Ağzı gerildi. "Hayır."

"Hayır mı?" Kollarının arasından sıyrılıyorum.

Kararlı. "Hayır. Oraya geri döneceksin." "Ne?"

Panik başlıyor. "Neden?"

Caleb dudaklarını ince bir çizgi haline getirir. "Çünkü sen böyle biri değilsin. İşler zorlaştığında pes eden biri değilsin. Benden henüz vazgeçmediğin için biliyorum."

Elimi tuttu ve beni Shooter'ın yerine götürdü.

OceanofPDF.com

Caleb beni sigara içen adamın yanından geçirip binaya geri götürüyor. Arkadaşlarıma gitmiyoruz. Onun yerine, binanın en karanlık köşesini seçiyor.

Bar. Bütün koltuklar dolu, bu yüzden birkaç müşterinin arasına sıkıştık. Sırtını kalabalığın geri kalanına dayıyor, vücudunu sadece barmene ve bana bakacak şekilde eğiyor. Omuz omuza sıkıştık.

Titreyerek nefes alıyorum, hala Jax'ten dolayı üzgünüm ve bu kadar sinirli olduğum için

Caleb'a yakın. Baharatlı kokusu burnumu istila ediyor, sıcak ve davetkâr.

"Tanınmaktan mı korkuyorsun?" O zaman anladım, bu şekilde insan içine çıkarak aldığı riski. Yerini gizli tutmak için çok çalışmış. Kendinden emin bir gülümsemeyle beni rahatlatmaya çalışıyor ama çenesindeki gerginliği fark etmiyorum. Onu bu duruma soktuğum için içimde bir suçluluk duygusu kabarıyor.

Bazen onun ünlü olduğunu, dünyayla benim gibi etkileşime giremediğini unutuyorum. Yemek yapan, çamaşır yıkayan ve bazen diş macununun kapağını yerine koymayı unutan Caleb ile benim tanıdığım Caleb'i bağdaştırmak çok zor.

Caleb daha da yaklaşıyor, vücudunu etrafımda kamburlaştırıyor. Burası gürültülü ama

Ağzını kulağıma yaklaştırdığında onu yeterince iyi duyabiliyorum. Nefesi şakağımdaki tüyleri karıştırıyor ve içimden bir ürperti geçiyor.

"Yani... o Jax miydi?" Bana dikkatle bakıyor.

"Evet, eski nişanlım." Gözleriyle tam olarak buluşamıyorum, içlerinde ne olduğunu görmek istemiyorum.

Nefesini içine çekiyor. "Nişanlı mı? Jenny o kısımdan bahsetmemiştii."

"İşler yolunda gitmedi. Ayrıldık ve o da şuradaki kızıl saçlı eski kız arkadaşına geri döndü." Caleb'in bakışları omzumun üzerinden Sophie'nin oturduğu yere doğru kayıyor.

Bana dönüp baktığında bir omzumu yarı omuz silkme şeklinde kaldırıyorum ve konuyu kasten değiştiriyorum. "Sana bir içki borçluyum. Bilirsin, beni kurtardığın için." Onu daha iyi görebilmek için başımı yukarı eğiyorum. "Ne istiyorsun?"

"Bana sadece bir dilim limonlu soda."

Şaşırdım. Nedense alkol kullandığını sanıyordum ama şimdi düşünüyorum da, birlikte yaşadığımız onca gün boyunca hiç içki içmemişiz.

Barmene el sallıyorum ve Caleb'in siparişini veriyorum, benim için de bir bira. Göz ucuyla Caleb'in alnını kaşıyormuş gibi elini kaldırışını izliyorum, bu hareket yüzünü gizliyor. Göz önünde saklanmayı iyi beceriyor. Bunu daha önce birçok kez yapmış olmalı.

Barmen uzaklaştıktan sonra beceriksizce "Özür dilerim," diyorum. "İçki içmiyor musun?"

"Eskiden içerdim, ama biraz fazla severdim." Bana ne kadarını anlatacağını tartıyormuş gibi duraklıyor, sonra devam ediyor. "Bazı şeyleri takıntı haline getiriyorum. Bir kere başladım mı, duramıyorum. İçki içmek de benim için böyle bir şey. Jenny bu gece buraya gelmemi istediğinde hayır dememin bir nedeni de buydu." Yumuşak bir sesle, "Beş aydır içki içmedim," diye itiraf ediyor.

"Zor muydu? Durmak?" Nasıl bir güç gerektirdiğini hayal bile edemiyorum. Soğuk hindiyi bırakmak için. Onun disiplinine hayranım.

"Bazı günler diğerlerinden daha zordur."

"Bunu nasıl yaptın? Adsız Alkolikler'e falan mı katıldın?" Onu zorlamak niyetinde değilim ama merak ediyorum.

"Hayır. Yani, hiçbir zaman tamamen kontrolden çıkmadım ama o yöne doğru gidiyordum. Eğer bırakmazsam, bundan on yıl sonra hayatımın nasıl olacağından endişeleniyordum." Başını eğip bana bakıyor.

Hastanede gördüğüm tüm alkolikleri düşünerek kaşlarımı çatıyorum. Nasıl da

yalan söylerler, sözlerini tutmazlar. Bırakacaklarına yemin ediyorlar ve sonra tekrar acile dönüyorlar, karaciğerleri iflas etmiş, organları iflas etmiş halde tekrar sarhoş oluyorlar. Tabii ki, ben sadece en kötü vakaları görüyorum. Hasarın onarılamaz olduğu vakalar.

Jenny'nin Caleb gelmeden bir gün önce söylediklerini hatırlayarak, "Arabayı böyle mi çarptın?" diye soruyorum.

Ona tokat atmışım gibi geri çekildi.

"Jenny bana bundan bahsetti. Özür dilerim. Bir makale okumuş," diyorum aceleyle, onu araştırdığımı düşünmesinden korkarak. Son zamanlarda çok cazip gelmesine rağmen onu bir kez bile Google'da aratmadım. Sonunda direniyorum çünkü onun hakkında yanlış bir medya haberi aracılığıyla bilgi edinmek istemiyorum. Bu bana net bir resim vermeyecek, onu başka birinin merceğinden göremeyeceğim. Caleb'i kendi gözlemlerimle, kendi gözlerimle, kendi kalbimle tanımak istiyorum.

Açıklamam onu sakinleştirmiş gibi görünüyor. Bir dakika sessiz kaldı. Sabırlı olmak benim için zor, ama cevap verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum.

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Hayır, kaza yaptığım gece sarhoş değildim. O sırada yaklaşık bir aydır ayıktım ve hiç içki içmemiştim. Yağmur yağıyordu ve yol kaygandı. Önümdeki araba viraja çok hızlı girdi ve kontrolden çıktı. Her yere savruluyordu." Başını sallıyor, anıların içinde kaybolmuş. "Ondan kaçamadım. Arabalarımız burun burunaydı ve birbirlerine çarpıyorlardı."

Barmen içkilerimizi bırakmak için uğruyor. Caleb sessiz, başını öne eğmiş ve devam etmeden önce adamın gitmesini bekliyor. "Pasifik Sahil Otoyolu'nda, okyanusun yukarısındaki kayalıkların üzerindeydik. Gündüz vakti oradan manzara muhteşemdir. Ufka kadar uzanan mavi suyu görebilirsiniz. Ama geceleri hiç ışık yoktur ve her yer kapkaranlıktır."

Caleb'in gözleri boş, geçmişteki bir zamana bakıyor. Onun sıcaklığına yaklaşıyorum, aniden ürperiyorum.

"Yolun o kısmında, önümdeki araç savrulurken, üç aracım vardı.

Seçenekler. Arabayı solumdaki uçurumdan aşağı sürmek, okyanusa düşmek ve muhtemelen ölmek. Önümdeki arabaya çarparım ve muhtemelen ikimiz de lrz. Ya da sağımdaki kayalık uçuruma srerim, arabam patlar ve muhtemelen lrm."

Nefesim kesildi, ne olduğunu duymayı bekliyorum. "Ne yaptın sen?"

"Kimseyi öldürmek istemiyordum, bu yüzden önümdeki arabaya arpamazdım. Boğulma düşüncesi hoşuma gitmedi, bu yüzden sola gidemedim. Sağımdaki uçurumu seçtim. Bir patlamanın en azından hızlı bir ölüm olacağını düşündüm."

Gözlerime bakıyor ve sözleri sakın olsa da içinde o geceden kalan bir dehşet, hapsolmuş bir çığlık var. "Anlamak zorundasın. Bunların hepsi bir anda aklımdan geçti. Ama zamanın yavaşladığı o garip şeydi. Hep okuduğunuz gibi

-Gerçekten başıma geldi. Hangi yöne döneceğimi düşünmek için zamanım vardı. Hayatımda yaptığım tüm hataları düşündüm. Hiç gerekleştiremediğim hayallerimi."

Tamamen onun hikayesinin içine çekildim, onunla birlikte o ana daldım. Etrafımdaki kalabalık bar kayboluyor ve onun yerine yağmurla ıslanmış bir yoldayım. İki şerit önümde ve arkamda sonsuza kadar kıvrılıyor, çarpan dalgaların üzerinde. Islak kaldırımındaki lastiklerin gıcırtısını duyabiliyorum. n cam sileceklerinin gmbrtsn. Arabası dağa çarparken metalin çıkardığı sesi.

lebilirdi, farkındayım. O kazanın ne kadar kötü olduğunu düşünürsek, ölmesi *gerekirdi*. Onun yerde yaralı ve kanlar içinde yattığını, ışığının sonsuza dek kaybolduğunu düşünmek dayanılmaz. Caleb'sız bir dünya düşünmek.

"Ne oldu?" Sesim titriyor, gözyaşlarım tehdit ediyor.

"Arabam uçuruma çarptı. Bir kuşun pencereden içeri uçması gibiydi. Bir an hareket halindeydim ve bir an sonra durdum. Büyük bir gürültü oldu. Tüm camlarım aynı anda kırıldı. Hava yastığı açıldı ve yüzüme çarptı. Burnum kırıldı ve iki gözüm morardı ama bunu daha sonra anlayacaktım. Yine de umursamadım. Kırık bir burun ölmekten çok daha iyidir. Acil durum ekibinin burnumu kesmesi üç saat sürdü.

ve beni dışarı çıkardılar. Tüm otoyolu kapattılar. Trafik Malibu'ya kadar uzandı."

Gözlerim dehşetten kocaman oldu. "Peki ya diğer araba?"

"Onlar da neredeyse ölüyorlardı. Ben sağa gittiğimde, onlar sola gittiler. Ön tekerlekleri uçurumdan aşağı sarktı. Birkaç santim daha gitselerdi denize düşeceklerdi. Hastaneden taburcu olduktan sonra onlarla karşılaştım. Ellili yaşlarda, Orta Batı'dan tatile gelmiş hoş bir çiftti. Arkadan çarpıp onları uçuruma itmediğim için bana teşekkür ettiler." Gözleri önce bana sonra da başka bir yere kaydı. "Utanç verici ama birlikte ağladık. Sanki ortak bir travma yaşamış gibiydik. Sadece bizim anlayabileceğimiz bir travma."

Şimdi her şey bana mantıklı geliyor. Caleb'in ne kadar huysuz olduğunu. Hayatını nasıl bu kadar dramatik bir şekilde değiştirdiğini. Ölüme yakın deneyimler insanlara bunu yapma eğilimindedir. Önceliklerini yeniden değerlendirmeni sağlarlar. Bulmacasının bir parçası daha.

Caleb doğruldu. "Her neyse, ambulans şoförlerinden biri arabamın fotoğrafını çekti ve sonra bu fotoğrafı magazin gazetelerine sattı. Resmi tüm ön kapaklarına taşıdılar. Herkes sarhoş olduğumu düşündü çünkü açıkçası bırakmaya karar vermeden önceki aylarda çok içmiştim." Omuz silkiyor ve gazozunun üstünden bana bakıyor, tepkimi görmek için bekliyor.

İkimizi de şaşırtarak kollarımı boynuna doladım ve sıkıca sarıldım. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip kulağına fısıldıyorum: "Hayatta olduğun için çok mutluyum."

Caleb beni kendine yakın tutuyor, elleri sırtımın alt kısmında. Tişörtüm yukarı kalkmış ve parmakları çıplak tenimde gezinirken vücudunda bir titreme oluyor.

Sesi kısık çıkıyor. "Şu anda ben de hayatta olduğum için mutluyum."

Birbirimizden ayrılıyoruz ve ben ona bakıyorum, o da bana sinirlerimi zıplatan bir yoğunlukla bakıyor. Barın gürültüsü yok oluyor. O kadar yakın ki meşhur kaşlarındaki tüyleri tek tek görebiliyorum. Saç çizgisindeki küçük izi, vurduğum yerin hala iyileşmekte olan yarasını görebiliyorum.

Onu. Dudaklarımda oyalanan güzel gözlerindeki derinliği görebiliyorum. Sonra inanılmaz bir şey oluyor.

Beni öpüyor.

Caleb Lawson *beni* öpüyor, Gwen Tamamen Sıradan Wright.

Tüm öpüşmelerin tarihinde, bu en iyisi. Bunu biliyorum. İlk başta yumuşak, dudaklarının ve dilinin nazik bir fırçası. Tadı ıhlamur gibi, beyaz kumlu bir plaj ve minik şemsiyeli içecekler gibi.

Ama sonra derinleşerek ham ve aç bir şeye dönüşüyor, bir yanardağdan fışkıran lav, yoluna çıkan her şeyi tüketiyor. Ağzı benimkinin üzerinde hareket ediyor, yutuyor.

Öpüşürken nabzım kulaklarımda atıyor, bacaklarımda da buna uygun bir çarpıntı var. Ona yapışıyorum, ellerim gömleğini kavırıyor. Bedenlerimiz arasında hiç boşluk kalmadı, yine de onu daha yakın istiyorum. Beyaz ışık parıltıları göz kapaklarımdan içeri giriyor, beni kör ediyor, kirpiklerim titreyerek açılırken parlak art görüntüler bırakıyor.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Sanki kafama dörtte iki vurulmuş gibi. Sanki küçük çizgi film karakteri kuşlar üzerimde bir daire çizip cıvıldıyor olmalı. Caleb'ın yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, umarım o da aynı şeyi hissediyordur.

Caleb arabanın radyosundaki Noel müziğine mırıldanarak eşlik ediyor, nefesinin altında usulca şarkı söylüyor. Sesi fısıltıyla bile çok güzel.

Jenny'ye Caleb'le birlikte geri döneceğimi açıkladığımda yerinden zıplamıştı. "Gerçekten buraya geldi mi? Geldi mi?" Bana en iyi "Sana söylemiştim" bakışını attı. Yarın ona öpücüğü anlattığımda çıldıracak.

Şimdi arabadayken elimi tutuyor, diğer eli direksiyonda gevşek duruyor. Onu biraz sıkıyorum, teninin benimkine değmesinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Caleb'ı büyük ekranda ya da bir dergi kapağında görmek bir şey, ama ona dokunmak, beni sıkarken tendonların ve kasların kaymasını ve çekilmesini hissetmek tamamen farklı bir şey.

"Arabanız kaza yaptığında henüz başaramadığınız şeyleri düşündüğünüzü söylemişsiniz. Şarkı söylemek de bunlardan biri miydi? Çünkü gerçekten yeteneklisiniz ve ben şahsen bunu dünyayla paylaşmamanın utanç verici olduğunu düşünüyorum."

Başparmağı elimin arkasını okşuyor. Sorumla birlikte durdu. Cevabını duymak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Müzik aklıma gelen ilk şeydi. Her zaman denemek istemişimdir."

"Neden yapmıyorsun?"

Bağırarak zorunda kalmayalım diye radyonun sesini kısıyor. "Sana daha önce de söyledim. Korkuyorum."

"Bu gece o bara girmeye korkuyordum ama sen kaçmama izin vermedin.

Uzaklara. Beni tüm o acıyla yüzleştirdin. Zordu ama iyi ki yapmışım. Yine de sen elimi tutmasaydın oraya gitmezdim. Belki bunu senin için yapabilirim. Şarkı söylemeyi denemek istersen elini tutarım. Küçük bir başlangıç yapabilirsin, sadece arkadaşların ve ailenle, sonra giderek daha büyük mekânlara doğru ilerleyebilirsin."

Kaşlarının arasında iki çizgi belirliyor. "Bunu yapar mıydın? Benim için orada olur muydun? Ben bunu çözerken sabırlı olur muydun?"

"Tabii ki."

Elini çekip avucumu soğuk ve sıcaklığından yoksun bırakıyor. "Bunu neden yaptın?" Tam ağzı aşağı dönük. Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, uçlarını çekiştiriyor.

Tepkisini anlamıyorum. "Neden anlamayayım ki?" Bana bakışı canımı acıtıyor ve kafamdaki uğultuyu bastırıp onun bakış açısından düşünmek için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Caleb arabayı evimin önündeki kaldırıma park ediyor ve bana bakıyor, Hala kaşlarını çatıyor.

Birbirimize baktığımız gergin bir sessizlikten sonra, aklıma bir şey geliyor. Caleb'in benim açımı aradığını fark ettim. İyiliğimin karşılığında ondan ne istediğimi. Caleb'in hayatının büyük bir kısmı işlemsel. Menajeri komisyon almak için onunla konuşuyor. Muhabirler ses getirmek için onu pohpohluyor. Kızlar bir dergiye kapak olmak için onunla çıkıyor.

Ama ben öyle değilim. Onu mutlu görmek dışında hiçbir şey istemiyorum. Orta konsola uzanıyorum ve elini tekrar elime alıyorum.

"Sen nasıl rahat ediyorsan öyle olsun Caleb. Ben sadece düşüncelerimi söylüyorum, ama seni her şekilde destekleyeceğim. Bunu neden yaptığıma gelince..." *Tik tak, Gwen. Zaman tükeniyor.* Derin bir nefes alıyorum ve geri veriyorum. "Bunu yapardım çünkü senden hoşlanıyorum. Senden gerçekten hoşlandığım için."

Gözlerimi kısarak kapatıyorum, kaçınılmaz reddedilmeye hazırlanıyorum. O kadar gerginim ki eli hafifçe yanağıma dokunduğunda irkiliyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Caleb bana doğru ilerledi, soğukluğu erimişti. Gözleri yüzümü ararken şefkatli ve hevesli, sanki ruhumun derinliklerine bakmaya çalışıyor.

Başparmağı çenemi okşuyor ve sonra dudaklarımı okşayarak vücudumdan geçip doğrudan merkezime ulaşan bir karıncalanma yaratıyor. Caleb emniyet kemerini çözüyor ve daha yakına kayıyor, rahat olamayacak bir pozisyonda orta konsola yarı oturuyor.

Her iki yanağıma birer elini koyarak beni sabit tutuyor ve ateşli bir öpücükle ağzını benimkine yapıştırıyor. Dillerimiz buluşuyor, açgözlülükle birbirimizi okşuyoruz. Her öpücükte daha da yakınlaşıyoruz, ta ki beni onun kucağına tırmanmaktan alıkoyan tek şey, çözemeyecek kadar şehvet sarhoşu olduğum aptal emniyet kemerim olana kadar.

Elleri tekrar saçlarıma kayıyor, beni öpmeye devam ediyor, her dokunuşunda

İlahi, göğsümde ve karnımda kanatlarını çırpıp milyonlarca arzu kelebeğini uyandırıyor. Dudaklarım aralanıyor ve içimden küçük bir nefes kaçıyor.

Onu istiyorum.

Çok uzun zamandır kimseyi istemediğim bir şekilde.

Sonunda ayrılmadan önce on beş dakika daha arabanın içinde gençler gibi öpüşerek öylece kaldık. Nefes nefese kalmışım, sokak lambalarının ışığında cam gibi gözlerle ona bakıyorum.

"Muhtemelen içeri girmeliyiz." Onun göğsü de benimkiyle aynı şekilde kabarıyor.

İçeri girip biraz daha sevişmeyi kastettiğini umarken, Caleb merdivenlerin dibinde durduğunda büyük bir hayal kırıklığına uğruyorum. İyi geceler dileyip uzaklaşmadan önce bana külotumu eriten son bir öpücük veriyor.

TErtesi sabah aşağı indiğimde Caleb mutfakta gözleri kamaşmış bir haldeydi. Gömleksizdi, kasları tam teşhirdeydi, çilleri vardı. omuzlarında.

Onu daha önce de yüzerken ya da duştan çıkarken gömleğini çıkarmış halde görmüştüm, bu yüzden dikkatimi dağıtmaması gerekirdi ama şimdi tek düşünebildiğim dün gece gömleğinin üzerinden o sert göğsüne nasıl dokunduğum. Dudaklarımı dudaklarına bastırırken ve dilimi ağzına sokarken kumaşı ellerimde nasıl sıktığım.

Vücuduna bakmakla o kadar meşgulüm ki, bana sözsüzce uzattığı kahve fincanını fark etmem bir dakikamı alıyor. Bir başlangıçla fincanı alıyorum ve çay fincanını puzzle kaplı masaya götürüp oturmasını izliyorum.

Geride duruyorum, ona katılmalı mıyım emin değilim. Aramızdaki ilişkinin garipleşeceğinden endişeleniyorum. Ya beni öptüğüne pişman olursa? Ya artık arkadaş olmakla... ne olduğumuzu bilmiyorum arasındaki o görünmez ayrımı aştığımız için gitmek isterse?

O anın sıcacında, o ucuz barın karanlığında, arabanın loşluğunda cesur olmak kolaydı, ama güneşin vurduğu bu mutfağın ışığında cesaretim hiçbir yerde görünmüyor.

Oturmalı mıyım yoksa ayakta mı durmalıyım karar veremeden ön kapıdan yüksek bir ses geliyor. "Açın kapıyı," diye bağırıyor biri ve ardından kapıyı tekmeleyerek çerçevesini takırdatıyor. "Burada yardıma ihtiyacım var."

Caleb ve ben cevap vermeye gittik. Kapı açıldığında Jenny oradaydı,

Devasa bir Noel ağacının ağırlığı altında eğilmiş. Dallar ve çam iğneleri saçlarına ve kazağına takılmış.

"Jenny!" Haykırıyorum. "Bu da ne?"

Bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde homurdanıyor. "Gözlerini kontrol ettirmelisin, Gwendolen. Belli ki bu bir Noel ağacı. Senin için aldığım bir tane. Sürpriz!" Ağacı peşinden sürükleyerek birkaç adım ilerliyor.

Yanımda bir kıkırdama. Caleb'in eğlenen sırtışını görmek için dönüyorum. "Gwendolen?" diye fısıldıyor ve alaycı bir kaşını kaldırıyor.

"Gwen'in ne için kısa olduğunu sanıyordun?" Tıslayarak karşılık veriyorum, bu sabah ona karşı zaten dengemin bozulduğunu hissediyorum.

"Emin değilim ama kesinlikle Gwendolen değildi." Jenny'ye yardım etmek için ilerlerken kıkırdıyor.

Bir ucunda kadın, diğer ucunda erkek olmak üzere ağacı evin içine sürüklüyorlar. Ben önlerinde koşturuyor, sandalyeleri ve kitapları yoldan çekerek bir yol açıyorum.

Ağacı şöminenin önüne yan yatırdığımızda Jenny dönüp bize baktı. Bakışları her birimizi inceledikten sonra Caleb'in yastık ve battaniyelerinin karmakarışık bir yığın halinde durduğu ve Pip'in onların üzerinde uyuduğu kanepeye yöneldi.

Dün gece orada uyuduğu çok açık.

Tek başına.

Jenny bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış fırlatıyor, ben de omuz silkiyorum. Keskin gözleri Caleb'in üzerinde geziniyor. "Bu sabah berbat görünüyorsun," diyor ona ve kendine bir fincan kahve almak için mutfığa yöneliyor.

Caleb bir elini gür altın sarısı saçlarında gezdiriyor. Gözleri bana kayıyor ve dokundukları her yerde tenimi ısıtıyor. Sert bir sesle, "Dün gece uyuyamadım," diyor.

Lütfen. Lütfen uykusuzluğunun sebebi ben olayım.

Eğer durum buysa, yalnız değilmiş. Dün gece uzun süre uyanık kaldım. Ana yatak bana çok büyük gelmişti.

çok küçüktü. Gözlerim nihayet kapandığında pencерem şafakla aydınlanıyordu.

Jenny dolapları karıştırıp yiyecek bir şeyler arıyor.

Caleb esniyor, geriniyor ve çıplak göğsünü kaşıyor. Her hareket o kasların ve bronz tenin neredeyse erotik bir şekilde değişmesine neden oluyor. Bakıyorum, nefesim kesiliyor, bedenim özlemle doluyor. Onun için yanıp tutuşuyorum. Ellerimi etinin her santiminde gezdirmek istiyorum, ardından da ağzımı. Terden kayganlaşmış teninin benimkinin üzerinde kaydığını hissetmek istiyorum. Onu her yanımda, içimde istiyorum. Şiddetli arzumu kontrol altına almaya çalışarak kalın kalın yutkunuyorum.

Farkında olmadan uykulu bir şekilde göz kırıyor. "Gidip hızlıca bir duş alacağım. Sakın ağaçta bensiz başla."

Harika, şimdi onu duşta çıplak hayal ediyorum.

Ayak sesleri merdivenlerden yukarı çıkınca Jenny'ye dönüyorum. Elindeki kahve bardağını dudaklarına götürmüş, kenarından bana bakıyordu. "Lütfen, lütfen bana dün gece o lezzetli adamla seks yaptığını söyle."

İç çektim. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama hayır."

"Gwen! Ciddi misin? Az önce seni onu izlerken gördüm. Sanki bir kedi gibiydin ve o da kucaklamak istediğin bir kase süt gibiydi."

Elimi gözlerimin üzerine kapatarak inliyorum ve kanepeye çöküyorum. "O kadar belli mi ettim?" Parmaklarımın arasından ona bakıyorum. "Yine de onu öptüm."

Yüzünü bölen bir sırıtışla bana doğru uçuyor. "Yaptın mı?" Kollarımdan tutup beni sarsıyor. "Bana her şeyi anlat. Her şeyi!" Sesi heyecanla yükseliyor.

Gülüyorum, onu uzaklaştırıyorum. "Sadece biraz öpüştük. Barda, dışarıda arabada ve eve gittiğimizde son bir iyi geceler öpücüğü."

"Kim durdurdu? O mu? Yoksa sen mi?"

"Bilmiyorum. O, sanırım?" İç çektim. "Yine de zorlamadım." Ona dönüyorum. "İnanılmazdı," diye itiraf ediyorum. "Eller aşağı, hayatımın en iyi öpücükleri."

Kahkahası havaya yükseliyor, neşeli ve hafif. "Tabii ki öyleydi. Vay

canına! Caleb Lawson'ı öptüğüne inanamıyorum."

"Ben de öyle. Biraz rüya gibi görünüyor."

"Onunla seks yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Eğer bunu kendin için yapmayacaksan, en azından dünyadaki diğer normal kadınlar için yap. O süper modellerin seksi erkekleri kendilerine saklamalarından bıktım. Kıvrıcık saçları, birbirine değen kalçaları ve gözlerimizi acıtan lensleri olan bizler için nihayet sıra geldi. Unutma, Gwen. Tik tak."

Onun ateşli konuşmasına gülüyorum ama sonra ciddileşiyorum. "Bilmiyorum Jenny. Ya istemiyorsa? Ya beni öpmemiş olmayı dilerse?"

Alay ediyor. "İmkânsız. Kimse seni öptüğüne pişman olamaz."

"Bunu söylüyorsun çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Hayır. Bunu söylüyorum çünkü sen akıllı, güzel, nazik ve sadıksın. Tanıdığım en sadık insansın. Caleb Lawson'ın canı cehenneme. Onu öptüğün için çok şanslı. Tam tersi değil."

Caleb merdivenlerden inerken ağzı kapanır.

Beklentiyle bize bakıyor ve ellerini birbirine sürtüyor. "Hadi başlayalım. İlk ağacımı süslemek istiyorum."

Jenny'nin nefesi kesildi. "Daha önce hiç ağaç süslemedin mi?" "Asla."

"Trajik. Sadece trajik," diyor ve üzüntüyle başını sallıyor. "Bunu derhal düzeltmemiz gerekiyor."

Ağaç sehpasını çıkardım ve üçümüz ağacı güreşerek sehpaaya yerleştirdik. Çam kokusu özsuğu yapışkan ellerime sinmişti.

Caleb telefonuna Noel müziği yüklüyor, daha önce süslediğimiz zaman yaptığı gibi.

Odanın köşesindeki kutuları açtım. En üsttekinin içinde hala bazı eşyalarım var. Suluboya boyaları elime alıyorum ve belki de tekrar denemeliyim diye düşünerek bir dakika tutuyorum. Beynimin yaratıcı tarafına erişmek eğlenceli olabilirdi. Bir şeyler boyamak, bir renk girdabıyla kağıda hayat vermeye çalışmak. Kendime gerçekçi olmamı söyleyerek boya kutusunu kaldırdım. Böyle bir hobi için ne zaman vaktim olacaktı ki? Tüm saatlerimi hastanede çalışarak geçiriyorum.

Ben buyum işte. Bir doktorum. Ressam değil.

Yığındaki üçüncü kutuda Noel süsleri var. Kutuyu yere koyuyorum ve önüne oturuyorum. Annemin ben bebekken yaptığı gümüş kalpli süsü çıkarırken içimi bir tanıma duygusu kaplıyor. Parmağımı yüzeyine kazınmış oymanın üzerinde gezdiriyorum.

Gwen'in İlk Noel'i. Sevgiler, anne, baba ve Brandon.

Caleb arkamdan geldi. Uzanıp elimden kalbi alıyor. "Bu senin mi?" diye soruyor, tıpkı benim yaptığım gibi tek parmağının ucuyla sözcüklerin izini sürerken.

Başımı sallıyorum, nostaljiyle dolup taşıyorum.

"Bana biraz daha göster." Bacak bacak üstüne atarak yanıma oturdu.

Süsleri çıkardım ve ona en sevdiklerimi anlattım.

"İşte ben on yaşındayken Hawaii'ye yaptığımız bir aile gezisinde aldığımız denizyıldızı süsü. Tıp fakültesinden mezun olduğumda Brandon ve Liv bana bu küçük stetoskopu vermişti. Bu da Teddy'nin anaokulundayken yaptığı kağıttan kardan adam."

Caleb sonuncuyu, Teddy'nin kardan adamını eline alıyor ve dikkatle inceliyor, bir o yana bir bu yana çeviriyor. Bakışları önce Noel ağacına, sonra da şöminenin yanında asılı duran ve üzerlerinde hepimizin adının yazılı olduğu çoraplara kayıyor: Annem, Seth, Brandon, Liv, Teddy, Gwen, Maddie ve Megan. Sonunda bana dönüp baktığında, yüzünde kederli bir ifade var.

"Ne oldu?" Duygularındaki değişimden endişelenerek soruyorum.

"Sadece..." Omuzları düşüyor. Uzun bir iç çekiş, sonra tekrar deniyor. "Sadece burada olmak ve tüm bunları görmek." Teddy'nin kabaca çizilmiş ağzı ve Q-Tip kolları olan kardan adamını kaldırıyor. "Kaçırdığım her şeyi görmemi sağlıyor ve sanırım bu acı veriyor. Demek istediğim, inanılmaz deneyimler yaşadım. Çoğu insanın imreneceği şeyler yaptım ve yerlere gittim. Ama çoğu Noel'de tek başımaydım ya da tanıdıklarımla birlikteydim. Ailemle değil. Okulda hiç süsleme yapmadım. Asmak için bir çorabım bile olmadı. Bilmiyorum... Seninle Noel,

Ailenizin bunu nasıl yaptığını öğrenmek, belki bir gün benim de sevdiğim insanlarla yaşadığım anılarla dolu böyle bir kutuya sahip olmak isteyebileceğimi düşündürüyor."

Elimi onun gergin üst koluna koyuyorum ve hafifçe sıkıyorum. "Buna neden sahip olamayacağını anlamıyorum, Caleb. Eğer istediğin buysa."

"Hayır." Her kelimesi melankoliyle dolu. "O hayat bana göre değil. Şu anda yaşadığım şekilde değil."

Ağzımı açtım, tam rahatlatıcı bir şey söyleyecektim ki kendini hafifçe salladı ve sert bir sesle sözümü kesti: "Bana biraz daha göster."

Tamam. Konuşma bitmiştir. Tamamdır.

Kutuyu derinlemesine kazarak, kabaca kahverengiye boyanmış, beyaz uçlu toynakları ve kırmızı burnu olan kaba ahşap bir ren geyiği çıkarıyorum. Bir dakika önce Caleb'in nasıl üzgün olduğunu ve görünüşe göre şimdi sıranın bana geldiğini düşünerek kalın kalın yutkunuyorum. "Bunu babam yaptı. El oyması. Annemle evlendiklerinde hiç paraları yokmuş. Birlikte yaşadıkları ilk Noel'de ağaçlarında en azından bir süs olsun diye bunu yapmış. Annem boyadı."

Ortaokuldayken annemin ren geyiğini tuttuğu ve korkunç boya işine güldüğü bir anı hatırlıyorum. "Bak tatlım," dedi bana, "sen benden çok daha iyi bir ressamısın."

Beni çok iyi tanıyan Jenny, ben kendimi fazla kaptırmadan araya giriyor. anılar. "Hadi, Gwen," diyor, arkamda durarak. "Cicili bicili giymeme yardım et."

Onun dikkat dağıtma yöntemi işe yarıyor. Süsleme yaparken, Caleb ile az önce yaptığımız konuşmayı bilinçli olarak bir kenara bırakıyor ve bunun yerine tatilin ruhunu kucaklıyorum. *Şu ana odaklan,* diye hatırlatıyorum kendime. Jenny ve ben müzik eşliğinde dans ediyor, tüm ağaç ışıldayana kadar peri tozu dağıtan periler gibi ağacın dallarına cicili bicili şeyler serpiştiriyoruz.

Caleb'e "Müziğin sesini aç" diye bağıryoruz, o da bize uyuyor. İkimiz Noel şarkılarına yüksek sesle ve detone bir şekilde eşlik ediyoruz. Caleb'in de bizimle birlikte şarkı söylemesini sağlamaya çalışıyoruz ama o inat ediyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve

Yüzünde şaşkın bir gülümsemeye başını sallıyor. "Senin şarkıları katletmeni dinlemek daha eğlenceli," diyor gülerek.

Ağaç üzerinde çalışırken *hepimiz*, üçümüz gülüyor ve konuşuyoruz. Aramızda büyüyen kolay bir yakınlık var. Bu bir dostluk hissi ve Caleb'in bu hissin içinde rahatladığını görmek hoşuma gidiyor. İlk geldiğinde olduğundan daha fazla gülümsüyor. Daha özgürce gülüyor. İçinde gevşeyen bir şeyler var. Düğümler çözülüyor, tıpkı Noel ışıklarını onun yardımıyla çözdüğüm gibi.

Jenny de değişti. Caleb ile artık bir insanmış, bizden biriymiş gibi konuşuyor ve bu beni gururlandırıyor. Film yıldızı Caleb'in sahte hayaline benden çok daha fazla yatırım yapmıştı, bu yüzden bunu bırakmanın onun için zor olduğunu biliyorum. Onun gerçekliğini kabul etmek, her ne kadar dağınık olsa da.

Süsler dikkatlice asıldıktan sonra, sonuçları hayranlıkla izlemek için geri çekiliyoruz. Çok güzel bir ağaç, koyu yeşil ve uzun. Tepesi neredeyse tavanı sıyrıyor. Renkli ışıklar parıldıyor, dallardan sarkan ve dönen süslerden yansıyor. Ailemin geçmişi bu ağacın içinde. En güzel anılarımızın hepsi burada anılıyor.

"Özel yıldızın nerede?" Jenny bana soruyor.

"Hangi yıldız?" Caleb Pip'in kafasını kaşımak için eğilirken merakla bana bakıyor. Pip her zamanki gibi ayaklarının altında.

"Ağacın tepesinde eski, hırpalanmış bir yıldızımız var. Onu ne zaman aldık Teddy doğdu," diye açıklıyorum. "Her yıl babam beni omuzlarına alır ve kaldırarak onu oraya yerleştirirdi." Bu anıya gülümsüyorum. "Yıldızı taşıyacak kişinin *ben* olmam kendimi özel hissetmemi sağladı. Brandon ya da Teddy değil, sadece ben."

Jenny'ye dönüp sorusunu yanıtlıyorum. "Annem onu Japonya'ya götürdü. Buraya tek başıma bir ağaç getirmemi beklemiyordu."

Durdum, odaya baktım ve düşündüm. Hayatımda pek çok kez kendimi yersiz hissettim. Jax ve arkadaşlarının yanında kendime güvensizdim, yeterince sevimli ya da çekici olmadığımı inanıyordum. Sınıf arkadaşlarımın üniversitede yaşadığı kaygısız neşeyi paylaşamayacak kadar keder içindeydim.

Bugün, o rahatsız edici sızıyı bir kez bile yaşamadım. O küçük

Yeterince iyi olup olmadığımı sorgulayan ses sessiz kaldı. Bu da garip. Amerika'nın en ünlü aktörlerinden biriyle yaşıyorum ve onu öpüyorum. Sanırım güvensizliğimi tetikleyecek bir şey varsa o da bu olurdu.

Ama Caleb'la birlikteyken kendimi değersiz hissetmiyorum. Güçlenmiş hissediyorum,

Benim olduğu gibi onun da kusurları olduğunu biliyorum. İnsanların dışarıdan mükemmel görünebileceğini, ancak birçok insanın içten içe mücadele ettiğini anlıyorum. Kendimi başkalarıyla kıyasladığım ve yetersiz kaldığım onca zaman, onların sunduğu imajı görüyordum, altındaki gerçek kişiyi değil. "Annemin düşündüğü gibi tek başıma değilim." Caleb ve Jenny'ye baktığımda içimi bir sıcaklık ve aidiyet duygusu dolduruyor.

"Benim

Siz çocuklar."

Jenny'ye sarılıyorum, kollarımı ona doluyorum. "Ağaç için teşekkür ederim. Harika olmuş."

O da beni sıkıyor, her zamanki gibi biraz fazla sıkı.

Caleb benim duygularımı tekrarlıyor. "Evet, teşekkürler Jenny."

Gözleri beni buluyor, içtenlikleriyle beni çarpıyor. "Sana da teşekkürler, Gwen. Burada kalmama izin verdiğin, beni dünyana kabul ettiğin için."

Gülüşü yıkıcı. Bundan asla kurtulamayacağım.

S Jenny gittikten sonra Caleb ve ben yorulana kadar kestirmek için ayrılıyoruz. Uyandığımda akşamın erken saatleriydi. Penceremden güneşin doğuşunu izliyorum.

gözden kaybolmadan önce ufka son bir öpücük konduruyor. Tencere sesleri ve alt kattan akan suyun rahatlatıcı sesi geliyor.

Kazağımı ve kot pantolonumu çıkarıyorum, şimdi uykumdan kırıışmışlar. Bavulumu karıştırırken, beli kuşaklı ve cepli kısa yeşil elbisemi buldum. Ben evdeyken Jenny'yle şık bir restorana gidebileceğimizi düşünerek son dakikada bavulumu koymuştum.

Alt kat lüks bir restoran olmayabilir ama yemeklerin tadı kesinlikle öyle ve şefi gerçekten etkilemek istiyorum.

Saçlarımı gevşek bir topuz haline getiriyorum, biraz ısıltılı göz farı sürüyorum ve bir kat maskara ekleyerek görünümümü tamamlıyorum. Aynada kendime bakıyorum.

Hiç fena değil.

Yatak odasından çıktığımda pişen ekmeğin kışkırtıcı kokusu merdivenlerden yukarı yükseliyor. Mutfğa kadar takip ediyorum. Caleb mırıldanıyor, eğilmiğ fırına bakıyor, Pip de ayaklarının dibinde. Üzerinde yeni bir kot pantolon ve en sevdiğim koyu gri tişört var. Boynuna ve beline sevimli bir şekilde bir önlük bağlamış. Bu annemin ve üzerinde kalın harflerle "Şefi Öp" yazıyor. Tavsiyeye uymak istiyorum ama hala nerede durduğumuzdan emin olmadığım için kendimi tutuyorum.

Fırından döndüğünde beni gördü ve bir iki adım attı.

Bakışları elbisemin ve çıplak bacaklarımın üzerinde, sonra da yüzümde geziniyor. "Güzel görünüyorsun," diye nefes alıyor, gözleri parlıyor.

"Teşekkürler." Mutfağa doğru ilerlerken elim ayağıma dolaşüyor, hafifçe tökezliyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır, hayır. Her şey kontrolüm altında. Biftek ve patatesli bir gece olacak. Tatlı olarak da ev yapımı şeker kamışı şekerlemesi. Oh! Ekşi mayalı akşam yemeği ekmekleri de yaptım. Senin için de uygun mu?"

"Mmm. Kulağa harika geliyor." Şimdiden ağzım sulanıyor, zihnimde tatlıya doğru ilerliyor ve o naneli çikolatalı şekerlemeyi hayal ediyorum.

"Yine de benim için bir şey yapabilirsin." Ellerini bir havluya siler ve omzunun üzerinden atıyor.

"Bu da ne?"

"Biraz melodiye ihtiyacımız var. Telefonumu al ve bir şeyler seç." Arka cebinden telefonunu çıkarıp bana uzatıyor. Vücut ısısından dolayı hâlâ sıcak.

Caleb taze biberiye doğrayıp havaya mis gibi kokusunu yayarken ben de onun telefonundaki müzikleri karıştırıyorum. Oldukça geniş bir seçkisi var. Klasik müzikten gösteri müziklerine ve hard rock'a kadar her şey var.

"Ne için havandasın?" diye sordum. "Burada o kadar çok müzik var ki seçim yapmak zor."

Duraklıyor ve düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Biraz caza ne dersin? John Coltrane, My Favorite Things'i dene."

"*The Sound of Music*'teki şarkıyı mı diyorsun?"

Gülümsüyor ve bu beni içten dışa ısıtıyor. Onu böyle rahat ve mutlu görmek hoşuma gidiyor.

"Evet, şarkı bu, ama Coltrane'in çaldığı şekilde hiç duymadınız. o."

Bir düğmeye basarak açıyorum. Caleb haklı. Klarnet saksafonla karışarak büyümlü bir şey yaratıyor. Bir trampet arka planda ritmi belirliyor. Küçük telefonunun hoparlörlerinden yayılan müzik hafif, sofistike ve hoş.

Bu yakışıklı adam bana yemek hazırlarken ve caz çalarken kendimi gerçek bir yetişkin gibi hissediyorum. Neredeyse ona bir kadeh şarap ikram edecektim ama son anda kendimi tuttum, alkol ve Caleb'in bir arada olamayacağını hatırladım. Benim için büyük bir kayıp değil. Ara sıra bira ya da bir kadeh şarap içmenin ötesinde, hiçbir zaman pek içki içen biri olmadım.

Caleb'in telefonu elimde vızıldıyor. Annesinin adı ekranda yanıyor. Ona uzattım. Elini uzatıyor ve aramayı reddediyor. "Bunu çok yapıyorsun," diye not ediyorum. "Onun aramalarından kaçınıyorsun."

Bir rahatsız edici Büküm . onun ağız. "Biz var ...karmaşık bir ilişki." Benden uzaklaşıyor ve yemekle meşgul oluyor.

"Annene yakın görünüyorsun," diyor omzunun üzerinden konuşarak.

"Öyleyiz ama aramızda birkaç kırılgan nokta var. Çoğunlukla babamın öldüğü zamanlardan kalma. Sonuçta beni sevdiğini biliyorum."

Caleb o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama sonra şöyle diyor

Sanırım annemin de beni sevdiğini biliyorum. Sadece bunu bazen garip bir şekilde gösteriyor."

Daha fazlası olup olmadığını görmek için bekliyorum, ancak sessiz kaldığında konuyu zorlamamaya karar veriyorum. Bu neredeyse bir randevu gibi hissettiriyor ve havayı bozmak istemiyorum.

"Evin tadilatında bir gelişme var mı?" Konuşmanın konusunu değiştiriyor.

"Bugün ustabaşıyla konuştum. İşlerin yolunda gittiğini söyledi. Hafta sonuna kadar üst kattaki bazı yatak odalarını bitirmiş olacaklar. Sonunda kanepeden kalkıp gerçek bir yatağa geçebilirsiniz."

Yatağım. Onun ana yatak odasındaki görüntüsü, benimle birlikte ve Orada yapabileceğimiz her şey o kadar canlı ki kafam karışıyor. Karnımın altından bir sıcaklık dalgası yükseliyor ve merkezime doğru ilerliyor. Nefesim kesiliyor.

Caleb beni yakından izliyor, kaşları endişeyle çatılmış. "Sen iyi misin?"

Sesim boğuk çıkıyor. "İyiyim. Tamamen iyiyim."

Sadece seni çıplak hayal ediyorum. Bunu çok yapıyorum. Önemli bir şey değil.

Görmemesi için arkamı dönerek elimi kaldırıp yüzümü yelpazeliyorum, yanaklarımdaki ısıyı soğutmaya çalışıyorum.

"Yemek hazır," diye anons etti birkaç dakika sonra, cızırdayan bir Masada biftek, salata, ekmek ve fırında patates vardı. Eğilerek, hevesle yanına koğan Pip için yere içinde biftek parçaları olan küçük bir tabak koydu. Caleb onun bağıını Gefkatle okuyor ve sonra birlikte oturuyoruz.

"Telefonunda bu kadar çok şarkı olduğuna göre müziği gerçekten seviyor olmalısın?" Merakla sordum.

Utangaç bir omuz silkme. "Çok yer değiştirdim. Setten sete. Mekandan mekana. Diğer tüm şeylerden ya da kişilerden daha fazla, müzik benim tek değişmezim oldu. Nereye gidersem gideyim yanımda götürüyorum. Yatıştırıcı buluyorum. Doğru koşullar sağlandığında heavy metal bile bir ninni olabilir."

Caleb'ın sesi bana bir sır veriyormuş gibi alçalıyor. "Müzik çalışıyor sürekli kafamın içinde. Sanki 7/24 kendi müziğimi çalışıyor gibiyim. Yıllarca herkesin böyle olduğunu düşündüm. Öyle sanıyordum. Bir yetişkin olana kadar herkesin dişlerini fırçalarken ya da kaldırırda yürürken bir şarkı duymadığını fark etmemiştim."

Biftek, dışarıda hafif bir kömürle mükemmel bir şekilde pişirilir ve yumuşak pembe merkezi. Çatalım kolayca delip geçiyor. Dudaklarıma götürürken, "Diş fırçalama şarkın ne?" diye soruyorum.

Gülüşi, okyanusun gelgit sırasında kıyıya vururken çıkardığı sese benzer bir gümbürtüye sahip. "Sürekli değişiyor ama son zamanlarda Uptown Funk oldu. Eskiden Every Breath You Take idi."

Kaşığımı elime alıyorum ve içine şarkı söylüyorum. "Aldığın her nefes diş macunundan dolayı çok naneli."

Şimdi daha çok gülüyor. "Bu korkunçtu. Günlük işini bırakma."

"Ne?" Elimini göğsümün üzerine koyup inanmamış gibi yapıyorum. "Bu doktorluk işini bırakıp bir müzik grubuna katılmam gerektiğini düşünmüyor musun?"

Caleb bir dakika düşünür gibi yaptı, yüzünü buruşturdu ve

parmağıyla çenesini işaret etti. "Kesinlikle hayır derdim." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana değerlendirci bir bakış attı. "Doktor olarak kal. Sana yakışıyor."

Bunu söyleme biçiminde bir hayranlık var, sanki büyük ve değerli bir şey yapmışım gibi. Göğsümde küçük bir gurur kabarmasına neden oluyor.

"Müzikten hoşlandığımı tespit ettik," diyor. "Peki ya siz? Doktorlukla meşgul olmadığın zamanlarda ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Doktorluk mu?" Bu kelimeye kıkırdıyorum. "Eskiden hobilerim vardı - okumak ve resim yapmak- ama dürüst olmak gerekirse, tıp hayatımı ele geçirdi. Hastanede olmadığım saatleri bile ders çalışarak ya da araştırma yaparak geçiriyorum. Başka bir şey yaparsam kendimi suçlu hissediyorum. Sanki hastaları hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi."

Beynim kendimle ilgili ilginç bir şeyler bulmaya çalışıyor. Caleb'ın ne kadar sıkıcı ve tahmin edilebilir olduğumu görmesini istemiyorum. Sonunda aklıma tıbbi olmayan bir aktivite geliyor. "Korku filmlerini severim."

Bana şaka yapıp yapmadığımı anlayamıyormuş gibi bakıyor. "Korku filmleri mi?"

Başımı salladım. "Geceleri uyuyamadığımda onları izliyorum." "Bu... beklenmedik bir şey. Nesini seviyorsun?"

Su bardağımın buğusunda bir daire çiziyorum, cevap vermenin en iyi yolunu bulmaya çalışırken alnım kırıışıyor. "Bana verdikleri heyecanı seviyorum. Kalbimin çarpması beni canlı hissettiriyor. Korkunun o zonklamasını yaşamak. Açıklaması zor ama acil serviste pek çok korkunç şey görüyorum. Araba kazaları, saldırılar, aşırı dozlar. Gerçek hayattaki dehşetle geçen bir günün ardından, sahte dehşete kaçmak güzel. Sanırım gerçek olaylarla kıyaslandığında daha başa çıkılabilir görünüyor."

Tanrım, psikopat olduğumu düşünecek.

Kirpiklerimin arasından ona bakıp tepkisini ölçmeye çalışıyorum ve bana ilginç bir şey söylemişim gibi baktığını görünce şaşıyorum. Ona "Hiç korku filminde oynadın mı?" diye soruyorum.

Caleb'ın dikkati benim üzerimde yoğunlaşıyor. "Tam olarak kaç filmimi

izledin?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum, duygularını incitmek istemiyorum. "Belki bir

dedektif olduğun bir film var mıydı?" "Üzgünüm, çok fazla film izlemiyorum. Hoşuma gitmediği için değil. Sadece hiç vaktim olmuyor. Korku filmlerini bile zor bitiriyorum. Genellikle yarısında uyuyakalıyorum."

"Özür dileme. Beni hiç böyle görmemiş olman garip bir şekilde büyüleyici. Bu." Memnun görünüyor, dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor.

Yemeği ve tatlıyı bitirdikten sonra tabakları ve çatal bıçak takımlarını toplayıp lavaboya taşıyoruz. "Sen pişirdin, ben de yıkayacağım," diyorum ona, tezgahın üzerinde duran kırmızı Atatürk çiçeğini kenara çekerek.

"Sorun değil. Ben yardım ederim." Fişi gidere takıyor, sıcak suyu açıyor ve bir fıs bulaşık deterjanı ekliyor.

"Bunun doğru sabun olduğuna emin misin?" Alay ediyorum.

Caleb kaşlarını çatıyor ve sabunlu parmağını bana doğru uzatıyor, küçük su damlacıkları elbisemin üzerine düşüyor. Ben de ona karşılık veriyorum ve ikimiz de gülüyoruz.

Çift lavabo var. Caleb'in tarafı köpüklü sabunlu suyla dolduğunda, benim tarafımı temiz suyla dolduruyoruz. Kirli bulaşıkları ovalıyor, sonra durulamam ve kurutmam için bana veriyor. Çalışırken sessiziz, birbirimizle doğal bir ritim buluyoruz. Ne zaman bir bulaşığı bitirse, elim orada uzanmış, onu almak için bekliyor.

İşimiz bittiğinde Caleb bana döndü. "Eee?" Sesi bir belirsizlik notası taşıyor. "Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Öpüyorum seni.

Beynim böyle söylüyor ama ağzım "Bilmiyorum." diyecek kadar akıllı. Film izleyelim mi? Seninkilerden birini izleyebiliriz?"

Başını sertçe salladı. "Kendi filmlerimi izlemekten *nefret ediyorum*. Hayaletimi görmek gibi tuhaf hissettiriyor. Ayrıca, tüm zamanımı analiz ederek geçiriyorum. Repliği nasıl farklı söylemeliydim, nasıl daha iyi yapabilirdim diye düşünüyorum."

Bir süre sessizlik oldu, sonra dedi ki, "Biliyorum. Hadi bir korku filmi izleyelim. Sen seç. En sevdiğin filmi."

Bir süre tartıştıktan sonra, daha önce defalarca izlediğim *The Shining*'i seçiyorum. Işıkları kapatıyoruz. Caleb ve ben yan yana oturduk.

kanepeye. Pip, Caleb'e karşı tarafımda kıvrılıyor. Film, perili Overlook oteline giden bir arabanın ormandan geçerken havadan çekilmiş ikonik görüntüleriyle başlıyor.

Göz ucuyla Caleb'ı izliyorum. Lambanın titrek ışığı Televizyon ekranı yüz hatlarının üzerinde oynuyor, uzun kirpiklerini ve keskin elmacık kemiklerini vurguluyor. Tarçın kokusu etrafımı sarıyor.

Deneyimsiz bir ergen gibi, ona yaklaştırmaya çalışarak kayıyor ve esniyorum.

Fark etti ama niyet ettiğim şekilde değil. "Yorgun musun?" diye soruyor. "Bu filmi yarın bitirebiliriz."

"Hayır!" Biraz fazla zorlayarak söyledim. "Hayır. Sorun değil. Uyandım." *Tanrım, bu işte berbatım. Nasıl oluyor da kırık bir kalça kemiğini düzeltebiliyorum ama hoşlandığım bir adama hamle yapamıyorum?*

Bundan sonra kıpırdamadan duruyorum, filmi izlemeye çalışıyorum ama konsantre olamıyorum, yanımdaki Caleb dikkatimi dağıtıyor. Film uzadıkça güvensizliğim daha da artıyor.

Bütün bir gün geçti ve bana dokunmadı. Elbette, flört ediyor gibi görüldüğü zamanlar oldu, ama ya onları yanlış yorumladıysam? Sadece arkadaşça davranıyor muydu? Bunu düşündükçe, dün gecedен pişman olduğuna daha çok ikna oluyorum. Aksi takdirde, şimdiye kadar beni tekrar öpmüş olurdu.

Belki de Jax yüzünden ne kadar üzgün olduğumu gördükten sonra bana acıdığı için beni öpmüştü. Ya da belki de dünyanın en güzel aktrislerini öpmekten bıkmıştı. Belki de "sıradan bir insanı" öpmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu ve bu merakı giderildikten sonra bunu tekrar yapmak için bir nedeni kalmamıştı. Ya da belki, midem bulanırken fark ettim, belki de ben *gerçekten* çok kötü öpüşüyorum.

Filmin sonunda Caleb'ın beni sadece bir arkadaş olarak gördüğüne ve geri dönüp beni öpmekten vazgeçmek için bir zaman makinesi olmasını dilediğine ikna oldum. Kanepenin yanındaki ışığı yakıyor ve ben de yüzüm alev alev yanarak ayağa kalkıyorum.

Bir şeylerin ters gittiğini hemen fark eder. "İyi misin?"

"İyiym. Ben iyiym. Sadece yorgunum. Ben yatmaya gidiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açılmış Caleb'in yanından geçmeye başlıyorum ama o önüme geçerek yolumu kapatıyor. Yakındık, göğüs göğüse duruyorduk. Derin bir nefes alsam göğüslerim ona çarpacak. Yere bakıyorum, çekingen hissediyorum.

"Hey," diyor usulca.

Bakışlarım yavaşça

onunkilere doğru

yükseliyor.

Ciddi su rengi gözleri yüzümü arıyor, ne aradığını bilmiyorum. Yavaşça elini kaldırıyor, sanki yanağımı okşayacakmış gibi. Bu dokunuşa doğru eğiliyorum, ona daha yakın olmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. Vücudum ihtiyaçla dolu bir şekilde geriliyor.

Ben onun yayına yerleştirilmiş bir okum. Tek yapması gereken beni serbest bırakmak, ben de ona doğru uçacağım.

Uzun, ağır bir duraksamadan sonra eli yanına düşüyor. Topuklarımın üzerine çöküyorum ve göz temasını kesiyoruz.

Caleb'in sesi sertti. "İyi geceler, sanırım."

Gözlerimin arkasında ağlayacakmışım gibi bir sıkışma oluyor. "İyi geceler," diye boğuluyorum ve dönüp gidiyorum.

Merdivenlerden yukarı çıkarken, beni durdurmasını

umuyorum. Adımı söylemesini. Geri dönmemi isteyecek.

Ama yapmıyor.

I O gece uyuyamadım. Dönüp durdum. Bu kadar aptal olduğum için kendime kızgındım. Caleb'a bu kadar karşı konulmaz olduğu için kızgındım. Öpüştüğümüz için ikimize de kızgındım. Eğer bunu sadece birbirimiz için yapacaksak ne anlamı vardı ki?

Bir gece mi?

Sonunda, gece ikiyi geçtikten sonra pes edip bir bardak su almak için aşağıya iniyorum. Son adımda, döşeme tahtası ağırlığının altında gıcırıyor.

Caleb'in başı kanepeden fırlar, saçları dağınıktır. "Gwen?"

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni uyandırmak istememiştim."

"Uyumuyordum."

Hiç düşünmeden o hışırtılı sese doğru bir adım atıyorum, pervanenin aleve çekildiği gibi çekiliyorum.

"Ben de," diye itiraf ediyorum. "Küçük, ürkütücü ikiz kız hayaletlerinin seni baltayla öldüreceğinden korktuğun için uyuyamadın mı?"

Zımpara kağıdı gibi bir kahkaha attı, sesi omurgamı tırmaladı. "Hayır, öyle değil." Uzun bir duraklama oluyor ve sonra soruyor, "Sen... buraya gelmek ister misin?" O kadar yumuşak fısıldıyor ki, bir an için yatağıma dönüp rüya gördüğümü sanıyorum. Bu an öyle hissettiriyor.

Rüya gibi.

Noel ağacının ışıkları yanıyor, gökkuşağı renklerini odanın üzerine gönderiyor ve zeminde vitray deseni oluşturuyor. Ben yaklaştıkça ışık Caleb'ın yüzüne kayıyor ve onu kırmızı, mavi ve yeşilin tonlarına boyuyor.

Havada bir sessizlik var. Ev gibi tüm dünya da nefesini tutmuş, bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyor.

Birkaç adım ötede duruyorum, kararsızım. Birbirimize temkinli bir şekilde bakıyoruz, tek hareket nefes alırken göğüs kafeslerimizin yükselip alçalması. Bu gerginliği ilk bozan Caleb oldu.

"Lütfen." Bana elini uzattı... ve ben de tuttum.

Beni yanındaki kanepeye çekti. Eli yanağımı hafifçe okşamak için yukarı kalkıyor. "Lütfen," diye tekrar yalvarıyor ve sonra üzerime eğilip dudaklarıma zarif bir öpücük konduruyor. Ona uzanıyorum, ellerimi boynundan yukarı kaydırıyorum ve parmaklarımı tüy gibi yumuşak saçlarının arasına sokuyorum.

"Uyuyamıyorum. Günlerdir uyumadım," diye mırıldanıyor ağzımın içine. "Sen. Sensin. Beni ayakta tutan sensin." Beni öpüyor, yumuşak ve tatlı. "Seni düşünmeden duramıyorum." Bir öpücük daha, bu seferki daha sert. "Seni hayal ediyorum." Bir sonraki öpücük yakıcı. Caleb'in hissi her yanıma sarıyor. Dili benimkini okşuyor, aramızda bir sıcaklık karışımı oluşuyor. Başım dönene kadar beni öpüyor. Zaman ve benlik duygumu kaybedene kadar. Ben bir arıyım, onun balında boğuluyorum ve tadı çok tatlı olduğu için aldırımıyorum bile.

Caleb yumuşak bir sesle inliyor ve "Artık seni tattığıma göre daha fazlasını istiyorum" diyor. Bu sefer beni tekrar öpmek için hamle yaptığında, cevaplamam gereken soruları soracak kadar uyanıyorum. Nazik bir baskıyla onu itiyorum, yüzüne bakabileceğim kadar uzağa. "Anlamıyorum. Bütün gün bana dokunmadın. İlgilenmediğini düşünmeye başlamıştım."

Odadaki gölgeler yüzünü buruşturmasını abartıyor. "Bu sadece ne kadar iyi bir aktör olduğumu gösteriyor. Beni istemeyeceğinden endişelendim. Birlikte yaşadığımız için hayır dersin garip olur diye, ama bunu düşünerek uyuyamadım. O geceyi tekrar yaşamayı dileyip durdum. Ama bu sefer, filminden sonra, seni olması gerektiği gibi öpecektim. İşte böyle."

Beni tutkuyla öpüyor. Sanki tüm sırlarımı bilmek istiyormuş gibi ağzıyla beni keşfediyor.

Bu hissin içinde kaybolmadan önce onu itiyorum. "Bunu yapmayı bırakmalısın."

Cevap vermesi bir dakika sürer. Bakışları ağır, şehvet sersemlemiş. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana karşı rol yapmayı kastediyorum. Nasıl hissettiğini ya da ne düşündüğünü saklamak. Artık bunu yapmanı istemiyorum." Film boyunca yaşadığım işkence yüzünden ona hâlâ kızgınım.

Caleb geri çekiliyor, ay ışığında bana bakıyor, gözleri beni gerçekten görüyormuş gibi berraklaşıyor. "Haklısın," diye kabul ediyor. "Peki, iyi mi? Bu mu?" Vücutlarımızın birleştiği yeri işaret ediyor. "Durabilirim."

Onu kendime çekiyorum, "Sakin buna cüret etme." diye hırıliyorum.

Karanlıkta beyaz dişler parlıyor ve onun gerçekten memnun olduğuna tanık olmanın verdiği heyecan kalbimi yerinden oynatıyor.

Bunu ben yaptım. Onu mutlu eden benim.

Gurur, neşe ve şehvet kafamın içinde birbirine karışıyor.

Bu sefer kontrolü ben alıyorum. Onu minderlere bastırıyorum, böylece üzerine eğilip okyanus gözlerine bakabiliyorum. "Bunun bitmesini istemiyorum," diye fısıldıyorum şiddetle. Onu öpüyorum ve göğsümün onun göğsüne yaslanmasına izin veriyorum.

Caleb kollarını bana doluyor. Eli saçlarımın arasına giriyor, parmak uçları kafa derimin arkasına masaj yapıyor. Diğer eli aşağıya doğru iniyor ve hafifçe sıktığı arka tarafımda bitiyor.

Yer değiştirerek, onun üstüne yatana kadar hareket ediyorum. Vücudum onunkiyle aynı hızda.

Kalçamın altında ereksiyonunun nabızı atıyor. Ona sürtünüyorum ve o ağzımın içinde inliyor, "Gwen." Benim adım onun soluduğu hava. Göbeğim ereksiyonunun tam ortasına gelene kadar ona sarılıyorum, sadece giysilerimizin kumaşı bizi ayırıyor. Ona doğru bastırmak bacaklarımın arasında havai fişekler patlatıyor.

Caleb kolunu belime doladı ve bizi ters çevirdi, böylece o O kadar hızlı hareket ediyor ki nefesim kesiliyor. Kalçalarımı genişletmek için dizini kullanıyor ve aralarına yerleşiyor, tüm bu süre boyunca beni acımasızca öpüyor.

Geniş omuzlarına tutunuyorum, başımı kanepeden kaldırıp ağzına ulaşıyorum. Ondan daha fazlasını istiyorum. "Hadi yukarı, yatak odasına çıkalım," diye mırıldanıyorum, okşamasının sıcaklığından yanarak.

Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?" Yatak odasının ne anlama geldiğini anlıyor.

Sesindeki kontrolsüz neşeye gülüyorum. "Evet. Gerçekten."

Merdivenleri birlikte çıkıyoruz, el ele tutuşup nefes nefese kıkırdıyoruz.

Yatağın başucundaki lambayı açıp kısık konuma getiriyorum. Yanına uzanmama yardım ediyor ve yorganı üzerimize çekerek beni havanın soğuşundan koruyor. Şimdi yan yanayız, birbirimize bakıyoruz, biraz utanıyorum, onu ne kadar çok istediğimi göreceğinden korkuyorum.

"Bu bakış ne için?" diye soruyor, parmağıyla dudaklarımın şeklini takip ederek. "Tereddütlerin mi var?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Sesimde bir dalgalanma var. "İkinci düşüncelerin tam tersi."

Caleb kocaman sırtıyor ve fısıldıyor, "Güzel." Üzerime eğiliyor, beni öperken bir dirseğinin üzerinde kendini destekliyor, ağzı ve dili benimkine karşı hareket ediyor. Dudakları çenem boyunca kayıyor ve sonra kulağıma kadar geliyor. Diliyle kulak mememi nazikçe okşuyor, bu his o kadar yoğun bir şekilde tahrik ediyor ki neredeyse acı veriyor.

Ani bir hareketle burnunu saçlarıma bastırıyor ve derin derin içine çekiyor. Yumuşak bir inilti. "Saçların çok güzel kokuyor, çilekli turta gibi. Fark etmeyeceğini düşündüğüm zamanlarda hep kokluyorum. Her kokladığımda, seni o anda ve orada yiyip bitirmek istiyorum. Kendimi ne kadar kısıtlamak zorunda kaldığımı tahmin bile edemezsin."

Sözlerini bir öpücükle kesiyorum, artık kendini tutmasına gerek olmadığını göstermek istiyorum. Dudaklarımız birbirine değdiğinde, vücudum onunla buluşmak için yukarı kalkıyor, göğsüm onunkini sıyrıyor. Gömleğini başından çekmek için doğrulduğunda, içimden açgözlü bir inilti kaçıyor. Gömleğini çıkarınca muhteşem oluyor. Parmaklarım göğsünde geziniyor, her bir kas hattının ana hatlarını çiziyor.

"Sıra sende," diye emrediyor. Kollarımı itaatkâr bir şekilde başımın üzerine kaldırıyorum ve Caleb hızlı bir çekişle pijama gömleğini çıkarıyor. Aç gözlerle çıplak göğüslerime bakıyor. "Güzel," diye mırıldanıyor onlara karşı, dalgalar gönderiyor

vücudumu ısıtıyor. Göğsüme öpücükler konduruyor, meme uçlarımda son buluyor, önce sağ, sonra sol meme ucumu sıkıca emiyor ve çekiştiriyor.

Ağzıyla göğüslerimle uğraşırken, eli karnımdan aşağı inerek bacaklarımın arasında son buluyor. Manevralarla pijamamın bel bandını geçip elini pantolonumun içine sokuyor. Başparmağı sırlıslıkla külotumun üzerinde geziniyor ve ağızımdan çıkan iniltiyi zar zor fark ediyorum.

Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde gözlerinde vahşi bir zevk var. "Benim için hazırsın, değil mi?" Manik bir şekilde başımı sallıyorum ve pijama pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarabilmesi için kalçalarımı yukarı kaldırıyorum. Pantolonu da onu takip ediyor, yere fırlıyor.

Caleb bacaklarımın arasına geri dönerken battaniyeyi üzerimizden kaldırıyor. Battaniyenin omuzlarımıza kadar bizi kaplayana kadar düşmesine izin veriyor ve bizi sıcak kozasıyla sarıyor. Ucu tepe noktadaki hassas sinir demetine sürtünerek kıvrımlarımın arasından kolayca süzülüyor. Utanmadan kalçalarımı kaldırıp indirerek beni o tatlı noktada uyarmasına izin veriyorum.

Ağzı boynumda, sıcak nefesi tenimi okşuyor. "Prezervatifin var mı? Yanıma almadım." Karanlıkta gırtlaktan bir kıkırdama. "Buraya geldiğimde ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim."

Evet, gerçeklik kontrolü. Arzularımın kaosunu dizginlemeye çalışıyorum ve konsantre ol. "Banyodaki tuvalet çantamda biraz olabilir."

Lanet olsun. Yapmak istediğim son şey bu yataktan ayrılmak. "Burada bekle," diyorum ona.

Caleb çırılçıplak uzanmış bedenine bakıyor. "Nereye gidebilirim ki?" diye gülüyor. Benim de dudaklarım kıpırdıyor.

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum ve banyoya koştum.

Aynada kendimi gördüğümde, yansımamı zar zor tanıyarak çılgık atarak duruyorum. Gözlerimin ateşi var. Dudaklarım Caleb'ı öpmekten şişmiş ve kızarmış. Bunun ben olduğuma inanamıyorum, güvenilir, tahmin edilebilir Gwen gecenin bir yarısı evin içinde çıplak koşturuyor. Film yıldızlarıyla öpüşen.

Kimse beni tanımayacak ve belki de bende bir sorun var çünkü bu düşünce bana heyecan veriyor. Bir kez olsun umursamaz olmak iyi hissettiriyor. Başkasını düşünmeden sadece arzuladığım şeyin peşinden koşmak. Ne de olsa Caleb Lawson'ı istemenin mantıklı bir yanı yok.

Çantamın fermuarını açıyorum. İçindekilere bakarken, istemediğim eşyaları kabaca bir kenara itiyorum. En altta, Jax'le yattığım zamanlardan kalma, kısmen kullanılmış bir kutu prezervatif var.

Onları kaptığım gibi Caleb'ın yanına koşuyorum ve onunla birlikte yorganın altına giriyorum. "Oldukça eskiler," diye itiraf ediyorum onları u z a t ı r k e n . Onlara bakıyor sonra kutuyu lamba ışığına tutuyor ve gözlerini kısarak kutunun üzerindeki dibinde. Kısık bir kahkaha. "Um, Gwen? Bunların son kullanma tarihi geçmiş."

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve kaşlarımı çatarak kutuyu ondan alıyorum. "Ne var?"

Prezervatiflerin son kullanma tarihi mi?"

Prezervatifler konusunda uzman olduğu anlaşılan Caleb'ın bilmiş bakışları, düşünmek istemediğim bir şey. "Sadece iki ila üç yıl dayanıyorlar."

"Oh." Büyük bir hayal kırıklığıyla yatağa uzandım. Ben derin bir depresyona girmeden önce Caleb boynuma sokuluyor ve tereddütle şöyle diyor: "Kaza geçirdiğimde bana her şey için test yaptılar ve temiz çıktım. O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım."

Şükürler olsun. Seks tanrılarına zihinsel bir teşekkür gönderiyorum. "Hastanede işe başlamadan önce test yaptırdım ve ben de temizim. Ayrıca doğum kontrol hapi kullanıyorum." Birine bu cesur detayları anlatmaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Birbirimize sırtıyoruz, yanaklarımızı geren şapşal gülümsemeler. "Yani bunu yapıyor muyuz? Ten tene mi?" diye soruyor, sanki en büyük dileğini yerine getiren bir periymişim gibi.

Heyecanla başımı sallıyorum.

Bana doğru uzanıyor ama ben elimi kaldırıncaya duruyor. "Annem ve Seth'in yatağında yapmamız garip mi?"

Caleb sırtıyor ve sesini alçaltıyor. "Ben kötü bir insan mıyım? Çünkü bu

beni tahrik ediyor. On beş yaşıma geldiğimde kendi dairem vardı.

Şimdiye kadar kız arkadaşımın ailesinin evine gizlice girme deneyimini hiç yaşamadım."

O cümlelerin tamamında duyduğum tek kelime kız arkadaşı ve ona bir cankurtaran salı gibi tutunmuştum. Caleb'ı bütün gün bu kelimeyi söylerken dinleyebilirdim. *Kız arkadaş*. Bundan sonra böyle mi olacağım? Seksin aşkla eşdeğer olduğuna inanacak ya da bir kez yaptık diye sonsuza kadar birbirimize bağlı kalacağımızı düşünecek kadar saf değilim. Jax'le yaşadıklarım bana bunun doğru olmadığını öğretti.

Bundan sonra aklımdaki tüm tutarlı düşünceler kayboluyor çünkü Caleb tamamen üzerimde. Elleri bacaklarımın arasında gezinirken beni derinden öpüyor. Artık aramızda hiçbir şey yokken, parmakları ben onun altında kıvrana kadar mememi okşayıp daireler çizerken içimde kavurucu bir ihtiyaç uyandırıyor. Aşağısı kıpkırmızı, sanki beni dağlıyor.

Şaftını avuçlarımın arasına alıyorum ve kutsal moly - adam ciddi bir ısı taşıyor. Ereksiyonu kaya gibi sert ve zonkluyor. Elimini üzerinde gezdirirken inliyor, her darbenin sonunda kadifemsi yumuşak başını avuçluyor.

İkimiz de tamamen hazır olduğumuzda, Caleb girişime yerleşiyor ve ben de ona rehberlik ediyorum. Bir saniyeliğine acı verici bir sıkışma oluyor ve bana bunu çok uzun zamandır yapmadığımı hatırlatıyor. Sonra içeri giriyor ve beni dolduruyor. Kıpırdamadan duruyor ve ikimiz de nefeslerimiz birbirine karışarak iç çekiyoruz.

Birlikte hareket etmeye başladık. Uzun yavaş itişlerle, Caleb dışarı süzülüyor ve tekrar dalıyor. Acele etmiyor, yedi çeşit yemek gibi sürüyor. Her dokunuş beni nefessiz bırakıyor. Kalbim göğüs kafesime sıkışmış, düzensiz bir şekilde atıyor. Onunla buluşmak için kalçalarımı yukarı kaldırıyorum. Eli aşağıya uzanıp tembelce cinsel organımda dolaşıyor ve sonra meme ucuma uzanıp hafifçe çimdikliyor.

Sevişirken beni öpmek için eğiliyor. Hızımız artıyor ve o içimde daha derinlere daldıkça hareketleri daha kontrolsüz hale geliyor. Vücudu benimkine yakın, aramızdaki sürtünmeden dolayı sıcaklık artıyor.

Her bir lezzetli darbeyi hissediyorum ve her biri bedenimi geriyor. İçimde bir fırtına kopuyor, kalp atışlarımda şimşekler çakıyor, nefesi boynuma çarpıyor. Parmaklarım omuzlarına gömülüyor ve bacaklarımı sırtına

doluyorum.

Baskı ve zevk ılık atana kadar artıyor ve artıyor, orgazm içimden geçerken tüm mahalleyi uyandıracak kadar yüksek sesle bağırıyorum, vücudum sert ve kontrolsüz bir ekilde kasılıyor.

Henüz bitmemişti, Caleb çekildi ve beni yüzüstü çevirdi. Ben bir Bu yüzden beni bir oyuncak bebek gibi, popom havada ve başım yastığın üzerindeyken arkamdan girecek ekilde konumlandırıdı. İçime vahşice girerken nefesi kesiliyor.

"Gwen, Gwen, Gwen," diye adımı sayıklıyor ve ben bunu bu gece yedinci, sekizinci, yüzüncü kez söylediğini fark ediyorum. Saymayı unuttum. Sanki bir duaymış gibi i çekti, acı çekiyormuş gibi inledi, coşkuyla fısıldayarak bağırdı. Onun dudaklarından dökülen ismimi hiç şu anki kadar sevmemiştim.

Birkaç dakika içinde tekrar sıkılaşıyorum. O kadar zorla orgazm oluyorum ki sırtım kavisleniyor. Adını haykırırken sesi bastırmak için yüzümü yastığa gömüyorum.

Caleb hemen arkamdan geliyor, içimde kasılırken homurdanıyor. İşi bitene kadar içimde oturarak hareketsiz kalıyor. Sonra çekiliyor ve yatağa düşüyor.

"Aman Tanrım, sanırım neredeyse beni ldryordun," diye soluk soluğa kalıyor. "Yemin ederim kalbim bir an durdu."

Kıkırdıyorum ve göğsüne yaslanıyorum. "Kalp masajını bilmem senin için iyi bir şey."

Benimle birlikte gülüyor ve "Ağızdan ağıza kısımla başlayabilir miyiz?" diye soruyor.

"Kesinlikle." Onu tutkuyla öpüyorum, aramızdaki çekimin kzleri hala parlak bir ekilde parlıyor. Onu böyle öpmeye devam edersem ikinci kez seks yapacağımızı biliyorum. Bu hiç de umursamadığım bir düşünce.

Kucağına tırmanıyorum ve altımda sertleşene kadar onu aptalca öpüyorum ve her şeyi tekrar yapıyoruz.

Caleb mutlu. Çok, çok mutlu.

Mutlu bir Caleb, *parlar*. Parlar. O kadar parlak ki ona bakmak neredeyse acı veriyor.

Bana kitap okuyor, benim için yemek yapıyor, oturma odasında benimle dans ediyor. Pip'i seviyor ve üzerine salyalarını akıttığında yüzünü buruşturmuyor.

Kanepede Jenny ve benim yanıma oturmuş, sevimsiz korku filmleri izliyordu.

Filmler. Korktuğumda ve yüzümü omzuna gömdüğümde gülüyor. "Bu filmi seçen sensin," diye nazikçe azarlıyor ama kanlı kısımları izlemem için beni zorlamıyor.

Bana sürekli dokunuyor. Yemekte masanın altında kalçamda bir el. Merdiven boşluğunda çalınan bir öpücük. Sabahları duşuma giriyor, böylece temizlenmeden önce kirlenebiliyoruz.

Ve bu seks, aman Tanrım, birlikte yaptığımız seks dünyayı sarsıyor. Her gün orgazm günü. Uzun süredir bekar olan zavallı bedenim günde dört, bazen beş orgazmı ne yapacağını bilemiyor. Lastik bacaklarımın üzerinde yürüyorum, hoş bir yorgunluk sisi gördüğüm her şeyin kenarlarını bulanıklaştırıyor.

Bedenlerimizi yorduktan sonra birbirimize dolanarak uykuya dalıyoruz. Öyle tatlı öpücüklerle uyanıyoruz ki yataktan hiç çıkmak istemiyorum. Dünya kapımızın önünde yanıyor olabilir ve ben bunu ne bilirim ne de umursarım.

İşte o zaman annem arıyor.

OceanofPDF.com

I Başımın belada olduğunu hemen anladım.

Sesinin tonunda. Tüm annelerin sahip olduğu ses, keskin olan. Göbek adınızı kullandıkları ses, "Gwendolen Jane Wright. Hemen buraya gel."

O ses.

Telefonu açtığımda bunu kullanıyor. Yatakta uzanmış, başımı Caleb'in göğsüne yaslamış, o son Alacakaranlık romanını okurken ben de bir tıp dergisi okuyorum. Pip, Caleb'ın ayaklarının dibinde tüylü bir top gibi kıvrılmış.

O sesi duyar duymaz kalkıyorum, Caleb'a "üzgünüm" der gibi bakıyorum ve kapıdan dışarı fırlıyorum.

M e r d i v e n l e r d e n inerken arkamda Caleb'ın telefonu çaldı. Sonunda

Jenny ile başımız derde girerse onu aramam gerekebileceğini söyleyerek sesi açmaya ikna etti. Örneğin yavru bir keçinin üzerime düşüp beni yere sermesi gibi.

Caleb'ın telefonu sıcak bir "John!" sesiyle açtığını duyuyorum. Bu ismi tanıyorum. Caleb'ın eski antrenörü. Caleb ona spor salonuna gitmesine gerek kalmadan evde ne tür egzersizler yapabileceğini sormak istiyordu.

"Ne oldu anne?" Oturma odasına doğru ilerlerken temkinli bir şekilde soruyorum.

"Bilmiyorum, Gwendolen," diyor *o* ses tonuyla. "Neden bana ne olduğunu söylemiyorsun?"

Bu bir tuzak. Vücudum bunu biliyor, hemen kızarıyor. Vücudumdan ısı akıyor.

Başımdan ayak parmaklarıma kadar, hemen ardından soğuk bir ürperti geliyor. Sinir sistemim savaş ya da kaç moduna geçerken kalbim güm güm atıyor.

"Umm," dedim endişeyle.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye soruyor. "Sen ya da Teddy hakkında bir şey?"

Zihnim bir çıkış yolu bulmak için milyonlarca yöne koşturuyor. Bahsediyor olabileceği pek çok farklı şey var. Caleb ve ben mi? Teddy ve üniversite mi? Tamamen başka bir şey mi?

"Teddy?" Tekrar ediyorum. "Teddy ile konuştun mu?" Belki de onu bu kadar kızdıran odur.

"Evet, aslına bakarsanız. Kardeşinizle uzun ve çok ilginç bir sohbet gerçekleştirdim."

Aman Tanrım. Teddy ona ne söyledi? Proaktif olmaya karar verdim. Umarım tahminim doğrudur ve kardeşimin sırlarını ifşa etmiyorumdur. "Ben de onunla konuştum. Üniversitede pek mutlu olduğunu sanmıyorum."

"Kesinlikle!" diye haykırır. "Bunu nasıl bildin ve bana söylemedin, Gwen? Böyle bir bilgiyi benimle paylaşmanı beklerdim. Oğlumun okulda zorlanıp zorlanmadığını bilmem gerektiğini düşünmüyor musun? Sana bir hafta önce söylediğini söyledi ama ben ilk kez duyuyorum. Teddy konusunda bana yardımcı olacağına güveniyorum" diye azarlıyor. Bu o kadar tanıdık bir cümle ki içimde bulantı yükseliyor, benzer bir şeyi söylediği tüm o zamanların içgüdüsel bir tepkisi.

Ben işe giderken Teddy'ye yardım et.

Teddy konusunda bana yardım et. Ben yokken yemeğini hazırla.

Teddy konusunda bana yardım et. Ödevlerini gözden geçirecek vaktim yok. Teddy konusunda bana yardım et. Onu basketbol antrenmanına götür.

Onun hatası değildi. Biliyorum, değildi. Başka seçeneğimiz yoktu. O Bizi ayakta tutmak için her şeyini feda ederek çalışıyordu. O zamanlar hissettiğim tüm kızgınlık bastırılmak zorundaydı. Bastırılmalıydı. Depresyonumu, kederimi, öfkemi yutmalıyım.

Teddy'nin bana ihtiyacı var ve onu hayal kırıklığına uğratamam. *Onu hayal*

kırıklığına uğratamam.

"Üzgünüm anne, ama benden söylemememi istedi. Güvenine ihanet etmek istemedim."

"Yani güvenime ihanet etmende bir sorun yok muydu?" diye soruyor öfkeyle.

Gözlerimi kapatarak aralarındaki boşluğu ovuyorum. "Japonya'ya gittiğinde bunu kendin söylemiştin anne. Teddy artık büyüdü. Hepimiz büyüdü. İkisini birden yapamazsın. Hem gidecek kadar büyük, hem de bizi yönetmek zorunda kalacak kadar küçük olamayız."

Telefonun diğer ucundan incinmiş bir sessizlik ve ardından sert bir öksürük geliyor. "Bir gün," diyor, "kendi çocukların olacak. Olduğunda, kaç yaşında olurlarsa olsunlar, onlar için her zaman endişeleneceğini, onlara yardım etmek isteyeceğini anlayacaksın."

Karnımda bir suçluluk spazmı sıkıştı çünkü o haklı. Benim için endişelenmeyi ve benimle ilgilenmeyi bırakmasını hiç istemedim ve o da bana yardım etti. Babam öldükten sonra, işler kötüye gittiğinde beni nasıl terapistle gönderdiğini hatırlıyorum. Babamdan ve Jax'ten sonra ağladığımda bana sarıldığı zamanları hatırlıyorum. Kendi gözyaşlarının benimkilere nasıl karıştığını.

Annemin sesi zaman içinde daha çakıllı hale geldi. Bunu fark etmek korkunç bir an ama sesi daha yaşlı geliyor. Bu beni şaşırtıyor, bu yaşlılık belirtisi. Onu hâlâ beni ilkokuldan alan genç anne olarak görüyorum ama artık o kişi değil.

O artık bir büyükanne.

Onun yaşlanacağı düşüncesi beni korkutuyor. Zaten bir ebeveynimi kaybettim. Şu anda ne kadar savunmacı hissetsem de, bir gün onu da kaybedeceğimi bilmeye dayanamıyorum. Öfkemi alıyorum ve ısınısını düşürüyorum, pişmanlık ve kızgınlık gibi düşük bir kaynamaya indiriyorum.

"Kardeşin bana başka bir şey daha söyledi." diye eklediğinde zihnim ürkütücü bir şekilde sessizleşiyor. şey. Caleb hakkında."

Teddy. Seni küçük ispiyoncu.

Bir şey söylememi bekliyor ama ne kadarını bildiği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Kadından hayal kırıklığına uğramış bir oflama sesi geldi. "Seninle yaşadığı doğru mu?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Caleb bir süredir burada. Sana söylemediğim için özür dilerim. Saklanıyor. Kimsenin bilmesini istemiyor."

"Caleb sana kendi annene yalan söylemeni söylüyor ve sen de bunu yapıyorsun öyle mi? Gerçekten, Gwen. Seni bundan daha iyi yetiştirdim." Kuşkuyla sorar, "Japonya'ya taşındığım için bana kızdığın için mi böyle yapıyorsun? Beni cezalandırmak için yalan mı söylüyorsun?" Kızgın ve daha da kötüsü incinmiş.

"Ne? Hayır! Hiç de öyle değil." Suçluluk duygusu diğer tüm kötü hislerime karışıyor. "Özür dilerim. Benim için endişelenmeni istemedim."

"Az önce de söylediğim gibi, ben senin annenim. Senin için her zaman endişeleneceğim. Bu benim işim." Telefonda uzun bir süre sessizlik oldu. "O nasıl? Caleb? Nazik mi? Saygılı mı? Seth senin konusunda ona güvenebileceğimizi söylüyor ama bir kıza sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyor."

"Caleb iyi anne. İyi biri ve bütün yemeklerimi pişiriyor. Yetenekli bir aşçı."

Kardeşimi ve beni nasıl ispiyonladığını düşünerek duruyorum. "Teddy söyledi

Caleb burada mı?"

"Teddy'ye kızma. Bana okulu bırakmak istediğini söylemişti. Ona bağıırıyordum ve o da bir anlık panikle senin sırrını ağzından kaçırdı. Kendini kötü hissetti. Sözünü geri almaya çalıştı ama yalan söylediğini her zaman anlarım."

"Seth de o telefon görüşmesindeydi. Marjorie'ye nerede olduğunu söyledi. Caleb öyleydi. Onun bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu."

Uh-oh. Kapıya bakıyorum, neredeyse Marjorie'nin kapıyı kırmak üzere olduğunu görmeyi umuyorum. Yine de kimse ön basamağımızda durmuyor.

Annem hâlâ konuşuyor. "Caleb'e fazla yaklaşmamı tercih ederim."

Bunun için çok geç. Caleb'in içimde hareket ettiği bir saatten kısa bir süre öncesine geri döndüğümde karnım iyice sıkışıyor. Adam yatak odasında tam bir sihirbaz, en çılgın fantezilerimi gerçeğe dönüştürüyor.... şu anda düşünmem gereken şey değil.

Zihnimi çukurdan çıkararak ses tonumu nötr tutuyorum. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

Telefonda kıpırdanışını duyabiliyorum. "Bu benim haddime değil.

ama bazı sorunları var. Senin dahil olmanı istemediğim şeyler-"

Başka bir şey söyleyemeden araya giriyorum. "Ne sorunu? İçki içmesini mi kastediyorsun?"

Cümlesini yarıda kesiyor, bildiğimi anlayınca şaşırdığı belli. "Evet, çoğunlukla o, ama başka şeyler de var."

Diğer şeyleri sormayı çok istiyorum ama bunu bir zayıflık işareti olarak görecektir ve Caleb ile beni ayırmak için bir kama olarak kullanacak.

"İçmeyi bıraktı. Aylardır içmiyor. Buraya geldiğinden beri tek bir içki bile içmedi." Pip bacağıma sürtünüyor. Kulaklarını kaşıyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor annem isteksizce. Devam etmesini bekliyorum.

Annem tereddüt ediyor, bir şey düşünüyor. "Seth Marjorie'yi aradığında, Caleb'in sizinle kaldığını zaten biliyordu."

Şok olmuş bir halde, ağır ağır kanepeye oturdum. "O mu yaptı? Nasıl yaptı?"

"Caleb'in bir yönetim ekibi olduğunu biliyorsun, değil mi? Menajerleri, reklamcılar, hatta avukatları bile var. Sanırım sen şarkı söylerken bazı genç kızlar Caleb'in fotoğraflarını çekmiş. Neden bahsettiğimi biliyor musun?"

"Evet. Peki ya onlar?" Sesimde bir endişe var. Uyarı zilleri beynimin arkasında hafifçe çınlıyor.

Annem pişmanlık duyacak kadar iyi bir insan. "O kızlar fotoğrafları internette yayınlamaya çalıştılar. Caleb'in ekibi fotoğraflar yayılmadan önce onları yakaladı. Marjorie ve Ben kızlarla ve aileleriyle konuştular."

Duraksıyor, tepkimi bekliyor ama ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü Henüz anlayamadım. Nereye varmaya çalışıyor?

"O kızlara para verdiler, tatlım. Sessiz kalmaları için para verdiler. Fotoğrafları yayınlamamaları için anlaşma imzalattılar. Caleb'i korumak ve ona ihtiyacı olan mahremiyeti sağlamak istiyorlar. B u r a l a r ı n neden bu kadar sessiz olduğunu hiç merak etmedin mi? Neden muhabirler ve paparazziler

Kapını mı kırayım?" Yavaşça konuşuyor, her kelime arasında boşluk bırakıyor, böylece kelimelerin anlamını kavrayabiliyor.

Kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü bunu hiç merak etmedim. Aklıma gelmedi. "Ben sadece Caleb'i saklamakta iyi iş çıkardığımızı sanıyordum. Burada olduğunu gizli tutarak," diyorum ona kısık bir sesle ve saf olduğumu fark ediyorum.

Caleb'ı tek başıma güvende tutacak kadar güçlü değilim.

Ekibi arka planda çalışarak onu korumaya çalışıyordu.

"Marjorie ve Ben onu korumaya çalışıyorlar. Caleb'i biraz rahat bırakın ve sessiz olun. Çözmesi gereken şeyler var. Şu anda karmaşaya ihtiyacı yok."

Bu benim. Karmaşık olan benim.

Caleb'in tüm kariyerini nasıl bıraktığını ona anlatmadım. Acaba ailesinin haberi var mı? Marjorie ve Ben'e yeterince değer vermemiş olabilirim. Kendilerince Caleb'e iyi bir ebeveyn olmaya çalıştıklarını görüyorum. Ona iyileşmesi için gereken zamanı vermek için. O araba kazasında neredeyse ölüyor olması onlar için de dehşet verici olmalı.

"Caleb bunu biliyor mu? Parayı ve o kızları?" Bana neden bundan hiç bahsetmediğini merak ederek sessizce soruyorum. Saklıyor mu yoksa bu onun hayatında o kadar sıradan bir olay ki, bundan bahsetmek için yeterince kayda değer olmadığını mı düşünüyor?

"Emin değilim," diyor annem. "Yine de o kızlara para ödedikleri için memnunum. Bu sadece Caleb'i değil, seni de korudu. Onun yanında dikkatli olmalısın. Düşünmen gereken bir geleceğin var."

Devam ediyor. "Birkaç yıl içinde bir burs programına başvuracaksın. Caleb ile bir skandalın içinde yakalanırsan onlar için nasıl görünürsün? Birlikte görüldüğü her kız bir derginin kapağında yer alıyor, sadece arkadaş olsalar ve çıkmasalar bile."

Öpüşme ve seks hakkında bir şey bilmiyor. İlk düşüncem, *"İyi, bilmesini istemiyorum."* oldu. Biraz daha düşününce yine sinirlenmeye başlıyorum. Annem neden Caleb ve benim sadece arkadaş olduğumuzu sanıyor?

Daha fazlası olabileceğimiz aklına bile gelmiyor. Onun gibi birini çekemeyeceğime mi inanıyor? Sanki ondan çok aşağıdaymışım gibi?

Nasıl hissettiğimi umursamadan devam ediyor. "Bu tehlikeli, Gwen. Senin hayatın onunkinden çok farklı. O tamamen dram, sen ise..." "Ne var anne?" Talep ediyorum. "Ben neyim?"

Öfkem yavaş yavaş artıyor, ocakta kaynamak üzere olan bir çaydanlık gibi. İç çekiyor. "Sen sadece Gwen'sin. Tatlı, akıllı, güvenilir Gwen."

Sevgiyle söylediğini biliyorum ama bu bende çılgılık atma isteği uyandırıyor. Ayağımı yere vurmak, kendimi yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi yere atmak istiyorum.

"Ya tatlı ve güvenilir olmak istemiyorsam?" Tersliyorum. "Peki ya keşfetmek istediğim, senin bile hiç görmediğin farklı parçalarım var mı? Bu sana nasıl hissettirir?"

Telefonun diğer ucundan şok edici bir sessizlik. Annemle *hiç* bu şekilde konuşmamıştım. Özellikle babam öldükten sonra, tüm ailem ayaklarımızın dibindeki yumurta kabuklarını kırmaktan korkarak birbirinin etrafında dolandı.

Sessizliğinden, acısının büyüdüğünü hissedebiliyorum. Suçluluk ve pişmanlık öfkemi kesiyor. Bu benim annem. Beni sevdi, benim için fedakârlık yaptı, herkesten daha fazla trajedi yaşadı. Ben kimim ki onun ıstırabına katkıda bulunayım?

"Özür dilerim." Ses tonumu yumuşattım. "Bunu söylememeliydim. Sadece aşırı tepki veriyorsun. Caleb iyi bir insan ve onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum."

"İncinmeni istemiyorum." Sesi yalvarır gibi çıkıyor. "Onunla aptalca bir şey yapmayacağına söz ver. Mesafenı koruyacağına."

Bu tutamayacağım bir yemin. Çoktan bozduğum bir yemin ama gerçeği söylersem bizi ayırmaya çalışacağını biliyorum. Bütün aile karışacak. Hepsi araya girip ilişkimiz hakkında fikirlerini söyleyecek.

New York'a dönmeden önce Caleb ile sadece birkaç haftam daha var. Bencilce, onu tamamen kendime saklamak istiyorum. Birlikte yarattığımız bu mutluluk dolu balonun içinde kalmak. Eğer anneme karşı dürüst olursam, o balon patlayacak.

Bu yüzden yalan söylüyorum.

"Merak etmeyin. Ona yaklaşmayacağım. Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

O Annemle telefonu kapattığımda, sözleri kafamın içinde bowling topu gibi ağır ve gürültülü bir şekilde dönüp duruyor. Sesindeki endişe ve korku

zihnimde tekrarlanıyor. Kanepeye uzanıp gözlerimi kapatarak sırtüstü yatıyorum ve söylediği her şeyi gözden geçiriyorum.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bazı noktaları vardı.

Caleb ve ben çok farklı geçmişlerden gelen çok farklı insanlarız. Bu Noel temalı kar küresi evde yaşayarak korunaklı bir hayat sürdürdük. Yeni ilişkimizin dallarının kök salmasına ve büyümesine izin verdi. Küçük bir fide, iyi sohbet ve kahkaha ile doyurucu dozda akıllara durgunluk veren seksle beslenerek büyüyor.

Peki bu küçük bitki seradan çıkarılırsa ne olur? gerçek gün ışığına maruz kalır mı? Güneş parlarken ve saklanacak bir yeri yokken nasıl tepki verecek? Solacak mı? Sert atmosfer tarafından yakılacak mı?

Caleb'ın benden sakladığı sırlar ne olacak? Neden bana o kızlardan bahsetmedi? Jenny'ye inanacak olursak, bir ilişkisi olan Lola'dan neden hiç bahsetmedi? Sürekli yazdığı o defterde ne var?

İşte o zaman kötü bir şey yapıyorum. Asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey.

Onu Google'da arattım.

Arama çubuğuna Caleb Lawson yazınca binlerce sonuç çıkıyor. İnternetin her yerinde. Filmleri hakkında makaleler, biyografiler

şöhrete yükselişi, içki içmesi ve ilişkileri hakkında ifşaatlar. Hepsi kanlı Technicolor detaylarıyla orada.

Merdivenlere bakıyorum, yakalanmaktan endişeleniyorum, porno izleyen bir çocuk kadar suçluyum. Caleb'in sesi üstümde mırıldanıyor. Hâlâ telefonla konuşuyor.

Aceleyle makaleleri atlayıp doğrudan resimlere gidiyorum. Sayfa Caleb'in küçük resimleriyle doluyor. Küçüklüğünden günümüze kadar uzanan fotoğraflar.

En yeni fotoğraflar en üstte. Jenny'nin bana gösterdiği arabasının enkazını görüyorum. Belli ki sarhoş, gömleğinin düğmeleri yarı açık başka bir fotoğrafı daha var. Batı Hollywood'da bir kulüpten tökezleyerek çıkarken kolunu başka bir ünlü aktörün omzuna atmış.

Fotoğrafların çoğunda Caleb muhteşem bir kadınla birlikte, tam bir bomba. Kadın uzun boylu, topuklu ayakkabılarıyla Caleb'dan bile uzun, ki bu topuklu ayakkabılar benim asla giyemeyeceğim türden çivili stiletolar. O ayakkabılarla bileğimi kıracağımdan eminim. Kadının egzotik bir görünümü var, İtalyan ya da belki Akdeniz kökenli gibi.

Parlak siyah saçları mükemmel plaj dalgaları halinde beline kadar iniyor. Koyu kahverengi gözlerini o kadar uzun kirpikler çerçevesiyle ki sahte olmalı. Dudakları o kadar dolgun ki, onları öpmenin yumuşak, hafızalı köpük bir yastığın içine düşmek gibi olacağını hayal ediyorum.

Çok zarif.

Resminin altındaki ismi kontrol ettim. Lola Monroe.

Sikeyim.

Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?

Bir gümbürtüyle bilgisayarını kapattım ve Caleb'in hayatına dair daha fazla fotoğrafa bakmadan bir kolumu yüzüme atarak sırt üstü yere yığıldım.

Onun *gerçek* hayatı.

Bu konuda bana hiç yalan söylemedi ama yine de ihanete uğramış hissediyorum. Kendimi

Gözlerim kapalı, düşüncelerim panik ve umutsuzluğa sürüklenirken o fotoğraflar zihnimde bir film gibi oynuyor.

Düşündükçe, Caleb'in yalan söylememiş olabileceğini ama bahsetmediği şeyler olduğunu fark ediyorum. Şarkı söyleyen kızlar ya da şu çarpıcı eski kız arkadaşı gibi.

Bana söylemediği *başka* ne var? Karnımın üzerine yuvarlanıyorum ve kanepenin altına bakıyorum.

İşte burada.

O küçük siyah-beyaz kareli defter, köşelerinden biri zar zor dışarı çıkmış. Tekrar tavana bakıyorum ve dinliyorum. Caleb'in alçak, boğuk sesi merdivenlerden aşağı süzülüyor.

Güzel. Hala telefonda'yım.

Dikkatim mıknatıs gibi defterin üzerinde. Bir göz atmam için adeta yalvarıyor. Şüphesiz, bakmamam gerektiğini biliyorum. Caleb'in mahremiyetini tamamen ihlal ediyor, bana yöneltmesini istemeyeceğim bir işgal. Kafamın arkasındaki küçük bir ses bana bunun adil olduğunu söylüyor. Ona karşı bu kadar açık ve dürüst olduğum halde benden bir şey saklamasının cezası bu.

Neredeyse kendimi bunu bizim için yaptığımıza inandıracaktım. İlişkimizi güçlendirmek için. Onu daha iyi tanımak için, böylece annemin az önce bana yaptığı gibi sinsi saldırılara karşı hazırlıklı olacağım.

Kulağıma fısıldayan şeytanın sesiyle eğilip defteri elime alıyorum. Elimde defterle ayağa kalkıyorum ve yavaşça defteri karıştırmaya başlıyorum.

İlk başta Caleb'in bana anlattığı gibi görünüyor. Randevular ve uçuş saatleriyle ilgili notlar onun asi el yazısı ile sayfaların üzerinde akıyor. Okumak için gözlerimi kısmam gerekiyor.

Bir de doktorların el yazılarının kötü olduğunu söylerler.

Bir süre sonra yazı değişiyor. Bir araya getirildiğinde hiçbir anlam ifade etmeyen cümle parçacıkları. Bazıları kafiyeli ve Caleb'in şair olmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

Kitabın ortalarına doğru her şey değişiyor. Parçalanmış kelimeler hizaya giriyor. Bir ritim, bir kadans geliştirirler. Bazı dizelerin altında müzik notaları beliriyor. İşte o zaman nihayet anladım.

Caleb müzik yazıyor.

Bu şarkı sözleri ve onlarla birlikte gelen bazı müzik notaları olmalı. Hızlı okuyorum, yakalanmaktan korkarak her satırı hızla tarıyorum. Ama sayfanın başında adımı gördüğümde yavaşlıyorum ve her kelimeyi sanki hayatta kalmam için çok önemliymiş gibi içime çekiyorum. Benim hakkımda yazdığı bu cümlelerin içinde bir yerlerde Caleb'in ruhunun anahtarı var. Kendimi onun gözlerinden görebileceğim bir pencere.

şarkı güzel, tatlı ve biraz da melankolik. Yine de beni bağlayan nakaratı oldu.

Tekrar tekrar okudum, gözlerim yaşardı.

Dudaklarım seninkilere karşı

Senin byne kapıldım

Senin gibi birini hiç tanımadım

Kimse beni bu kadar iyi tanımadı

şarkıya o kadar dalmışım ki, sözlerin altına yazdığı melodiyi bir araya getirmeye çalışırken, merdivenlerdeki ayak seslerini tamamen kaçırıyorum.

O boğazını temizleyene kadar başımı kaldırıp Caleb'in ayakta durduğunu gördüm.

Elimdeki deftere bakarak en alt basamağa indim.

Gzyaşlarımın ilki döküldü.

OceanofPDF.com

W Ne yapıyorsun?" diye soruyor, duygusuzca.

Yüzü bomboş, bu da beni korkutuyor. Sanırım bana bağırıp çağırrsa, saçma sapan şeyler söylese hayatta kalma şansım daha yüksek olurdu.

Burnumu çekiyorum, kalan gözyaşlarımı elimin tersiyle hızlıca siliyorum. Cevap verirken sesimde bir titreme var, "Ben-ben. Kitabınız gözüme çarptı, ben de baktım." Kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorum, sanki ihanetim için defteri suçlamaya çalışıyormuşum gibi. Defteri ona uzattım ama almadı.

Alçak bir ses tonuyla şöyle der. "Sana bunu göstermeye henüz hazır değildim."

Sözleri içimde küçük bir öfke ateşi yakıyor. "Ne zaman hazır olacaktın Caleb? Hiç mi?" Çenemi kaldırıp ona meydan okurcasına bakıyorum.

"Asla değil, ama şimdi değil," diye karşılık veriyor, benimkiyle eşleşen bir öfke kırbacıyla. "Ona baktığına inanamıyorum. Benim için önemli olduğunu biliyordun. Bunu gizli tuttuğumu biliyordun. Buna saygı duyacağını düşünmüştüm."

Devam ediyorum, içten içe benimle kavga etmesini sağlayabilirsem en azından konuşuyoruz diye düşünüyorum. Şu anda en büyük korkum onun beni terk etmesi. Kuyruğunu kısıtırıp beni terk etmesi. Daha önce yaptığı gibi susması. Kızgın bir Caleb'ı, Caleb'sızlığa her zaman tercih ederim.

"Özel! Aynen öyle! Kendini benden gizli tutuyorsun. Sırlarından bıktım, tamam mı?" Defteri kanepenin üzerine fırlatıyorum, artık ona bakamıyorum. "Özür dilerim. Okumamalıydım. Sana ihanet etmek yanlıştı.

ve tüm sorumluluğu üzerime alıyorum. Ama bunu çaresizlikten yaptım. Seni daha iyi anlayabilmek için."

Sözlerim onu daha da sinirlendirdi. "Ne demek beni daha iyi tanımak? Sadece birkaç hafta içinde beni, *gerçek* beni, hayatımdaki herkesten daha fazla tanıdın."

Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Bilmediğim çok şey var, değil mi? Şarkı söyleyen kızlar ve ailenin onlara verdiği para gibi. Bu senin için olağan bir şey mi? Sorunlarını çözmek için etrafa para saçmak zorunda kalmak? Çünkü bu daha önce karşılaştığım bir şey değil."

Şu anda bir yuvarlanıştayım, güvensizliklerim bana sonsuz bir kaynak sağlıyor şikayetler. "Peki ya gelecek, ha? Noel'den sonra bize ne olacak? Hiç şarkı söyleyecek misin, çünkü söylemelisin? Bu müzik harika. Peki ya kız arkadaşın? Adı neydi, Lola Mon-, Mon -?" Her şeyi bir çırpıda söyleyip onunla bitiriyorum.

Fotoğrafını gördüğümünden beri bu beni rahatsız ediyor. Caleb'in kalbini avucumun altında attığını hissetmeden önce tutan bu kadın hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

Bir an için kafası karıştı, az önce ona attığım onca şeyden bunalmıştı. Listemdeki son maddeyi ele alırken gözleri kısılıyor. "Lola'yı mı kastediyorsun? Lola Monroe mu?" "Tanrım, Gwen." derken sesinden zehir damlıyordu. Bu çok komik. Geçmişimi hiç araştırmadığını iddia eden biri için hakkımda çok şey biliyor gibisin."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Beni yakaladın. Tamam mı? Lola'yı bilmemin tek nedeni Jenny'nin bana söylemiş olması. Ondan hiç bahsetmedin, ben de araştırmak zorunda kaldım. Sonunda dayanamadım ve seni Google'da arattım. Bununla gurur duymuyorum ama onu başka nasıl öğrenebilirdim ki?"

İğneleme, sıcak ve ısırıcı bir şekilde ondan dökülüyor. "Oh, bilmiyorum. Normal bir insan gibi bana onun hakkında soru sormaya ne dersin? Söyle bana, internette hakkımda gördüklerin hoşuna gitti mi? Senin için yeterince ünlü göründüm mü? Bu yüzden mi bana bu kadar iyi davranıyorsun? Tüm arkadaşlarına bir film yıldızıyla yattığın için böbürlenebilesin diye mi?"

Şimdi yaptı işte. Serbest bırakıyorum. "Seni kibirli göt. Senin filmlerinden birini bile izlemedim. Bütün bunlar umurumda değil. Ne kadar önemli biri olduğun umurumda değil. Şöminende kaç tane Akademi Ödülü olduğu umurumda değil. Banka hesabında kaç milyon dolar olduğu umurumda değil."

Ona bağırarak giderek zorlaşıyor çünkü ağlıyorum. Hıçkırıklarım kelimelerimi anlaşılamayacak kadar küçük parçalara ayırıyor. "Umurumda değil." Sesim boğuk çıkıyor. "Bunların hiçbirisi umurumda değil. Sadece seni önemsiyorum. Sadece senin yanıdayken nasıl hissettiğimi düşün. Sana nasıl aşık olduğumu, seni aptal, muhteşem pislik." Koltuğa çöküyorum ve kollarımı başımın üzerine sararak bir sefalet yumağı haline geliyorum.

Hıçkırıyorum, omuzlarım titriyor.

Elleri kollarımda, onları ayırıyor. Parmakları çenemin altında, ben ona bakana kadar başımı eğiyor. "Gwen," diye fısıldıyor ve bunun adımı son söyleyişi olacağından eminim.

Ama sonra beni kollarına aldı. Beni kucağına aldı ve küçük bir çocuk gibi sallayarak kucağına oturttu. Burnumu boynuna dayayıp daha fazla dayanamayana kadar ağlıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum göğüs kafesine. "Özür dilerim," diyorum kulağının kabuğuna. Onu öperken dudaklarına "Çok üzgünüm," diyorum ve beni geri öpmesi için beni dinleyebilecek herhangi bir tanrıya dua ediyorum.

Dudakları dudaklarıma karşılık veriyor ve rahatlamam o kadar yoğun ki neredeyse kendimden geçiyorum. Sonsuza kadar öpüşüyoruz, acı ve bağışlama kelimeler olmadan aramızdan geçiyor.

Sonunda, saçlarımı şefkatle kulağımın arkasına sıkıştırarak çekiliyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

Onu yakınımda tutuyorum, kollarımdaki bu insan karşısında hayrete düşüyorum. Kollarımdaki bu insanın onun iyiliği. Ondandır nasıl şüphe edebilirdim ki? Daha büyük bir insan olmayı dileyerek, "Lola'yla başla, ondan sonra başka sorularım var," derken irkildim.

O meşhur kaş kaldırma. Alaycı bir gülümseme. "Oh, şimdi mi anladın? Benim de kendime göre bazı sorularım var."

Sorularına muhatap olmak hoşuma gitmiyor ama bunun adil olduğunu kabul ediyorum.

Kısasa kısas.

"Tamam. Tamam. Ben bir soru soracağım, sonra sen bir soru soracaksın." Yüzünü daha iyi görebilmek için yanına oturuyorum.

"Biraz da strip poker eklersek bu gerçekten eğlenceli olabilir." Caleb burnunu yanağımda ve çenemde gezdirmek için eğiliyor. Boynumu yumuşakça ısıırıyor.

Dokunuşu vücuduma bir arzu ürpertisi gönderiyor ve beni söylemek üzere olduğum şeyden uzaklaştırıyor. Sert ellerle onu itiyorum. "Ne yaptığını biliyorum." Sahte bir masumiyetle parıldayan yüzüne parmağımı sallıyorum.

Yavaşça göz kırpmıyor, ağzının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Bu tam olarak nedir?"

"Seks güçlerini zihin kontrolü olarak kullanmaya ve seni düşünmemi sağlamaya çalışıyorsun.

Çıplak. Böylece sana bir şey sormayı unutacağım. Bu işe yaramayacak bayım." Ses tonumu olabildiğince tavizsiz hale getiriyorum.

Caleb başını arkaya yaslayıp içten bir kahkaha atıyor ve son korkum da yok oluyor. Bu kahkaha, onu Google'da arattığım ve defterini çaldığım için beni gerçekten affettiği anlamına geliyor.

Rahatlamış bir şekilde sırtıyorum.

İyi olacağız.

"Seks güçlerim mi?" Tekrar gülüyor ve kafasını bana doğru sallıyor, sanki tanıdığı en komik insan benmişim gibi gülümsüyor. Ki değilim, ama nedense onunla birlikteyken istediğim herkes olabileceğimi hissediyorum. Belki komik, dışa dönük ya da güzel bile olabilirim.

Gülümsememi yüzümde ciddi bir çizgi haline gelene kadar düzeltiyorum. Caleb yüz ifademi görünce hıçkırıklara boğuluyor ama neşeli bir pırıltı kalıyor.

"Lola," diye hatırlatıyorum ona sert bir bakışla.

İç geçiriyor ve bir bileğini dizinin üzerine koyarak kanepenin eğimli sırtına yaslanıyor. "O benim kız arkadaşımdı. Neredeyse bir yıl çıktık."

Lanet olsun. Bu kadar uzun süredir birlikte olduklarını bilmiyordum. Jenny'nin söylediği gibi, bir kaçamak ummuştum. Bu değil, ciddi bir şey.

"Ona değer veriyor muydun?" Cevabına kendimi hazırlayarak soruyorum. Ağzı kapanıyor. Gözlerimin içine bakmadan bir kez başını sallıyor.

Kıskançlık dişlerimin arasından tıslıyor. Vahşi bir hayvan gibi üzerine atlamak, onu kendime ait kılmak istiyorum. "Ne yanlış gitti?"

Sonra gözlerimle buluşuyor ve acısını görmeme izin veriyor. "Sarhoşken ayık olduğumdan daha eğlenceli olduğumu düşündü ve beni terk etti."

"Oh, Caleb." Diz çöküyorum ve onu korumak için etrafına sarılıyorum. Ona zarar veren herkesle dövüşmeye

hazır. Bir dakika sonra, kendimi çözdüm.

"Peki ya sen ve Jax?" Caleb sırasını alır. "Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun? Onunla nişanlıydın. Bu benim bir yıl boyunca Lola'yla çıkmamdan çok daha büyük bir mesele." Gardını almış durumda ve benim onu incitmekten korktuğum gibi onun da beni incitmesinden korktuğunu görüyorum.

Gözlerimi uzaklara dikip düşünüyorum, ona dürüst bir cevap vermek istiyorum. "Sanırım Jax'e karşı her zaman bir şeyler hissedeceğim." Caleb geri çekilse bile sesimi sabit tutuyorum. "O benim her şeyimin ilkiydi, ama son zamanlarda o ilkin son olması gerekmediğini fark ettim. Yeni bir şey için hazırım. Farkında olmadan bekliyordum." Sözlerimin etkisini göremeyecek kadar utangaç bir şekilde yere bakıyorum.

Beni öpüyor, dürüst olduğum için bir ödül.

"Bana hiç şarkılarını gösterecek miydin?" Sıramı alarak sordum.

Caleb kızarıyor, aniden garipleşiyor. "Sonunda, ama muhtemelen uzun bir süre değil. Onları görmek çok hassas bir durum."

"Peki, beni savunmasız hissettiren ne biliyor musun?" Karşı çıkıyorum.

"Ne?"

"Senin önünde çıplak olmak. Seninle seks yapmak. Benim için bu kendimi açmak, beni zayıf ve savunmasız görmene izin vermek demek." Aklıma başka bir düşünce gelince duraklıyorum. "Ama belki de sen böyle düşünmüyorsun. Belki de kadınların kendilerini sana atmasına o kadar alışmışsındır ki seks sadece

seks." Onun için sıcak bir bedenden, gerçek bir risk almadan zevk almanın bir yolundan başka bir şey olmadığı fikrinden nefret ediyorum.

Caleb göz ucuyla beni izliyor ve değerlendiriyor. "Yalan söylemeyeceğim. Ben de böyle seks yaptım. Anlamsız, elde etmesi kolay."

Tam aramızdaki her şeyin bu kadar olduğunu söyleyeceğini düşündüğümde, rotasını değiştiriyor. "Seninle seks yapmak böyle bir şey değil. Bunu hafife almıyorum ya da hafife almıyorum. Evet, harika, hatta muhteşem hissettiriyor ama benim için bundan daha fazlası."

Sözlerinin verdiği heyecanı durduramıyorum. "Benim için de fazlası var." Sonra bana en zor soruyu sordu. "Bana babandan bahset."

OceanofPDF.com

Ibaşıımı eğip iç geçirdim. "Bunun için uzanmamız gerekebilir."

Üst kattaki yatağa çıktık ve ben Caleb'e yaslanıp onun vücuduyla rahatladım. Pip de beni izliyor ve sanki o da destek olmak istiyormuğ gibi aramıza sokuluyor.

Babam kadar büyük ve harika biri nasıl tarif edilir? "Büyüleyiciydi, dışa dönüktü, partinin hayatıydı, babam. Çok gürültülü gülerdi. Annemi çok severdi." Annemle babamın sevgisinin kardeşlerimle benim etrafında döndüğümüz bir güneş olduğunu hatırlayarak gülümsüyorum. "Sana daha önce de söylediğim gibi Noel'e bayılırdı. En sevdiği bayramdı. Onu her gün düşünüyorum ama yılın bu zamanlarında daha da çok.

"Onunla son derece yakındım. Tam bir babasının kızı. Onun yanında beklerdim.

O işten gelene kadar kapının önünde dururdum. Sonra onu yakalar ve benimle oynamasını isterdim. Yorgun olduğundan emin olmama rağmen çantasını yere atar ve evin içinde beni kovalar, ben gülmekten çığlık atana kadar beni acımasızca gıdıklardı."

Gülümsemem kayboluyor. "Ben lise ikideyken karın ağrısı şikayetiyle acile gitmişti. O zamanlar kabız olduğunu ve dışkısında kan olduğunu fark etmemiştim."

O ilk günleri hatırlayarak iç çekiyor. Haberler kötüydü ama umudumuz vardı. Ve daha sonra, haberler daha da kötüleştğinde, o zor kazanılmış umudu kaybettik.

"Tomografi çektiler ve kavun büyüklüğünde bir tümörün bloke olduğunu gördüler.

kolonunu. Tabii ki kolon kanseri olduğunu doğrulamak için biyopsiler ve tahliller yaptılar, ancak bunu bulan ilk taramaydı."

Bir an için sessizleşiyorum. "Tüm testler çoktan yayıldığını gösterdi. Cerrahlar ameliyat etti. Kötü kısımları kestiler ve onu tekrar bir araya getirdiler. Kemoterapi ve radyasyon tedavisi gördü ama bizimle konuşmalarından, acıma duygusuyla dolu olmalarından bunun bir işe yaramadığını anladım. Bir şey yapmışız gibi hissetmemizi istediler. Ondan öylece vazgeçmediğimizi."

Caleb kulağını ağzıma doğru eğerek "Altı ay sonra öldü" diye fısıldadığımı duyabiliyor.

Daha çok kelimem var ama kaçmak istemiyorlar. Yığılıyorlar trafik sıkışıklığındaki arabalar gibi birbirlerine çarpıyorlardı.

Caleb sabırla bekliyor.

"O öldükten sonra zor zamanlar geçirdim. Yataktan çıkamıyordum. Arkadaşlarımı görmek istemiyordum. Panik atak geçirmeye başladım, o kadar kötüydü ki günlerce okula gidemedim. Annem beni bir terapistle gitmeye zorladı. Tekmeleyerek ve bağırarak beni yanına aldı. Böyle hissetmemem gerektiğini biliyordum ama *çok* utanıyordum. Bunun zayıflık olduğunu, her şeyi kendi başıma halledemeyeceğimi düşündüm. Terapi yardımcı oldu. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen beni kurtardı. Terapistim özel bir yas danışmanına gitmemi istedi ama üniversiteye gittiğimde tedaviyi bıraktım. Çalışmakla, tıp fakültesine girmeye çalışmakla çok meşguldüm."

Liseden birinin terapiye gittiğimi öğrenmesinden ne kadar korktuğum bir anda aklıma geldi. O zamanlar, nasıl mücadele ettiğime kimsenin tanık olmasına izin vermek sosyal intihar gibi görünüyordu. Sadece Jenny gerçeği biliyordu. Jax'e bile söylememiştim.

Artık çok daha akıllıyım. Akıl sağlığının önemini anlıyorum. Nasıl değerli bir şeymiş gibi korunması gerektiğini. Ama yine de Caleb'a bakamıyorum. Gözlerindeki yargıyı görmek istemiyorum.

Çenemi parmaklarının arasına alıyor, beni sempati ve anlayış dolu bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. Yavaşça eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Beni daha iyi hissettirecek bir öpücük.

Hikayemin neredeyse sonuna geldim ve bitirdiğim için mutluyum. O günleri yeniden yaşamaktan hoşlanmıyorum ama Caleb'in bunu bilmesinin önemli olduğunu anlıyorum. Hayatımın o döneminin şu anda olduğum kişi üzerinde büyük bir etkisi oldu. Ona bu travmayı gösteremezsem, beni asla gerçekten anlayamayacak.

Her ne kadar onu sırları olmakla suçlasam da, benim de sakladığım yanlarım var. Onların gitmesini istiyorum. Aramızda duran hayaletler, Lola, Jax, babam. O karanlık köşelerimize ışık tutmanın, birbirimizin tüm acıyı, korkuyu ve reddedilmeyi görmesine izin vermenin zamanı geldi.

"Doktor olmaya o zaman mı karar verdiniz?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Sayılır. Tıp fakültesine gitmeyi daha önce düşünmüştüm. Matematiği ve bilimi hep sevmişimdir. Ailemin babamla yaşadıklarından sonra bu doğal bir seçim gibi geldi. Hastalarla birlikteyken onu, babamı çok düşünüyorum. O stetoskopun diğer tarafında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışıyorum."

"Doktor olarak bu işte harika olduğunuza eminim."

"Umarım öyledir. Bu benim için çok önemli. Uzun yıllar boyunca tek önemsedğim şey tıp fakültesine girmek, sonra da ihtisas yapmaktı. Bu kadar çok çalışmak hem acımı gömmek hem de babamı onurlandırmak için bir yoldu. Şimdi bunu başardığıma, ihtisasa girdiğime göre, biraz şaşkınım. Kendimi bir sonraki büyük hedefimin ne olduğunu merak ederken buluyorum. Geleceğim için başka ne görüyorum?"

Dudakları saçlarıma değiyor. "Neye karar verdin? Ne istiyorsun?"

Sen. Seni istiyorum.

Bunu söyleyebilmeyi isterdim ama çok erken ve çok korkuyorum.

Onun yerine başımı sallıyorum. "Emin değilim, hâlâ anlamaya çalışıyorum."

Caleb geçmişim hakkında konuşmaya devam ediyor. "Babandan sonra ne oldu?"

Öldü mü? Hepiniz nasıl geçindiniz?"

"Babam hayattayken annem biz çocuklarla evde kalıyordu. Babam vefat ettikten sonra faturalarımızı, özellikle de çok pahalı olan tıbbi faturalarımızı ödemek için çalışmak zorunda kaldı. Sanki iki ebeveynimizi de aynı anda kaybetmiş gibiydik. Babamız gitmişti ve annemiz de çok meşgul olduğu

için ortalıkta pek görünmüyordu.

Gündüzleri öğretmen olarak çalışıyor, geceleri de garsonluk gibi ek işler yapıyordu. Brandon o sıralarda devlet üniversitesindeydi ve buna içerliyordu. Özel bir üniversiteye gitmek istiyordu ama babam öldükten sonra paramız yetmedi. Öfkeliydi, neredeyse hiç eve gelmiyordu.

"Çoğunlukla Teddy ve ben vardık. Birbirimize göz kulak olurduk. Bir bakıma onu büyütmeye yardım ettim."

Caleb yüzünü bana dönerek yan yatıyor ve göz göze gelene kadar aşağı kayıyor. Elini yanağıma koyuyor, başparmağının ucu yavaşça tenimi okşuyor. Gözlerimi kapatıp bu hisse odaklanıyorum. Dokunuşunun beni şimdi ve burada, güvende olduğum ve sevdiğim yerde tutmasına izin veriyorum. "Bazen, babam hiç ölmemiş olsaydı ailemin nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyorum ve bu üzücü çünkü bizi tanıyacağımı sanmıyorum. Bizi o kadar değiştirdi."

"Kelimelerin asla yeterli olmayacağını biliyorum ama özür dilerim." Sesi okşayışı kadar yumuşak.

Burnumu çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Ben de üzgünüm. Kazayla ilgili yaşadığın her şey için. Defterini okuduğum için de *çok* üzgünüm. Onu ben almadım."

Gülümsemesi duygu doluydu. "Gwen, şimdiye kadar bilmiyor muydun... bana ait olan her şey senindir. Sadece istemen yeterli."

Yoğun bir s e v i ş m e seansından inerken aleb omzuma doğru nefes nefese kalıyor. Bütün örtüleri yataktan yere attık. Titriyorum, çıplak bedenimde tüylerim diken diken oluyor. Caleb yerden bir battaniye almak için üzerime uzanıyor. Etrafına doladı iki kişilik bir yuva yarattık, güzel ve rahat.

Orgazm sonrası kaslarım ılık bir şekerleme gibi gerilmiş, gevşemiş ve rahatlamıştı. Daha da yaklaşarak yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum. Caleb tarçın ve tanımlayamadığım bir tür erkeksi koku gibi kokuyor.

Sözleri kulağımda gümbürdüyor. "Geçen gün geleceği sormuştun."

Kucağından çekiliyorum ve görebilmek için bir dirseğimin üzerine çıkıyorum.

onu daha iyi. "Bunu düşünüyor musun? Bizim için bir gelecek?" Yutkunuyorum, cevabını duymak için gerginim. Hayır derse buna dayanamam.

Sözleri güven verici olsa da yüzündeki kasvetli ifade beni korkutuyor. "Bunu çok düşünüyorum." Caleb dalgın bir şekilde saçımın ucuyla oynuyor, parmağının etrafında sıkıca sarıyor ve sonra bırakıyor, sadece hareketi tekrarlıyor. "Yine de benimle olmanın bir bedeli var. Senden bunu ödemeni istemenin adil olduğundan emin değilim."

"Korkmuyorum, Caleb." Çenemi kaldırıyorum.

Kıkırdıyor, "Oh, biliyorum. Hiçbir şeyden korkmuyorsun." Ayıldı. "L.A.'den New York'a altı saatlik bir uçuş var. Üç saatlik zaman farkıyla, birinden diğerine gitmek bütün gün sürüyor."

"Doğru, ama belki birbirimizi ayda bir görürsek ya da ortada bir yerde buluşursak, bunu yürütebiliriz?" Söylerken bile ürkütücü geliyor.

"Anlamıyorsun." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes üflüyor. "Sonunda, ben oyunculuğa geri dönmek zorundayım. İyi olduğum tek şey bu. Mekânda çekim yaparken, altı ya da dokuz ay kadar uzak kalabiliyorum. Ulaşılması zor yerlerde. Afrika çölü. Bering Denizi. Bir keresinde Kuzey Kutbu'nda neredeyse bir yıl boyunca donmuştum."

"Anlıyorum. Bazen tek bir gün bile tatil yapmadan koca bir ayı hastanede geçiriyorum." Parmak eklemlerimi kullanarak gözlerimi ovuşturuyorum, acıyı dindirmeye çalışıyorum. "Ama iyi olduğun tek şey oyunculuk değil. Peki ya şarkı yazarlığın? Şarkı söylemek? Onda da iyisin. Bence denemelisin."

"Belki," diyor temkinli bir şekilde. "Menajerimle bu konuyu konuşabilirim. Sadece konuşmayı aç. Halkla ilişkiler sorumlum Nicole, on yılı aşkın bir süredir benimle birlikte. Bu fikri ona da açabilirim. Dürüst olacağına ve bu konuyu gizli tutacağına güvenebilirim."

Zıplamamak için kendimi zor tutuyorum. Fazla bir şey değil ama Caleb'ın müzik kariyerini düşündüğünü ilk kez duyuyorum.

"Başka bir ihtisasa geçebilir misiniz?" Kendini yastığın üzerinde yukarı itiyor. "Los Angeles'ta hastanelerimiz var, biliyorsun."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Acil servis ihtisasına girmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? O yeri kazandığım için şanslıyım." Kütüphanede ders çalıştığım o uzun günleri düşünüyorum. Laboratuvarlarda araştırma yapmak için harcadığım onca zamanı. Hastanede gönüllü olarak geçirdiğim yüzlerce saati.

"Biliyorum, biliyorum." Caleb elini kolumda gezdirmek için uzandı. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydim? Kız arkadaşımın bir doktor olmasının ne kadar şaşırtıcı olduğunu." Gözleri parlıyor, hayranlık dolu. "Zeki ve çok seksisin, işte sen busun. Tam bir paket."

Şu anda, uçup gidebilirim. Caleb Lanet Lawson bana aynı cümle *içinde hem kız arkadaşım hem de seksi dedi*. Kalbim patlayabilir. İçinde taşıyamayacağı kadar çok mutluluk var.

"Kariyerimi çoktan bıraktım." Hüzünleniyor. "New York'ta seninle kalabilirim. Çamaşırlarını yıkar, senin için yemek yapar ve çöpü dışarı çıkarırım."

Yanımda çıplak yatarken o kadar iyi hissediyor ki neredeyse teklifini kabul edecektim. "Bunu yaparken gerçekten mutlu olabileceğini düşünüyor musun?" Ona soruyorum. "Yani gerçekçi olarak."

Elini terden karışmış saçlarında gezdiriyor. "Hayır, muhtemelen değil."

Dönüp duruyoruz. Mutfak masasındaki yapboz parçaları gibi hayatlarımızı birbirine uydurmaya çalışıyoruz. Onları hangi yöne çevirirsek çevirelim, kenarları birbirine çarpıyor, kolayca yerine oturmuyor.

Kariyerlerimizle çok ilgiliyiz. İkimiz de çok çalıştık. çok uzun yıllardır. Ben ilaçsız Gwen değilim. O da oyunculuk olmadan Caleb değil. Bunlar kimliğimizin bir parçası. Bunu ikimizden de koparmak çok önemli bir şeyi ortadan kaldırır. Bu parçalar yok olsaydı yine de birbirimize aşık olur muyduk? Bu unvanlar olmadan farklı insanlar olsaydık, yine de birbirimizden etkilenir miydik?

Sonunda sordum, "Umutsuz mu? Sen ve ben birlikte? Artık vazgeçmeli miyiz?" Boğazıma tırmanmaya çalışan hıçkırıklara boğuluyorum. Caleb'sız bir hayat hayal edebileceğim en kötü şey.

Beni kendine çekiyor ve öpüyor. "Hayır. Hayır," diye tekrarlıyor kulağıma, eliyle sırtımda küçük daireler çiziyor. "Korkuyorsan ya da bu iş zorlaşırsa sorun değil, ama bizden asla vazgeçmeyeceğim, Gwen. Asla."

TGelecek planlarımızla ilgili hiçbir yere varamamaktan bıkip bugüne odaklanmaya karar verdim. Bu da benim için Caleb'in müziği demek.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Benim için söyle. Duyan tek kişi ben olacağım ve sesin nasıl olursa olsun seveceğim."

Tıpkı seni sevdiğim gibi.

Kelimeleri kafamda söylüyorum ama yüksek sesle değil, onu korkutup kaçıracağından endişeleniyorum.

Müziğe gelince, bir sürü bahanesi var. Henüz hazır değil. Üzerinde çalıştığı şarkıyı mükemmelleştirmek için daha fazla zaman istiyor. Boğazı kaşınıyor. Gitarına ihtiyacı var.

"Gitar mı?" Canlandım. "Gitar çaldığını nasıl bilmem?"

"Çok fazla insan yapmıyor. Şehir merkezindeki evimde bir çift var. Akustik ve elektrik de var. On dört yaşındayken ders almaya başladım." Yatak odasındayız. Uzanmış, bacaklarını açmış, elinde gevşekçe tuttuğu bir kitap ve ayaklarının dibinde kıvrılmış Pip.

"Oldukça iyi olmalısın o zaman?" Omuz silkiyor.

"Sanırım."

Heyecanla yataktan fırladım. "Hemen döneceğim."

Aceleyle aşıya indim. Merdivenin altında örümcek ağları ve tozlu kutularla dolu bir depo var. İçeri açılan kapı küçük bir kare, sanki elfler için yapılmış, duvardan kesilmiş ve gümüş menteşelere asılmış. Bir gıcırtyla açıyorum ve ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek içeri giriyorum. Kuru kâğıt ve naftalin kokusu burnuma saldırıyor ve hapşirmama neden oluyor.

Boşluğun derinliklerinde aradığım şeyi buluyorum. Köşede duruyordu, kasası tozla griye boyanmıştı. Sürükleyerek çıkardım ve Caleb'in yanına döndüm.

"Ta-da!" Gururla ilan ediyorum ve kollarına itiyorum.

Şaşkınlıkla ona bakıyor. "Bir gitar mı? Nereden buldun bunu?"

"Babamındı. Bizim için çalardı, çoğunlukla tatillerde. Oldukça yetenekliydi." Neredeyse duyabiliyorum. Kardan Adam Frosty, Noel arifesinde şöminenin önünde tıngırdarken hepimiz şarkı söylüyorduk. Benim sesim, küçük ve genç, erken çocukluğun peltekliğiyle. Kardeşlerimin sesleri ergenlikten henüz derinleşmemiştir.

"Bunu kullanamam. Babanın gitarı değil." Caleb geri vermeye çalıştı, ama ben

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ellerimi bir kenara koyuyorum ve başımı sertçe sallıyorum. "Birinin onu çalmasını isterdi, sonsuza dek karanlık bir dolapta kalmasını değil."

Boğazımda bir sıkışma oluyor. Sesim titreyerek, "Keşke onunla tanışabilseydin, Caleb. Seni çok severdi."

Yanıma geliyor, şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor, sonra alnını benimkine yaslıyor. "Keşke ben de onunla tanışabilseydim."

Uzaklaştığında derin bir nefes alıyor. "Bunu yapamayacağımdan endişeleniyorum. O kadar uzun zamandır başkalarının repliklerini söylüyorum ki kendime ait hiçbir repliğim yok. Ben bir aktörüm. Şarkıcı değilim. Şarkı yazarı değil. Ya başarısız olursam? Ben senin gibi güçlü değilim, Gwen."

"Anlıyorum. Korkuyorsun. Ama tahmin et ne oldu? Ben de korkuyorum. Her gün Acil Servis'e gittiğimde korkuyorum. Ne zaman ailemden bir süre haber alamasam, başlarına kötü bir şey gelmiş olmasından korkuyorum. Babamı kaybettiğim gibi onları da kaybetmekten korkuyorum."

"Ama yine de devam ediyorsunuz. Yapılması gereken şeyleri yapıyorsunuz." O bakar

Sanki bir sır sakladığımı düşünüyormuş gibi. Sihirli bir şekilde risk almasını sağlayacak bir şey. Kendini ortaya koymasını. Ama bende özel bir iksir yok. Sadece biraz keder ve bir sürü inatçılık.

Omuz silkiyorum. "Başka ne seçeneğin var Caleb? Yaşamak için sadece

bir hayatımız olduğunu çoğu insandan daha iyi biliyorum."

Eğilip kulağını göğsüme bastırarak beni şaşırtıyor. Bu hareket o kadar beklenmedik ki gülüyorum. "Ne yapıyorsun?"

Doğrulduğunda gülümsüyordu. "Tam düşündüğüm gibi. Orada bir aslanın kalbi atıyor."

Yüzüm kızarıyor, adını sayamayacağım kadar çok duyguya kapılıyorum ve onu şakacı bir şekilde itiyorum.

Bana bir kez daha sıdıttıktan sonra Caleb yatağa oturuyor ve çantanın fermuarını açıyor. Hürmetle gitarı çıkardı ve ona baktı.

İçinde bulunduğu durumu görünce irkildim. Gövdede rengi solmuş, yıpranmış lekeler var ve birkaç perde düzensiz. Yüreğim sızlayarak parmaklarımı gitarın kusurları üzerinde gezdiriyor, babamın onu bu halde görse ne kadar üzüleceğini düşünüyorum. "Üzgünüm, bu kadar kötü durumda olduğunu bilmiyordum. Hâlâ çalabiliyor musun?"

Cevap vermeden önce hasarı dikkatle inceliyor. "İyi olacak. En azından bu şekilde, eğer bir nota hatalıysa, beceri eksikliğim yerine enstrümanı suçlayabilirim."

"Artık oyalanmak yok," diye azarlıyorum. "Ve artık kendini küçümsemek yok. Sen yeteneklisin Caleb. Bunu herkes duymalı."

Cesaretlendirmek için ona bir öpücük veriyorum.

Gitarı dizinin üzerine koyuyor ve hafifçe tıngırdatıyor. Gitarı akort etmesi biraz zaman alıyor, hepsi doğru çalana kadar her bir teli tek tek nazıkçe çeviriyor ve ayarlıyor.

Bana "Ne söylemeliyim?" diye soruyor.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve küçük bir sesle "Şarkım ne olacak?" diyorum. Çok şey istediğimi biliyorum. Bunu benim için asla çalmayacak. Ama ağzının bir köşesi yukarı doğru seğiriyor ve bana umut veriyor.

Gitarı bir aşık gibi kucaklayarak üzerine eğilir ve ilk akoru basar. Gözleri kapalı, Caleb şarkı söylüyor. Sesi tıpkı hatırladığım gibi, derin ve boğuk ama sabah çiyinin çimenlerden yükselmesi gibi yükseliyor, şarkının tatlı kısımlarında daha yüksek ve yumuşak hale geliyor. Yatağa düşüyorum, bacaklarım aniden beni taşıyamaz hale geliyor.

Ancak son nakarata geldiğinde Caleb gözlerini açıyor ve bana bakıyor. Doğrudan ruhuma bakarak şarkı söylüyor: "Senin gibi birini hiç tanımadım. Hiç kimse beni bu kadar iyi tanımamıştı." Bitiş notası aramızdaki havada asılı kalıyor.

Gözlerim yaşardı, alkışa boğuldum. O kadar yüksek sesle alkışlıyorum ki ellerim acıyor. Gitarı yere bırakıyor ve ben de ona doğru uçarak kucağına tırmanıyorum. Ben yüzünü milyonlarca öpücükle kaplarken o gülüyor. "Bu çok iyiydi Caleb," diyorum öpücükler arasında. "Çok, çok iyiydi."

O da beni öpüyor. "Biz çok iyiyiz, Gwen. Bu sensin. Biziz. İyi olan bu."

OceanofPDF.com

Jenny beni su aerobiği yapmam için evden dışarı sürükledi. Sadece bir saat oldu ve şimdiden Caleb'i özliyorum. Ondan uzakta olmak yanlış geliyor, sanki vücudumun önemli bir parçasını, bir kolumu ya da bacağımı kaybetmişim gibi. Eğer şu anda böyle hissediyorsam, Noel'den sonra New York'a döndüğümde yıkıcı olabilir.

Bunu düşünmek istemiyorum. Bu zamanı Jenny ile geçirmek için ayırdım. Onu çok özleyeceğim.

"Araştırma ödevi nasıl gidiyor?" diye soruyor, su gibi akarak. "İyi gidiyor. *The Journal of Emergency Medicine*, makaleyi yaz sayısı." Göğsüm gururla kabardı. Başardım. Saygın bir tıp dergisinde yayınlanmış bir yazar olacağım. Bu ayki hedefim başarıya ulaştı.

Jenny yüzerek gelip bana sıkı sıkı sarılıyor. "Seninle gurur duyuyorum, Gwen! Bu harika." O her zaman benim en büyük amigom olmuştur.

"Peki ya sen? Yazabileceğin ilginç haberler var mı?" Gözümdeki gözlüğü ayarlayıp kayışını gevşetiyorum.

"Peki ya en iyi arkadaşımın Amerika'nın Tatlım?" Kaşlarını oynatıyor.

Ona ters bir bakış attım.

"Boş ver." Gülüyor. "Bunu yayınlamayacağımı zaten biliyorum." "Sana bahsettiğim editörü hatırlıyor musun?" diye ekliyor.

Başımı salladım. "Pislik mi?"

Yanakları pembeleşiyor. "Evet, o. Bana çıkma teklif etti ve ben de evet diyebilirim."

"Jenny!" Ona gülerek sıçradım. "Ondan nefret etmemiz gerektiğini sanıyordum."

Onun kaba ve otoriter olduğunu söylediniz."

Jenny'nin utanması o kadar nadir görülen bir şey ki yüzündeki ifadeyi tanımakta güçlük çekiyorum. "Otoriter biri ama bazen tatlı da olabiliyor ve çok yakışıklı."

Onu biraz daha kızdırmak istiyorum ama öğretmen sınıfın önünde, başlamaya hazır.

"Buraya gelmek için emekli olmamız gerektiğinden bahsetmemiştiniz," diye şaka yapıyorum

nefesimin altında, etrafımızı saran yaşlı kadınları inceliyorum. Kollarının altına sıkıştırdıkları havuz erişteleriyle yüzüyorlar, mavi-gri saçları parlak Kaliforniya güneşinde parlıyor.

Jenny ağzının kenarından fısıldıyor, "Onları hafife alma. Bunu son yaptığımda sudan çıkmış balık gibi nefes nefese kalmıştım ve o hanımlar neredeyse hiç terlememişti."

"Ciddi misin?"

Başını sallıyor. "Buraya her gün geliyorlar." Sesini daha da alçaltıyor. "Yarı denizkızı olduklarına eminim."

Gülüyorum, havuz kenarında buruşmuş büyükanne denizkızları fikri daha çok hoşuma gidiyor.

zamanın buruşturmasından daha iyi.

Jenny haklı. Dersin yarısında, kollarımı ve bacaklarımı suyun içinde sürüklemek için direnç ağırlıkları kullanmaktan kollarım ve bacaklarım yanıyor. Gözlerim yanıyor, önümdeki septuagenarianın su sıçratmasıyla kör oluyor.

"Jenny," diye i n l e d i m . "Bunu başaramayacağım. Acıma son ver. Lütfen, bırakın boğulayım."

Durumu pek iyi değil, çırpınıyor, bacakları iflas ederken başı suyun altında sürükleniyor. "Sana söylemiştim," diye hırıldıyor. "Bu hanımlar insan değil."

"Daha önce denizkızlarından bahsettiğinizde Ursula'yı değil, Ariel'i

kastettiğinizi düşünmüştüm."

Sağ tarafımdaki yaşlı kadın kulak misafiri olmuş olmalı çünkü beni düzeltiyor. "Ursula bir deniz cadısıydı. Denizkızı değil." Bana sert bir bakış fırlattı ve "Daha çok kürek çekin, daha az konuşun kızlar" diye çıkıştı.

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Nefesim yetmiyor.
Konuş.

Kırk beş dakika süren bu işkenceden sonra, işimiz bitti. Jenny ve ben sürünerek havuzdan çıktık ve beton güverteye çöktük. Yaşlı kadınlar duşlara giderken kibarca yüzükoyun yatan bedenlerimizin üzerinden geçtiler.

"Hareket edemiyorum," diye inliyorum.

Jenny tek gözünü açıp bana bakıyor. "Caleb'la yaptığın aerobik egzersizler yüzünden şimdiye kadar daha dayanıklı olursun sanıyordum," diye takılıyor.

Misilleme olarak doğruldum ve başımı ıslak bir köpek gibi sallayarak üzerine soğuk su püskürttüm.

"Iyy. Tamam. Tamam. Tamam. Dur." Gülüyor ve bir elini kaldırarak Sprey.

Ben de gülüyorum ve tekrar yere yığılıyorum.

Bana doğru yan dönüyor. "Bay Ünlü nasıl bu arada?"

Yanaklarım tepemdeki güneşten daha fazla ısınıyor. "O iyi. Harika, Aslında."

"Harika, ha?" Bir kaşını kaldırıyor. "Yatakta mı harika yoksa..."

Gülümsemem yüzümü o kadar geriyor ki neredeyse acıtıyor. Son zamanlarda sırtımayı bırakamıyorum. "Her yönden harika. Ne kadar harika biri olduğuna inanamazsın. Akıllı, tatlı ve nazik biri ve ne kadar iyi yemek yaptığını söylemiştim." Sesimi alçaltıyorum. "Seksin olağanüstü olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Vay canına." Başını bana doğru sallıyor. "Sanki biri senin içinde bir el feneri yakmış gibi. Seni hiç bu kadar parlak, gevşek ve kıkırdarken görmemiştim. Genelde daha ciddisin."

Güvenilir Gwen. Annemin sözleri aklıma geliyor. *Tahmin edilebilir, ciddi,* dedi Jenny. Ailem ve en yakın arkadaşım beni böyle görüyor. Ben de

Tıp fakültesini bitirmek için yıllarca çalıştım ve sanırım sahip olduğum her şeyi başarmak için ciddi ve güvenilir olmak zorundaydım. Bu özellikler babam öldüğünde de bana yardımcı olmuştu. Annem çalışırken onun yerini aldığımda.

Ama şimdi bu tanımları duymak zor. Ciddi ve güvenilir olmak istemiyorum. Eğlenceli ve spontane olmak istiyorum. Tıp konusunda tutkulu olmak istiyorum ama başka şeyler hakkında da tutkulu olmak istiyorum.

Caleb içimdeki neşeli tarafı ortaya çıkarıyor. Jenny de bundan bahsediyor. Anlattığı değişimlerin hepsi ondan kaynaklanıyor. Beni özgür hissettiriyor. Sanki hastanenin yükü ve orada gördüğüm sefalet o kadar da ağır değilmiş gibi. Sanki yeniden mutlu olarak babamın anısına ihanet etmiyorum. Sanki risk alabileceğim bir gelecek varmış gibi. Düşmeyeceğim bir gelecek çünkü o beni yakalayacak.

Jenny diyor ki, "Kötü durumdasın, değil mi?"

"Onu seviyorum," diyorum ona, basit bir gerçekmiş gibi ifade ederek.

Bana sarılmasını ya da beni tebrik etmesini bekliyorum ama onun yerine gülümsemesi soluyor. "Aşk mı?" diye tekrarlıyor, sanki bu kelime ona yabancıymış gibi. "Gwen. Onu sevmemen gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Şaşkınım.

"Caleb'in bir kaçamak olması gerekiyordu. Jax'ten bir ribaunt."

"Ne? Onun peşinden gitmemi söyleyen sendin. Beni cesaretlendirip duruyordun, hatırladın mı?" Başım dönüyor, bu kadar uyumsuz olabilmemiz beni şaşırtıyor.

"Seni cesaretlendirdim, bu doğru. Biraz eğlenmeni istedim. Bilirsin, biriyle yat ve sonra yoluna devam et."

"Caleb benim için bundan daha fazlası."

Duyduklarına inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Onu bir aydır tanıyorsun, Gwen. *Bir aydır*. Sana gelsem ve bir ay sonra bir adama aşık olduğumu söylesem ne derdin? Aşk kitaplarında hep bundan şikayet eden sensin. Anında aşk. Nerede

karakterler ilk görüşte deli gibi aşık olurlar. Bunun ne kadar gerçek dışı olduğunu söylüyorsunuz ama şimdi bana Caleb'ı sevdiğinizi mi söylüyorsunuz? Bu hiç mantıklı değil."

İrkildim. Bunu yüksek sesle söylediğinde kulağa çılgınca geliyor. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama gerçek şu ki, bu kadar kısa bir süre sonra bana birini sevdiğini söyleseydi, onu bundan vazgeçirmeye çalışırdım.

Ama bu Caleb ve ben. Ona olan hislerimden hiç şüphem yok. Defteri yüzünden aramız açıldığından beri yakınlaşıyoruz, durmadan konuşuyoruz, hiçbir şeyi saklamıyoruz. Her gün onun hakkında daha çok şey öğrendim, geçmişinin onu nasıl şekillendirdiğini gördüm. Gelecek için ne istediğini duydum. Karşılığında ben de onun beni görmesine izin verdim, utandığım yanlarımı bile.

"Çabuk oldu, orası kesin, ama kendimi hiç onunla olduğum zamanki kadar kendim gibi hissetmemiştim." Bunu kesin bir şekilde söylüyorum, ona ve belki de kendime güven vermeye çalışıyorum.

"Oh, öyle mi? Onu tanıdığını mı düşünüyorsun? O zaman söyle bana, göbek adı ne? En sevdiği renk ne? Nerede doğdu?" Jenny meydan okuyor.

Kendime olan güvenim bir adım atıyor ve sarsılıyor. Sorularına verecek cevabım yok.

Sessizliğimin uğursuzca sürmesine izin verdikten sonra, "Göbek adı Augustus. En sevdiği renk mavi ve Illinois'li. Sözde aşık olduğun adam hakkında senden daha çok şey biliyor olmam sence de bir sorun değil mi?"

Dışarıdan alay ediyorum, ama içimde bir huzursuzluk var. Jenny'nin darbesi tam da istediği yere inmişti. "Bunlar bir dergide okuduğun önemsiz ayrıntılar," diye itiraz ediyorum. "Rastgele gerçekleri ezberlemek Caleb'i tanıdığın anlamına gelmez, benim tanıdığım gibi değil."

Jenny yumuşar. "Birbirinize karşı gerçek hisleriniz olduğuna inanmadığımdan değil.

diğer. Söylediğim bu değil. Birlikte daha fazla zaman geçirseydiniz, eninde sonunda bunları öğrenirdiniz. Benim endişem her şeyin çok hızlı olması. Ya tüm güvenini Caleb'a verirsen ve sonunda hayal kırıklığına uğrarsan? Bunu Jax ile yaptığını gördüm. İkinizin ayrılması korkunçtu. Seni *bir daha asla*

Yine böyle sefil." Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor. "Caleb ne diyor? Seni sevdiğini söyledi mi?"

Belirsizlik kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor, beni zayıflatıyor. "Şey, hayır, ama henüz ona da bahsetmedim."

Beni seviyor *olmalı*, değil mi? Geçen gece uyandığımda onu bana bakarken buldum. Yemin ederim o an gördüm, gözlerinde aşk parlıyordu.

"Noel'e iki gün var. Sonra New York'a döneceksin." Ses tonunda acıma gibi bir şey var. "Ne yapacaksın?"

Caleb ile aynı çatı altında yaşamadığım bir hayatı hayal etmek bile acı veriyor. Onun her gün gördüğüm ilk ve son şey olmadığı bir hayat.

"Caleb'in Los Angeles'ta halletmesi gereken bazı yarım kalmış işleri var, sonra beni ziyarete gelecek.

Tekrar bir araya gelene kadar elbette telefonda konuşacağız."

Jenny'nin endişeli bir yan bakışı beni tedirgin ediyor. Caleb ile aramızdaki şeyin gerçek olduğuna inanmasını istiyorum, buna ihtiyacım var. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama mutfak masamda gördüğün o yapboz gibi. Sana söylüyorum. Caleb o. O benim kayıp parçam."

A Caleb'in yaptığı bir tabak buzlu Çekerli kurabiye mutfak tezgâhının üzerinde, Pip'in ulaşamayacağı bir yerde duruyordu ama Pip kurabiyelerin kokusunu alabiliyordu.

dilini sallıyor. Buharlı sıcak çikolata kupaları ve minik şekerlemeler kurabiyelerin yanında duruyor, ağzımızı haşlamadan içebilmemiz için soğuyorlar. Televizyonu, kırmızı tuğlalı bir şöminenin sonsuz bir döngüde yanan bir Noel kütüğüyle birlikte gösterildiği bir kanala ayarladık.

Noel arifesindeyiz. Caleb ve ben mutfaktayız, masada sandalyelerimiz birbirine yakın, dirseklerimiz birbirine değiyor. Çenesini ellerinin arasına almış, önümüze serilmiş yapbozu inceliyor. Sadece beş parça kaldı. Masanın altında bacağımı okşayan Caleb'in beyaz çoraplı ayağı bir an için dikkatimi dağıtıyor.

Yapboz parçaları teker teker içeri giriyor. Caleb son parçayı bana uzatıyor, gözleri parlıyor. "Sen yap, Gwen. Bitir onu." Kolayca yerine oturduğunda iç çekip birbirimize gülümsüyoruz. Tamamlanmış yapboza bakmanın verdiği bir başarı hissi var. Yunuslar, köpekbalıkları ve kaplumbağalar dalgalanan yosun dallarının yanında sallanıyor. Rengârenk balıklar pürüzlü mercanların etrafında dalıp çıkıyor. Çakıllı kumlu okyanus tabanında bir denizyıldızı yatıyor.

"Bittiğine inanamıyorum," diyorum hayretle.

Bir dakika boyunca sessiz kaldık, ikimiz de bulmacaya bakıyorduk. Sonra Caleb artık bastıramadığı heyecanı dizini zıplatıyor. "Hediyelerimizi şimdi açalım. Lütfen?" diye yalvarıyor, küçük bir çocuk gibi hevesli.

Bütün gün sordu, ben de hayır dedim.

"Caleb," diye tekrar nazikçe azarlıyorum. "Noel'e kadar bekle."

Yüzüme bakıyor, gözleri ciddi. "Hadi ama, Gwen. Hediyeği göreğini için çok heyecanlıyım. Beğenip beğenmediğini bilmem gerek."

"Eğer senden geliyorsa, eminim çok seveceğim." Görmek için inanılmaz meraklıyım

Ne olduğunu. Caleb tüm alışverişini internetten yapıyordu. Geçen hafta boyunca, ne zaman bir paket gelse, içinde ne olduğunu göremeyeyim diye onu kapıp üst kata çıkardı.

Caleb daha da yaklaşarak dudaklarımı uzun, soluksuz bir öpücüğe boğuyor. "Lütfen," diye kelimeyi uzatıyor ve son bir kez ağzıma doğru mırıldanıyor. Kararlılığım sarsılıyor... ve kırılıyor.

Bu adama kim karşı koyabilir?

Ben değil.

Ayrıca, başından beri mantıklı, öngörülebilir, sorumluluk sahibi Gwen ona hayır diyordu. Ben artık o kadın değilim. Yeni spontane, eğlenceli Gwen, çıldıran ve hediyeleri bir gün erken açan biri. Artık *öyle* biriyim.

"Tamam." Gülümsemem dudaklarında eriyor. "Ben de senin hediyeği açman için sabırsızlanıyorum."

Bir çığlık atıyor ve umursamazca sırtarak beni ayağı kaldırıyor. Sadece iki hediyeğin kaldığı Noel ağacının önünde yere oturduk. Jenny Hawaii'ye gitmeden önce onunkini vermiştim ve geri kalanları da günler önce ailelerimize postalamıştık.

"Al bakalım." Caleb benimkini uzatıyor. Parlak kâğıt kaplama kırışmış ve çok sayıda ağır bant katmanıyla sabitlenmiş. Kırmızı bir fiyonk ortasına oturtulmuş. "Üzgünüm," diye yüzünü buruşturdu. "İlk kez paketliyorum."

Bana bu güzel ve kusurlu hediye karşısında kalbim eriyor.
güzel kusurlu adam.

Ona verdiğim kutu daha küçüktü. Onu paketlerken ekstra özen göstermiştim, kaçırdığı tüm Noelleri düşünmüş ve bu Noel'in özel olmasını çok istemiştim.

"Birlikte açalım," diye önerdim. "Üç kadar sayalım. Bir, iki,

üç."

Ambalaj kağıtları parçalanır, kurdeleler bir kenara itilir.

Elimdeki kutuya bakarken tek söyleyebildiğim "Ah, Caleb," oluyor. Bu bir boya seti, gökkuşağının her renginden suluboyalar. Setin içinde yeni fırçalar ve karıştırmak için bir palet var. Bakışlarımı ona doğru kaldırdığımda gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Fark etmeyeceğimi mi sandın?" diye soruyor bana şefkatle. "Ne zaman o eski boyaları çıkarsan. Onlara öyle bir özlemle bakıyordun ki, senin için bir anlam ifade ettiklerini anlamak zor değildi. Beni kabul ettin. Eski halimi de, yeni halimi de. Ben de senin için aynısını yapacağım. Resim yapmak istiyorsan, yap derim. Olmak istediğin herkes olabilirsin. Benim güzel, güçlü, aslan yürekli Gwen'im."

Sonra ona doğru gittim, ağzımı onunkine bastırdım ve bu anı hafızama kazımaya çalıştım. Diğer odanın yanına koyuyorum, ona ilk açık olmaya bağladığım, Pip kucağındayken güneğin altında oturduğu o odanın yanına. Ne kadar şanslıyım? Kalbimde Caleb'lerle dolu odalar olduğu için mi?

Ayrıldığımızda soruyor: "Bu öpücük doğru tahmin ettiğim anlamına mı geliyor?"

Boyaları istediğinizi mi?"

"Mükemmel tahmin ettin." Elini elime alıp aşağıya bakıyorum, parmaklarımızın iç içe geçmesine bayılıyorum. "Babam öldükten sonra kendimden pek çok parçadan vazgeçtim. Jax beni terk ettiğinde mutluluğa tövbe ettim çünkü bunun sadece acıya yol açtığını düşünüyordum ama sonra sen geldin ve her şey değişti."

Bir öpücük daha, bu seferki vücudumda bir şimşek gibi çaktı.

Ben açıklarken hediyesini inceliyor: "Bu taşınabilir bir hoparlör. Telefonunuza bağlanan küçük bir hoparlör, böylece yanınızda her yere götürebilirsiniz. İyi bir ses kalitesine sahip olmasına dikkat ettim."

Çok sevindi ve hemen denemek için ayağa fırladı. Birkaç dakika içinde Caleb'in hoparlöründen müzik sesi gelmeye başladı. İnanılmaz bir şey. Her nota net ve doğru. Melodi etrafımızda dolanırken Caleb elini yerde oturduğum yere uzatıyor. "Benimle dans eder misin?"

Beni kendine çekerken eli benimkinde sıcacık. Kollarımı yukarı doğru

boynuna ve ellerini belime yerleştiriyor, bu pozisyon bana aylar önce annemin düğününü hatırlatıyor.

"Bu eve ilk geldiğim zamanı hatırlıyor musun?" Caleb şakağima doğru mırıldanıyor.

"Sana İngiliz anahtarıyla vurduğum zamanı mı kastediyorsun? Evet, unutulmaz bir şeydi." Kıkırdıyorum, yanağımı göğsüne yaslıyorum.

"Burada alabileceğim tek hediyenin sen olduğunu söylemiştin." Hafifçe geri çekiliyor ve bana bakışı, sanki değerli bir şeymişim gibi, bana sadece dans etmediğimi, uçtuğumu hissettiriyor.

"Haklı olduğun ortaya çıktı," diye fısıldıyor boğuk bir sesle. "Sen benim için en iyi hediyesin.

sahip olabileceğimi düşündüm. Seni seviyorum, Gwen. Birlikteyken seni hem bedenimle hem de zihnimle ve kalbimle hissediyorum. Beni tamamen sarıp sarmaladın, her parçam sana saplantılı." Elim tutuyor ve avucuma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra sanki sevgisini sonsuza dek orada tutmamı istiyormuş gibi parmaklarımı kıvrıyor.

Rahatlamış bir halde, dilimin ucuna defalarca gelmiş olan sözcükleri serbest bırakıyorum. "Ben de seni seviyorum Caleb. Bir süredir seviyorum."

Sevgiler.

Bu kelimeyi duymaktan ya da söylemekten asla bıkmayacağım. Caleb'la birlikteyken değil.

Müzik eşliğinde sallanırken beni yavaşça öpüyor, ağzımın her santimini iyice keşfediyor. Dudaklarının dudaklarımdaki izi güneşi öpmüşüm gibi yakıyor.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Ayrılıyorum ve soruyorum, gözlerim onunkilere kilitlenmiş. "Sen ve ben mi? Birlikte mi? Söz mü?"

Alnıma bir öpücük kondurdu, dudakları ipek gibi yumuşaktı. "Söz veriyorum. Sen ve ben. Her zaman."

Daha fazla öpücük, eli sırtımın alt kısmında daireler çizdikten sonra arka tarafıma doğru kayıyor ve alt bedenimi onunkiyle aynı hizaya getirerek sıkıyor. Karnımda tahrik edici bir kıvrım oluşuyor, içimde bir karıncalanma büyüyor. Sadece birkaç öpücük ve bir dokunuşla nasıl bu kadar tahrik olduğuma hayret ediyorum.

Aramızdaki çekimi hissedenden tek kişi ben değilim. Yaklaştığımda, sert ve zonklayan ereksiyonu kalçama saplanıyor. Onda bu seviyede bir ihtiyaç uyandırabildiğimi bilmek, içimde tüm evi yakacak kadar sıcak bir ateş yakıyor.

"Benim için başka bir hediye mi?" Hafifçe şaka yapıyorum, elim uzunluğunu okşamak için aramıza giriyor.

Caleb da gülüyor ama ben hareketi hızlandırınca nefesi kesiliyor ve gözleri zevkle kapanıyor. Hala müziğin ritmine göre hareket ederek, ben kanepeye çarpana ve dizlerim çökene kadar beni geriye doğru yürütüyor. Yanıma oturuyor, eliyle yanağımı kavarken bana "Gelmiş geçmiş en iyi Noel" diyor.

"Katılıyorum. En iyi Noel-" diyorum, dikkatim dağılıyor çünkü Caleb şu anda bileğimin iç kısmındaki hassas teni öpüyor. İçimde bir sıcaklık oluyor ve düşüncelerimi mum gibi eritiyor. "En iyi Noel," demeye çalışıyorum ama Caleb'ın ağzı dirseğimin üzerinden omzuma doğru ilerlerken yine düşüncelerimi kaybediyorum.

"Tenin nasıl bu kadar yumuşak?" diye soruyor omzumu hafifçe ısırırken.

Öpücükleri boynumda geziniyor, dokunduğu her yerde arzu uyandırıyor. şarkısının kıtaları aklımdan geçiyor.

Dudaklarım seninkilere karşı.

Öpüşüyoruz ve dillerimiz birbirine değiyor.

Onu içime çekiyorum. O da bana nefes veriyor.

Caleb vücudumdan aşağı kayıyor, elleri ağzının yolunu açarak önümde yere diz çökene kadar ilerliyor. Bir eliyle, ben kanepeye yarı uzanana kadar beni geriye doğru itiyor. Elbisemi yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde bacaklarımdan yukarı, kalçalarımın üzerine kadar iterken gözlerini kırpmadan bana bakıyor. İç çamaşırımı çıkarıp yere bırakırken bakışını sadece bir anlığına kesiyor.

Yumuşak bir şekilde, iç uyluğumun hassas etini öpüyor, kadife dudaklarını merkezime daha da yaklaştırıyor. Ağzı bacaklarımdan arasında durduğunda nefesim kesiliyor, ben minderlere daha da gömülürken zeki dili en hassas tenimi okşuyor.

Dakikalar içinde beni soluk soluğa bırakıyor, onu teşvik ederken parmaklarım saçlarının arasında geziniyor. Her yalayışı ve emişi zevkimi artırıyor. Yumuşak dudakları beni okşuyor. Parmaklarını önce bir, sonra iki tane olmak üzere içime sokuyor, ağzının ritmine göre yavaşça içime pompalıyor. Caleb şehvetli saldırısına devam ederken uyarılmışlığım neredeyse acı verici bir noktaya yükseliyor.

Bacaklarım titriyor, kalçalarım eğilip kalkıyor ve onun dokunuşuyla senkronize oluyor. Dilinin her bir hareketi ve parmaklarının her bir darbesi çok iyi hissettiriyor. Zihnim de bedenimle birlikte çözülüyor, ta ki tüm zaman duygumu, tüm benlik duygumu yitirene kadar. Bir sinir yığından başka bir şey değilim. Bu bitmeyen zevke teslim edilecek bir beden.

Caleb hızını artırıyor ve ben onun altında çırpınıyorum, savaşıyorum, doruğa ulaşmanın yolunu bulmaya çalışıyorum. Beni sabitlemek ve vahşi çırpınışlarımı durdurmak için bir elini karnıma koyuyor. "Caleb," diye inliyorum, kalp atışlarım kulaklarımda kilise çanları gibi çınlıyor.

Ellerim saçlarında sıkılaşıyor, o beni yutarken sertçe kavırıyor. Ağzı o sinir yumağının üzerinde sert ve sıcak, tam da ona ihtiyacım olan yerde tekrar tekrar hareket ediyor. Zevk hissini yakalıyorum ve tüm odağımı ona veriyorum. Her dokunuşta, beni alt edene kadar daha da büyüyor ve orgazm oluyorum, vücudum titriyor, tüm o birikmiş gerginliği dışarı atıyor. Kapalı gözlerimin ardında bir renk cümbüşü yanıp sönüyor.

Ben tükendikten sonra Caleb tekrar üstüme tırmanıyor. Şakağımı şefkatle öpüyor, sonra çekilip bana bakıyor, gözlerinde arzunun alevleri parlıyor.

"Beni büyüledin," diyor.

Senin büyüüne kapıldım.

Bana cadı diyor, ama saniyeler sonra içime girdiğinde ve bedenim ilk sevişmemizdeki gibi istekle karşılık verdiğinde, aramızdaki büyüünün her iki tarafa da aktığını anlıyorum. Ben onu büyüledim, ama o da aynısını bana yaptı. Geleceğimiz ne olursa olsun, bu geri dönülmez bir şey.

O benim, ben de onun.

OceanofPDF.com

I Noel sabahının erken saatleri, şafak daha yeni s ö k m ü ş t ü . Dün gece kanepede seviştikten sonra ana yatak odasına geçmiştik. Uyanıktım ve bundan sonra olacaklar hakkında endişeleniyordum. Yarın, gidiyorum New York'a dönmek.

Caleb ile geçirecek bir gün daha.

Aşkını tenime kazımak için bir gece daha, böylece asla unutmayacağım.

Uyurken ona bakmak için dönüyorum. Bir kolunu başının üzerine atmış, diğerini bana sarmış, uzanmış yatıyor. Yüzü yumuşak ve korumasız bir şekilde yattığını görmek çok güzel bir manzara. Saçlarını kenara fırçaladığımda parmaklarımın arasından ipek gibi akıyor. Onu uyandırmamaya dikkat ederek alnına fısıltıyla bir öpücük konduruyorum.

Telefonum komodinin üzerinde vızıldıyor ve bir an sinirleniyorum. Kim bu kadar erken arıyor? Ekranda Jenny olduğu görülüyor. Telefonu açtığımda sesi telaşlıydı. "Haberleri gördün mü?"

Bir esnemeyi bastırarak kısık sesle cevap veriyorum,
"Ne haberi?" "Gwen, derhal adını Google'da aratmanı istiyorum."

Onun bariz alarmı beni dik oturttu. "Ne oldu? Neden?"

Hayatım boyunca kendimi hiç Google'da aratmadım. Bunun için yeterince önemli değilim.

"Sadece şimdi yap."

Onu hoparlöre aldıktan sonra, telefonumdaki internet tarayıcısını açıyorum ve istediği gibi yapıyorum. Enter tuşuna bastığım anda yüzlerce yanıt beliriyor. Onlar

hepsi aynı kelimelerin farklı şekillerde söylenmiş hali, ama ben sadece yazılanlara göz gezdiriyorum. Gözlerimin odaklandığı şey, her makaleyle birlikte ortaya çıkan resim.

Fotoğrafın çekildiği oda loş olduğu için grenli. Bu Görüntüde birbirine sıkıca kenetlenmiş bir insan kalabalığı görülüyor, ancak ortalarında bir çift sanki sadece onlar için parlayan bir spot ışığı varmış gibi göze çarpıyor.

Öpüştükten bir saniye sonra yakalanan bir kadın ve bir erkek. Dudakları birbirinden birkaç santim uzakta. Birbirlerine aynı şaşkınlık, merak ve arzu ifadeleriyle bakıyorlar. Duygularının derinliği sayfadan dışarı taşıyor. Kadının elleri adamın gömleğine dolanmış, hiç bırakmayacakmış gibi tutunuyor. Adamın kolları kadının sırtına sahiplenici bir şekilde sarılmış.

Üstünde kurt resmi olan ahşap barı hatırlıyorum.

Caleb ve ben.

Shooter's'da ilk öpüştüğümüzde.

Ve her gazete, dergi ve sosyal medya sayfasında yer alıyor.

O anı hatırlıyorum, Caleb beni öptüğünde oluşan o beyaz patlamayı, ona bakmak için gözlerimi açtığımda oluşan görüntünün beni hâlâ kör ettiğini. O anda bunun beynimin şaşkınlıktan kısa devre yapması olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bunun bir fotoğraf makinesinin flaşı olduğunu fark ediyorum. Bardaki biri bizi çekmiş ve sonra da muhtemelen iyi bir kâr elde etmek için resmi satmıştı.

Lanet olsun sana, her kimsen.

"Jenny, gitmem gerek." Cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu kapattım.

Bakışlarım huzur içinde uyuyan Caleb'e dönüyor. Onu uyandırmak bana acı veriyor ama bu acil bir durum. Omzunu kabaca itiyorum.

Bir sıçrayışla ayağa kalktı. Elleri hemen kollarımda, gözleri dolu dolu. yüz ifademi incelerken endişeli bir ifadeye büründü. "Gwen? Gwen, sorun ne? İyi misin?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum ve telefonumu ona doğru itiyorum. Telefonu benden alıyor ve daha dik oturmak için bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor. Duygular

makaleler arasında gezinirken yüzü titriyor. Şok, öfke ve nihayet korku.

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyorum, sesim sert çıkıyor. "Bu resim haftalar öncesine ait. Neden şimdi ortaya çıkıyor?"

Caleb telefonumu geri veriyor ve ellerini saçlarının arasından geçirerek diken diken olmalarını sağlıyor. "Fotoğrafi her kim çektiyse dergilerle pazarlık yapması zaman alır. Ya da belki de fotoğrafı çeken kişi ilk başta onu satan başka birine vermiştir. Bir yıldan daha eski fotoğrafların bir anda ortaya çıktığını gördüm ve basın sanki yeni olmuş gibi davrandı."

Elimi asi saçlarının üzerinde gezdirerek onları düzeltiyorum. Caleb elini tutuyor ve dalgın bir şekilde öpüyor, sonra da gevşek bir şekilde kendi elinin içinde tutuyor. "Dinle, bu-"

Ön kapının vurulması, söylemek üzere olduğu her şeyi bastırıyor. Caleb'in iri gözleri benimkilerle buluşuyor, damarlarımda buz gibi bir korku dolaşıyor. Birlikte, hâlâ el ele tutuşarak aşağıya, kapıya doğru gidiyoruz. Kapı açılır açılmaz, Marjorie telefonunu sıkıca kavrayarak aceleyle odaya giriyor. Ben kararsızca arkasından geliyor.

"Caleb!" diye çığlık atıyor. "Ne yaptın sen? Az önce halkla ilişkiler ajansın aradı ve çok kızgın." Marjorie durdu ve elimi hâlâ oğlunun tuttuğunu görünce çılgına döndü.

"Sen!" Parmağını bana doğru uzattı. "Seni sinsî kız. Burnumuzun dibinde ondan faydalandın. Hem de Noel'de." Yüzü tiksintiyle buruştu.

"Ben mi?" Caleb'in elini bırakıp kendimi gösteriyorum, biri bana sinsî dediği için şok oluyorum. *Bu bir ilk.*

Ben daha bir şey söyleyemeden Caleb araya girdi. "Anne, dur! Gwen yaptı

Yanlış bir şey yok. Neden halkla ilişkiler ekibimle konuşuyorsun? Neden Nicole beni doğrudan aramıyor?"

Marjorie gözlerini kaçırır ve telefonuyla oynar. "Nicole'e işleri benim üzerimden yürütmesini söyledim." Caleb'in üzgün olduğunu görünce ekliyor: "Sadece kısa bir süreliğine. *Tüm* çalışanlarına beni aramalarını söyledim. Bunu sen söyledin.

Biraz dinlenmeye ihtiyacın vardı, sevgilim. Son zamanlarda çok yoruldun, aşırı çalıştın ve o korkunç kaza yüzünden stresliydin. Seni korumaya çalışıyordum."

Caleb'in yüzünde şok ve öfke duyguları birbiriyle savaşıyor. "I bilmeliydim. Telefonumun neden bu kadar sessiz olduğunu merak ettim." Ona olduğu kadar kendisine de kızgınmış gibi başını sallıyor. "Dikkatim dağınıktı. Yoksa ne yaptığını daha önce anlardım."

Ahh. Ben dikkat dağıtıcıyım.

Beni bu terimlerle duymak midemi bulandırıyor.

Caleb, Marjorie'ye yaklaşır. "Bunu yapmayı bırakmalısın anne. Beni boğmayı, kontrol etmeye çalışmayı bırak. Benim iznim olmadan ekibime emir vermeye hakkın yok."

"Ne yapmam gerekiyordu?" Marjorie haykırır. "Ortadan kaybolmuştun. Hepimizle konuşmayı bırakmıştın. Seni bulmam çok uzun sürdü. Senin için endişelendiğimi bilmiyor musun Caleb? Seni sevdiğimi bilmiyor musun?" Devam ediyor, "Ve şimdi bu! Sen ve Gwen mi? İkinizi herkes biliyor." Öpüşürken çekilmiş fotoğrafımızın olduğu telefonunu bir silahmış gibi sallayarak bana doğru bir bakış fırlatıyor. "İnternetin her yerinde var."

Caleb gözlerini annesine diker. "Anne, dur. Ben yetişkin bir adamım. Kariyerimle ilgili ne istersem yapabilirim. Kiminle istersem onunla çıkabilirim. I -"

Dışarıda çarpışan araba kapılarının sesi ve seslerin mırıltısı var.

Caleb nefesinin altında küfrediyor. Beni bırakıp pencereye koşuyor ve perdelerin arasından bakıyor. Bize geri dönüyor ama baktığı ben değilim. Annesine bakıyor. "Basın," diyor acımasızca. "Geldiler."

Marjorie göğsünü tutarak soluyor.

Elimdeki telefon çalışıyor, annemin adı ekranda beliriyor. Caleb ve Marjorie'nin yüzlerindeki korkunç ifadeden korkarak telefonu açıyorum. "Anne?"

Annemin sesi endişe doluydu. "Gwen, neler oluyor? Açtım

Bu sabah bilgisayarımda Caleb'la öpüşüyormuşsunuz gibi görünen bir resim gördüm. Bu gerçek mi?"

Kahretsin.

"Evet, bu doğru. Caleb ve ben birlikteyiz."

Şaşırان anne, "Anlamıyorum. Bunu konuşmuştuk."

Caleb annemin neden aradığını tahmin etmeli. Dehşet dolu bakışlar atıyoruz.

"Bu şekilde öğrenmenin hepiniz için bir şok olduğunu biliyorum," diyorum anneme. "Ama biz birlikteyiz ve onu seviyorum."

Ben son kısmı söylerken Caleb gözlerimin içine bakıyor. Bana bir Küçük, gururlu bir gülümseme ve bir an için her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum. Annemin sesi saf çelik gibi, daha önce ondan hiç duymadığım bir tonda.

"Kesinlikle hayır. Aşık değilsin. Bir ay boyunca saklandıktan, sır sakladıktan sonra olmaz. Bu aşk değil. Bu şehvet ve aptallık. Buna katlanmayacağım. Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Geleceğini mahvetmene. Beni hayal kırıklığına uğrattın, Gwen. Ailene bu şekilde yalan söylediğine inanamıyorum."

"Seth benim ebeveynim değil!" Ben araya giriyorum, annem görmezden geliyor.

Yargılamayla dolu bir şekilde devam ediyor. "Seth'e Caleb'e güvenmediğimi söyledim ama hayır, Seth onu çok iyi tanıyor. Onun hakkındaki makaleleri okudum. Partilerde çekilmiş fotoğraflarını gördüm, kadınlar ona mücevher gibi asılıyordu. Tüm bunlardan sonra, Seth bile gerçeği görmek zorunda kalacak. Caleb'ın seni değiştirdiğini görmen gerektiği gibi. Eskiden kafan çok iyiydi ama bak şimdi ne oldu."

Karşı koyuyorum. "Beni değiştirmiyor anne, en azından kötü anlamda değiştirmiyor. Öngörülebilir ve güvenilir olmamın seni daha rahat ettirdiğini biliyorum. Babam öldükten sonra olmama ihtiyaç duyduğun kişi. Teddy'yi büyütme ve Brandon'ın öfkesini kontrol altına almak için yardımına ihtiyacın vardı. Sana asla meydan okumayan iyi bir kız oldum." Gözyaşlarım gözlerimde toplanıyor ve yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

Caleb ağladığımı görünce kaskatı kesiliyor, gerginliği dalga dalga yayılıyor.

Annemle konuşmaya devam ediyorum. "O kişi olmaktan yoruldum. Caleb'la birlikteyken kendimi hiç bu kadar bütün hissetmemiştim. Daha kendim gibi. Seni incitmekten korktuğum için sakladığım yanlarım var. Bunları ona gösterebiliyorum ve o beni hâlâ seviyor."

Annem çok kızdı. "Başının üstünde bir çatı tutmak için çalışmakla meşgul olduğum için özür dilerim. Çabucak büyümek ve çok fazla sorumluluk almak zorunda kalmanı anlıyorum. İsteddiğim bu değildi ama babanın ölmesi benim de istediğim bir şey değildi. Bize dağıtılan eli elimizden geldiğince iyi oynarız. Sen olgun olmak zorundaydın, ben de hayatımı askıya almak zorundaydım."

Ne kâbus ama. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, bu karmaşanın bir an önce bitmesini diliyorum.

kayboldu. Onları açtığımda Marjorie ve Ben'in bana ters ters baktığını görüyorum. Öfkeleri ve güvensizlikleri mideme bir yumruk gibi iniyor ve nefesimi kesiyor. Ben izlerken, Caleb'i odanın kenarına çekiyorlar ve onunla fısıltıyla çılgınca konuşmaya başlıyorlar. Keşke ne dediklerini bilseydim.

Annem söylenmeye devam ediyor. "Peki ya kardeşlerin? Bunun onları da etkileyeceğini düşünmüyor musun? Şimdiden neler olduğunu soran telefonlar almaya başladılar bile. Herkes hepimiz hakkında konuşacak. Bu sadece seninle ilgili değil. Bu ilişki yüzüne patladığında sonuçlarına hepimiz katlanacağız. Bu kadar benmerkezci olduğuna inanamıyorum."

Sözleri içimin derinliklerinden öfke damlamasına neden oluyor. Yüzeye çıkıyor ve orada kalıyor, damarlarımda kaynıyor. "Bir kez olsun başkalarının duygularını dikkate almadığım için üzgünüm ama hayatı kendim için yaşama vaktim geldi. Geri kalanınız için istediklerimi bir kenara koymaya devam edemem."

"Neden olmasın? Yıllardır yaptığım şey bu, Gwen. Yıllarca!" Annem karşılık veriyor.

"Çünkü sen annesin. Çocukların için fedakarlık yapmalısın. Ben senin kızınım. Kocan değil. Ortak ebeveynin değilim. Ben çocuğum. Hayatımı kurmaya odaklanmam gerekiyor. Benim için neyin en iyi olduğuna karar vermeliyim."

"Tebrikler o zaman. İnanılmaz derecede bencilce davranıyorsun. Bravo."

Saf buz gibi, soğuk ve acı. "Gerçek şu ki bana yalan söyledin. Babandan sonra

öldüğünde, güvenebileceğim tek kişi sendin. Şimdi sana nasıl güvenebilirim?"

Annemin benden sonsuza dek nefret edeceği düşüncesi beni titretiyor. Başından beri en büyük korkum buydu. Eğer değişir ve olmak istediğim kadın olursam, bu ailemdeki hassas dengeyi bozacak. Annem ve kardeşlerim, bildikleri ben dışında hiçbir versiyonumu kabul etmeyecekler. Beni reddetmeleri fikrine katlanamıyorum.

Annem tekrar konuşmadan önce duygulara boğulmuş bir şekilde duraksıyor ama bu sefer endişesini hissediyorum. "Şu anda bu kadar çok şeyi riske atıyor olman beni korkutuyor. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu görmüyor musun? Her şeyi yok edebilirsin. İşini. İtibarını." Telefondan gelen hıçkırık beni delip geçiyor. Onun ağlamasını duymaya asla dayanamazdım.

Caleb'e çaresizlik dolu yalvaran bir bakış gönderiyorum, beni bu acıdan kurtarmasını diliyorum. Bakışlarıma kendi acı dolu ifadesiyle karşılık veriyor, irileşmiş gözleri paniğe kapılmış. Ellerini saçlarının arasından geçirip uçlarını çekiştiriyor. Bu hareket, saç çizgisinde ona vurduğum yerde olması gereken yara izini ortaya çıkarıyor. Ama gitmiş, tamamen iyileşmiş.

Bu aşırı stres anında, bu görüntü beni mantıksız bir şekilde üzüyor. Yanlış olduğunu biliyorum ama onda kalıcı bir iz bırakmak istiyorum. Ruhumda bıraktığı iz gibi. Tıpkı o yara izi gibi solup gideceğimden korkuyorum.

"Gitmem gerek," diyor Caleb. Sözlerindeki telaş göğsümün acıyla gerilmesine neden oluyor. "Merak etme. Onları uzaklaştıracam. Gazetecileri. Paparazzileri. Beni takip edecekler."

Başımı sallıyorum, bir o yana bir bu yana öyle bir savuruyorum ki saçlarım uçuşuyor. "Hayır, Caleb. Hayır."

Birisi ön kapıyı çalıyor. Dışarıdan sesler yükselir ve Helikopter sesi mi? Evimin üzerinde uçuşması için haber helikopterlerinden birini mi gönderdiler? Komşularımız bu yüzden aklını kaçıracak.

Korkuyla Caleb'in kanepeden yorganı almasını izliyorum. Ailesiyle birlikte ön kapıya doğru ilerliyor.

Annemin sesi kulağımdan dökölmeye devam ederken telefon kulağımdan düşüyor.

Caleb gidemez. Ona en çok ihtiyacım olduğı anda olmaz. Yirmi dört saatten az bir süre önce birbirimizi seveceğimize söz verdik ve şimdi her şey dağılıyor. Eğer giderse, ne zaman geri gelecek? Dışarıdaki basınla nasıl başa çıkacağız? Bu ilişkiyi nasıl yürütebiliriz? Gözyaşlarım daha hızlı akıyor, ayaklarımın dibindeki fayans zemini ıslatmak için sel gibi yağıyor.

"Caleb, bekle!" Kapıyı açarken bağıriyorum. Kameraların parıltısı kör edici, görüşümü kapatıyor, bu yüzden tam olarak çıktığı anı kaçıriyorum. Gözlerim açılana kadar kapı kapandı.

Gitmiş.

Noel'deyiz ve ben yalnızım.

OceanofPDF.com

H ve titreyerek telefonu tekrar kulağıma götürüyorum. "Anne," diye araya giriyorum, "Gitmem gerek." Bir tuşa basarak telefonu kapatıyorum.

Sersemlemiş bir halde üst kata koştum ve ebeveyn yatak odasının kapısını çarptım. Kalbim parçalanıyor, kendimi yatağa atıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Saatlerce ağlıyorum, vücudum gözyaşlarıyla parçalanıyor.

Uyuyakalmış olmalıyım, Caleb ile bir ay boyunca geç saatlere kadar Çünkü tuzdan kabuk bağlamış gözlerimi açtığımda dışarıdaki gökyüzü karanlıktı ve telefonum çalıyordu.

Sersemlemiş bir şekilde, "Alo?" diye cevap verdim.

"Gwen." Caleb'ın sesi garip, her zamankinden daha alçak. Birden onunla ilk kez telefonda konuştuğumu fark ediyorum. Paylaştığımız tüm anlar yüz yüze olmuştu.

Yüzünü okuyamadan, dokunuşunu hissedemeden nasıl iletişim kuracağımı anlamıyorum. Sanki biri ellerimden birini kesmiş ve benden ayakkabı bağı bağlamamı istemiş gibi. Caleb'la telefonda konuşurken de böyle hissediyorum.

Zihnim dönüyor, adım atıyorum. "Caleb, neredesin? Neden gittin?"

"Şehir merkezindeki Four Seasons'ta kalıyoruz. Gitmek zorundaydım. Onları ön bahçenizden uzaklaştırmanın tek yolu buydu. Benimle buraya geleceklerini biliyordum."

Kim olduklarını söylemek zorunda değil. Basın. Onu her yerde takip eden paparazziler. Pencereden dışarı bakıyorum. Sadece birkaç araba ve

Birkaç kişi Caleb'in geri döneceğini umarak evimizin önünde park etmiş durumda.

Sesinin tonundan bunu yapmayacağını anlayabiliyorum.

Bunu takip eden sessizlik, cevaplanmamış sorularla doludur. "Seni ne zaman görecekim?" Kelimelerimi sabit tutmak için çok çalışıyorum, onun için çaresiz görünmek istemiyorum, öyle olsam bile.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyor.

O zaman içimde bir şeyler ölüyor. O küçük bitki, çiçekleri açmak üzereyken, gözlerimin önünde soluyor. "Hiç olmadığı gibi mi?"

Ağır bir iç çekiş. Onun tavırlarını o kadar iyi biliyorum ki, onu otururken hayal edebiliyorum.

Otel odasında vücudu telefonun etrafında kıvrılmış. Bahse girerim eli saçlarında geziniyordur, her yere dağılana kadar karıştırıyordur.

Caleb o kadar yüksek sesle yutkunuyor ki duyabiliyorum. "Ayrılmamız gerek."

Ne? Çeviremediğim bir dilde konuşuyor. Anlamıyorum. Tüm planlarımız ne olacak? Verdiğimiz sözler? Benden, bizden asla vazgeçmeyeceğini söylemişti ama şimdi sözünden dönüyor. Uyuşuk bir inançsızlık damarlarıma yayılıyor, duygusal *zırhımdaki* her çatlaktan, beni parçalara ayırmaya zorladığı zırhtan akıyor.

Bu hiç mantıklı değil. Mantıklı bir açıklama arıyorum. "Bunları sen mi söylüyorsun Caleb? Yoksa annen mi? Ya da senin üzerinden para kazanan insanlar mı?"

"Sadece onlar değil. Benim de sorunum var. Bu hayatı yaşamamı istemiyorum. Bunu sana yapmayacağım." Gergin, her kelime yüksek ve sıkı. "Pencerenden tüm o arabaları gördüğümde, bunun doğru olmadığını biliyordum. Onlar tarafından takip edilmenin nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın."

Bir öfke parıltısı hissizliğe karşı savaşır, bir anlığına onu iter Bir kenara. "Bu doğru. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ama bu üstesinden gelemeyecekim anlamına gelmez." Ailemin beni küçümsemesi bir şey, ama Caleb'in bana bu şekilde davranması bambaşka bir şey. Sanki onun yaşadığı dünya için çok kırılmışım gibi.

"Kimse bununla başa çıkamaz," diye ısrar ediyor. "Bu seni delirtecek."

Tartışmaya başlıyorum ama sözümü kesiyor. "Seninle ilgili her şeyi eleştirecekler, Gwen. Hiç çekinmeyecekler. Kıyafetine, saçına, arabana, arkadaşlarına laf edecekler. Hiçbir şey sınır dışı değil. Kilo verirsen, yeme bozukluğun olduğunu söyleyecekler. Kilo alırsan, hamile olduğunu söylerler."

Nefesimi içime çekiyorum. Hamilelikten bahsetmek çok alçakça. Şimdiden hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Çocuklarımızın neye benzeyeceğini. Onun gözlerine mi yoksa benimkilere mi sahip olacaklarını. Bu hayaller onun sözlerinin bombasıyla paramparça oldu, havaya uçtu.

"Peki ya işin?" diye devam ediyor, acımasızca. "Sence hastane buna tahammül edecek mi? Doktorlarından biri tüm bu olumsuz ilgiyi çekiyor. Bu kötü bir reklam ve bunun acısını sizden çıkaracaklarına inansanız iyi olur. Her şeyini kaybedebilirsin. Uğruna çok çalıştığın her şeyi."

Doğruyu söylüyor ama ben dinlemeyecek kadar inatçı ve idealistim. "Bunu bilemezsin Caleb. Geleceği göremezsin. Belki gazetecilerle konuşabilirim. Hastaneden uzak durmalarını sağlayabilirim."

Gülüştü serttir. "Aslında biliyorum. Çocukluğumdan beri onlarla uğraşıyorum. O kadar çok ki çoğunu tanıyorum. Size isimlerini söyleyebilirim, onları bu kadar iyi tanıyorum. Teröristler gibiler, anlamak imkansız."

"Şansımı deneyeceğim," diye ısrar ediyorum ve söylediklerimde ciddi olduğuma ben bile şaşıyorum. Babam öldükten sonra, eskiden riskten çok kaçınırdım. *Güvenilir. Tahmin edilebilir.* Ama Caleb beni değiştirdi. Beni cesur yaptı. Kendi gücümü bulacak kadar kendim olmama izin verdi. Keşke ona bu yönümü göstermeme izin verseydi.

"Hayır," diyor kararlılıkla. "Seni her şeyi bir kenara atmana izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

Şu anda aşk kelimesini kullanmaya nasıl *cüret* eder? Öfke kan dolaşımımı kaynayana kadar ısıtıyor.

"Bu saçmalık," diye bağırıyorum telefona. "Ben yetişkin bir kadını. Benim adıma karar veremezsin. Orada oturup beni sevdiğini nasıl söylersin?"

sonra da gider misin? Eğer beni gerçekten seviyorsan kalırsın ve birlikte savaşırsınız." Titriyorum. İşte bu kadar kızgınlm.

Zihnimin bir kısmı inkar ediyor, bunun gerçekleşmediğini haykırıyor. Parmaklarımlın arasından kayıp gidiyor olamaz. Tüm bu gün yakında uyanacağım bir kabus. Diğer parçam ise öfkeli, savunmasız olduğum için bu benim ödölüm. Hassas kalbimi ortaya koyduğum ve en çok güvendiğim kişi tarafından ezildiğı için. Sırtıma bir bıçak saplayıp onu çevirebilirdi.

Ahizenin içinden başını salladığını duyabiliyorum. "Hayır," diye tekrarlıyor Caleb. "Tüm zamanımı evimde geçiriyorum, hayranlar ve muhabirler için o kadar endişeleniyorum ki dışarı çıkamıyorum. Kazadan beri neredeyse hiç araba kullanmıyorum. Dışarıda, dünyada olmalı, seyahat etmeli, çalışmalı, yeteneklerini paylaşmalısın. Dışarı çıkamadığında bir kale bile kafese dönüşüyor." Hattın diğer ucundan sert bir nefes alma ve ardından bir dizi yumuşak nefes verme sesi geliyor.

Caleb ağlıyor.

Bu bastırılmış hıçkırık beni onun için endişelendiriyor. Kalbimin içini boşaltırken, hala bir parçam beni hayatından çıkarırsa ona kimin bakacağını merak ediyor. Olmak istediğı kişi olmasına kim yardım edecek? Tam olarak güvenmediğı ailesi mi? Caleb'in gerçek insan olmasından ziyade kariyerine öncelik veren, maaşını ödediğı personel mi?

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen bunu yapma. Beni sevdiğine söz vermiştin."

Konuşamıyor, kendini kontrol altına almak için mücadele ediyor. Birkaç dayanılmaz dakikadan sonra, sesi titreyerek, "Seni seviyorum ve tam da bu yüzden gitmene izin vermek zorundayım. Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şey. Üzgünüm, Gwen. Her şey bitti."

İşte bu kadar. Adımı son kez söylediğinde.

TErtesi sabah bir araba kapısının çarpma sesiyle uyandım. Pip alt katta havlıyor. Bir erkek sesinin derin ahşabı evin dışından biri pencereme doğru sesleniyor. "Gwen?"

Fikrini değiştirdi.

Hâlâ pijamalarım, saçlarım taranmamış ve dağınık bir şekilde merdivenlerden iniyorum.

Kapıda duran Caleb değil, beyzbol şapkasını elinde sıkıca tutmuş olan Jax'ti. Onu içeri aldım, yüzüm hayal kırıklığıyla asıldı. Pip, Jax'in ayaklarının etrafını koklarken Jax bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor, ben de ona karşılık vermiyorum.

"Beni nasıl buldun?" Yorgunluktan ve döktüğüm gözyaşlarından dolayı sesim titreyerek soruyorum.

"Herkes nerede olduğunu biliyor. Bütün kasaba Caleb Lawson'ın seninle birlikte burada saklandığını konuşuyor."

Oh, muhteşem. Tam da ihtiyacım olan şey.

"Caleb artık burada değil." Adını söylemek bile acı veriyor, her hecesi boğazımda kırık bir cam parçası gibi.

Mutfağa doğru gidiyorum, Jax de peşimden geliyor.

Muhtemelen beni burada istemezsin ama seninle konuşmam gerek." Onu duymazdan gelip mutfak masasına oturuyorum ve boş boş hiçbir şeye bakmıyorum. Masa boştu. Yapbozu dün gece geç saatlerde kaldırmıştım, bakmayı midem kaldırmıyordu. Beyaz masa üstü o renk sıçraması olmadan sıkıcı ve çıplak. Tıpkı Caleb'siz hayatım gibi.

Jax sinirle elinin içine öksürüyor. Konuşmasını sessizce bekliyorum, rahatsızlığını giderecek havada değilim. Bendeki bir başka değişiklik. Eskiden insanlara yardım etmekte çok hızlıydım, bana zarar vermiş olanlara bile.

Birkaç dakika sonra, "Buraya gelip sizlerden özür dilemek istedim. Seni. Birincisi, Shooter's'da seni yakaladığım için. Sana o şekilde dokunmamalıydım."

Sonra Caleb'in ay ışığında yıkandığı bir an gözümün önüne geliyor. Dudakları kolumda, mor ve mavi renkteki parmak izi şeklindeki morlukları öpüyordu. Sesi hırıliyordu, "Jax bir daha sana yaklaşırsa onu öldürürüm."

Ama Caleb bir yalancı. Şu an beni korumak için burada değil. *Değil mi?*

Jax konuşmaya devam eder. "İkincisi, Shooter's'ta seninle konuşmak istediğim şey. Çok gecikti ama ayrılığımız için özür dilemem gerekiyor.

Sana çok kötü davrandım." Ben yüzümü kayıtsız tutarken o bana gizlice bakıyor. "En kötüsü de seni her şeyin sahte olduğunu düşünerek terk etmemdi. Umurumda değildi."

Açıkça bana bakıyor, gözleriyle buluşmamı istiyor. "Önemsedim. Bütün o Sana karşı hissettiğim duygular gerçektir. Sophie tekrar bir araya gelmek istediğini söyleyince eski duygulara kapıldım. Dürüst olmak gerekirse, her zaman senin benim ligimin dışında olduğunu hissettim. O kadar zekisin ki beni terk etmen an meselesi diye düşünüyordum. O daha güvenli bir seçim gibi görünüyordu."

Şaşırdım çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etsem *de* Jax'ten daha zeki. Tüm ilişkimiz aramızdaki zeka farkı üzerine kuruluydu. Ben öğretmendim, o ise öğrenciydi. Onun da bunu düşündüğünü, bunun onu rahatsız ettiğini bilmiyordum. Bu itiraf, benden nasıl ayrıldığını ve sonrasında Sophie'yle ne kadar çabuk birlikte olduğunu hatırlayarak öfkemin yanmasını durdurmuyor.

"Görüyorum ki onunla nişanlanmışsın. Tebrik ederim. Anlamıyorum neden mutlu olduğun zaman gelip bana bunları anlatman gerekiyor." Eski kızgınlık dilimde ekşi bir tat bırakıyor.

Sormak istediğim ama sormadığım bir soru var. Çok korkuyordum, dürüstçe cevap vereceğine güvenebilir miyim emin değildim. Ama bugün kalbim çoktan parçalandı, tüm duygusal yaralarımın kan akıyor, bu

yüzden

koleksiyona bir parça daha ekleyebilir. "Beni Sophie ile mi aldattın? Biz ayrıldıktan sonra onunla çok çabuk birlikte oldun." Bunu söylemek için bu kadar beklediğime inanamıyorum.

Sesi de gözleri gibi sabit kalıyor. "Hayır. Onunla konuşuyordum. ama biz ayrılana kadar ona dokunmadım."

Bu cevabın işleri daha iyi mi yoksa daha kötü m yapacağından emin değilim. "Aldatmamış olabilirsin ama yine de bana ihanet ettin," diyorum ona eşit bir şekilde ve bu iyi geliyor. Bir kez olsun doğruyu söylemek. Bunu nasıl karşılayacağı konusunda endişelenmiyorum. Duygularını incitmekten endişe etmiyorum. Ne de olsa benim duygularım da önemli.

Bir süre onun cevabıyla oturup düşünmeye başladım. Ne kadar çok düşünürsem beni fiziksel olarak aldatmamış olabileceğini ama duygusal olarak aldattığını daha iyi anlıyorum. Bu beni fkeliendiriyor. Bu fke Caleb'e karşı duyduğum yıkımı besliyor ve saldırganlaşmamı kolaylaştırıyor.

"Beni kullanmana dayanamıyorum, Jax. nce zel ders için, sonra da ilişkimizin geri kalanında istikrarlı olan bendim. Sen tutkunu olduğun projelerin peşinden koşarken ben senin hayallerini ve şikayetlerini dinledim. Tıp fakültesine girememe korkum gibi endişelerimi sana söylediğimde, endişelerimi görmezden geldin. Sanki hedeflerimin bir önemi yokmuş gibi davrandın."

"nk tıp fakültesine gireceğinden emindim. Sen Bunun için çok çalıştım." Jax hâlâ elinde tuttuğu şapkayı buruşturuyor. "Sophie'yle nişanlanmam konusunda, bunu yüzüne vurmak için burada değilim. Sadece seni Shooter's'da gördüğümde her şey aklıma geldi. Birlikte geçmişimiz."

Kendimi toparlayıp sakinleşirken garip bir sessizlik oldu. Sonra dedim ki, "Senin için çok iyi ya da akıllı olduğumu düşünmedim. Tam tersini düşündüm."

İnanamayarak homurdanıyor. "Neden?"

Gvensizliklerim hakkında konuşmak utanç verici ama deniyorum. "Sen çok yakışıklı ve poplerdin. Ben bir hitim. İnsanlar beni sadece seninle çıktığım için fark etti."

"Sana bir soru sormama izin ver." Benim alanıma doğru eğildi. "Seni *ben*

mi

özel hissediyor musun?"

Birlikte geçirdiğimiz onca yılı hatırlıyorum ve aklıma bir şey gelmiyor...boş mu? Jax kötü bir erkek arkadaş değildi, asla tacizci ya da zalim değildi ama sığ ve bencil olabiliyordu. Yaptığımız aktivitelerin çoğu onun ilgisini çeken şeylerdi, benim değil. Şimdi bunun kimin hatası olduğunu hatırlayamıyorum. Bu şeyleri yapmamızı o mu istedi, yoksa ben mi alternatifler öneremeyecek kadar çekingendim? Her iki durumda da sonuç beni nadiren özel hissettirmesiydi.

İçimde yaşadığım tartışma yüzünden okunuyor olmalı, çünkü acı bir memnuniyet ifadesiyle arkasına yaslanıyor. "Başka bir şekilde ifade edeyim," diyor kaşlarını çatarak. "Kendini özel hissetmeni ben mi sağladım yoksa benim fikrim mi? Sporda iyi olan ve balo kralı seçilen yanımda mı?"

Kafama tuğla gibi düştü.

İlişkimiz hakkında kendime bir hikaye anlattım. Nasıl saftı ve ben onu kaybettim. Beni nasıl kullandığını ve benim kurban olduğumu. Jax'in soruları bu inanca meydan okuyor. Lisedeyken onu kısmen popülerlik ve kabul görmek için bir basamak olarak mı kullanıyordum? Evet, öyle. Caleb'ı da aynı şekilde mi kullanıyorum? Kesinlikle hayır. Caleb'ın şöhretini umursamadığımı söylediğimde doğruyu söylüyordum.

"Dürüstçe mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "İkisinden de biraz. Görülmek güzeldi ve biz çıkmaya başlayana kadar bu gerçekleşmedi, ama aynı zamanda *senden* hoşlandım. Sana hayrandım, herkesle bu kadar kolay anlaşabilmene."

Sonra gülümsüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor, tıpkı hatırladığım gibi. O gülümseme vücudumda keleklerin uçuşmasına neden olurdu ama artık kanatları çırpınmıyor.

Durup düşündüm ve Jax'i liseye kabul edilmekten çok daha farklı şekillerde kullandığımı fark ettim. O, babamla ilgili üzüntümden bir kaçıştı. Dikkatimi dağıtmanın, kendimi başka bir insanda kaybetmenin bir yoluydu, böylece kafamın içinde yalnız kalmayacaktım.

Belki de her şeyi yanlış anladım. Belki de ilişkimizdeki kurban ben değildim.

Jax öyleydi.

"Babamın biz çıkmaya başlamadan önce nasıl öldüğünü biliyor musun?"

Ciddiyetle başını sallıyor.

"Sana hiç söylemedim ama kederimle başa çıkmakta zorlandım. Dürüst olmak gerekirse, hala bununla mücadele ediyorum. Lisedeyken bir terapistle bile gitmiştim."

"Neden hiçbir şey söylemedin?" O kahverengi gözler endişeyle yumuşuyor.

"Emin değilim." Başka tarafa bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Utaniyorum, sanırım." "Senin için zor olduğunu biliyordum."

Başımı ona doğru salladım. "Öyle mi?" Birlikte geçirdiğimiz onca yıldan sonra Jax'in beni şaşırtabileceğini düşünmemiştim ama bugünkü sohbetimiz vahiylerle doluydu.

"Gwen, cidden." Nefesini üflüyor, yüz hatlarına sevgiyle karışık bir bıkkınlık yerleşmiş. "Uzun süre çıktık. Her yıl Noel'de ne kadar üzüldüğünü göremediğimi mi sanıyorsun? Babanı ne kadar özlediğin çok açıktı."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Yaptım, hatırladın mı? Başlangıçta sana bunu soruyordum ama sen hiç konuşmak istemedin, ben de bir süre sonra bıraktım."

Ne kayıp bir fırsat. Jax o karanlık günlerde beni rahatlatabilirdi ama ben ona izin vermemiştim. Çıktığımız onca zaman boyunca gerçek beni görmesine tam olarak izin vermemiştim. "Üzgünüm, bunu daha iyi halledebilirdim. Bana neler olduğu konusunda dürüst olmalıydım."

O anda kendime bir söz verdim, artık gerçek benliğimi saklamayacağım. Eğer tekrar aşık olma şansım olursa, düşüncelerim ve duygularım çirkin ya da kusurlu olsa bile aklımdan geçenleri söyleyeceğim.

"Sorun değil," diyor üzgün bir gülümsemeyle. "İkimiz de hata yaptık."

Gülümsemesi azalan Jax ciddileşir. "Sence aramızdaki ilişki yürür müydü? Eğer evlenmiş olsaydık?"

"Bilmiyorum." Bakışlarımın uzaklaşmasına izin veriyorum, asla gerçekleşmeyecek bir geleceğe bakıyorum. Gördüğüm şey beni korkutuyor. İnsanların beni nasıl memnun ettiğini hayal ediyorum.

kendimi ona feda ederdim. Kendimi nasıl kaybederdim, onun ihtiyaçlarını karşılamak için her gün biraz daha yok olurdu.

Caleb ile ben onun ihtiyaçlarını karşılamıştım ama o da benimkileri aynı şekilde karşılamıştı. Aramızda sürekli bir gidiş geliş vardı. Okyanusun gelgiti gibi, itiyor ve çekiyordu.

"Sanırım eski ben seninle evliliği yrtebilirdi. Benim için önemli olan şeylerden fedakârlık etmek anlamına gelse bile birlikte bir hayat kurabilirdik. Ama son zamanlarda değiştim ve yeni ben mutlu olmazdı. Artık taviz vermeye niyetim yok. Başkasının standartlarına uymak için kendimi değiştirmeyeceğim."

Yutkunuyorum ve bunu bana öğretenin Caleb olduğunu fark ediyorum. Onun yazmak ve şarkı söylemek, kendi zgn benliği olmak için verdiği mücadeleyi izlemek bana ilham vermişti. Hayatı boyunca bir rol oynamıştı, ünlü aktör rolü.

Ben de bir rol oynuyordum. İtaatkr kız. Güvenilir kız arkadaş. Acı verici hale geldiklerinde bile bu unvanlara tutundum. Tüm bunlardan bıktım, bırakmaya ve kendi çizgilerimi yazmaya hazırım.

Jax'ın gözlerinde saygı parlıyor. "Sana inanıyorum. Bana farklı görünüyorsun, daha cesur ve kendinden daha emin. Bu hoşuma gidiyor. Sendeki değişim."

"Teşekkürler." vgsnn benim için hâlâ önemli olmasını sağlayacak kadar ortak bir geçmişimiz var. "Bugün buraya gelmeden önce bunu sana syleyebileceğimi sanmıyorum ama umarım Sophie ile mutlu olursun."

"Gerçekten mi? Bunu söylediğini duymak benim için çok anlamlı." Zevkle parlıyor, omuzları geriye kayıyor ve göğsü dışarı fırlıyor.

Aramızdaki gerginlik azaldı. Onunla barış içinde olmak güzel. Bir tür kapanış.

"Caleb Lawson'la aranızda ne var?" Jax soruyu gelişigüzel sorar, Ama beni izleyişinde sert bir odaklanma var. İfadesi sinsi, neredeyse sinsi bir şeye dönüştü. "Seni onu öperken gördüm. Senin bir hayran olduğunu hiç düşünmemiştim."

Hayran olarak nitelendirilmesi canımı yaktı. Birdenbire, acaba

Caleb'ın beni öptüğünü görmeseydi bugün burada olamazdı. Kıskançlık güçlü bir motivasyon kaynağı olabilir.

Aklıma daha da kötü bir fikir geliyor. Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor, beynimin derinlerdeki ilkel bir kısmı bir tehdit seziyor. Jax'i daha iyi incelemek için arkama yaslanıyorum, gözlerinin nasıl sağa sola kaydığını ve parmaklarını masanın üzerine nasıl vurduğunu fark ediyorum.

"Söyle bana Jax... *Gerçekten* neden buradasın?"

"Ne demek istiyorsun? Seninle konuşmak istedim. Aramızdaki her şeyi bitirmek istedim." Masum gibi davranıyor ama o adamla altı yıl çıktım.

Yalan söylediğinde anlarım.

"Jax." Ses tonum uyarı dolu. "Buraya gelip bizim hakkımızda konuşman bir şey, ama neden Caleb ve benim hakkımda soru soruyorsun?"

Maskesi düşüyor ve altındaki soğuk kalpli kurnazlığı ortaya çıkarıyor. Bu tanımadığım bir bakış. Önceden düşüncesiz bir şekilde kırıcı olabiliyordu ama şimdi, bu yeni Jax'te kıskançlık ve acı hissi var. Bu benim çıktığım adam değil.

"Bu kadar büyütecek ne var?" diye çıkıştı. "İnsanlar ikinizin arasında neler olduğunu merak ediyor. Bilmeye hakları var."

Öfke omurgamı sıkılaştırıyor, daha da dikleştiriyor. "Kim bilmek istiyor?" Talep ediyorum. "Dışarıdaki gazeteciler mi?"

Sessizliği itirafıdır.

"Tahmin et ne oldu, Jax. Hiç kimsenin, *ama hiç kimsenin*, kendi evimde ne yaptığımı bilmeye hakkı yok. Ne senin ne de onların. İçeriden bilgi almak için sana ne kadar para teklif ediyorlar? O makalelerde hep "çifte yakın bir kaynak açıklıyor" diyorlar. Bu sen misin? O muhbir olmak ister misin? Söylesene, bu iş için başlangıç maaşı ne kadar?"

Onu kızdırdım. Savunmaya geçerek, "Buraya bunu düşünerek gelmedim. Sadece seninle konuşmak istedim. Ön kapınıza doğru yürürken birkaç gazeteci bana yaklaştı ve seninle arkadaş olup olmadığını sordu."

Ayağa kalkıyorum, bedenim öfkeyle titriyor. "Biz arkadaş değiliz, çünkü

arkadaşlar birbirini satmaz."

"Özür dilerim," diyor, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyor. "Ama masraflarım var. Bir öğretmen maaşıyla düğün masraflarını karşılamamanın ne kadar zor olduğunu anlayamazsınız, *Dr. Wright*," diye alay ediyor. "Bana Caleb ile neler olduğunu anlat. Birkaç ayrıntı. Tek ihtiyacım olan bu."

İşaret parmağımla ön kapıyı gösteriyorum. "Biliyor musun? Daha önce haklıydın. Asla seninle ilgili değildi. Senin fikrini sevdim ve belli ki o adam hiç var olmadı. Şimdi, çık dışarı."

"Gwen, dinle, önemli bir şey değil."

Kımıldamayınca omzundan tutup yukarı çektim. Hızlı bir itiş onu ön kapıya doğru gönderdi. Eşikte duraksıyor ve içimde bir şeyler kopuyor. Öfkeyle, "Çık dışarı dedim!" diye bağırdım.

O da öyle yapıyor.

Jax gidiyor, tıpkı daha önce beni bıraktığı gibi. Tıpkı Caleb'ın dün beni terk ettiği gibi.

Tıpkı babamın yıllar önce beni bıraktığı gibi.

ECLIPSE

OceanofPDF.com

NEW YORK

JNew York'ta Ocak ayı benim ruh halime çok uygun. Soğuk ve karanlık. Ağaçların yaprakları dökülmüş. Kar örtüsüyle boğulmuş sesler ayaklarımın altında.

Dairemi hastaneden ayıran üç blok boyunca, arkamda bıraktığım ayak izlerimi takip ederek ileri geri yürüyorum. Bazen arkama bakıyorum ve benimle birlikte yürüyen başka birine aitmiş gibi davranıyorum. Okyanus gibi gözleri olan birine.

Çoğunlukla onu düşünmemeye çalışıyorum. Bu zor bir görev çünkü nadiren yalnız kalıyorum. Paparazziler beni buldu. Ön kapıyı açtığımda kameralar yanıp sönüyor ve muhabirler çığlık atıyor.

"Caleb nerede, Gwen?"

"Onunla konuştun mu?" "Ne zaman barışacaksınız?"

Hepsi de cevabını bilmek istediğim harika sorular. Yine de sordukları bazı şeyler daha saçma.

"Gizlice evlendiğiniz doğru mu?" "Onun aşk çocuğunu mu taşıyorsun?"

"Kuzeninle yatmak nasıl bir histi?"

Bu sonuncusu beni etkiledi. "O benim kuzenim *değil*," diye öyle bir hırlıyorum ki hepsi bir adım geri çekiliyor. Flaşlarının parıltısından korunmak için

elimle gözlerimi kapatıyorum. Etrafımı saran istenmeyen çevremle birlikte onları omuzlarımla geçip hastaneye doğru ilerliyorum.

Bu kaosu ilk gününden sonra kapımı, kendisini yeni korumam Dean olarak tanıtan iri yarı bir adama açmıştım.

"Bodyguard mı?" Alay ettim. "Korumaya ihtiyacım yok. Seni kim tuttu?"

"Bay Lawson yaptı, hanımefendi. Sizi korumak için buradayım." Adam dimdik duruyordu, muhtemelen eski bir askerdi. Öyle bir duruşu vardı.

Kırmızı bir öfke sisi görüşümü bulandırmıştı. Kapımın önünde, tüm kameraların önünde kendimi kaybettim. Çığlık attım, "Caleb Lawson'a siktir olup gitmesini söyleyebilirsin. Ne sana ne de ona ihtiyacım var. Şimdi gözümün önünden çekil."

Gözlerimde delilik olmalı. Kesinlikle aklımı kaçırmışım gibi hissediyordum. Korumanın rengi solmuş ve geri çekilmişti.

Klik, klik, klik, kameralar gitti. Muhabirler twitter'a girmiş, telefonlarına ve kayıt cihazlarına dönerek hızla konuşuyor, manşet için birbirlerinden önce davranmaya çalışıyorlardı.

O kalabalığın arasından baktığımda gözüme yalnız bir paparazzi takıldı. Ekranı yerine hâlâ beni izleyen tek kişiydi. Etrafımıza kar yağarken sigarasının ucu kırmızı parlıyordu.

Söylemeye gerek yok, ön sayfaya çıktım. Markette ona baktım. kasada. Ağzım soluk soluğa, saçlarım birbirine karışmış bir fotoğrafım. Ayak parmaklarımla ucunda, parmağımı korkuyla benden uzaklaşan korkunç görünümlü korumanın suratına sokuyorum. Manşette "Caleb Lawson'ın eski kız arkadaşı ona defolup gitmesini söyledi" yazıyor.

Yani, nasıl şikayet edebilirim ki? Doğru bir alıntıydı.

Caleb hatalıydı. Basınla başa çıkabilirim. Gürültülerini bastırmak kolay. Başa çıkması daha zor olan şey ise iş. Hastaneye döndüğüm ilk haftalarda soru bombardımanına tutuldum. Daha önce hiç tanışmadığım hemşireler ve teknisyenler eski arkadaşmışız gibi adımı sayıklıyorlardı.

Caleb hakkında, benim hakkımda, bizim hakkımızda sorular soruyorlar. Kendini nasıl hissettiğini soruyorlar.

kahve (çayı tercih ediyor, ama bunu onlara söylemiyorum) ve yatakta nasıl olduğu (harika, ama bunu düşünmek nefes almayı zorlaştırıyor).

İnkâr ediyorum, inkâr ediyorum, inkâr ediyorum. "Bu bir hataydı," diyorum. "Resimdeki ben değilim." Neşeli bir kahkaha atmaya çalışıyorum ama sonunda boğuluyorum. "O uzak bir akraba. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım."

Kimse bana inanmıyor. Hepsi fotoğrafı gördü, ama yalanlarım sorularını durdurmaya yetti. Bir ay sonra ortalık sakinleşmeye başladı. Her sabah yüzüme tutulan mikrofonların sayısı azalıyor. Hastane koridorlarındaki fısıltılar ve bakışlar azalıyor.

Bu yüzden hastanenin doktorunun ofisine çağrıldığım için çok sinirliyim. Baş sağlık memuru, patronumun patronu. Doktor besin zincirinin tepesinde.

"Dr. Benson." Elini sıkıp teklif ettiği koltuğa oturduğumda endişeyle yutkunuyorum. Penceresinden Hudson Nehri'ni gören köşedeki ofisindeyiz. Parlak altın mühürlü ahşap çerçeveli diplomalar duvarda sıralanıyor. Söyleyeceklerini dinlemek yerine onları okurken dikkatim dağılıyor. O sertifikalarda adından sonra o kadar çok korkutucu harf var ki. M.D., Ph.D., FACP, FAHA, FACC. Hepsinin ne anlama geldiğini ben bile bilmiyorum.

"Bu bir sorun olmaya devam edecek mi?" diye soruyor ve yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa bu soruyu birkaç kez tekrarlamış.

"Özür dilerim. Bir sorun mu var?" Bacaklarımı çapraz yapıyorum, sonra daha iyi olduğunu düşünüp açıyorum.

"Ünlü şahsiyetlerle olan ilişkiniz. Her gün hastanemizin kapısında sizi bekleyen basın. Gazeteler tarafından yayınlanan küfürlü dil."

Kahretsin. Bunu gördü.

"Hayır, efendim. Dr. Benson. Sorun olmaz." Başımı sallıyorum. Bu toplantı çok korkutucu. Bu adam beni kovacak mı?

Caleb'ın sesi zihnimde fısıldıyor. *Her şeyi kaybedebilirsin. Uğruna çok çalıştığın her şeyi.*

Kapa çeneni, diye hayali Caleb'e hırlıyorum, kendimi kıpırdamadan durmaya ve

Fidget.

"Her şey yoluna girecek," diyorum, kimin daha fazla güvenceye ihtiyacı olduğundan emin değilim, Dr. Benson'ın mı yoksa kendimin mi? "Bu küçük bir hata. O muhabirler yakında sıkılacaklar. Aslında her geçen gün daha fazlası ayrılıyor."

Şüpheli görünüyor, ama ben onun günündeki tatsız toplantılardan sadece biriyim, bu yüzden beni "beladan uzak durmaya çalışmam" için belirsiz bir uyarı ile serbest bırakıyor.

Her ne demekse. Bugünlerde bela beni takip ediyor, tam tersi değil. Önleyebilseydim, önlerdim.

OceanofPDF.com

S Aptalca şeyler beni onu düşünmem için kandırıyor. Bir anda ortaya çıkıp yüzüme bir tokat atıyorlar ve ben karşılık veremediğim kaçıp gidiyorlar. Vitrininde Alacakaranlık'ın yıpranmış bir kopyası olan eski bir kitapçı. Hastane asansöründe bir erkeğin kolonyasının kokusu. Güneş ışığı filtreliyor

bulutlar, altın ışınları saçlarıyla aynı renkteydi.

Onu özellikle zor bir vardiya sırasında düşündüm. Kırk yaşında bir anneyi yoğun bakıma yeni nakletmiştim ki nabzını kaybettik ve solunumu durdu.

Onu bir saatten fazla kodladık ama kalp monitörünün bize gösterdiği tek şey düz yeşil bir çizgiydi. Tek bir yaşam sesi bile alamadık. Her ölüm zordur, ancak onun gibi genç olanlar her zaman eve daha yakın vurur.

Cesedinin yanına oturup ölüm belgesini yazarken, başımı kaldırıp duvara monte edilmiş televizyon. Dikdörtgen ekranda Caleb'i gördüğümde iki kez bakıyorum. Eski filmlerinden birinin tekrarı. Bu filmde yüzü hala gençliğin verdiği yuvarlaklığa sahipti, elmacık kemikleri henüz o kadar keskin değildi.

Ses kapalı olduğu için repliklerini duyamıyorum ama film romantik olmalı çünkü adam muhteşem bir aktrise gülümsüyor, aktris de ona gülümsüyor. Adam gözlerini kapatıyor ve kadına doğru eğiliyor. Dudakları birbirine değerken kamera yakın çekim yapar. Ben izlerken Caleb onu tutkuyla öpüyor, bakışlarımı ayıramıyorum.

Öğürerek doktor odasına koşuyorum, uzun bej koridorlarda koşarak oraya ulaşıyorum. Saat gecenin üçünü geçiyor ve yalnızım, bu yüzden çöp kutusuna gürültüyle kustuğumu görececek kimse yok.

Yuvarlak bir masaya çöktüm ve başımı kollarımın arasına gömdüm. Vücudumu titreten gözyaşlarına boğuluyorum. O kadar çok bağıriyorum ki nefesimi tutamıyorum. Hiperventilasyon geçiriyorum, hırıltılı nefes alıyorum, oksijen için o kadar çok mücadele ediyorum ki gözlerimin önünde küçük beyaz noktalar uçuşuyor. Bu tam bir panik atak. Babam öldükten sonra geçirdiklerim gibi.

Bayılacağım. Belli belirsiz, başka bir doktorun beni yerde baygın bulduğunu hayal ediyorum. Çok aşağılayıcı olacak, tüm hastane dedikoduları yeniden karışacak. Dr. Benson daha fazla drama neden olduğum için beni kovacak.

Bir el omzumda, hafifçe sallıyor ama gözlerimi açmayı reddediyorum. Kimsenin beni bu halde görmesini istemiyorum.

Bir kadın sesi, bal gibi yumuşak, adımını tekrar tekrar söylüyor. "Dr. Wright. Dr. Wright. Hadi ama. Bir şeyin yok."

Ben umutsuzca nefes almaya çalışırken, o daha sert, daha buyurgan oluyor. "Kes şu mızızlanmayı, küçük hanım," diye tersledi. "Nefes almalısın."

Sözlerinin gücüyle göz kapaklarımı araladım. Bu Alvina, yoğun bakımdaki sorumlu hemşirelerden biri. Beni takip etmiş olmalı ya da koridordan ağladığımı duymuş olabilir.

Ellili yaşlarında, geniş kahverengi gözleri teniyle aynı renkte. Elleri kalçalarında. Yüzü sert, neredeyse kızgın, sanki saçmalıklarına daha fazla tahammül edemeyecekmiş gibi.

"Benimle birlikte derin nefes al," diyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadan. Alvina burnundan keskin, yüksek sesli bir nefes çekiyor ve açık ağzından dışarı veriyor. Nefes alış verişimi yavaşlatmaya çalışarak onu taklit ediyorum.

Bayılmayacak kadar kontrol altına aldığımda, diyor kararlı bir şekilde, "Şimdi, bana sorunun ne olduğunu söyle."

Daha iyi nefes alıyorum ama hâlâ ağlamayı bırakmadım. "Onu özlüyorum. Çok, çok fazla," diye kekeliyorum gözyaşlarımdan arasında. "Çok fazla. Çok fazla." İleri geri sallanıyorum, kollarım göğsüme sarılıyor.

O anda Caleb'i düşünüyorum, ama aynı zamanda babamı ve

Jax hakkında bile biraz. Evden kovduğum pislik değil, lisede özel ders verdiğim yufka yürekli çocuk. Hepsinin kaybı birbirini yankılayarak artıyor, ta ki biri için duyduğum keder diğerlerinden ayırt edilemez hale gelene kadar.

Kimden bahsettiğimi sormuyor. Bunun yerine omzumu okşuyor ve bir bebeğe yaptığınız gibi sessiz sesler çıkarıyor. Sonunda gözyaşlarım yavaşlıyor ve hıçkırıklara dönüşüyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ona, benim çöküşüme tanık olduğu için mahcup olmuş bir halde.

Alvina sanki üzüntünün yükünü biliyormuş gibi derin bir iç çekiyor. "Benim önümde ağlayan ilk doktor siz değilsiniz."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, değerlendiriyor, sonra da onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi diliyle bir "höt" sesi çıkarıyor. "Bir deri bir kemik kalmışsın. Ne kadar kilo verdin?"

Emin değilim. Yemeklerin tadı toz gibi, bu yüzden sadece Başım dönüyordu. Belki de bu yüzden neredeyse bayılıyordum, tabii ağlama ve kusmanın yanı sıra. Vücuduma bakıyorum ve ilk kez önlüğümün büzgü ipinin ne kadar sıkı düğümlendiğini görüyorum. Pantolonumun kalçalarımından nasıl sarktığını ve bilek kemiklerimin nasıl sivri çıktığını.

"Burada bekle." Alvina gidiyor. Başımı tekrar kollarımın üzerine koydum. Hâlâ

Yirmi dört saatlik vardiyamın bitmesine sekiz saat kaldı ve bunu nasıl başaracağımı gerçekten bilmiyorum.

Elinde çikolata parçacıklı bir kurabiyeyle döndü. Büyük çikolata parçaları olanlardan. "Al." Bana uzattı. "Kendim yaptım. Eski aile tarifi. Bunu yersen, şimdiye kadar yediğinin en iyisi olmadığını söylemen için sana *meşdan okuyorum*."

Bu cesur bir açıklama. Caleb gittiğinden beri ilk kez merakım uyanıyor, yumuşak kurabiyeyi ısırıyorum, kırıntıları yağmur gibi masaya düşüyor. Orgazmik derecede lezzetli. Gerçekten inledim. İşte bu kurabiye bu kadar güzel. Şeker sanki doğrudan enjekte etmişim gibi kan dolaşıma karışıyor.

damarlarıma girdi. "Aman Tanrım!" Ağzım doluyken konuştuğumu umursamadan haykırıyorum.

Kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak koltuğunda sallanıyor. "Gördün mü? Sana söylemiştim."

Bir anda elinde bir kurabiye daha beliriyor. Ağzıma vakumluyorum. "Bunların içine ne koyuyorsun? İnanılmazlar."

"Uh-uh." Hâlâ gülümseyerek başını sallıyor. "Asla söylemem. Aile sırrı." Göz kırıyor ve dudaklarımdaki çikolatayı silebilmem için bana bir peçete uzatıyor. "Yarın çalışıyor musun?"

"Yarın değil, ertesi gün." Peçeteyi ağzıma götürüyorum, her şeyi anladığımı umuyorum. Buradan gözyaşı ve çikolata lekeleriyle çıkamam.

"Güzel. Ben de. Sana biraz daha getireyim."

Ne kadar kötü bir durumda olduğumu gösteriyor. Hiç tanımadığım bir kadından gelen birkaç kurabiye ve nezaket beni tekrar ağlatıyor. Alvina beni geniş göğsüne çekiyor, buna karşı koymalıyım çünkü profesyonelce değil, ama yapmıyorum çünkü bana hala zar zor konuştuğum annemi hatırlatıyor. Alvina'nın gömleğini gözyaşlarımla boyuyorum, şimdi daha sessiz ağlıyorum.

Tanrım. Berbat durumdayım.

"Onsuz nasıl yaşayabilirim?" Kalbim kırık bir şekilde ağlıyorum, yine babamı, Jax'i ve Caleb'i bir arada düşünüyorum.

Omzumu okşadı. "Tatlım, her zor şeyi yaptığın gibi bunu da yapacaksın. Her seferinde bir gün."

T Şapka gecesi eve gittim ve kanepemde oturup hiçbir şeye bakmadım. Parmak uçlarımdaki yumuşak bir yalayış transımı böldü. Pip'in duygulu bakışlarına baktım.

kahverengi gözlerinde sempati gördüğüme yemin edebilirim.

Onu kucağıma alıp yanağıma kısa kürküne gömüyorum ve annem onu New York'a geri getirmeme izin verdiği için şükrediyorum. Onun yanımda olması, aksi takdirde kasvetli geçecek bir kışın en parlak noktası oldu. Hastanede olduğum zamanlarda onu yürüyüşe çıkarması için koridorun sonundaki bir lise öğrencisiyle anlaştım.

"Oh, Pip." Adını duyunca kulakları dikildi. "Ne yapmalıyım? Belli ki böyle devam edemem. Onu unutmalıyım." Hangi "ondan" bahsettiğimi bile bilmiyorum.

Sanki beni dinliyormuş gibi başını saçma bir açıyla eğiyor. "Bu doğru," diyorum ona, sanki gerçek bir konuşma yapıyormuşuz gibi. "Erkekler aptaldır. Onlara kimin ihtiyacı var, değil mi?"

Aynı fikirde olduğu belli olan küçük bir yip sesi çıkarır.

Akıllı köpek.

"Tamam. Bazı şeylerin değişmesi gerek." Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Nereden başlamalı?"

Elim alnımda, sonunda aklıma gelene kadar düşünüyorum. Jax'le çoktan barıştım. İleride bir gün Caleb'la uğraşmak zorunda kalacağım ama şimdilik babamı dinlendirmenin zamanı geldi.

Masadan telefonumu alıp aradığım şeyi bulana kadar e-postalarımı karıştırıyorum. Eski terapistimden.

Lisedeyken. Üniversiteye gittiğimde bana bu e-postayı gönderdi ama ben hiç takip etmedim. E-postada özel bir yas danışmanına gitmemi şiddetle tavsiye ediyordu. O zamanlar onu dinlememiştim ama artık bunu değiştirmenin zamanı geldi. En iyi terapisti bulmak için biraz araştırma yaptıktan sonra bir numarayı aradım ve randevu almak için mesaj bıraktım.

Telefon görüşmesi bitti, Pip kuyruğunu sallayarak arkamdan gelirken bavuluma doğru ilerledim. Kaliforniya'dan döndüğümde beri bavulumu ancak kısmen açabildim. En dibi kazarken parmaklarım dikdörtgen bir paketin kenarlarını buluyor. Paketi çekip çıkarıyorum ve boğazımda bir ağrı, uzun bir süre kutuya bakarak orada duruyorum.

Caleb'ın Noel için bana verdiği boya seti. Son dakikada, fazla düşünmeden çantama attım.

Daha önceki panik atağımdan sonra, babam ölmeden önce resim yapmanın beni nasıl rahatlattığını hatırladım. Hastaneden eve dönerken bir sanat malzemeleri dükkanına girmiştım. Şaşkınlık içinde, neden aldığımı bilmiyormuş gibi davranarak büyük çerçeveli boş bir tuval satın aldım.

Şimdi boyalardan küçük dairemin duvarına yaslanmış tuvale bakıyorum. Geç oldu ama zaten bu gece uyuyamayacağım.

Ayaklarımın dibinde oturan Pip'e bakıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?" Ona soruyorum. "Denemeli miyim?"

Kuyruğu daha da sert sallanıyor, bunu evet olarak kabul ediyorum.

Sulu boyaları çıkardım, tuvali masanın üzerine koydum ve boyadım.

Alvina beni şişmanlatmayı hayatının misyonu haline getirdi. Bir sonraki vardiyamda acil servisten izin alıp onu yoğun bakımda görmeye gidiyorum.

Oraya vardığımda, alüminyum folyoyla kaplı bir kağıt tabak beni bekliyordu. Üstünde bir parça bantla ismim yazılmıştı. Tabağı elime aldığımda, neredeyse

düşür. Bu şey bir tuğla kadar ağır.

"Bunun içinde ne var?" Altına bakmak için folyonun bir kenarını kaldırarak ona soruyorum. Taze pişmiş mısır ekmeğinin ağız sulandıran aroması dışarı yayılıyor. Bekleyip sonra yiyecektim ama o koku bir kez burnuma geldi mi oyun biter.

Folyo kolayca yırtılarak Şükran Günü tarzı tam bir akşam yemeği ortaya çıkar. Kalın dilimlenmiş hindi, ev yapımı peynirli makarna, üzerinde kahverengi kızarmış mini şekerlemeler olan tatlı patatesler ve tabii ki çikolata parçacıklı kurabiyeler var. Her şey çok lezzetli.

"Vay canına," diyorum ona lokmalar arasında. "Kesinlikle yemek yapabiliyorsun. Bu harika."

Alvina saçlarını savuruyor ve gururla gülümsüyor. "Beş çocuk için yemek pişirmek çok çabuk öğrenmenizi sağlıyor. Başkası için yemek yapmayı özlüyordum, bu yüzden sizin için yapmaktan mutluluk duyuyorum."

Caleb benim için de yemek yapardı. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

"Beş çocuk mu?" Kaşlarım saç çizgime çarptı. "Hangi nemlendiriciyi kullanıyorsun, çünkü çok iyi görünüyorsun."

Bu onu güldürüyor, içten ve yüksek sesle, ses sert zeminden yansıyor.

Yoğun bakım ünitesinin beyaz duvarları ve linolyum zeminleri. "Genç yaşta başladım. Çocuklarımın çoğu büyüdü. İlk torunum da yolda."

"Eğer ailenizi beni beslediğiniz gibi besliyorsanız, şanslı bir bebek. Kocan da çok şanslı." Ağzımdaki yemeğin etrafında gülümsüyorum, bu jest geçen aydan beri paslanmış.

Gülümsemesi duraksıyor. "Kocam iki yıl önce vefat etti. Kalp krizinden." Şimdi onun üzüntüyü neden bu kadar iyi anladığını biliyorum. Alvina da kendi payına düşen kalp kırıklığını yaşadı.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ardından gelen sessizliğe.

Başını sallıyor ve gözleri yüzümde geziniyor. Yumuşakça homurdandı. "Yanaklarınıza biraz daha renk gelmiş Dr. Wright, ama yeterli değil. O tabağı bitirmenizi bekliyorum."

Ona sahte bir selam veriyorum. "Evet, hanımefendi." Gülümsemem bu sefer daha kolay oldu. Çağrı cihazım ötüyor. Acil servise dönme vakti.

"Teşekkürler, Alvina. Ciddiyim, Çok teşekkürler." Gülümseyerek elini salladı ve beni uzaklaştırdı. Aşağıya doğru

Alvina'nın benim hayatımı kurtardığı gibi bir başkasının hayatını kurtarmayı umarak salona gidiyorum.

W Haftalar geçti ve muhabirlerin çoğu da onlarla birlikte gitti. Sonunda, kapımın önünde sadece bir kişi duruyor. İlk fark ettiğim yaşlı adam

korumayı kovduğum gün. Sürekli sigara içen.

Şakaklarındaki kır saçlara bakılırsa muhtemelen ellili yaşlarının sonlarında. Gözleri de gri. Keskin, sanki çok şey görüyorlar. Bana odaklandıklarında rahatsız edici oluyorlar. Gizli *Dosyalar*'ın ve David Duchovny'ye olan gizli aşkımın şerefine, ona zihnimde Sigara İçen Adam adını veriyorum.

Yağmurda, karda ve güneş ışığında, sanki hepsi onun için aynıymış gibi doğal olmayan bir durgunlukla duruyor. Sadece gözleri değişiyor, yanından geçen arabaların ve insanların üzerinde geziniyor.

Onu görmezden geliyorum, her gün yanından geçip gidiyorum ve o da beni yalnız bırakıyor. Ta ki bir gün

Fırtınalı bir sabah, hastaneye yürürken birkaç adım arkamdan geliyor. O gece de aynı şekilde beni eve kadar takip etti.

Ertesi sabah, bana yaklaştı ve ben döndüm. "Git buradan yoksa polis çağırırım," diye tükürdüm, ellerim yumruk olmuştu.

Sigara İçen Adam tehditlerimden etkilenmedi. İki parmağını kullanarak sigarayı ağzından çıkarıyor. Ucundan dumanlı bir dal kıvrılıyor. "Geçen hafta bu blokta bir soygun oldu. Senin gibi genç bir bayan."

"Ne yani," diye başımı eğiyorum, sesim inançsızlıkla yükseliyor, "beni mi koruyorsun?"

Uzun bir nefes çekip burnundan geri üflerken Sigara İçen Adam'ın gözleri başka yöne kayıyor.

Sigarasına bakarak uyarıyorum: "Bu kadar çok sigara içmemelisin. O şeyler seni öldürecek. Bunu her gün görüyorum."

Omuzlarını dengesiz bir şekilde silkiyor, sağ omuzu sol omuzundan daha fazla yükseliyor. "En azından benim seçtiğim bir ölüm olacak."

Ona hastanede çalışmanın bana ölüm yöntemimizi nadiren seçebildiğimizi öğrettiğini söyleme zahmetine girmiyorum. Herkes akciğer kanseri olacağını düşünüyor ama onun yerine sarhoş bir sürücü oluyor. Prostat kanserini tedavi etmek kolaydır ama yıllarca yağlı yemek yemek dul bırakan kalp krizine neden olur. Ölüm de aşk kadar sinsi olabilir. İkisinin de geldiğini asla göremezsiniz.

Şimdi onunla yüz yüze geldiğimde, bu adamı daha önce gördüğüm aklıma geliyor, ama bu doğru olamaz. Bir şimşek gibi çakana kadar anılarımı gözden geçiriyorum. "Sen!" diye haykırıyorum. Parmağım suçlayıcı bir şekilde işaret ediyor. "Seni o gece gördüm. Shooter'ın yerinde." Hatırlıyorum, Jax peşimdeyken bardan çıkarken kapının önünde sigara içen keskin yüzlü adamı.

Bunu inkar etmiyor, sadece kayıtsızca "O film benim en iyi işlerimden biriydi" diyor.

Öfke kabarıyor, damarlarımda yanıyor. Bu onun hatası, bu adamın. Kaybettiğim her şey. Caleb. Onun aşkını. Derin bir nefes alıyorum. "Bir şeyi açıkla," diyorum. "Caleb'in o gece orada olacağını nereden biliyordun?" Bilmemek beni deli ediyordu.

Gözlerinde bir parıltı belirliyor, neredeyse acır gibi, ama o kadar çabuk kayboluyor ki emin olamıyorum. "Cevabını istemediğin soruları sorma."

"Sakın bana ne istediğimi söylemeye cüret etme," diye bağıriyorum ona.

Sigara İçen Adam sakinliğini koruyor, muhtemelen kendisine bağırılmasına alışkın. Sanırım bu onun işinin bir tehlikesi. Soruma kendi sorusuyla cevap veriyor. "Caleb'in seninle olduğunu kim biliyordu? O gece gelebileceğini kim biliyordu?"

"Hiç kimse," diye ısrar ediyorum. Elimi alnıma götürüp ovuşturuyorum, annemin evindeki o günleri düşünüyorum. "Yani, bir kişi biliyordu."

Bana bilmiş bir bakış atıyor ve kalbim ayaklarımın dibine çöküyor.

Jenny.

OceanofPDF.com

T Şapka gecesi Jenny'i aradım.

Her zamanki neşesiyle cevap veriyor, sesi cıvıl cıvıl. Göğsümdeki kaya parçasını daha da ağırlaştırıyor.

"Caleb'in evimde olduğunu kimseye söyledin mi?" Suçlamayı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Uzun bir sessizlik oluyor, sadece onun nefes alışını duyuyorum. O kadar uzun sürüyor ki

Ne diyeceğini bildiğimden beri.

"Sarah'nın kulağına gitmiş olabilir, sadece bir kez."

Gözlerim sıkıca kapanıyor, kaçmak isteyen gözyaşlarımı hapsediyor.

Sözleri telaşlı bir hal alır. "Çok özür dilerim, Gwen. Nasıl olduğumu bilirsin. Senin hakkında konuşuyordum ve ne olduğunu anlamadan ondan bahsettim. Bunu yapmak istememiştim. Paparazziler Caleb'in Shooter'da olacağını böyle mi öğrendi? Senin için her şeyi mahvettim mi?"

Sesinde panik var, ağlamasının boğuk sesi var. Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum.

Ona söyledim. Caleb'i sır olarak saklamanın ne kadar önemli olduğunu *biliyordu*. Bu konuda defalarca konuştuk. Ama yine de devam etti ve sırrı Sarah'ya söyledi. Bu bir kazaydı, anlık bir hataydı. Bunu anlıyorum. Jenny asla bilerek beni incitmez. Ama bu onu daha az yıkıcı yapmaz.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Lütfen konuş benimle. Çok üzgünüm. İşlerin böyle sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim."

Göğsüm o kadar ağrıyor ki, bir delik görmeyi umarak aşağı bakıyorum.

Kalbimin olması gereken yerde. "Benim tarafımda olmana ihtiyacım vardı, bunu bir sır olarak saklamana ihtiyacım vardı," diyorum ona. "Belki de senden bunu istemem haksızlıktı. Ve eğer sen olmasaydın, eninde sonunda bir başkasının öğreneceğini tamamen anlıyorum. Bunu anlıyorum, ama kahretsin Jenny, Caleb'i kaybetmek beni neredeyse öldürüyordu. Şimdi seni düşünmeden bu acıyı düşünemiyorum. Hepsi birbirine bağlı."

Kesik kesik bir nefes alıyorum, duygularım karanlık bir yere sürükleniyor. "Sen benim güvenli alanımdın. Hayatım boyunca, babam öldüğünde ve Jax beni terk ettiğinde hep yanımdaydın. Şimdi yine sana ihtiyacım var ama ben... ben bunu diğer zamanlardaki gibi yapamam."

Kendi göğsüm onun sert hıçkırıklarıyla yankılanıyor.

"Beni affedebilecek misin?" diye ağlıyor. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Jenny'den uzaklaşma düşüncesi boğazımı sıkıyor. Hayatımda zaten çok fazla insan kaybettim. Ondan da vazgeçemem, tamamen değil.

"Yapmayacaksın," diyorum ona. "Arkadaşlığımız o kadar da kırılgan değil ama sana karşı dürüst olmalıyım. Kırıldım ve bunu atlatmak biraz zaman alacak."

"Tamam. Çok üzgünüm, Gwen." dediğini zar zor duyabiliyorum. "Üzgün olduğunu biliyorum."

Tamamen yıkılmamak için mücadele ederek, hoşça kal diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Telefonu kapattığımda, böyle bir aptallık yaptığım için kendimi tekmeliyorum. Bunun olacağını bilmeliydim.

Caleb saklanamayacak kadar büyük bir sırdı.

T Yas danışmanı ona Dr. Jill dememi söyledi.

Ofisi bitkilerle dolu. Pencere kenarında, masasının köşelerinde, hatta kitap raflarının kuytu köşelerinde sıra sıra duruyorlar. Yapraklı olanları seviyor, asma gibi dalları saksıların kenarlarından aşağı iniyor.

Onun oturduğu sandalyeye yerleşirken ona bakmak yerine onlara, bitkilere bakıyorum.

masasının karşısındaki teklifler. Bu benim ilk randevum ve bütün gün bunun için endişelendim.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," diyor hoş bir şekilde. "Neden bana bugün neden burada olduğunuzu söylemiyorsunuz?"

"Şey," diye tereddüt ediyorum, dizlerim gergin bir enerjiyle titriyor. "Babam öldü

Ben lisedeyken. Kolon kanseri. Ailemin geri kalanı hayatına devam etti. Ağabeyim evli ve kendi çocukları var. Küçük kardeşim devlet üniversitesine gidiyor. Annem bile yeniden evlendi. Ama ben sıkışıp kaldım. Dokuz yıl önce olduğu gibi hala üzgün ve kızgınım."

"Üzgün ve kızgın olmaktan bahsediyorsun." Not alıyor.

Ne yazdığını merak ediyorum. Mantıksız ama şöyle bir şey olmasından endişeleniyorum: "Bu kadının akli dengesi yerinde değil. Tam bir ümitsiz vaka." Eminim öyle değildir. Değil mi? Ben umutsuz değilim. Jax ve Caleb beni bu yüzden mi terk etti? Kırıldığımı hissettikleri için mi? Onarılamayacak kadar hasarlı?

Dr. Jill hâlâ konuşuyor. "Çoğu insan üzgün kısmını anlayabilir ama bana neden kızgın olduğunuzu biraz daha anlatabilir misiniz?"

"Çünkü çok adaletsizdi," diye pat diye söylüyorum, diğer tek sesin ısıtıcının uğultusu olduğu sessiz ofiste kelimelerin gücü irkiliyor. "Sadece kırk beş yaşındaydı. Hastalanmaması gerekiyordu, kesinlikle ölmemesi ve bizi geride bırakmaması gerekiyordu."

Boğazım sıkılıyor ve orada büyüyen yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Eğer dünya onu benden alacak kadar acımasızsa, ona nasıl güvenebilirim? Herhangi bir şeyin -hayatın, aşkın, mutluluğun- süreceğine nasıl inanabilirim? Kızgınım çünkü onun ölümü geleceğe olan inancımı elimden aldı." Göğsüm kabarırken, kendimi aşırı açıkta, çiğ ve yırtık pırtık hissederek sözümü kestim. Bu kadar çabuk bu kadar çok şeyi açığa vurmak istememiştim.

Yazarken kalemi hışırtılı bir ses çıkarıyor. "Anlıyorum," diyor sayfadan başını kaldırırken. "Gelecekle ilgili bu şüpheciliğinizin, ona olan güvensizliğinizin hayatınızın diğer alanlarını da etkilediğini hissediyor musunuz?"

Seansa başlamadan önce bana bir fincan çay yapmıştı. Papatya çayı. Sakinleştirici olduğu söyleniyor. Ben sakın değilim, bu yüzden beni yatıştıracağını umarak bir yudum aldım.

"İlk erkek arkadaşım ile olan ilişkim bir bakıma kederimden uzaklaşmak içindi," diye itiraf ediyorum. "Birlikte olduğumuz süre boyunca, ki bu uzun bir süreydi, ilişkimizin başarısız olmasını bekleyip durdum. Kısmen, şimdi geriye dönüp baktığımda fark ediyorum, çünkü o yanlış adamdı, ama aynı zamanda babamdan sonra kalıcı bir şey hayal edemediğim için."

"Onun yanlış adam olduğunu söylediniz, peki neden kaldınız?"

"Babam öldükten sonra riskten kaçınmaya başladım. Rutinlerime alıştım." *Ciddi, güvenilir, tahmin edilebilir, sıkıcı.* "O zamanlar birbirimize uygun olmadığımızı tam olarak fark etmemiştim. İlişkimize dürüstçe bakamayacak kadar ona tutunmakla meşguldüm. Daha fazla değişikliğe dayanamadığım bir zamanda bana istikrarı temsil ediyordu. Neredeyse onunla evleniyordum."

Derin bir nefes alıyorum. "Yakın zamanda bir adama aşık oldum." Okyanus gözlerinin ve güneş gibi saçlarının parıltısı hafızamda uğuldayarak kalbimi hızlandırıyor. Kimden bahsettiğimi biliyorsa bile bunu belli etmiyor. Bu rezervasyonu yapmadan önce ona söylediğim her şeyin gizli

olduğunu iki kez kontrol etmişim.

Randevu. İhtiyacım olan son şey, bu odada söylediklerimin gazetelerde yer alması.

"Her şey çok hızlı gelişti. Onun doğru adam olduğuna inanıyordum ama onunla bile bir parçam bu işin yürümeyeceğinden endişeleniyordu. Hiçbir şey bana yapışmayacaktı. Kimse kalmayacaktı. O gittiğinde, bu haklı olduğumu kanıtladı ve bu beni kızdırdı. Öfkeli, gerçekten. Tüm korkularım gerçek olmaya devam ediyor." Başparmağım bardağın kulpuna sürtünüyor. Çayın sıcaklığı avuçlarıma sızıyor.

"Hmm," diye mırıldanıyor ve çayından küçük bir yudum alıyor. "Bazı sorunlu düşünce süreçleri seziyorum. Var olmayan bağlantılar kuruyorsun. Babanın ölümünün bu başarısız ilişkilerle hiçbir ilgisi olmayabilir. Sonuçta, ailesinde ölüm olmayan pek çok insan erkek arkadaşlarından ayrılıyor. Haklı olmanızın tek yolu, bu aşkları bilinçaltınızda sabote ediyor olmanızdır. Bunu yapıyor musunuz?"

Çenem elimde, soruyu düşünüyorum. "İlk erkek arkadaşım belki, ama ikincisiyle yaptığımı sanmıyorum."

"Tamam. Bunu gelecek seanslarda inceleyebiliriz. Bu düşüncelerle başa çıkmanıza yardımcı olmak için size öğretebileceğim bazı teknikler var." Daha fazla yazı. "Üzüntü, öfke ve şüphe duyduğunuzda, dikkatinizi dağıtmak veya kendinizi daha iyi hissetmek için ne yaparsınız?"

"En iyi arkadaşım ile konuşurum." *Şu an zar zor konuştuğum kişiyle.*

"Annemi ara." *Benimle zar zor konuşan.*

Hayatımın ne zaman böyle bir felakete dönüştüğünü merak ederek iç çekiyorum.

"Korku filmleri de izliyorum ve son zamanlarda resim yapıyorum." Kaşlarını çatıyor, ilgili görünüyor.

"Resim yapmak gençken çok yaptığım bir şeydi ve şimdi yeniden başladım. Bunu yaptığımda zihnim... Bilmiyorum, daha mı sessiz oluyor?"

Dr. Jill kalemini kağıda vuruyor. "Sanat terapisi diye bir şey duyduunuz mu?" "Sadece hayal meyal. Ne olduğundan pek emin değilim."

"Eğitilmiş bir sanat terapisti ile çalışıyorsunuz. Genellikle yüksek lisansları vardır.

derece veya daha yüksek. Sanat eseri oluşturmak beyindeki sembolik işlem merkezlerini uyarır. Sorunlarınızı ifade etmenin ve keşfetmenin alternatif bir yoludur. Araştırmalar, konuşma terapisi seanslarımızla birlikte kullanıldığında oldukça faydalı olabileceğini gösteriyor. Size bir tavsiye vereceğim."

"Tamam, teşekkürler," diyorum kibarca, ikna olmamış bir halde. Biraz karalama yapmanın gerçekten ne kadar faydası olabilirdi ki?

Bir süre daha konuşuyoruz, annemin yeni evliliğine duyduğum kızgınlıktan ve Seth'i ılık karşılamamdan bahsediyoruz.

Dr. Jill sremin dolduğunu söylediğinde saatimi kaldırıp bakıyorum, bu kadar çabuk geçmesine şaşırıyorum. Biraz titreyerek ama biraz da hafiflemiş olarak ayrılıyorum.

OceanofPDF.com

Alvina ve ben bugün Manhattan'ın yukarı doğu yakasında yerel bir fırına bakıyoruz. O yaban mersinli muffin alıyor, ben de selofan bir poşete sarılmış, tepesinde bükümlü bir bağı olan bademli kurabiyelerden alıyorum.

New York'un yerlisi olarak, bana şehri gezdirmeye karar verdi. En sevdiğim yerler.

Arkadaş olduk. Her şey onun beni beslemesiyle başladı. Sevimsiz korku filmlerine olan ortak sevgimizi keşfettiğimizde, risk aldım ve onu bir matineye davet ettim. Ondan sonra Chelsea'deki evinde akşam yemeği yedik.

Ben yirmili yaşlarımda, o ellili yaşlarında, biraz tuhaf bir çift olabiliriz ama Alvina'nın genç bir ruhu var. Enerji dolu, dairemde debelenmeme kesinlikle izin vermiyor.

"İlk sanat terapini yaptın, değil mi?" diye soruyor, bir güvercin sürüsü ayaklarının dibine dağılarak yüksek sesle ötüşürken.

"Evet. Başlangıçta garipti ama sonra kendimi kaptırdım. Terapist harikaydı. Hem genel olarak sanat hakkında hem de terapiye nasıl uygulanacağı konusunda çok bilgiliydi. Bir dergiden duygularımla örtüşen kelimeleri kesip kolaj haline getirmemi istedi."

Bitirdiğimde nasıl göründüğünü hayal ediyorum. O kağıt *ölüm*, *endişe*, *korku*, *terk edilmişlik*, *değersizlik* gibi terimlerle doluydu. Her kelime ruhumda bir kıymıktı. O kolaja bakmak zor gelmişti ama arkamı dönmek için kendimi zorlamıştım.

"Terapist bana benzer bir şey denemem için ev ödevi verdi, ama şu hariç

kelimeler yerine evde imgeler ve sembollerle resmetme zamanı. Bir sonraki izin günümde bunun üzerinde çalışacağım. Tabii bu iki hafta sonra olacak." Gözlerimi deviriyorum ve o da çalışma programımın ne kadar yoğun olduğunu anlayarak hafifçe gülüyor.

Yumuşak bir kurabiye çığnerken, caddede dolaşıyoruz. Daha sıcak bir gün. Kışın yağan kar nihayet eriyip gitmiş, geride oluklarda kirli su birikintileri bırakmış. Şehirde sürekli çekiç sesleri duyuluyor. Her zaman devam eden bir inşaat var, turuncu yol işaretleri her yeri gösteriyor.

"Bu kurabiye lezzetli ama senin çikolatalı kurabiyelerin kadar iyi değil," diyorum ona yirminci kez. "Yemin ederim, kendi restoranını ya da yemek kamyonunu açmalısın."

Yüzünü güneşe dönerek sıcaklığının tadını çıkarıyor. "Yine çılgınca konuşuyorsun. Hastanede beş yılım daha var ve sonra emekli olacağım. O zamana kadar ayaklarımı sehpaye uzatıp hayatımın geri kalanında televizyon izleyecek kadar para biriktirmiş olacağım."

İç çekiyorum. "Bu cennet olurdu." Geleceğimi düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Önümde kocaman bir delik gibi esniyor. O deliğe bir şeyler yığıyorum - işte fazladan vardiyalar, terapi randevuları, Alvina ile bunun gibi geziler

-Böylece beni yutmayacak.

Kıkırdıyor. "Kariyerinin daha başındasın. Henüz koltukta dinlenmek yok."

"Hatırlatma bana," diye homurdanıyorum. "İhtisasımdan mezun olmama iki yıl daha var. Ondan sonra muhtemelen burs yapacağım, yani bir iki yıl daha ekleyeceğim. Bitirdiğimde toprak kadar yaşlı olacağım. İleri sarma düğmesine basamamam çok kötü. Bitir artık şu işi."

"Şimdi, b ö y l e söyleme." Sesi uyarıcı bir hal alıyor. Ben buna Alvina'nın "ana tavuk sesi." "Hayatınızın bölümlerini asla atlamamalısınız. Her biri çok önemli. Hayat zaten çok kısa." Son kısımda kocasını düşündüğünü hissediyorum.

Tik tak, Gwen. Zaman tükeniyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Haklı olduğuna eminim, ama şu anda günlerim o kadar

Angarya dolu bu zor kısmı atlatıp yoluma devam etmek istiyorum. Hastanede haftada yüz saatten fazla çalışmak çok yorucu."

Bana bilmiş bir bakış atıyor. "Seni rahatsız eden iş mi yoksa başka bir şey mi?"

Neredeyse kurabiyemde boğuluyordum. Alvina şimdiye kadar harikaydı, doktor odasında geçirdiğim panik ataktan hiç bahsetmedi. Sanırım bu bugün değişecek.

"Hastane... ve başka şeyler de var." Çoğunlukla yalan söylüyorum. Hastanede geçirdiğim uzun saatler acımasız ama tıbbi sevmeye devam ediyorum. Hastalarımı ilgilenmeyi, korktuklarında ya da incindiklerinde yanlarında olmayı ödüllendirici buluyorum.

Beni rahatsız eden Caleb. Hala, iki ay sonra, ondan tamamen kurtulamıyorum.

Marketteki ünlü dedikodu dergilerine bakılırsa onun aynı sorunu yok. Oyunculuğa geri dönmüş, büyük kanallardan birinde bir polis dizisinde başrol kapmış. "*Lawson'ın muzaffer dönüşü!*" diye haykırıyordu dergi. Göğsümdeki kurşun topuyla savaşıarak gözümü olabildiğince hızlı bir şekilde başka tarafa çevirdim.

"Hmmm." Alvina kuşkulu görünüyor. "Diğer şeyler hakkında. Belki de onu aramalısın. İhtiyacınız olan her şeyi söyleyin ki içinizden atabilesiniz."

Keşke bu konuyu açmasaydı. Şimdi Caleb'ı düşünüyorum, eli yanağımda, gözleri aşk sandığım bir şeyle parlıyor. Hatıralar acıtıyor, keskin ve delici.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Onun bir yalancı olduğunu bilmeliydim. Bu onun gerçek işi, insanları olmadığı biri olduğuna ikna etmek. Rolünü oynamak. Repliklerini söylemek.

Ama o kadar güzel yalan söylüyordu ve bu konuda o kadar iyiydi ki beni ikna etmişti. Gözlerimi kapatmıştım, gerçekliğimize bakmıyordum. Bırakın beni sürükleyip götürsün. Beni başrol oyuncusu yapsın. Beyaz atlı prensimi oynamasına izin verdim. Fısıldadığı yalanları kabul etmek, anlattığı hikâyeye güvenmek kolaydı.

Ona aşık olmak çok kolay.

Ama şimdi, ondan ayrı geçirdiğim zaman birlikte geçirdiğimiz zamandan daha uzun hale geldikçe, şüphelerim artıyor ve tüm anılarımı lekeliyor.

Gerçek olan neydi? Herhangi biri?

"Asla," diye yemin ediyorum. "Daha önce söylemediğim hiçbir şey yok." Araması gerekenin ben olmadığımı karar vererek zihinsel olarak topuklarımın üzerine basıyorum. Ne de olsa çekip giden ben değilim.

"Biliyorsun, Gwen. Bazen insanların bir şeyi anlamaları için birden fazla kez duymaları gerekir," diyor deneyimli bir yoğun bakım hemşiresinin bilgeliğiyle. "Daha da ötesi, bunu tekrar söylemeniz gerekebilir, böylece gerçekten kendiniz de inanırsınız."

"Neye inanayım?" Kurabiyelerimi o kadar sıkı kavırıyorum ki, onları ezip küçük kırıntılar haline getiriyorum ve çantanın dibinde takırdıyorlar.

"İkinizin işi bitti."

OceanofPDF.com

Smoking Man'in adının Wayne olduğu ortaya çıktı, ama ben yine de ona zihnimde Smoking Man demeyi seviyorum. Onu Google'da arattım ve dünyada

O, adi ve mazlum muhabirler arasında önemli bir isim. Boşanmalardan uyuşturucuya ve sadakatsizliğe kadar pek çok ünlü dramı hakkında bilgi sahibi. Caleb hakkında bir sürü makalesi var.

Bu Wayne ilginç bir adam. Doğru zamanda doğru yerde olmak gibi bir hüneri var.

Doğru zamanda.

Alvina ve benim gibi arkadaş değiliz ama ondan eskisi kadar nefret etmiyorum. Bazen birlikte yürürken hava durumu ya da hastanedeki vardiyamın nasıl geçtiği hakkında sıradan sohbetler ediyoruz.

Bir gün, merak galip gelir. Alacakaranlık, gökyüzünde renkler kanıyor grinin tonlarına. Evimin önündeki kaldırımda duruyorduk. Alvina'yla dışarıda yediğimiz bir akşam yemeğinden yeni dönmüştüm, kendimi normal hissetmiyordum ama biraz daha az mutsuzdum.

"Neden hâlâ buradasın?" Ona sordum. Başlangıçta yüzlerce muhabir vardı, şimdi bu zayıf adama indirgenmişlerdi.

Wayne sigarasından bir nefes çeker. Cevabı sigarayla birlikte gelir. Duman. "Aynı senin gibi. Caleb'i bekliyorum."

Benden sert bir kahkaha. Bunu söylediğine inanamıyorum. Hayatımda duyduğum en aptalca şey olabilir. "Çok uzun bir süre bekleyeceksin. Muhtemelen sonsuza kadar."

Bakışları tilki kurnazlığıyla keskinleşerek beni iğneliyor. "Hiç sanmıyorum."

İnanmayarak homurdandım. "Neden olmasın?"

Cevap vermeden önce bir duman daha üflüyor. "Caleb Lawson'ı dokuz yaşından beri takip ediyorum. Onu kendi oğlumdan daha iyi tanıyorum. Onu hiç böyle görmemiştim."

Cep telefonunu çıkardı ve Caleb ile benim Shooter's'ta tutkuyla kucaklaştığımız fotoğrafı gösterdi.

"O iş bitti," diyorum ona kesin bir ifadeyle, fotoğrafa zar zor bakarak. Ona yeterince baktım. Her santimini ezberledim. Ayrıldıktan hemen sonraki günlerde milyonlarca kez analiz ettim, neyin yanlış gittiğini aradım. Fotoğrafta o kadar iç içe geçmiş iki sevgili nasıl olur da birbirinden ayrılabilirdi.

"Hayır. Böyle görünen bir adam." Görüntüye bakıp bir nefes daha çekiyor. "Bu onun vazgeçeceği bir şey değil. Bu işte iyiyim çünkü uzun vadeli oynuyorum. Bu sizsiniz, Dr. Wright. Siz Caleb'in uzun vadeli oyunusunuz. Sürünerek geri döndüğünde özel bir şey istiyorum."

"Yapmayacak," diye alay ediyorum. "Umurunda değil. Ben sadece onun sorunlarından uzaklaşmak için bir fırsattım. Değişiklik olsun diye başka biri gibi davranmak için bir şans."

Wayne gözünü bile kırpırmıyor. "Caleb'in ne yapacağını biliyorum. Emin olmadığım tek şey *sensin*. Joker sensin. Onu geri alacak mısın? Ne kadar kırılmış olursa olsun?"

Telefonunu yüzüne yaklaştırıyor ve sigarasını tutan elini kullanarak serçe parmağıyla resimler arasında geziniyor. "Sana başka bir tane göstereyim." Aradığı resmi buluyor ve bana uzatıyor.

Annemin evinin önünde çekilmiş bir fotoğraf. Kahverengi sıvayı ve çift ön kapıyı hatırlıyorum. Caleb, Marjorie hemen yanında olduğu halde ön merdivenlerden aşağıya koşuyor. Marjorie'nin eli Caleb'in üst kolunu o kadar sıkı kavramış ki, parmaklarının altındaki kumaşın girintilerini görebiliyorum. Büyükannemin yorgani yüzünü gizlemek için başının üzerine atılmış ama profilini ve yüz hatlarına damgasını vuran korkuyu görebileceğim kadar kaymış. Gözleri o kadar geniş ki çoğunlukla beyaz ve ağzı bükülmüş.

Caleb dehşete düşmüş görünüyor.

"Caleb çocukluğundan beri paparazzilerle uğraşıyor," diyor Wayne. "Onu daha önce hiç korkmuş görmedim. Sinirlendiğini mi? Evet. Kızgın mı? Elbette. Ama korkmuş değil. Bana şunun cevabını verin Doktor, sizce bu resimde kimden korkuyor?"

Benim için. Benim için endişeleniyor.

Wayne'in meraklı gözleri önünde incelemek istemediğim için bu düşünceyi bir kenara itiyorum. "Sadece yakalandığı için kızgındı."

Wayne omuz silkiyor. "Tamam o zaman. Senin için bir tane daha var. Yarın gazetede çıkacak ama ilk bakışı sen isteyebilirsin."

Aradığı şeyi bulması sadece bir saniye sürer. Bu sefer, o telefonunu bana verdi. Sokak lambasına doğru tutuyorum. Görüntü karanlık, hafif bozuk, sanki gece bir pencereden çekilmiş gibi. Ortam uzun granit tezgahlı bir bar.

Yalnız bir adam sırtını kısmen kameraya dönmüş, melankolik bir havayla örtülü bir şekilde oturuyor. Burbon ya da viski gibi sert alkol içeren kısa bir bardağın üzerine eğilmiş. Elleri bardağın etrafında gevşekçe kıvrılmış, okşuyor. Başı ağır ağır sarkıyor, bir tutam saç gözlerine düşüyor. Sanki dünyasında kalan tüm sevgi içkinin dibindeymiş gibi içkiye bakıyor.

Ben Caleb.

"Olamaz," diye fısıldıyorum, gözlerimden beklenmedik bir şekilde yaşlar akıyor. "Hayır. Hayır. Ne yaptın sen?" Ekrandaki adama soruyorum. İlk gözyaşı yanağımdan süzülürken parmaklarımı onun görüntüsüne dokunduruyorum, keşke telefonun içinden uzanıp onu yakalayabilseydim. Onu o bardan çıkarıp eve, yanıma getirmeyi.

Wayne'in beni dikkatle incelediğini zar zor fark ediyorum. "Belki de o kadar da vahşi bir kart değildir." diye fısıldadığını zar zor duyuyorum.

Daha yüksek sesle, "Başka fotoğraflar da var. Anne ve babasının ve halkla ilişkiler ekibi bastırdı. Calabasas'ta bir bar kavgası. Santa Monica'da bayılmış. Onu yoldan çıkardınız, Dr. Wright. Bu konuda ne hissediyorsunuz?"

Her kelime bir darbe gibi, dizlerimin arkasına çarpıyor ve ben yere yığılmak istiyorum. Yine de ayakta kalıyorum. Başparmağımı Caleb'in yüzünde gezdiriyorum.

küçük ekran. "Bunu basmasanız olmaz mı? Lütfen," diye yalvarıyorum, bu resmin Caleb'in kariyerine vereceği zararı anlayarak.

"Üzgünüm, tatlım. İş iştir."

O anda ondan nefret ediyorum. Bu kadar soğuk, bu kadar acımasız olduğu için tüm dünyadan nefret ediyorum. Ben de dahil olmak üzere, o dergileri alıp başkalarının hayatlarını okuyan herkesten nefret ediyorum. Ünlülerin başarısız olması heyecan verici çünkü kendi yetersiz varoluşumuz hakkında daha iyi hissetmemizi sağlıyor.

Wayne'e attığım kötü bakışın hiçbir etkisi olmuyor. Telefonunu ona veriyorum ve sözümü sakınmadan merdivenlerden daireme çıkıyorum, ikinci el kanepeme oturuyorum. Telefonumu çıkararak Caleb'in numarasına uzun süre bakıyorum.

Onun bardaki fotoğrafı zihnimde yanıp sönüyor. Omuzlarının çöküşündeki sefalet göz kapaklarıma kazınmış, asla çıkaramayacağım bir leke.

Kalbim boğazımda, çeviriyorum.

Kaliforniya'da bir yerde, telefonu çalıyor ve çalıyor.

Kimse cevap vermiyor.

TErtesi sabah, şafağın ilk ışıkları ufku sıyırırken, apartmanımın merdivenlerinden aşağıya atılıyorum. Wayne beni görünce bocaladı, Strafor kahve fincanını yarısına kadar dudaklarına götürerek durakladı.

"Hâlâ L.A.'de mi?" Elimdeki telefonda havayolu şirketinin web sitesi çoktan açılmışken sorumu bağırarak soruyorum. Caleb beni umursamıyor olabilir ama her ne kadar farklı olmasını dileysem de ben onu hâlâ umursuyorum. O lanet fotoğrafta kurtarılmaya ihtiyacı olan birine benziyor.

Benim işim bu. İnsanları kurtarıyorum. Onları iyileştirmek.

Wayne bir yudum alır, kahvenin tadı berbatmış gibi yüzünü buruşturur.

"Çok geç kaldınız.

O gitti."

Tik tak, Gwen.

"Ne? Nerede?"

Bana kurnazca bakıyor, çaresizliğimi fark ediyor. Zihninde makaleyi yazdığını görür gibiyim.

Lawson'ın eski sevgilisi onu bulmak için çılgına döner.

Onun ya da bir başkasının benim hakkımda ne söyleyeceği umurumda değil.

"Bilmiyorum. Geçen Noel'de sizin eve gittiğinde ortadan kayboldu. Ailesi şehre geldi, iyiye işaret değil." İç çekiyor. "Büyümesine asla izin vermediler, biliyor musun? Ailesi, ajanları, tüm idarecileri. Bu şekilde kontrol edilmesi daha kolay, onlar olmadan çaresiz." Sözleri bana Caleb'la ilk tanıştığım zamanı hatırlattı, çamaşır makinesini bile açamıyordu.

"Dikkatli ol. Neredeyse umurundaymış gibi konuşuyorsun," diye uyarıyorum.

"Size bir hikaye anlatayım," diye başlıyor Wayne ve o konuştuğça neden bu kadar iyi bir muhabir olduğunu anlıyorum. Dikkatimi çekmenin bir yolunu buluyor, kelimeleriyle bir resim çiziyor.

"Caleb on dokuz yaşlarındayken, apartmanın dışında onun çıkmasını bekliyordum. Üçüncü eşim, şimdi eski eşim, telefonda oğlumun beyzbol maçını kaçırdığım için bana söyleniyordu. O zamanlar o maçları hep kaçıırırdım. Çalışmakla çok meşguldüm."

"Her neyse, Caleb dışarı çıktı ve her zamanki gibi kaybolmamı söyledi. Ona her zaman yaptığım gibi siktir olup gitmesini söyledim ama sonra üzüldüm çünkü çocuğumun maçını kaçırmak beni rahatsız ediyordu. Oğlumun o sabah bana nasıl baktığını düşünüp duruyorum. Maça gelip gelemeyeceğimi sorma zahmetine bile girmemişti, eskiden yaptığı bir şeydi bu. Sanki benden, işkolik babasından vazgeçmiş gibiydi."

"Bunlardan Caleb'a hiç bahsetmiyorum ama bir şekilde biliyor. Biz uzun zamandır birlikteyiz, sana söylediğim gibi. Sorunun ne olduğunu soruyor ve aptalca bir nedenden dolayı bir anlık zayıflık gösterip ona anlatıyorum."

"Caleb gözlerini devirdi ve bana 'Tamam. Hadi gidelim' dedi. Ben de 'Nereye?' diye sordum. 'Oğlunun maçına' dedi. Ben de gideceğim, böylece hem onu hem de beni aynı anda izleyebilirsiniz."

Wayne bu noktada rahatsız olur, sanki konuyu açtığı için pişmanlık duyuyormuş gibi. Sona doğru acele ediyor. "Gittik ve çocuğum buna bayıldı. Tüm arkadaşlarına 'Babama bakın, Caleb Lawson'la oturuyor. *Beni* izlemeye gelmişler." Wayne omuz silkiyor. "Oğlum bunca yıl sonra bile hala bundan bahsediyor."

Ona yeni gözlerle bakıyorum, ne zaman bağlanmak zorunda olduğunuzu görüyorum.

O ve Caleb gibi birlikte çok fazla zaman geçiriyorsunuz, çoğu uzaktan olsa bile.

Bana ters ters baktı. "Bu kadar duygusal olma, tatlım. Bu gömleğin altında altın bir kalp yok."

"Evet, evet." Onu el sallayarak gönderiyorum, kalbinin nasıl

altın, ama hala atıyor olduğunu kanıtladı.

"Bu iyi bir hikâye. Tanıdığımı sandığım Caleb'e benziyor." Sözlerime hüzün karışıyor.

Wayne'in keskin gözleri yine beni değerlendiriyor. "Bu Caleb. Bu da Sarhoş. Pislik de öyle. Geçen yıl kimseye söylemeden hayır kurumlarına yüz binlerce dolar bağışlayan adam da öyle."

"Aynen öyle!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Herkes böyle değil mi? Hepimiz milyonlarca çelişki değil miyiz? Bir gün üzgün. Bir sonraki gün mutlu. Bazen nazik, bazen bencil. Hepimiz hakkında kesin olan tek şey tutarsızlığımız. Ünlülerden neden farklı olmalarını beklediğimizi anlamıyorum. Neden sadece tek bir kişi olmak zorundalar? Hiç değişmiyorlar. Daima zamanın içinde donup kalırlar."

Başını iki yana sallar. "İnsanların istediği bu değil. Bu çok kafa karıştırıcı. Basit bir hikaye istiyorlar. İyiye karşı kötü. Beyaz kovboy şapkası takan ünlünün siyah şapkayı asla takmamasını istiyorlar. Caleb altın çocuk olarak resmedildi. Onun kaidesinden düşmek için uzun bir yol var."

Wayne'in haklı olduğu ortaya çıktı. Eskiden nefret ettiğim dergilere dikkat etmeye başladım. Televizyondaki eğlence programlarını izliyorum. Caleb'in bardaki fotoğrafı her yerde. Aniden ortadan kaybolması yardımcı olmuyor. Bu onu suçlu gösteriyor. O suçlayıcı fotoğrafın yerini alacak yeni ve parlak bir fotoğrafı yok. Haber sunucuları tekrar tekrar "Caleb Lawson'ın temsilcileri yorum yapmayı reddediyor." diyor.

Pip kanepede yanımda otururken, o gece ve bir sonraki gece Caleb'in telefonunu tekrar aradım.

Cevap yok.

Mesaj bırakmıyorum.

Onun yerine, resim yaparım.

R ehab," diye duyurdu Wayne birkaç gün sonra, on iki saatlik bir vardiyadan sonra hastaneden çıkarken. Bana bir fincan kahve uzattı. Bu sefer Starbucks. Ucuz olanlardan değil. Bana kafein getirdiğine göre kötü haber olmalı.

"Santa Barbara'da bir tesis." Kendi fincanından bir yudum alıyor.

"O iyi mi?" Kapağımı hafifçe açıp dumanı tüten sıvıya üflüyorum ve nefesimin altında dönmesini izliyorum. İçecek boya lekeli parmaklarımı ısıtıyor.

"Bilmiyorum. Orası Fort Knox'tan bile daha sıkı kilitlidir. Ünlülere hitap ediyor. Her şeyi gizli tutmakla gurur duyuyor. Gerçekten orada olduğunu teyit etmek için ne kadar çok torpil yapmak zorunda kaldığıma inanamazsınız."

"Yayınlayacak mısın? Rehabilitasyonda olduğunu."

Wayne bana sorduğum için hayal kırıklığına uğradığını gösteren bir bakış gönderdi. Sanki daha iyi bilmeliymişim gibi. Ama alnımdaki kaş çatma çizgilerini görünce yumuşuyor ve bana isteksizce "Üzgünüm tatlım" diyor.

Genellikle tatlım kelimesini alaycı bir şekilde, sanki bu kelime yakıcıymış gibi söyler ama bugün ironi yapmadan, bir babanın kızına söyleyeceği naziklikte söylüyor.

O da Caleb için endişeleniyor olmalı.

"Ne zaman çıkacak?"

"Hiçbir fikrim yok."

O gece Pip'in bağıını okçadım ve Caleb'in telefonunu aradım. Bu sefer,

sesli mesajını aldığımnda, kısa bir mesaj bırakıyorum. "Selam. Benim, Gwen. Sadece iyi olduğunu umuyorum."

OceanofPDF.com

Ellerimi uzatarak ve başımı dik tutarak ilerliyorum, güven vermeye çalışıyorum. Dr. Benson'ın en son ne yaptığımı hatırlamayacağını umuyorum.

Buraya geldiğim zaman. Caleb olayından dolayı bana kızgın olduğu zaman.

"Dr. Wright." Beni sıkı bir el sıkışma ve düz bir gülümsemeyle karşıladı. gözlerine doğru yolculuk yapmaz. "Seni tekrar görmek ne güzel," diyor kuru bir sesle.

Kahretsin. Sanırım hatırlıyor.

İyi bir başlangıç değil.

O masasında, ben de masanın önündeki sert sandalyede kendi yerimize oturuyoruz. Tıpkı geçen seferki gibi, arkasındaki duvarda asılı çerçeveli dereceler dikkatimi dağıtıyor ama bakışlarımı onlardan ayırıp kır saçlı doktora odaklanıyorum.

"Bugün size bir teklifle gelmek istiyorum." Dikkatle derlediğim tüm araştırmalarımı ve ön bütçelerimi içeren dosyayı uzattım. Dr. Benson masasına koymadan önce sayfaları kısaca çeviriyor ve dikkatini bana veriyor.

Ellerim kucağında katlanmış halde titrese de, sesim sabittir. "Bu hastanenin bir sanat terapisi programı başlatmasının faydalı olacağına inanıyorum."

Kaşlarını kaldırıyor.

Derin bir nefes aldıktan sonra, bu sabah aynamda çalıştığım konuşmaya başlıyorum. "Sanat terapisinin kanıtlanmış pek çok faydası var. Ben de dahil ettim

Size verdiğim materyaldeki araştırma." Elimle dosyayı gösteriyorum. "Olumlu etkiler arasında hastaların ruh halinin yükselmesi, iyileşme sürelerinin hızlanması ve hastaneden daha çabuk taburcu olmaları yer alıyor."

Dr. Benson ellerini dikleştirdi ve sonuncusunda öne doğru eğildi, tıpkı benim gibi

yapacağını biliyordu. Günün sonunda, hastane ne yazık ki bir ticarethane. Kapılarımızdan ne kadar çok hasta geçerse, o kadar çok para kazanılır.

"Bu tam olarak nasıl olacak?" diye soruyor.

"Terapistlerden oluşan bir ekip hastaları ziyaret edebilir ve onlarla odalarında sanat çalışmaları yapabilir. Bu hastanenin büyüklüğü ve uygun hasta sayısı için üç tam zamanlı terapisti işe almamız gerektiğini tahmin ediyorum."

Kaşlarını çatarken ağzının her iki yanındaki çizgiler derinleşiyor. "Onların maaşlarını ödeyecek para nereden gelecek?"

"Sigorta şirketleri bu tedavi için geri ödeme yapıyor ancak tüm maliyeti karşılamaya yetmiyor. Sigorta şirketlerinden gelen ödemeler birleştirildiğinde bir terapistin maaşını karşılayabilir. Federal hükümet tarafından sağlanan ve bir başka pozisyonu finanse edebilecek bir hibe buldum."

"Bu iki terapist için yeterli. İhtiyacımız olduğunu düşündüğünüz üçüncüye ne dersiniz?" diye araya giriyor ve elini çenesinde gezdiriyor.

Bu en zor kısım olacak, hastanenin para ödemesini sağlamak kendi cebinden. Kendimi olabildiğince uzun tutarak cevap veriyorum: "İşte burada siz devreye giriyorsunuz efendim. Hastane bu maliyet için bütçe ayırmak zorunda."

Birkaç dakika sessiz kalıyor, eleştirel bir gözle bana bakıyor. Kıpırdanıyorum, zaten düz olan beyaz laboratuvar önlüğümü düzeltiyorum.

"Çok hoş bir fikir." Arkamdaki duvardaki saate bir bakış. "Ama pas geçmek zorundayız."

Şirin mi? Az önce şirin mi dedi?

Bir kez daha deniyorum. "Ancak efendim, verdiğim bilgilerden de görebileceğiniz gibi, gerçekten fayda sağlayabilecek bir hasta alt kümesi belirledim."

Onu kızdırıyormuşum gibi yanaklarını şişirerek iç geçiriyor. Saate bakışı bu sefer daha uzun sürüyor ve onu kaybettiğimi anlıyorum. Yataktan kalktı.

masanın üzerine eğilir ve bir politikacının elini sıkar gibi parlayan maun yüzeyine bakar. "Üzgünüm, Dr. Wright. Belki gelecek yılın bütçesini hazırlarken yeniden değerlendirebiliriz."

Yeniden değerlendirmekmiş, hadi oradan. Bu adamın benim fikrimi desteklemeye niyeti yok. O

çıkarken kapının bana çarpmasına izin vermememi de söyleyebilirdi.

Bu bilgi beni darmadağın ediyor. Eski depresyon ve yetersizlik duyguları yeniden ortaya çıkıyor. *Bunun işe yarayacağına inanacak kadar aptal mıydım? Bu doğası gereği kusurlu bir plan mı?*

Hayır, beni acil servise geri götüren beş basamaklı merdiveni inerken karar verdim. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca hastalarımı baktım. Sanat terapisinin vereceği ekstra destekten faydalananak olanları gördüm. Sağlık ile hayattan vazgeçme arasındaki sınırdaki sallanan hastalar. Sanat terapisinin sağladığı zihniyet değişikliğiyle dönüşebilecek olanlar bunlar. Bu insanları görüyorum ve onlara yardım etmek için can atıyorum.

Ne var biliyor musun?

Dr. Benson'ın ve ileri görüşlülüğünün canı cehenneme. Bu iyi bir plan. İliklerime kadar hissediyorum.

Şimdi benimle aynı fikirde olan birini bulmam gerekiyor.

H Kaliforniya'da hava nasıl?" Teddy'ye cep telefonumun küçük hoparlöründen cevabını duymak için zorlanarak soruyorum.

Çoğunlukla yüzeysel konuşmalara geri döndük. Bu kalbimi acıtıyor ama Marjorie'nin Caleb'i nasıl boğduğunu ve bunun nasıl geri teptiğini gördükten sonra bir adım geri çekiliyorum. Teddy'yi rahat bırakalım ve bazı şeyleri kendi başına çözsün. Ne zaman isterse yardım etmek için burada olduğumu biliyor.

Ayrıca, eminim annem ikimiz için de yeterince dırdır ediyordur.

Telefonum mutfak tezgahının üzerinde duruyor. Çalışmak için ellerimin serbest olması gerekiyor. Bu geceki tuvalimde hastalarımın birinin yüzü var; karlı bir bulut gibi başının etrafında uçuşan kabarık beyaz saçları olan yaşlı bir kadın. Onu çizmek ve sonra da resmetmek için kendisinden izin istemiştim. Kabul ettiğinde, öğle tatilimi onun odasına koşturmak ve kaba bir çizim yapmak için kullandım.

Bütün gün bunun üzerinde çalışmayı dört gözle bekledim. Yas danışmanı ve sanat terapistiyle neredeyse her hafta yaptığım seanslarla birlikte resim yapmak ruhuma merhem oldu. Kendimi daha çok eski ben gibi hissetmeye başladım. Sadece Caleb gitmeden önceki halime değil, babam ölmeden önceki halime de. Aynaya baktığında çok sayıda olasılık gören kişi.

"Her zamanki gibi. Sabahları ve geceleri soğuk. Gün ortasında sıcak. Kat kat giyinmek zorundayız." Teddy iç çekiyor. "Yine de şikayet etmiyorum. Michigan Üniversitesi'ndeki kardan çok daha iyi."

Planını uyguladı ve Noel'den sonra üniversiteyi bıraktı. Annem ve Seth'in evindeki eski bakıcılık görevimi devraldı. Artık çekiç ve testerelerin uzaktan gelen sesini dinleyen kişi o. Benim ısrarım üzerine yerel üniversiteye kaydoldu ve para kazanmak için barmenlik yapmaya başladı.

İyi gidiyor ama harika değil. Biraz kaybolmuş, amaçtan yoksun.

Onu endişe listeme ekledim. Şöyle bir şey. Teddy.

Caleb. Kalbimdeki yavaş yavaş küçülen ama henüz geçmeyen delik. "Annemle aranız nasıl?" diye soruyor.

"Daha iyi. En azından konuşuyoruz, ama bana büyük bir ders verdi. gelecekte daha dürüst olacağım."

"Alınma Sissy ama bunu hak ediyorsun. Ona yalan söyledin."

"Bunun farkındayım ve bu konuda kendimi suçlu hissediyorum. Hayatımın bundan sonraki kırk ya da elli yılı boyunca anneme bunu telafi edeceğimi düşünüyorum."

Teddy'nin gülüşünü duymak güzel. O gülerken ne kadar nadir duyduğumu fark ettim.

Michigan'daydı.

"En azından gelecek yaz anneme yalvarışını izleyebileceğiz. Japonya'ya gitmek için sabırsızlanıyorum," diyor Teddy, tüm ailemin annemi ve Seth'i ziyaret etmek için planladığı seyahatten bahsederek.

"Liv bana ikizlerin oradaki tüm Pokémon mağazalarını görmek istediklerini söyledi. Onlar bu konuda konuşmayı bırakmayacaklar." Tokyo'daki tüm oyuncak ve kart dükkanlarını didik didik eden o iki kızı düşünerek gülümsüyorum. "Ben de Japonya için sabırsızlanıyorum."

"Peki ya Caleb? Bir haber var mı?" Şimdi iç çekme sırası bende. "Yok."

Wayne sağ olsun, herkes Caleb'in rehabilitasyonda olduğunu anladı. Onu düşmüş bir yıldız olarak gösterdiler. Raydan çıkmış bir çocuk ünlünün başka bir ibretlik hikayesi.

"Umurumda olmamalı zaten. Onu bir daha göreceğim değilim."

Teddy, "Tabii bir aile etkinliğinde ortaya çıkmazsa," diye karşı çıkıyor.

Ugh. Bunu hiç düşünmemiştim. Caleb'in en azından beni bu dehşetten kurtaracak kadar bana saygı duymasını umardım. Hala onu unutmaya çalışıyorum.

O zaman neden onun telefonuna mesaj bırakıyorsun? diye soruyor kafamın arkasında benimkine benzeyen küçük bir ses.

Neden ben? Caleb rehabilitasyona girdiğinden beri, her gece telefonunu aramak gibi kötü bir alışkanlık geliştirdim. İlk başlarda sadece sesli mesajda onun sesini duymak içindi. "Selam, ben Caleb. Mesaj bırak, sana döneceğim." *Bip*. "Merhaba. Umarım iyisindir" ya da "Seni düşünüyorum" gibi kısa ve genel bir sesli mesaj bırakıyordum.

Ama her keş gibi ben de dozumu artırdım. Artık mesajlarım daha uzun. Ona hastanedeki günümü anlatıyorum. Alvina'nın söylediği komik şeylerden ya da Wayne'in beni hâlâ rahat bırakmadığından bahsediyorum.

Acınası, biliyorum.

Telefonu hiç açmadığı için, sanki güvenli bir alanmış gibi hissediyorum. Sanki kelimelerimi bir boşluğa fırlatıp, eterde kaybolup gitmelerine izin veriyorum. Cep telefonu sinyallerinin gittiği her yere. Ruhumu bu şekilde boşaltmak güzel.

Biraz daha az yalnız.

OceanofPDF.com

KIRILAN ŞAFAK

OceanofPDF.com

I Alvina ve diğer birkaç iş arkadaşıyla happy hour için buluşmak üzere acele ederken onu görüyorum. Orada, 49. Cadde'deki Prestige Tiyatrosu'nun tabelasında büyük altın harflerle şöyle yazıyor: "Caleb Lawson Crazy for Sen, bir müzikal."

Kayarak duruyorum, ağzım açık bir şekilde tabelaya bakıyorum. Kalbim yere düşüyor, kaldırırma batıyor.

Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim.

Ertesi sabah bunu ona anlattığımda Wayne'in bile nutku tutuldu. "Yemin ederim bilmiyordum," diyor hastaneye doğru yürürken. O da neredeyse benim kadar kızgın. Biri onu kendi oyununda yendiği için kızgın. "Merak etme," diye beni temin ediyor. "Bir yolunu bulacağım."

Geçen ay Wayne ve ben komplocu olduk.

Ertesi gün ondan bir güncelleme geldi. "Caleb rehabilitasyonu bitirirken ayarlandı. Yapımcılar onu oradan seçmişler. İyi gitmiş olmalı çünkü ona başrolü verdiler." Wayne bana şüpheyle baktı. "Şarkı söyleyebildiğini bile bilmiyordum. Sen biliyor muydun?"

"Umm." Kaldırım birden çok ilginçleşti.

"Gwen," diye uyarıyor ve konuşmaya başlamazsam günlük vanilyalı lattemi kaybetmek üzere olduğumu anlıyorum.

"O aslında gerçekten iyi. Şarkı söylemede. *Gerçekten çok iyi.*" Çocukların doğum günü partisindeki bir pinata gibi döküldüm. Yine de ona sahne korkusundan bahsetmedim. Caleb'in tüm sırlarını açığa vurmaya gerek yok. Başka sır olmamalı.

Sahne korkusu. Broadway'de oynamıyorsa, değil mi? Bunu düşünmek bile, sahneden birkaç metre ötede devasa bir kalabalığa bakmak, onun adına beni korkutuyor.

Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Caleb.

OceanofPDF.com

Alvina beni müzikale gitmeye ikna etti. Caleb'i unutmak için onu görmem gerektiğini ve bunun mükemmel bir yol olduğunu söylüyor. Kalabalığın arasına saklanıp onu anonim olarak izleyebilirim. Kendime onun hayatta ve iyi olduğunu kanıtlayabilirim. Artık onun için endişelenmeme gerek yok. Wayne bile kabul ediyor Bu fikirden bahsettiğimde.

İşe yarayacağından şüpheliyim ama yine de devam ediyorum. Caleb yeniden ortaya çıktığından beri telefonuna mesaj bırakmaya korkar oldum. Günün sonunda bitkin düşünüyorum, sesli mesajına cevap veremediğim için hüsrana uğruyorum.

Bu çok saçma. *Ben saçmalıyorum.* Neredeyse üç ay oldu. Cidden hayatıma devam etmem gerekiyor... boş bir sesli posta kutusu yerine gerçek bir insanla konuşabileceğim sağlıklı bir ilişki bulmalıyım.

Yirmi dakika gecikeceğiz. Alvina'nın hazırlanması çok uzun sürdü. Caddede aceleyle ilerlerken topuğum kaldırımdaki bir çatlağa takılıyor. Ayağımı kurtarıyorum, sonra da ona yetişmek için koşuyorum. Tiyatronun büyük ahşap kapısını açık tutuyordu. "Acele et," diyor çılgınca.

Lobi boş. Herkes çoktan içeri girmiş olmalı. Lobiden gelen Müzik, içeri açılan kapılardaki boşluktan dışarı süzülüyor.

"Tuvalette durmam gerekiyor," diyor Alvina telaşlı bir ses tonuyla, yüz hatları gerilmiş.

"Gerçekten mi? Hemen şimdi mi?" Bekleyemediği için sinirlenerek söylendim. Bu cidden en kötü zamanlama.

Beni girişe doğru itti. "Git! Başkası kapmadan yerimizi kap."

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Tanrım." Ona kaşlarımı çatıyorum, itişini takdir etmiyorum. Zaten hissettiğim gerginliğin üzerine bir de patronluk taslamasına ihtiyacım yok. Şimdi burada olduğumuza göre, bu o kadar da parlak bir plan gibi görünmüyor.

Kimseyi rahatsız etmek istemediğim için kapıları biraz iterek açıyorum ve yan dönerek içeri giriyorum. Gözlerimin içerideki düşük ışığa alışması birkaç dakika alıyor.

Bunu yaptıklarında, gördüklerimi anlamlandıramıyorum.

Daha zengin zamanlarda inşa edilen tiyatro muhteşemdir. Kırmızı ve altın tonlarında boyanmış, perdelerle kaplı balkonlar yükseliyor. Ayrıntılı yaldızlı avizeler tavandan loş ve ışıltılı bir şekilde sarkıyor. Süslü altın parşömenler duvarların üzerinden geçiyor ve oyuncuların sahne aldığı büyük kürsüyü çevreleyerek bir resim gibi çerçeveliyor.

Çok güzel ve boş.

Sıra sıra koyu kırmızı kadife koltuklar önümde uzanıyor. Hepsi tek bir spot ışığının sade ahşap bir taburede oturan ve elinde gitarı olan bir adamı aydınlattığı sahneye doğru uzanıyor.

Caleb.

Ve tam bana bakıyor. "Selam, Gwen." Adımı 229. kez söylüyor. Tamam, sayıdan emin değilim, takip edemedim ama önemli değil çünkü o burada ve söyledi.

Yutkunuyorum, boğazım aniden çok fazla duyguyla doluyor. Korku, üzüntü, onu tekrar gördüğüm için sevinç.

"Daha yakına gel." Eliyle işaret ediyor ve sonra sessizce ekliyor, "Lütfen."

Uyuşmuş ayaklarım otomatik olarak onun çağrısına cevap veriyor, sahnenin kenarında durana kadar beni koridordan aşağıya götürüyor, başım onu görmek için eğiliyor.

Tanıdık güzel yüzünde onu son gördüğümünden beri herhangi bir değişiklik var mı diye bakıyorum. Çoğunlukla aynı görünüyor. Aynı su rengi gözler ve karışık altın rengi saçlar. Fakat

Artık onda bir ciddiyet, sessiz bir durgunluk var. Sanki ayrı kaldığımız süre içinde olgunlaşmış gibi.

Tekrar etrafa baktığımda, tiyatronun kanatlarında kimseyi göremiyorum. Orkestra çukurunda da kimse yok. Tamamen yalnızız.

"Caleb?" Kekeliyorum. "Neler oluyor? Müzik duyduğumu sandım."

"Bendim, sen gelmeden önce alıştırma yapıyordum." Alnındaki tek bir tutam saçı fırçalıyor, ancak tekrar aynı pozisyona düşüyor.

"Ama... neden?" Bir tavşan deliğine yuvarlandım ve alternatif bir gerçeklikte mi çıktım? Caleb Los Angeles'a ait, New York'a değil. Bir sinema perdesinde olmalı, tek seyircisi ben olan bir sahnede tek başına değil.

Yine de elinde gitarıyla o kadar iyi görünüyor ki, kendinden o kadar emin ve güçlü. Gözleri sabit, sadece bana odaklanmış. Sesinin tanıdık tınısı, alçak ve dumanlı, omurgamdan aşağı bir özlem ürpertisi gönderiyor.

"Seni buraya getirdim çünkü sana bir şarkı çalmak istiyordum. *Senin şarkını.*

Yarın radyoda yayınlanacak ve ilk duyduğunuzun bu şekilde olmasını istemedim."

"Ne?" Şoktan çenem düştü. Eski Caleb müziğini bu şekilde yayınlamayazdı. Kitlel tük tım için dünyaya gönderemezdi. Bu onu korkuturdu.

"Şarkıların radyoda mı çalacak?" Onun için duyduğum heyecan içime doluyor. "Bu harika. Seninle çok gurur duyuyorum." Çok ileri gittiğimden emin bir şekilde ağzımı kapatıyorum. Onunla gurur duyup duymadığım neden umurunda olsun ki?

Gülümsemesi tatlı ama hüzünlü, sanki bir şeyini kaybetmiş gibi. Benimle göz temasını kesiyor ve gitarın üzerine eğiliyor. Gözleri sımsıkı kapalı, ilk akoru ve sonra diğerlerini tıngırdatıyor. Müzikle birlikte Caleb benim şarkımı söylüyor.

Sesi tiyatronun kırıışlerine doğru süzülen bir kuş gibi yükseliyor. Melodi odanın içinde yankılanıyor, ta ki şarkı sözleri yumuşak bir okşayışla beni sarana kadar.

Dudaklarım seninkilere karşı

*Senin büyüüne kapıldım
Senin gibi birini hiç tanımadım
Kimse beni bu kadar iyi tanımadı*

Şarkımı daha önce de duymuştum ama hiç böyle değildi. Her kelime saf, ham duygularla dolu. Hakkında şarkı söylediği bu kadını sevdiğini söyleyebilirsiniz. Onunla ilgili her şey onun için çok değerli.

Sözlerini bitirdiğinde gözlerim yaşardı. Eskiden benim için böyle hissettiğini bilmek kalbimi kırıyor. Ayrı kaldığımız bunca ay boyunca ondan şüphe ettim, birlikte yaşadıklarımızın gerçek olduğundan kuşkulandım. Onu şarkı söylerken dinlemek tüm bu korkulara son veriyor. Aramızdaki bağı hissetmemiş olsaydı böyle bir şarkı bestelemesine imkan yoktu. *Hâlâ* kalbimin derinliklerinde bir odada sakladığım aşkı.

İşini bitirdiğinde Caleb merdivenlerden inerek benim durduğum kata geliyor. Önümde öyle canlı ve muhteşem duruyor ki. Uzanıp ona dokunmak istiyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek, elimi o keskin elmacık kemiklerinin üzerinde ve sıkı vücudunda gezdirmek. Hepsi onun bir rüya olmadığını kanıtlamak için. Yine de bunların hiçbirini yapmaya cesaret edemiyorum. Ne zaman yakınlaştık hissettiğim bu gerilim çok yanııcı. Bunca aydan sonra bu ateşin söneceğini sanmıştım ama hâlâ içimde, onu gördüğümde alevleniyor.

Bu beni korkutuyor.

"Hadi oturalım." Beni ön sıraya götürüyor. "Evdeki en iyi koltuklar," diye şaka yapıyor, yan yana oturduğumuzda vücudum pelüş kadifeye gömülüyor. O kadar yakın ki baharatlı tarçın kokusunu alabiliyorum.

Gözlerindeki mavinin çeşitlerini görebiliyorum, tıpkı bir zamanlar birlikte tamamladığımız puzzle'daki gibi. Gitarı diğer tarafındaki koltuğa yaslamak için eğiliyor.

Bakışlarım gitardan Caleb'a ve tekrar gitara kayıyor. "Bu mu?" Kararsızca soruyorum. "Bu *babamın* gitarı mı?"

Başını salladı. "Evet, annen ödünç alabileceğimi söyledi. Sadece kısa bir süreliğine.

Bunu bana kalıcı olarak vermeyeceğini anladığımdan emin oldu."

Yüzüm şaşkınlıkla karışıyor. "Ama annem o gitarı bana

Japonya. Noel'den hemen sonra yaptım." Bana Kaliforniya'dan Japonya'ya hızlı postayla gönderilmesini istediğini söylediğini çok net hatırlıyorum. Seth'in bir dahaki sefere birlikte olduklarında Caleb ile çalabilmek için ders almak istediğinden bahsetti. Çok garip bir konuşma olmuştu. O sırada annem bana hâlâ kızgındı, Caleb'la ilişkimiz hakkında ona yalan söylediğim için öfkeliydi.

Caleb doğruldu ve gözlerimin içine baktı. "Oraya gidip gelmek uzun bir uçuştur."

"Bekle." Kafamı sallıyorum, temizlemeye çalışıyorum. "Japonya'ya gittiğini ve *annemle* konuştuğunu mu söylüyorsun?"

Bu sefer gülümsemesinde biraz eski havası var. Sanki şaşkınlığımdan zevk alıyormuş gibi bir ukalalık. "Evet, Gwen. Japonya'ya gittim. Noel'ini mahvettiğim için annene büyük bir özür borçlu olduğumu düşündüm."

Bunu hayal bile edemiyorum. Caleb Japonya'ya kadar uçuyor. Caleb ve annem bensiz bir odada birlikte. Düşüncesi bile gerçeküstü.

Düşüncelerimi yarıda kesti. "Anneni ziyaret etmemin asıl nedeni bazı sorularımın olmasıydı."

"Sorular?"

Caleb dikkatle yüzümü inceliyor. "Seninle ilgili sorular. Ne yapacağımız hakkında.

Seni nasıl geri kazanacağımı."

Cevap veremeyecek kadar şaşkınım. Neden bahsediyor bu? Beni geri kazanmak mı?

"Tabii ki annen benim için işleri kolaylaştırmadı. Bırakın benimle konuşmayı, beni görmesi bile birkaç gün sürdü. Onu hala senin için deli olduğuma ikna etmek daha da uzun sürdü."

Eli, kolçağın üzerinde duran benimkinin arkasına yerleşiyor. Dokunduğu yerde tenimde elektrik patlamaları oluyor ve midemde bir sürü kelebek uyanıyor.

"Sonunda annenin benim bakış açımı görmesini sağladım," diyor usulca, gözlerini benden hiç ayırmadan. "İşte o zaman bana gitarı ödünç verdi."

Gitarı daha yakından inceledim ve birinin gitarın kapağını değiştirdiğini fark ettim.

rengi solmuş yamalar ve yıpranmış perdeler. Babamın ilk aldığı zamanki kadar parlak ve yeni görünüyor. Sorgularcasına bakışlarımı Caleb'a kaldırıyorum.

Hemen anlıyor. "Gitar restorasyonu yapan bir adam tanıyorum. Umarım üzerinde çalışmamın bir sakıncası yoktur. Annen sorun olmadığını söyledi."

Babamın gitarını tamir ettirmek için zaman ayırması beni çok etkiledi. Onu orijinal ihtişamına döndürmek için. Şaşkınlık içinde, parmaklarını benimkilerle birleştirebilmesi için elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirmesine izin veriyorum.

Zaman çizelgesini bir araya getirmeye çalışarak göz kırpiyorum. Rehabilitasyondan çıkalı ne kadar oldu? Japonya'ya ne zaman gitti? Annem neden bana onun ziyaretinden bahsetmedi? "Kafam çok karışık. Bu nasıl oldu? Alvina bana bu akşam müzikal gösterisinin olacağını söyledi."

"Gösterinin başlamasına daha dört ay var. Şu anda sadece prova yapıyoruz."

Yapbozun parçalarını birleştiremediğim için kaşlarımı çatıyorum. "Ama Alvina?"

Caleb boğazını temizler, yanaklarında nadir görülen bir kızarıklık vardır. "Evet, o konuda... Telefonumda mesajlarınız var."

Nefesim kesiliyor ve yüzündeki kızarıklık benimkine sıçırıyor. "Hiç cevap vermedin. Onları duyacağını hiç düşünmemiştim."

"Bir süre telefonuma erişemedim." Bakışları uzaklaşıyor, omzumun üzerinden bakıyor. Rehabilitasyonda olduğu zamanı kastettiğini biliyorum ama o kelimeyi kullanmıyor. Kasıtlı bir seçim.

Yüzüme yeniden odaklanıyor. "Telefonum geri geldiğinde, mesajların oradaydı ve beni bekliyordu. Bunun ne büyük bir hediye olduğunu anlayamazsın. Her gün seni düşünüyordum. Nasıl olduğunu, ne yaptığını merak ettim. O kayıtları dinledim ve sihir gibiydi, sesin beni senin dünyana geri götürüyordu. New York'a gittiğimde Alvina'ya ulaştım. Ondan ve nerede çalıştığından bahsetmiştin, bu yüzden onunla nasıl iletişime geçeceğimi biliyordum."

Keskin bir ıslık çalıyor. "Sana söyleyeyim, bana annenden bile daha sert davrandı. Bana attığı fırçayı duymalıydın. Hastaneye ya da senin dairene gitmeyi düşündüm, ama bunun

çok erken olacağını düşündüm. Seni buraya, bana getirmesi için ona ihtiyacım vardı." Şimdi utangaç, başını eğiyor. "Yine de seni kandırdığı için ona kızma. Bu benim fikrimdi."

Caleb güçlü bir nefes alır, havayı derinlerden çeker ve hızlı bir şekilde üflüyor. Omuzlarını dikleştirir ve kolçağın üzerine eğilir, yüzü ciddidir.

"Çok üzgünüm, Gwen. Çok, çok üzgünüm. Her şeyi berbat ettim. Uzun zamandır bulabildiğim tek iyi ve saf şey sendin ve etrafımı saran tüm bu çılgınlıkların seni değiştirmesini istemedim. Seni korumak, çocukken bile kimsenin beni korumadığı şekilde korumak için delice bir ihtiyaç hissettim. Seni güvende tutmaya çalışıyordum ama sonunda sana zarar veren kişi ben oldum."

Titreyen bir nefes ve sonra devam ediyor. "Bu seçimi senden almak benim küstahlığımdı. Zor şeylerin üstesinden gelebileceğini, korkmadığını zaten kanıtlamıştın. Hatırladın mı? Jax seni Shooter'ın dışında yakaladıktan sonra bunu sana söylemiştim. Bunu söyledim ve sonra en kritik zamanda unuttum. Açıkçası ben bir aptalım, ama bana ikinci bir şans verirsen, yemin ederim bu hatayı bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum."

Buna inanamıyorum. İşte burada, tam da uzun zamandır duymak istediğim şeyi söylüyor. Şimdiye kadar onun kollarına atlayacağımı sanıyordum ama atlayamadım. Acımın ağırlığı, son birkaç aydaki tüm üzüntüm, aramızda ayrılamayacak kadar ağır bir perde gibi asılı duruyor.

Doktorun odasındaki o panik atağı ve beni nasıl dehşete düşürdüğünü düşünüyorum. Nefes nefese kalmıştım, *ölüyormuş* gibi hissediyordum.

Bunu tekrar yaşayamam.

Jax'in beni seçmesine ve sonra da bir kenara atmasına nasıl izin verdiğimi düşünüyorum. Sanki hayatım üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi hayatımın gidişatını belirlemesine izin verdim. Sanki o bir nehirdi ve ben onun akıntısında yüzen bir yapraktım, kendi rotamı çizecek gücüm yoktu.

Ama bu doğru değil. Seçme şansım var. Bir kez olsun kendime öncelik vermeyi seçebilirim.

Eski, *tahmin edilebilir, güvenilir* kişiliğimden sıyrılmak için çok uğraştım.

Ancak öngörülebilir ve güvenilir olmanın da bir değeri olduğunu öğreniyorum. Bu nitelikler olmak istediğim her şey değil, ancak bazıları ölçülü olduğunda aslında iyi. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyorlar ve bunlara sadece kendimde değil partnerimde de ihtiyacım var.

Caleb kesinlikle güvenilir ya da tahmin edilebilir biri değil. O bunun tam tersi. İlk başta yaşam tarzının kaotik enerjisi beni heyecanlandırdı, ama şimdi görüyorum ki belki de benim için harika bir eşleşme değil, eğer beni güvende hissettiremezse.

Seçme hakkım var. Kiminle birlikte olduğumu ve bana nasıl hissettirdiklerini ben kontrol ederim. Kendi mutluluğumun gücünü elimde tutuyorum.

Tereddüt ediyorum, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Tüm rastgele düşüncelerimi düzenleyecek ve onları düzenli bir sıraya sokacak olanları. "Bilmiyorum Caleb. Zor birkaç ay geçirdim. Seninle o kadar iç içeydim ki, çekip gitmen gerçekten acı vericiydi. Senin için yas tuttum, neredeyse babam ve bozulan nişanım için yas tutar gibi. Bu eski üzüntülerimi yeniden canlandırdı, ki bu sana haksızlık. Bunu anlıyorum. Babamın ölümünden ya da Jax'in beni terk etmesinden sen sorumlu değilsin, ama sanırım bu beni senin gidişinin reddedilmesine karşı daha hassas hale getirdi."

Duraksayarak nefes alıyorum. "Hayatımı yeniden inşa etmek için çok çalışıyorum. Yaralanma ve her şeyin dağılması riskini alabileceğimden emin değilim. Ya bundan birkaç ay sonra fikrini değiştirirsen? Bizden asla vazgeçmeyeceğine söz vermiştin ama sonra vazgeçtin. Bu tekrar olabilir."

Konuşmamı bitirdiğimde gözlerim yaşarmıştı. Bunları söylediğim için sadece kendim için değil, onun için de üzgünüm. Caleb'i incitmek istemiyorum, özellikle de yaşadığı onca şeyden sonra. Benim yüzümden tekrar içmeye başlarsa kendimi çok suçlu hissederim. Aramızda ne olursa olsun, onun için her zaman en iyisini isteyeceğim. Gerçek aşk böyle bir şey değil mi?

Elimi daha da sıkı kavırıyor ve dikkatle gözlerimin içine bakıyor.
"Yapmayacağım

fikrimi değiştireceğim. Yemin ederim. Sana aksini söylememe rağmen asla yapmadım." Yavaşça elimi çekiyorum. "Böyle söylememelisin. Bazı şeyler değişir.

İnsanlar değişir. Sonsuza kadar söz veremezsiniz."

İrkildi. Onu yaraladım ve bunun farkına varmak beni hasta ediyor. "Anlıyorum," diyor. Bir parçam bu kadar kolay pes ettiği için üzgün, ama sonra elimi tekrar yakalıyor ve bırakmadan kavırıyor.

Gözleri çelik gibi bir kararlılıkla kısılmıştı; "Gwen, anlamam gereken şey seninle işimin bitmediği. Kaç gün, ay ya da yıl süreceği umurumda değil. Ne yapmam gerektiği umurumda değil. Fikrini değiştireceğim. Bana güvenebileceğini kanıtlayacağım." Sonraki sözlerini vurgulamak için elimi bir kez sertçe sıktı. "Sana sonsuzluğun ikimiz için yeterince uzun olmadığını öğreteceğim."

Vay be. Bunu beklemiyordum.

Hain küçük kalbim atmaya başlıyor. Onunla kısa bir tartışmaya giriyorum, beni görmezden gelirken mantığımı dinlemesini talep ediyorum, göğsümde pıtır pıtır atıyor. Ama geçen sefer beni yönlendirmesine izin verdim ve elime geçen tek şey sefalet oldu. şimdi güçlü olmalıyım, o dolgun dudakların güzel vaatleriyle beni kendine çekmesine izin vermemeliyim.

Başımı iki yana sallıyorum. "Noel'de benden ayrılmakta haklı olduğunu söylemiyorum ama bazı noktalarda haklıydın. Sorunlarımız o zaman olduğu gibi şimdi de aynı. Sen seyahat etmek zorundayken ve ben burada sıkışıp kalmışken hayatlarımızı nasıl birleştirebiliriz? Sıradan bir insan ünlü biriyle nasıl çıkar?"

Caleb beni düzeltmekte gecikmedi. "Sende sıradan olan hiçbir şey yok. Bu yüzden çekip gitmene izin veremem. Çözmemiz gereken sorunlarımız var mı? Elbette, ama denemeye hazırım."

Sonra keskin bir öfke. Ona ihtiyacım olduğunda bu Caleb neredeydi? Beni Kaliforniya'da terk ettiğinde ve parçaları toplamam için beni yalnız bıraktığında?

"Üzgünüm ama gitsem iyi olacak." Annemle konuştuğumu hatırlıyorum. Aylar önce ona Caleb'la aptalca bir şey yapmayacağımı söylemiştim. Eğer burada daha fazla kalırsam, yeminimi bozacağım. şimdiden kararlılığım sarsılıyor. O söylemeden önce

Bir kelime daha etsem ayağa kalkıyor, koridor boyunca koşarak çift kapıdan lobiye fırlıyorum.

Caleb'ın gidişimi izleyip izlemediğini görmek için arkama bile bakmıyorum.

OceanofPDF.com

I Ertesi sabah gözlerimi zar zor açarak dairemin merdivenlerinden aşağı süzıldüm. Dün gece hiç uyumamıştım. Pip'e sarılıp onun tel tel tüylerine ağlamakla odamın karanlığına boş boş bakmak arasında gidip gelmiş, Caleb'la yeniden bir araya gelişimizi düşünmüştüm. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorguluyordum.

seçim.

Şimdi hastanede erken bir vardiyam var. On iki saat boyunca dosyalar ve hastalar. En azından aklımı ondan uzaklaştırmama yardımcı olur.

Sokağa tökezleyerek çıktığımda ve sonra donup kaldığımda şafak yeni söküyordu. Wayne her zamanki gibi beni bekliyordu. Ama Caleb da öyle. Birbirleriyle eski dostların aşinalığıyla konuşuyorlar. Caleb komik bir şey söylüyor olmalı çünkü Wayne başını geriye atıyor ve yapabileceğini düşünmediğim bir şekilde kahkaha atıyor.

Caleb benden uzağa bakıyor. Henüz beni görmedi. Onu içime çekmek için zaman ayırıyorum. Bakışlarım çenesinin açısında, kulağının kıvrımında ve dibindeki küçük yara izinde, altın sarısı saçlarının beyzbol şapkasının altından çıkışında, sabahın ilk ışıklarında parlamışında takılı kalıyor.

Kafamı kaldırdığımda Wayne'in beni izlediğini görüyorum. Sırıttıyor. Birinin bakışı

Baştan başlamadan önce kitabın son bölümünü okuyan adam. Kaşlarımı çatıyorum, ona en delici bakışlarımı gönderiyorum, ama bu sadece onun daha da sırtıtmasına neden oluyor.

Caleb, Wayne'in gülümsemesini takip ederek bana kadar geliyor. Beni gördüğünde, onun

Kendi güneşli sırtışı ağzının kenarlarını kaldırıyor. "Gwen." Kahretsin, adım bu dudaklardan çıkınca kulağa çok hoş geliyor.

Yuvarlak G. Düz N.

Caleb, Wayne'in elindeki dumanı tüten kahve fincanını aldı. Wayne'in sesli itirazlarını duymazdan gelerek bana doğru yürüdü ve bardağı bana uzattı.

"Günaydın." Bakışları tepeden tırnağa vücudumda geziniyor ve tekrar kızarmış, şiş gözlerime takılıyor. Endişesi yüz ifadesini karartıyor ama çabucak düzeltiyor. "Wayne'in seni işe bıraktığını biliyorum ama bugün onun yerine ben bakacağım."

Wayne kızgın bir ses çıkararak bunun onun için de yeni bir haber olduğunu söylüyor, ama Caleb'i durdurmuyor.

Caleb şimdi daha tereddütlü, sesi endişeyle gergin, soruyor. "Eğer senin için sorun yoksa, yani... eğer seninle yürümeme izin verirsen?"

Duygularım karmakarışık. Dün gece kendimi onu bir daha asla görmeyeceğime ikna etmişken Caleb'i burada görmek beni rahatlattı. Varlığının daha fazla kalp ağrısına yol açacağından korkuyorum. Bu riski aldığı için onunla gurur duyuyorum, sırf *beni* işe götürmek için insan içine çıkıyor. Beni terk ettiği, incittiği için hâlâ kızgınım. Düşüncelerim konuşmak için çok çalkantılı, bu yüzden omuz silkiyorum ve yüzümdeki çatışmayı okumasını istemediğim için arkamı dönüyorum.

Caleb kolayca yanıma geliyor. İlk birkaç dakika sessiz kaldı, Sonra elimdeki fincana baktı. Hafifçe gülüyor. "Görüyorum ki kötü şöhretli Wayne'i bir şekilde evcilleştirmişsin. Her sabah kahve getirmesini sana bırakıyorum. Çoğu insan ondan korkar. Ama senden değil. Onu avucunun içine almışsın."

Başını hüznle sallar. Sessizce, "Onu suçlayamam. Konu sen olunca ben de aynıyım."

İtiraf beni sertçe yutkunmaya itiyor, göğsümde sıcak ve dolu bir şey çiçek açıyor. Cevap verecek kadar kendime güvenmiyorum.

Kendi kendine mırıldanarak caddede ilerlemeye devam ediyoruz. Caleb başka tarafa bakarken ona göz ucuyla bakıyorum, yüzünün ve vücudunun yeniden nasıl dolgunlaştığını fark ediyorum.

Noel'den önce annemin evine ilk geldiği zamana kıyasla ne kadar sağlıklı görünüyor.

Mırıldanmasının melodisini değiştiriyor ve bu bana bir keresinde sokakta yürürken bile kafasında sürekli bir film müziği olduğunu söylediğini hatırlatıyor. Melodiyi anlamaya çalışarak daha yakından dinliyorum. Yerleştirdiğimde kalbim bir takla atıyor.

Bu benim şarkım.

Caleb'ın nefesinin altında söylediği şey bu.

Çok geçmeden hastane kapısındaaydık. Ona hala tek kelime etmedim. Önemli gibi görünmüyor. Caleb mutlu, sessizliğimden etkilenmemiş. Bana neşeyle "İşinde iyi günler" diyor.

Hastaneye girdim ve beni göremeyeceği bir yerde saklanarak durdum. Cam kapıdan dışarı bakarak, onun uzaklaşmasını izliyorum. Orada duruyorum, kıpırdamıyorum, sonunda kaybolana kadar formu gittikçe küçülürken bakıyorum.

OceanofPDF.com

THastane hastalarla dolup taşıyor. Otoyolda çok arabalı bir trafik kazası var, kötü bir mide virüsü dolaşıyor, bir kadın geliyor ve asansörde doğum yapıyor. Bu tam bir delilik, her gün olduğu gibi.

İş yüzünden dikkatim dağılmış olsa da, aklımın bir köşesinde bu sabahki Caleb'i hayal ediyorum. O rahat gülümsemesiyle orada durduğunu ve kahveyi bana uzattığını görüyorum.

Bir bilim adamı olarak, elimdeki küçük verileri analiz ediyorum. Caleb farklı görünüyor. Noel'de annemin evindeki huysuz adam gitmiş. Onun bu versiyonu sakın ve kendinden emin. Sanki kendi evindeymiş gibi. Ama onu sadece iki kez gördüm. Bu değişikliklerin gerçek olduğunu doğrulayabilmem için daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

Bütün gün, bugün beni işe götürmenin eve götürmeyi de kapsayıp kapsamadığını merak ettim. Orada beni bekliyor olacak mı? Umutlarım isteğim dışında yükseliyor. Tehlikeli bir duygu.

On iki uzun saatin ardından hastanenin döner ön kapısı beni kaldırıma fırlatıyor. Başımı çevirip Caleb'i arıyorum ama orada değil. Tam pes etmiş, omuzlarımın yere düşmesine izin vermiştim ki, yaslandığı duvarın gölgesinden ayrılıyor.

"Gwen." Yine benim adım, o dudaklardan. Bedenimi kaplayan rahatlamayı inkâr edemiyorum ama yine de korkarak kendime ayrı olmamızın daha iyi olacağını hatırlatıyorum.

Aylarca tek bir telefon bile etmeden seni terk etti. İkinci kez aptal olma.

"Günün nasıl geçti?" Ellerini ceplerine sokuyor, yanımda rahatça ilerliyor. Sorusuna cevap vermiyorum, tüm o uzun, boş ayları düşünmekle meşgulüm. Ayrıca Jenny'nin Noel'den çok önce su aerobiği yaparken söylediklerini hatırlıyorum.

"En sevdiğin renk ne?" Aniden sordum.

Caleb şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "Mavi mi?" diyor, bana tuhaf bir bakış atarak. "Göbek adın?" Ateş ediyorum.

"Augustus. Büyük büyükbabamın adı."

"Nerede doğdun?"

"Marion. Güney Illinois'de küçük bir kasaba. Bu yirmi soru da neyin nesi?"

Evimin önündeki kaldırıma ulaştık. Yüzümü sert tutarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Olanlardan sonra seni düşündüğüm kadar iyi tanımadığımı fark ettim."

Ağzı incinmiş bir şekilde kapanır. "Sana daha önce de söyledim. Gerçek beni herkesten daha iyi tanıyorsun." Ellerini ceplerine daha da sokuyor, omzumun üzerinden bakıyor ve sinirli bir nefes üflüyor.

Bir süre sonra rahatlıyor. "Ama ihtiyacınız olan buysa, o zaman yaparız. Yine de aynı sorulara cevap vermek zorundasın. Kaliforniya'da yaptığımız gibi." Bana delici bir bakış gönderiyor.

Oh, evet. Kısasa kısas.

"Peki," diye homurdanıyorum, ayrılığımıza duyduğum öfkeyi içimde tutmaya kararlıyım. "Pembe. Jane. Santa Monica, California." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve öfkeyle daireme girip kapıyı suratına çarpıyorum.

H Ertesi sabah elinde kahvesiyle beni bekliyor. Onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama buna izin vermiyorum.

Bugün, yürürken, "En sevdiğin yemek?"

diye sordum. "ikolata."

"En sevdiğin film?"

"Film yerine bir TV dizisiydi ama benim favorim *Band of Brothers*. O adamların birbirlerini destekleme şeklini seviyorum. Her zaman hareket halindeydim ve işle o kadar meşguldüm ki böyle arkadaşlar edinme şansım hiç olmadı."

Sesindeki zlem notasını fark etmemek mümkün değil. "Yalnız mıydın?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Göz ucuyla bana bakıyor. "Seninle tanışana kadar yleydim."

Hastane kapısındaız. Son cevabının beni ne kadar etkilediğini görmeden içeri giriyorum.

Acil servis bütün gün geride kalıyor. Bekleme odasından kaldırıma taşana kadar hastalarla dolup taşıyor. Dosyalarımı bitirmek için geç saate kadar kalıyorum. Bitirdiğimde, vardiyamın resmi bitiş saatini bir saat geçmiş oluyor.

Yine de, döner kapılardan çıktığımda, Caleb şapkasını aşağıya doğru çekmiş ve kimsenin onu tanımaması için yüzünün önünde bir gazete ile gölgelerde gizleniyor.

Ben hızla geçip gidiyorum, o da bana yetişmek için koşuyor.

"Bu akşamki sorularınız neler? Bu arada, bu sabah benimkine hiç cevap vermediğini fark ettim." Bunu hafifçe söylüyor, sanki bu oyundan hoşlanıyormuş gibi.

Geçmişini düşünüp hatırlamaya çalışıyorum. "En sevdiğim yemek de çikolata."

"Gördün mü?" Sırıtarak dirseğiyle bana vuruyor. "Çok fazla ortak noktamız var."

Dudaklarım seğiriyor ama gülümsememi bastırıyorum. "En sevdiğim film, *Harry Sally ile Tanışınca*." Etrafıma, ağaçlarla çevrili caddeye ve hızla geçen arabalara sevgiyle bakıyorum. "O film daha buraya adımımı atmadan New York'a aşık olmamı sağlamıştı."

Evime giden yolu yarıladık. "Son soru yalnız olup olmadığımı ve cevabım sen beni terk ettiğinde yalnız olduğumdu." Gözlerimi ona dikerek baktım.

Caleb gözle görülür bir şekilde kızarıyor ve insanları memnun eden yanım bunu geri almayı çok istiyor. Ama yeni Gwen bunun aramızda kalmasına izin veriyor. Beni incitti ve bunu kabul etmekte sorun yok.

Kederli bir duraksamadan sonra "Sıradaki sorular" diyorum. "En sevdiğiniz kitap?"

"Hmm." Caleb çenesini kaşıyor. "Zor bir seçim. Ben *Ready Player One*'i seviyorum.

Peki ya sen?"

"Bu çok kolay. Stephen King'in herhangi bir romanı." Gülüyor. "Tahmin etmeliydim."

"En sevdiğin şarkı?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Senin hakkında yazdığım."

Kalbim sıkışıyor.

"Son soru. Daha önce çok fazla şey yapmak için zamanınız olmadığını söylemişsiniz.

Ama senin en iyi arkadaşın var mı? Jenny'nin benim için olduğu gibi?" Gerçekten merak ederek soruyorum.

Yine tereddüt yok. "Arkadaşlarım var ama hiçbiri beni senin gibi tanımıyor. Sanırım bu da sen olduğun anlamına geliyor, Gwen. Sen benim en iyi

arkadaşımsın."

Lanet olası Caleb Lawson. Ona kızgın kalmayı çok zorlaştırıyor.

Onu.

OceanofPDF.com

T Ertesi sabah Caleb'ın arı sokmasına alerjisi olduğunu, köpekleri kedilerden daha çok sevdiğini -sadece Pip'le yaşadığı deneyime dayanarak verdiği yeni bir karar- ve kanalizasyonlarda yaşayan ürkütücü palyaçolardan korktuğunu öğrendim. O zamana kadar Beni hastaneye bıraktı, birazcık gülümsüyorum.

O gece beni aldığında, arkadaşça bir sessizlik içinde yürüdük.

"Ne? Bu gece soru yok mu?" diye soruyor ikinci bloktan sonra alaycı bir şekilde. "Hayır," diye iç geçiriyorum, ekstra yorucu bir vardiyadan sonra yorgun düşmüştüm. "Enerjim yok."

"Tamam." Yürürken kollarını sallıyor. "Bana gününü anlatabilir misin?"

İlk başta yavaşça, ama giderek hızlanarak, onunla hastaneden hikayeler paylaşıyorum. En ilginç vakaları ve zor olanları da. Caleb dikkatle dinliyor, anlamadığı kısımlar hakkında sorular soruyor.

Devam ettikçe merakım artıyor. Hayatında neler olup bittiği hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. New York'a nasıl geldiğini. "Bir müzikalde mi oynayacaksın? Sanırım bu şarkı söyleyeceğin anlamına geliyor? Ve şarkının radyoda çalınacağından bahsetmiştin?"

Caleb boynunu uzatır, önce bir tarafa sonra diğer tarafa doğru kırar yüksek patlama sesleriyle. "Los Angeles'tan ayrılmadan önce birkaç parça kaydettim. Çoğunlukla Noel'de senin evinde üzerinde çalıştığım şeyler."

Hüzünlü bir şekilde iç geçiriyor ve ikimizin de o zamanları, tüm sevgiyi ve nasıl bittiğini hatırladığımızı biliyorum.

"Her neyse, yapımcılar onları beğendi. Tam uzunlukta bir film yapmak istiyorlar.

Yeterince malzeme bulduğumda albüm yapacağım. Müzikalin yapımcıları bu parçalardan bazı erken sürümleri ele geçirmişler. Seçmelere katılmam için menajerimi aradılar. Beni küçük bir yardımcı rol için düşündüklerini sanmıştım. Bana başrol teklif ettiklerinde yaşadığım şoku hayal bile edemezsiniz."

Sirenleri çalan bir ambulans hızla geçerken konuşmamıza ara veriyoruz. Caddede biraz daha ilerledikten sonra soruyorum. "Gergin misin? Kalabalığın önünde şarkı söyleyeceğin için mi?"

"Kesinlikle dehşete düştüm. Kayıt stüdyosuna gitmek iyiydi, hatta eğlenceliydi. Film seti gibiydi. Küçük bir yerdi. Etrafta fazla insan yoktu. Herkes profesyoneldi. Menajerim endişeli olduğumu biliyordu, bu yüzden kayıt yaparken beni izlemeleri için daha fazla insan getirdi. İyiydi ama hala tiyatrodaki kadar büyük bir kalabalığın önünde şarkı söylemedim."

Caleb yüzünü bana döndüğünde, perili bir bakış vardı. O güzel mavi gözlerinde korku parlıyor. Sesi kısık ve hırıltılı. "Yapamayacağımdan korkuyorum. Herkes bana yapabileceğimi söyleyip duruyor. Onlara inanmak istiyorum, gerçekten, ama ya yanılıyorlarsa?"

İtirafı beni şaşırttı. "Bunu yapmayı neden kabul ettin? Müzikal için mi? Eğer emin değilseniz?"

Caleb gözlerini açıyor ve bana sert bir bakış atıyor, sessizliği her şeyi anlatıyor.

"Oh," diyorum ve sonra daha derin bir anlayışla, "Oh."

Ben mi? Buraya benim için mi geldi?

Omuz silkiyor. "New York kelimesini duydum ve bu şansa balıklama atladım." Çok basitmiş gibi konuşuyor ama öyle olmadığı açık.

T İki gün daha devam etti, Caleb işten önce ve sonra beni bekledi. Sadece Caleb, Wayne yok. Wayne'e artık kendisine ihtiyaç olmadığını söylemiş olmalı. O huysuz, duman altı muhabiri neredeyse özleyeceğim.

Son birkaç aydır hayatımdaki en istikrarlı insanlardan biriydi. I ona arkadaşım bile diyebilirim.

O günlerin her birinde, Caleb'in gideceğinden emin bir şekilde, kalbim boğazımda hastaneden aceleyle çıkıyorum. Beni hayal kırıklığına uğratacağından. Ama her seferinde orada, küçük ve şefkatli bir gülümsemeyle beni bekliyor, daha önce hiçbir sinema perdesinde ya da dergide görmediğim bir gülümseme. Sadece benim için tasarladığı bir gülümseme.

Beşinci gün eve yürürken Caleb yüksek sesle iç geçiriyor. "Bu çok..." Duraklıyor ve sevimli bulmamaya çalıştığım bir şekilde burnunu kıvrıyor. "Güzel yeterince büyük bir kelime değil ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Harika. Harika. Ne bileyim işte. Seninle vakit geçirmeyi gerçekten seviyorum."

Sözleri nazik olsa da ses tonunda kederli bir şeyler var. Bu kadar olduğunu düşünerek kendime lanet ediyorum. Tam ona yeniden güvenmeye başlamışken, işte o zaman gidiyor.

Ama söylediği bu değil. "Yakında bizi bulacaklar. Paparazziler. Paparazziler.

hayranları. Wayne yardım etse bile şimdiye kadar yapmadıklarına şaşırdım." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce hafifçe gülüyor. "Wayne'in diğerleri üzerinde çok etkisi var. Seninle yalnız kalabilmem için herkesi bir süreliğine uzak tutabilirse ona bir ayrıcalık sözü verdim."

Ah, sanırım. Zeki Wayne. Ne de olsa iş iştir.

Caleb devam ediyor, "Wayne sözünü tuttu. Ama o bile onları sonsuza dek uzak tutamaz." Başını sallıyor. "Bence Wayne bunu gerçekten senin için yapıyor, onları uzak tutuyor. Seni bu kadar çok seviyor. Bu çılgınca çünkü o kimseden hoşlanmıyor."

"Sanırım yalnız," diyorum yumuşak bir sesle, sırim gibi muhabiri hayal ederek.

"Bunu söylediğini duymaktan nefret ederdi." Caleb bana yan gözle bakıyor. "Bu onu daha az doğru yapmaz."

Şimdi dairemin önündeyiz. Birbirimize bakıyoruz ve Caleb'in yakınlığı beni bir an için etkiliyor. O kadar yakın ki uzanıp ona dokunabilirim. Kollarımı boynuna dolayabilirim. Dudaklarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırayabilirim, yumuşak ve dolgun. Kendimi onun bedeninin sıcaklığına ve rahatlığına bırakabilirim.

Ama benim yok.

Korku ve onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak beni geri tutuyor.

Caleb bana bakıyor, ağzı ve gözlerinin kenarları endişelenmiş gibi aşağıya dönük. "Basın yüzünden işler biraz kontrolden çıkabilir, ama bununla başa çıkabileceğini biliyorum. Eğer yapamazsan da sorun değil. Sadece bana söyle. Tamam mı?"

"Tamam." Anladığımı düşünerek

başımı salladım. Hiçbir fikrim yok.

Biraz çılgınlık yılın en hafif tabiridir. Bir sonraki haftaya kadar Basın ve hayranlardan oluşan en az seksen kişi kapımın önünde bekliyordu. Hepsi Caleb'in adını haykırıyor. Daha da tuhafı, bazıları benim adımı da haykırıyordu.

Ondan sonraki hafta, grup yüz kişinin üzerine çıkıyor. Polis ön tarafta, kalabalığı caddeden uzak tutuyor ve arabalar aval aval bakmak için yavaşladığında trafiği yönlendiriyor.

Daha önce, Noel'den hemen sonra, gazeteciler etrafımda saygılı bir baloncuk bırakmışlardı. Yanımda yürürken asla vücuduma temas etmediler.

Şimdi, Caleb buradayken, bu bariyer yıkıldı. İnsanlar birbirlerine ve bize karşı itişip kakışarak ilerlememizi yavaşlatıyor.

İşe gitmek için üç blok yürümek yirmi dakika sürüyor. Caleb koruyucu kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine yakın tutuyor ve sabitliyor. Fotoğraflarımız çekilirken flaşlar patlıyor, parlak ışık gözlerimi kısama neden oluyor.

Caleb son bloktan önce durdu. Eğildi, ağzını ağzıma dayadı. ve bağıırır, "Dean seni yolun geri kalanına götürecektir. Ben gazetecileri ters yöne yönlendireceğim." Dean'e, kişisel korumasına ve aylar önce yüzümden defolup gitmesini söylediğim adama işaret ediyor. Düşünceli koruma birkaç adım ötede durmuş, çok yaklaşan herkese tehditkâr bir şekilde bakıyor.

Başımı sallıyorum, bu planı bulduğu için üzgün bir şekilde minnettarım. Ondan ne kadar hoşlansam da

Bu sirki hastanemin kapısına kadar getiremem. Şimdiden Dr. Benson'ın ofisine tekrar çağrılmaktan korkuyorum.

Caleb onu sevmenin uğruna çalıştığım her şeyi kaybetmeme neden olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Bizi takip eden muhabirlerin sayısı arttıkça, ne demek istediğini gerçekten anlamaya başlıyorum. Bunca yıllık tıp eğitimimin boşa gideceğini düşünmek dehşet verici.

Bir sonraki bloğun yarısına geldiğimde duruyorum ve Caleb'a dönüp bakıyorum. Yüzü bana dönük duruyordu. Kollarını gökyüzüne kaldırıyor ve önündeki grup susuyor. Güneşin altında, büyük bir bildiri yayınlamak üzere olan bir Olimpiyat tanrısı gibi duruyor. Duruşunda öyle bir güç var ki, dalga dalga yayılıyor, kalabalığın, tüm sokağın üzerine yayılıyor.

O zaman görüyorum, sahip olduğu karizmayı. Bir ışık düğmesi gibi nasıl açıp kapatabildiğini. Bu tarif edilemez bir şey, bir insanı diğerinden daha ünlü yapan belirsiz bir nitelik. Bu özellik her neyse, Caleb'da fazlasıyla var. Hayranlarının hayranlığında. Muhabirlerin not defterlerini bırakıp ağzı açık bir şekilde ona bakmalarında. Noel'den önce kıvılcımının ne kadar sönük olduğunu daha önce hiç takdir etmemiştim ama şimdi parlamasına izin veriyor. Caleb'in yeteneğinin tüm gücü, cazibesi kesinlikle göz kamaştırıcı.

Yüksek bir sesle, "Kim Central Park'a gidip imza vermek ister?" diye bağıırır. Kalabalık çılgına döner, tezahürat yapar, yuhalar, alkışlar. Hayranları

Sanki Noel'deymiş ve onlara hediye getiren Noel Baba'ymış gibi parlıyor. Herkes onu takip ederken o caddeden aşağıya doğru yürüyor.

Onu çok iyi tanıdığım için sadece kollarındaki yorgunluğu fark ediyorum. Başını eğmiş, sanki biraz fazla ağırmış gibi. Hediyelerinin bedelini, kendinden kopardığı parçaları görüyorum. En kötüsü de bunu benim için yapıyor olması. Onları hastanemden uzağa götürüyor. Beni korumaya çalışıyor.

Oh, Caleb.

Peşinden koşmak için ani bir dürtü duyuyorum. Onu dokunamayacakları bir yere, daireme sürüklemek. Onu sonsuza kadar saklamak. Ama bunu daha önce annemin Kaliforniya'daki evinde yapmıştık ve sürdürülebilir değildi.

Eğer onu elimde tutmak istiyorsam, ki istediğime giderek daha fazla ikna oluyorum, bu işi yürütmenin bir yolunu bulmalıyız. Onun kamusal hayatını bizim özel hayatımızla birleştirmenin bir yolunu bulmalıyız. Bu dengeyi bulmasına yardım etmeliyim.

Onun için ve benim için de.

OceanofPDF.com

Dr. Patel." Hastane kafeteryasının dışında ona yetiştim, koridorda koşturmaktan nefes nefese kalmıştım.

Kemerli siyah kaşların çerçevelediği kahverengi gözler merakla bana bakıyor. Hâlâ ameliyathaneden kalma mavi kâğıttan şapkasını ve ona uygun önlüğünü giyiyor. Bir grup ameliyat asistanı etrafını sarmış, ama o onları başıyla selamlıyor.

Kafeteryaya geçtiklerinde yaka kartıma baktı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Dr. Wright?" Sert bakışlarıyla tam bir tezat oluşturan yumuşak bir sesi var.

Asistanlarıyla sayısız kez konuşmuş olmama rağmen onunla daha önce hiç konuşmadım. Dr. Patel hastanedeki en yüksek rütbeli cerrah. Kendisi bir ortopedi cerrahı ve departmanı diğerlerinin toplamından daha fazla para getiriyor. Benim için daha da önemlisi, Dr. Benson'dan sonra icra komitesinin başkan yardımcısı.

"Böldüğüm için özür dilerim," diye başlıyorum, biraz gerginim çünkü sert biri olarak tanınıyor. Yine de bunun için onu suçlayamam. Böylesine erkek egemen bir uzmanlık alanında çelik gibi taşaklara ya da yumurtalıklara sahip olmadan onun konumuna nasıl yükselebileceğinizi anlamıyorum.

Dudaklarını büzüyor ve gözlerini kırıştırarak konuşmamı bekliyor. Dr. Benson'ın sanki vaktini boşa harcıyormuşum gibi duvardaki saate bakışı gözümün önüne geliyor.

Acele et, Gwen.

"Sana anlatmak istediğim bir fikrim var. Bir sanat terapisi getirmekle ilgili

programını hastaneye getirmeyi öneriyorum. Bunun pek çok hastamıza yardımcı olacağına inanıyorum," diye söze girdim.

İnce omuzları kalkıyor. "Kulağa ilginç geliyor. Neden değerlendirilmek üzere yönetim kuruluna sunmuyorsun?" Beni başından savarak arkasını dönüyor. "Bekle!" diye seslendim. Ben açıklarken sırtı geriliyor ve yavaşça dönüyor. "Bunu zaten yaptım. Dr. Benson'la **g ö r ü ş t ü m**, ama bütçede bu üç ameliyat için para olmadığını düşündü. terapistlere ihtiyacımız var."

Başındaki ameliyat başlığını çekip çıkardı ve dalgalı siyah saçları omuzlarına döküldü. Daha yaşlı olduğunu düşünmüştüm, ama saçları açıkken onu kırklı yaşlarının ortalarına ya da sonlarına yerleştirebilirim.

"Bu çok garip," dedi sertçe. "Üçüncü çeyrek bütçesini henüz tamamlamadık." Gözlerini bana diktiğinde dizlerim titriyor, çenesi öfkeyle geriliyor. Bu öfkenin bana mı yoksa Dr. Benson'a mı yönelik olduğundan emin değilim.

"Dur tahmin edeyim," diyor. "Benson bir gün bana aşağılayıcı bir şey söyledi. onunla konuştun. Seni küçük hissettirmek için tasarlanmış bir şey." Ağzım açık kaldı, "Fikrimin *sevimli* olduğunu söyledi."

"Tabii ki yaptı." Gözlerini devirdi. "Bu adam beni deli ediyor. Hiç bir erkek sakine fikrinin *şirin* olduğunu söyler mi?" Elleriyle hareket ederek "şirin" kelimesinin etrafına tırnak işareti koyuyor.

Başımı yavaşça sallıyorum çünkü o haklı. Kimse bir erkek asistana böyle şeyler söylemez.

Hoşnutsuz bir iniltiyle çenesini geriye atıyor ve gözlerini kapatıyor, kontrolü elinde tutmaya çalışır gibi derin nefes alıyor. Bir süre sessiz kaldıktan sonra gözlerini açıyor. "Benimle yürü," diye bağılıyor ve kafeteryaya gitmek için dönüyor. Pip'i köpek eğitim derslerine götürdüğümüz zamanki kadar itaatkâr bir Çekilde onun peÇinden gidiyorum.

Salataları ve sandviçleri seçerek aceleyle sıraya giriyoruz. Omzunun üzerinden, "Bir sonraki vakamdan önce sadece yirmi dakikam var, o yüzden acele etseniz iyi olur," diye sesleniyor.

Sanat terapisi sunumuma başlıyorum, ödemelerimizi yaparken hızlı hızlı

konusuyorum.

ve küçük, yuvarlak bir masada yer bulduk. Birkaç cerrahi asistanı bizimle oturacakmış gibi yaklaşıyor ama Dr. Patel başını sertçe sallayınca kaçıyorlar.

Konuşmamı bitirdiğimde, çöp kutusuna doğru yürüyorduk. buruşmuş peçetelerimizi içine dökmek ve artık boş olan plastik tepsileri üstüne yerleştirmek için.

Ben konuşmamı yaparken Dr. Patel sessiz kaldı. Kadının harika bir poker suratı var. Teklifim hakkında ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

"Üç noktadan ikisi için para mı buldun?" diye sesli düşünerek onaylıyor.

"Evet, doğru."

Bir parmağını dudaklarına götürerek başını yana eğiyor ve bana bakıyor. "Bu terapinin işe yarayacağını nereden biliyorsun?"

"Olacak," diye onu temin ediyorum. "Eminim çünkü ben de yaptım ve son derece yararlı buldum." Parmaklarım beyaz laboratuvar önlüğümün düğmelerini buluyor. Ne kadarını açıklayacağımı düşünerek onlarla oynuyorum. Zayıflık göstermek, özellikle de ruh sağlığı konusunda, tıpta pek hoş karşılanmaz ama dürüst olmaya karar veriyorum. O eski damgaları yıkmanın zamanı geldi. "Babam ben gençken öldü. Sanat terapisi kederimle başa çıkmama yardımcı oluyor."

Açıklamam mantıklı olmalı, çünkü Dr. Patel dudaklarını büzerek tartışıyor. "Tüm bu bilgileri bir yere mi yazdınız?"

Dosyayı bugün ofisine bırakacağıma söz veriyorum.

"Reklamımız için iyi görünebilir." Bakışları uzaklaşıyor. "Bunu tüm zihin-beden bağlantısını tedavi ettiğimizi göstermenin bir yolu olarak kullanabiliriz. Bu tür bir şey."

Umutlu hissederek cesaretle başımı sallıyorum.

"İki hafta içinde icra komitesinin bir toplantısı var. Bunu onlara götürebilirim ve bakalım ne diyecekler." Bana ciddi bir bakış attı. "Söz veremem ama deneyeceğim."

Ayaklarımın üzerinde zıplama isteğime direnerek ışınlanıyorum. "Bu harika. Sen

pişman olmayacaksınız."

OceanofPDF.com

ISaat gecenin ikisi ve ben acil serviste yirmi yaşında bir gencin omzundaki kötü bir kesiği dikiyorum. Kendinden geçmiş, hafifçe salyası akıyor. Burnumu kırıstırıyorum.

her nefes alışında yayılan alkol kokusu. Tekila fiçisinde yüzmüş gibi kokuyor.

"Bana bunun nasıl olduğunu tekrar anlatır mısın?" Yanımdaki sandalyede sarhoş bir şekilde sallanan arkadaşına soruyorum.

"Parti yapıyorduk," diye geveleyerek soruma cevap veriyor. "Evet," diyorum kuru bir sesle. "Bunu görebiliyorum."

"Bu bir kostüm partisiydi."

"Evet, bunu ben de görebiliyorum," diyorum, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan daracık Örümcek Adam kostümüne bakarak... ve hiçbir şey demek istemiyorum. Adam çok parlak bir ampul olmayabilir ama en azından kız ya da erkek arkadaşı yatak odasında şanslı.

"Her neyse. Çok iyi vakit geçiriyorduk," diye devam ediyor hıçkırarak ve kekeleyerek. "Steve Süpermen gibi giyinmişti. Su-su-süperdi, hıçkırık, sarhoş ve kafası iyiydi."

Elinin tersiyle burnuna vuruyor ve ısıkalıyor. Direniyorum gözlerimi devirme dürtüsü. "Steve f-f-ly yapabileceğine karar verdi ve arkadaşımızın dairesinin ikinci kat penceresinden hıçkırarak atladı." Hikâyeyi geniş bir esnemeyle bitiriyor ve kendi zehirli alkol nefesini salıyor.

Elim, az önce arkadaşının derisine sapladığım iğneyi kavırıyor. "İşte bu kadar!" Nefes alıyorum, aklımda bir fikir kıvılcımlanıyor ve havalanıyorum

orman yangını gibi. "Caleb'in ihtiyacı olan şey bu." O kadar heyecanlıyım ki, sarhoş arkadaşım "Ha? Caleb kim?" diyene kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmiyorum.

Dinlemiyorum bile, çünkü ben bir beynim ve bir planım var.

Ertesi gün Caleb beni eve bıraktığında, çok gizli görevimin birinci aşamasını başlatıyorum. Elini tutuyorum ve onu tökezleyerek apartmanımın altındaki lobiye çekiyorum.

Küçük bir yer, duvarda bir sıra posta kutusu ve merdivenlerin yanında bir şemsiye standı için yeterli alan var. Kapı gümbürdeyerek arkamızdan kapanıyor ve hâlâ etrafında arı gibi vızıldayan kalabalığın sesini bastırıyor. Caleb şaşkınlığın resmiydi, ağzı yuvarlak bir O ve gözleri geniş. Daha önce hiç benim binama girmemişti. Başı dönüyor, her detayı inceledikten sonra tekrar bana odaklanıyor.

"Bana çıkma teklif et," diyorum, çenemi meydan okurcasına kaldırarak.

Gözlerini kırıştırıyor ve beni yanlış anlamış gibi başını sallıyor. "Ne-ne?"

İşaret parmağımı göğsüne bastırıyorum, uzun gövdesini sallamaya yetecek kadar sert bir şekilde dürtüyorum. "Sor dedim. Bana. Dışarı." Ona ters ters baktım. Hâlâ kafası karışık görüldüğünde, "randevu gibi" diye açıklıyorum.

Bu onu kendine getirir. "Oh!" diye haykırır. "Oh! Anlıyorum." Kendini topladı. Gözlerinde bir mizah parıltısıyla topuklarının üzerinde gevşer. Aşırı dramatik bir şekilde boğazını temizler ve kaşlarını indirir. Doğal olmayan derinlikte bir sesle, "Dr. Gwen Wright. Benimle çıkma onurunu bahşeder misiniz?"

Ona söylemek için günlerce beklememe rağmen bunu ciddiye almamasına sinirlenerek ofluyorum, her ne kadar çok gergin olsam da, bunun yapılacak doğru şey olup olmadığından emin değilim. "Eğer bana bu şekilde soracaksan, cevabım hayır."

Topuğumun üzerinde dönerek merdivenlere doğru hamle yapıyorum ama Caleb dirseğimi yakalıyor ve beni geri çekiyor, o kadar gülüyor ki gözleri sulanıyor. "Bekle! Bekle. Özür dilerim. Sadece çok şaşırmıştım. Bunca zaman sonra, bu sözleri söyleyeceğinden neredeyse ümidimi kesmiştim. Sormak istiyordum ama acele etmeyeceğime dair kendime söz verdim."

Kızgın ve biraz da utanmış bir şekilde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, bir çocuk gibi huysuzlanıyorum.

Caleb beni vücuduna çekerken hâlâ kıkırdıyor. Beni kucaklıyor ve tanıdık tarçın kokusuyla sarıyor. İlk başta sert ve boyun eğmez bir şekilde duruyorum ama yavaş yavaş sıcaklığı tüm kötü hislerimi eritiyor ve onun kollarında olmanın verdiği bir rahatlama hissi bırakıyor. İç çekiyorum ve daha sıkı sarılıyorum.

Caleb burnunu saçlarıma gömüp derin derin içine çekerken iç çekişi benimkiyle eşleşiyor. "Nasıl koktuğunu özledim, çilekli güneş ışığı gibi." Beni sıkıca kavıyor. "*Lütfen* seni dışarı çıkarmama izin verir misin? Çok uzun zamandır bunu istiyordum."

Başımı sallıyorum, hareket ettikçe kirli sakalının kafa derimi kaşması hoşuma gidiyor. "Bu tekrar bir araya geleceğimiz anlamına gelmiyor," diye uyarıyorum. "Hâlâ her şeyi atlatabilmiş değilim. Bu daha çok bir test gibi... Dünyalarımızı biraz daha iyi birleştirip birleştiremeyeceğimizi görmek için bir şans." Aceleyle ekliyorum, "Ayrıca benimle burada, evimde buluşmalısın."

"Seninle istediğin yerde buluşurum." Bana bakmak için geri çekiliyor, su rengi gözleri boğulacak kadar derin. İfadesi ciddi olan Caleb, her kelimeyi özümsemişimden emin olmak ister gibi yavaş konuşuyor. "Sen orada olduğun sürece, ben de oraya gideceğim" diyor.

P Planımın ikinci aşaması Alvina ve Wayne'in yardımını gerektiriyor ama onlar da hemen devreye girip isteklerimi yerine getiriyorlar.

O Pazar sabahı Caleb apartmanımın lobisinde zili çaldı. Onu içeri davet ediyorum ve alt dudağımı çiğneyerek gergin bir şekilde bekliyorum. Küçük stüdyomun etrafına bakarken, onun ne düşüneceğini merak ediyorum.

Her şey tek bir odada. Kraliçe yatağım, komodinim, loveseat kanepem ve eski hantal televizyonum. Onun ötesinde, küçük buzdolabı ve iki gözlü ocağıyla küçük mutfakım var. Yuvarlak bir bistro masa ile birkaç uyumsuz sandalyeyi eşleştirdim.

Benim evim Caleb'in yaşadığına şüphe olmayan lüks çatı katından çok uzak. Yine de bu konuda çok endişelenmiyorum. Bana hiçbir zaman kendini beğenmiş biri gibi gelmedi.

Kapıyı çaldığında kapıyı açıyorum ve neredeyse düşüyorum. Caleb'in üzerinde, bacaklarındaki tüm kas çıkıntılarına yapışan, koyu yıkanmış dar bir kot pantolon var. Üzerinde, annemin çamaşırhanesinde yüzlerce kez yıkamasına yardım ettiğim için tanıdığım, vücuda oturan gri bir gömlek var.

O tişörtü görmek birçok anıyı geri getiriyor. Onu çekmenin nasıl bir his olduğunu. başının üzerinde. Yatak odasının zemininde giysilerimle nasıl da karışmış görünüyordu.

Son zamanlarda, muhabirlerin yüzünün ne kadarını görebileceğini sınırlamak için aşağıya doğru çekilmiş bir beyzbol şapkası takıyordu. Ama bugün şapka takmıyor. Saçları

ışıl ışıl parlıyor, pencereden içeri giren güneş ince dalgasını vurguluyor.

O mükemmel. Son derece güzel bir şekilde mükemmel. Nefesim kesiliyor ve işin en çılgın tarafı da benim ona baktığım gibi onun da bana bakıyor olması. Sanki varlığına inanamadığı mucize *benmişim* gibi.

Utangaç bir "Merhaba" ve odaya girerken benim için yaptığı o şefkatli gülümseme.

Ayaklarımın dibinde ten rengi bir tüy parlıyor ve ardından yüksek sesle havlıyor. Pip, Caleb'in bacaklarının etrafında daireler çizerek koşuyor ve mutlu bir şekilde havlıyor.

"Pip!" Caleb neşeli bir sırtışla haykırıyor. Pip'i almak için aşağı uzandı. minik köpek. Pip onun kollarına girdiğinde çenesini salyalı köpek öpücükleriyle kaplıyor ve Caleb yüksek sesle gülüyor, sesi küçük alanımda bir çan gibi çınlıyor.

Pip bana doğru kocaman bir köpek gülümsemesi fırlatıyor, Caleb'i gördüğüne çok sevindiğı belli. Buna karşılık ben de ona gözlerimi kısıyorum.

Hain köpek.

Caleb'e olan öfkeme tutunmaya çalışıyorum ama giderek kayganlaşıyor. Bükülmüş kırmızı düğümleri ellerimde ve kalbimde yıpranıyor. Onları birlikte izlerken bir iplik daha çözülüyor. Caleb ve Pip. Yeniden bir araya gelen dostlar.

Caleb sonunda Pip'i yere indirip son bir kez sevdikten sonra, Ayağa kalktı ve sonra yalnız olmadığımızı fark ederek durdu. Bana sorgulayıcı bir bakış gönderdi. "Bunun çifte randevu olduğundan bahsetmemiştin?"

Gülüyorum, o anda kendimi tanıyamıyorum. Bu ses ne kadar hafif ve havadar. Böyle gülmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Bu çifte randevu değil, şapşal. Bu Jacob, Empire Tiyatrosu'nun özel efektler bölümünde çalışıyor ve Wayne'i tanıyor." İri yarı Asyalı bir adam selamlamak için elini kaldırır.

"Bu da Joal, Alvina'nın kuzeni. Makyaj yapıyor, çoğunlukla düğünler için ama her şey için yapabilir." Alvina'nın daha zayıf bir versiyonuna benzeyen bir kadını gösteriyorum.

Küçük kanepemde oturduğu yerden yarım bir el sallayarak "Hey," diye

sesleniyor,

telefonunda geziniyor.

"Tamam." Caleb heceleri uzatıyor, alnı sorularla büzülüyor.

Ağzımdan çıkan ses hoşuma gittiği için tekrar gülüyorum. "Onlar makyajımızı yapacağız."

"Makyajımızı mı? Ne için?"

"Randevumuz için. Bu ikisi bizi dönüştürecek Caleb, bizi başka birine dönüştürecek. Tanınmaz birine."

Yüzünde bir anlayış belirir. "Kılık değiştirmek gibi mi demek istiyorsun?"

"Aynen öyle. Kılık değiştirmek gibi. Gittiğimizde taktığın eşarplar gibi. ama daha da iyisi. Söyle bakalım. Bugün kim olmak istiyorsun?"

Caleb bu plandan memnun bir şekilde bana sırtıyor. Mutfak masamın arkasındaki duvara yaslanmış bir düzine kadar tabloyu görünce gülümsemesi yerini şaşkınlık ifadesine bırakıyor.

"Gwen," diye nefes veriyor, yanlarına gidip çömelerek onları izliyor Daha iyi. "Bunları sen mi boyadın?"

Başımı sallayıp resimlere bakıyorum ve onları onun gözünden görmeye çalışıyorum. Çizdiklerimin bir mantığı ya da nedeni yok. Noel'de bana verdiği suluboya setine her uzandığımda ilhamın beni yönlendirmesine izin verdim.

Central Park manzaraları çizdim, Pip'in renkli bir resmini çizdim. Hastalarımın yüzleri. Rastgele renk ve şekillerden oluşan bir soyut resim bile var.

Resimlere o kadar ayrıntılı ve uzun süre bakıyor ki bu beni tedirgin ediyor. Her resim yaptığımda ruhumun bir parçasını açığa çıkarıyor gibiyim. Caleb'in beni bu şekilde, açık ve çiğ görmesine hazır olmayabilirim. Ayrılığımızın acısı hala keskin ve kendimi korumak istememe neden oluyor.

Omzunun üzerinden "Bunlar harika. Bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum."

O ana kadar onun övgüsünü ne kadar arzuladığımı fark etmemiştim. Onun sözleri bana bir güven, bir olasılık hissi veriyor. Aynı şey

Yedinci sınıfta bilim fuarını kazandıktan sonra babam bana gülümsediğinde hissettiğim duygu.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve duygularıma yenik düşerek bakışlarımı kaçırıyorum. "Bunları annene ya da Seth Amca'ya gösterdin mi?"

"Hayır. Onları gören ilk kişi sizsiniz."

"Onur duydum. Bunun fotoğrafını çekmemin bir sakıncası var mı?" Hastamın, kar gibi saçları olan yaşlı kadının resmini işaret ediyor. "Bazen bakmak için bende kalsın istiyorum. Sorun olur mu?"

Karnımdan göğsüme doğru bir gurur kabarması yükselirken başımı sallıyorum. Caleb'in çalışmalarımı o kadar çok sevdiğini ve yanında taşımak istediğini düşünmek.

Bu iyi bir duygu.

Resimlere geri dönüyor, yine yavaşça tuvaleri karıştırıyor. İlk baktığında daha küçük bir tanesi diğerlerinin arkasına saklanmıştı, ama şimdi yığının arasından görünüyordu. Orada olduğunu unutmuştum. Caleb onu çıkarıp dizlerinin üzerine çöküyor ve parmaklarını aylar önce üzerine yapıştırdığım sözcüklerin üzerinde hafifçe gezdiriyor.

Bu yaptığım orijinal sanat terapisi projesi. Benimle konuşan tüm kelimeleri yazdığım kolaj.

Ölüm, endişe, korku, depresyon, terk edilmişlik, değersizlik.

Caleb bana bakıyor, yüz hatlarında şaşkınlık ve merhamet karışımı bir ifade var. "*Bu mu?* Böyle mi hissediyorsun?"

Başımı sallıyorum, gözlerim yere düşüyor. Ağzının o acı dolu kıvrımını görmek çok fazla. Onun yerine resme bakıyorum, parmağı değersiz kelimesini defalarca okşuyor.

Utanç üzerime çöküp boynumu yakarken ve yüzüme sıçrarken ellerim iki yanımda seğiriyor. O kolajı elinden söküp almak ve ateşe vermek istiyorum. Derimden sürünerek çıkmak istiyorum ama yapmıyorum. Gerçek olmaya çalışıyorum. Onun ve benim için önemli olan herkesin, tüm kusurlarıyla birlikte olduğum kişiyi görmesine izin vermek için.

Lanet olsun. Savunmasız olmak çok acı verici.

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum. Ben... bu kadar açık olmak çok zor

Ona dürüstçe söyledim.

Gözlerini kaçırıyor, boğazı düğümleniyor ama anlayışla başını sallıyor. "Makyaj zamanı. Hadi gidelim," diyorum sahte bir parlaklıkla, üstümü değiştirdiğim için rahatlamış bir şekilde.

Konu.

Metamorfozumuzu tamamlamak bir saatten fazla sürüyor ama sonrasında yansımama baktığımda, her dakikasına değdiğini biliyorum.

Caleb banyoda bana katılıyor, kapının arkasındaki boy aynasına bakıyor. Aynı şekilde giyinmiş ama yüzü farklı. Cildine yapıştırılmış ve makyajla boyanmış bir protez ince burnunu büyütüyor. Keskin elmacık kemiklerini düzleştiriyor, böylece genel görünüyorlar. Başına o kadar sıkı oturan koyu renk bir peruk takıyor ki gerçek olup olmadığını asla sorgulayamazsınız. Siyah saçları gözlerini ortaya çıkarıyor, kontrast gözlerinin daha da parlak mavi olmasını sağlıyor.

Peruğum kırmızı ve uzun, sırtımın ortasına kadar parlak dalgalar halinde sarkıyor. Çok tanınmadığım için yüzümde protez kullanmadılar ama Joal makyaj konusunda bir dahi. Bana geniş, dumanlı gözler verdi. Dudaklarımı kalın kırmızı bir kalemle çizdi ve aynı renk rujla doldurarak olgun bir kiraz kadar tatlı görünmelerini sağladı.

İkinci aşama tamamlandı. Planım tamamlandı.

"Vay canına," diyor Caleb. "Bu dünyadaki en iyi randevu olmalı ve biz daha ayrılmadık bile."

Aynada birbirimize gülümsüyoruz.

Caleb'ın gözleri hayranlıkla vücudumda geziniyor, alev alev yanıyor. "Seksi görünüyorsun," diye mırıldanıyor kulağımın dibinde. Ortaya çıkan arzu sarsıntısı beni şok ediyor ve uzuvlarımın seğirmesine neden oluyor. "Bir süper kahraman gibi, işte böyle görünüyorsun. Sanki kış tekmelemeye hazırsın."

"Çünkü öyleyim," diye takılıyorum. "Kışım."

A eni görünümümüzle donanmış bir şekilde dairemnden çıkıyoruz, arka kapıdan çıkıp baharın sıcaklığına giriyoruz.

Başımı ağır ağır iki yana sallıyorum, peruğumun omuzlarımın üzerinde güzelce sallanmasından hoşlanıyorum. Caleb gülüyor ve yapay saçımı hızlıca düzeltiyor. "Kırmızı sana çok yakışıyor."

Onun bu yorumu eski bir anıyı canlandırdı. "İşimi yaparken Tıp fakültesi için mülakatlar, Ohio'da bir tane vardı. Orada bir radyoloji asistanı benimle mülakat yaptı. Muhteşem, uzun, kıvıll saçları vardı. Hiç unutmam. Adı Tiffany Hart'tı. Komik bir isim değil mi? Dr. Hart?"

"Hmm," diye mırıldanıyor tembelce. "Bu komik bir isim. Saçları ne kadar güzel olursa olsun, şu anda senden daha güzel olmasına imkân yok."

İltifattan ve Caleb'in gözlerini benden alamamasından dolayı kızarıyorum. "Belki de bu kötü bir fikir. Sarışınlığa geri döndüğümde hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

"Saçların çivit mavisi olsa da umurumda değil, yine de dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünürüm."

Kendimi kaldırımdan aşağı atlarken durdurmak zorundayım, kendime onun erkek arkadaşım *olmadığını* hatırlatıyorum. Ne kadar tatlı olursa olsun, kalbimi henüz tehlikeye atamam. Kaliforniya'da da iyiydi... Beni terk etmeden hemen önce.

Ağırdan al.

"Planın nedir?" Caleb'a kaşlarını çatarak meydan okuyorum. "Bu randevuya şu ana kadar katkıda bulunan tek kişi benim. Artık senin devralma zamanı geldi."

O da sırtlıyor ve belli belirsiz "Bazı fikirlerim var" diyor.

"Öyle mi? Şimdi mi?" Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama çok başarısız oluyorum. Onu sarsmak ve bana her şeyi anlatmasını talep etmek istiyorum ama heyecanımı dizginlemeye çalışıyorum.

"Bazı şeyleri ayarlamış olabilirim ya da olmayabilirim." Çok gizemli biri.

Caleb, "İlk etkinlik çok yakında, tam burada, parkta," diye anons ediyor. Elimi tutuyor, ben de bırakıyorum. Aramızda sallayarak caddenin karşısına geçiyor ve Central Park'ın yapraklı yeşilliklerine doğru ilerliyoruz.

Sanki büyülü bir ormana girmişiz gibi. Artık kış geçti, yağmur ve eriyen kar tüm çiçekleri ortaya çıkardı. Kırmızı, pembe ve sarı lale tarlaları açıyor. Kiraz ağaçları başımızın üzerinde yükseliyor, solgun çiçekleri rengarenk bir yağmur gibi saçlarımıza ve omuzlarımıza düşüyor.

Caleb peruğundan bir tane koparıp bana uzatıyor. Minik çiçeği cebime sokuyorum. Daha sonra bir kitabın sayfaları arasına sıkıştıracağım, böylece onu bir hatıra olarak saklayabileceğim.

Kıvrımlı yollarda dolaşıyor, yanımızdan geçen yabancılara selam veriyoruz. Kılık değiştirmemiz işe yarıyor olmalı çünkü kimse bize ikinci kez bakmıyor. Biz sadece parkta gezintiye çıkan iki sıradan insanız. Tamamen normal. Burada görülecek bir şey yok.

Rotamızın rastgele olduğunu düşünmüştüm ama göle vardığımızda ve Caleb bana memnun bir gülümseme gönderdiğinde, beni başından beri yönlendirdiğini fark ettim. Beni bu yere, Loeb kayıkhanesine yönlendiriyordu.

Beyaz sütunlu, çizgili tenteli ve yeşil tenteli uzun bir bina. patine kaplı çatı. Yapının yansıması, önündeki büyük gölün yosunlu suyunda dalgalanıyor. Kıyı şeridinde düzgün bir sıra halinde birbirine bağlanmış kürekli tekneler, kayıklar ve gondollar var. Burunları dümen suyunda hafifçe sallanıyor.

Caleb kasadaki bir adamla konuşuyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan personel

bizim için sığ, yıpranmış bir kayak ıkardı. Caleb elimi tutuyor, ben içine tırmanırken beni sabitliyor. Tekne sallanıyor, biz dengemizi bulana kadar tehlikeli bir şekilde yana devriliyor ve tam karşıımızdaki kaba ahşap banklara oturuyoruz.

"Bugün spor yapacağımı bilseydim, egzersiz kıyafetlerimi giyerdim," diye iyi huylu bir şekilde homurdanıyorum ve şaka yaptığımı anlaması için gülümsüyorum. "Merak etme. Bütün kürekleri çekeceğime söz veriyorum."

Bankın üzerine yerleştii. yan tarafına bağılı kürekleri var. Omuzlarını güçlü bir şekilde kaldırarak bizi kıyıdan uzaklaştırıyor ve gölün derinliklerine doğru ilerletiyor.

"Senin hakkında bilmediğim başka ne var?" Kıyının çekilişini, kıyı boyunca yürüyen insanların oyuncak heykelciklere benzeyecek kadar küçülüşünü izlerken daha önceki oyunumuzu düşünerek soruyorum.

Caleb başını eğiyor, güneş ışığında gözlerini kısıyor. "Je parle un peu Francais, ma cherie," diyor mükemmel aksanlı Fransızcasıyla.

"Bu da ne demek oluyor?" Şaşkınlıkla gülüyorum, ses suyun yüzeyinde yankılanıyor.

"Dedim ki, 'Biraz Fransızca biliyorum, canım'."

"Sakın söyleme." Elimini ona doğru kaldırıyorum, hâlâ kıkırdıyorum. "Bir keresinde Paris'te yaşayan ünlü bir fizikçiyi oynamıştın ve rol için Fransızca öğrenmek zorunda kalmıştın."

Caleb benimle birlikte gülüyor. "Pek sayılmaz. Setteki öğretmenim bir süre Fransa'da yaşadı, bu yüzden oldukça iyi bir aksanı vardı."

Çocukken onun için nasıl bir şey olduğunu hayal etmek kahkahalarımın boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. "Yalnızlık çekmiş olmalısın?" diye sorarken kasvetliyim. Sadece bir öğretmene sahip olmak ve bir grup başka çocukla okula gitmemek?"

Omuz silkiyor, bakışları ağaçların arasında geziniyor. "Yalnızdım ama o kadar meşguldüm ki gerçekten fark etmedim. Film çekmek uzun günler demek. Bazen arka arkaya on beş, on sekiz saat çekim yapardık."

"Hastanedeki nöbetlerim gibi, orada yirmi dört saate kadar kalıyorum."

Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Gördün mü? Sana birçok ortak noktamız olduğunu söylemiştim."

"Hmm. Sen öyle diyorsan." Kararsız kalıyorum ama dudaklarımdan süzülen gülümsemeye engel olamıyorum.

Geriye doğru yaslanıyorum, ellerimin ağırlığını bankın üzerine vermesine izin veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Güneş tenimi ısıtıyor. Hava kuş sesleri ve Caleb'in kürek çekişinin ritmik sesiyle dolu. İçimi dingin bir his kaplıyor.

Gözlerimi o kadar uzun süre kapalı tutuyorum ki Caleb "Hey, orada uyumak yok" diyor. Küreğin ucuyla bana doğru biraz su sıçratıyor. Damlacıklar pantolonumu lekeliyor, lacivertten siyaha boyuyor.

Gözlerimi açtığımda, tepemden geçen bulutların gölgelediği güneş ışığında gözlerimi kırıştırıyorum. "Uyandım. Uyandım." Gülüyorum, tekrar sıçrama ihtimaline karşı elimi kaldırıyorum.

Şimdi gölün ortasına ulaştık. Caleb kürekleri bıraktı ve sürüklenmemize izin verdi. Etrafımızı saran yeşil ağaç duvarına bakıyor. Ağaçlar uzun ama arkalarında yükselen, tuğla ve beton kulelerini havaya kaldıran gökdelenler tarafından cüceleştirilmiş.

"Burası gerçekten çok güzel." Cümlesini bitirirken bakışları yüzümde duruyor. Tenim tepemdeki güneşten daha fazlası yüzünden ısınıyor.

"Buraya daha önce hiç gelmedin mi? Bu gölde?" diye sordum.

"Hayır. Sen?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Çalışmakla o kadar meşguldüm ki şehirde görmek istediğim tüm yerleri henüz keşfedemedim. Yine de Alvina bana bazı şeyler gösteriyor. Mükemmel bir tur rehberi. Bundan önce New York'ta çok zaman geçirdiniz mi?"

"Aslında burada bir yerim var, Yukarı Doğu Yakası'nda bir apartman dairesi. Benim yok.

New York'ta da Los Angeles'taki kadar zaman geçiriyorum ama galalar, basın partileri, röportajlar gibi şeyler için geliyorum." Caleb öne doğru eğiliyor, dirsekleri rahatça dizlerinin üzerinde duruyor. Aynadaki görüntüsü teknenin yanındaki suda dans ederek dalgalanıyor.

"Oh, anlıyorum." Gözlerimi dramatik bir şekilde açtım. "Süslü şeyler."

Bu onu gülümsetiyor, küçük bir sırıtış. "Aynen öyle. Fancy, bu benim."

Başımı eğiyorum, kirpiklerimin arasından ona bakarken hafifçe alay ediyorum, "Bana süslü bir şey mi göstereceksin Caleb?"

Sırıtışı genişleyerek bir sırıtışa dönüşüyor. "Deneyeceğimden eminim."

Birbirimizle flört ediyoruz. Tehlikeli ama kışkırtıcı bir şekilde lezzetli. Ana yemekten önceki meze gibi. Senfoni başlamadan önceki açılış uvertürü gibi. Bir sonraki adımın beklentisi acı verecek kadar tatlı.

Caleb de bunu hissetmiş olmalı çünkü ayağa kalktı ve yavaşça bana doğru geliyor.

Hareketi teknenin çılgınca devrilmesine neden oluyor.

"Dikkat et!" Koltuğumu iki elimle kavrayarak haykırıyorum. "Bizi alabora etmeyin."

O yanıma oturup küçük bankta sıkıca sıkıştığında ikimiz de gülüyoruz. Tekne ileri geri sallanıyor ve bu hareket bizi birbirimize çarptırıyor.

Caleb bana o kadar yakından bakıyor ki, geniş ve ciddi gözlerini çevreleyen her bir kirpiği tek tek sayabiliyorum. Kalp atışlarım durur gibi oluyor, aksıyor ve sonra tepki olarak hızlanıyor.

Birbirimize doğru eğildik, mıknatıs gibi birbirimize çekildik. Dudaklarının ayrılışını izliyorum ve benimkilerin de aynısını yaptığını hissediyorum. Tekne altımda zıplıyor ve sallanıyor. Gözlerim kapanıyor ve işte o zaman anlıyorum.

Doktorun odasının ve panik atağın anısı. Uyuyana kadar ağladığım geceler.

Barda kırılmış fotoğrafı.

O kadar hızlı geri sıçırıyorum ki tekne sarsılıyor ve su Caleb'ın pantolonunun paçasını ıslatacak şekilde yan tarafa sıçırıyor. "Kahretsin. Özür dilerim." Şehvet, ıstırap ve utancın karışımından kalbim küt küt atıyor.

"Sorun yok." Caleb elini bacağında gezdirerek kumaştaki fazla nemi bir çekçek gibi sıkıyor. "Birazcık su beni eritmez."

Tekrar yörüngemden çıkarken, elleriyle kendini destekliyor.

Arkasında, daha önce kullandığım pozisyonda. Omuzlarımız birbirine değiyor, dalgaların hareketiyle birbirimize sürtünüyoruz.

Sonra bir süre sessiz kaldık, suyun tekнемizin gövdesine vuruşunu ve gölün karşısındaki oyun parkındaki çocukların kahkahalarını dinledik.

Yavaşça başımın gevşemesine izin veriyorum, Caleb'in omzuna yaslanana kadar yana yatıyorum. Yanağımın altında sert, katı ve sıcak hissediyorum. Bir kalp atışı sonra Caleb'in başı aşağı iniyor, şakağı başımın yan tarafına hafifçe dayanıyor.

Birbirimize yaslanarak uzun süre böyle kaldık.

OceanofPDF.com

A Kayığı iade ettikten sonra Caleb bana bir sonraki sürprizini gösteriyor. Tekne kiralama yerinin podyumunun arkasına uzandı ve bir Büyük bir piknik sepeti, hasırdan yapılmış, kapakları açılan bir sepet. "Nedir bu?" Getirdiğinde gözlerimi kocaman açarak sordum.

"Bu," diyor gururla, "öğle yemeği. Biz göldeyken benim için tutmalarını istedim."

Parkın ortasındaki Büyük Çimenlik'in yemyeşil çimenlerinde kırmızı kareli bir battaniyenin üzerinde oturuyoruz. Caleb, Noel'de ona hediye ettiğim taşınabilir hoparlörden hafifçe müzik çalıyor. "Her yere yanımda götürüyorum. En güzel hediye bu," demişti ilk çıkardığında, bu yorum içimi gururla doldurmuştu.

Öğle yemeğinden sonra inledim ve "Sanırım çok fazla yedim. Hepsi çok lezzetliydi." İthal peynirlerden ve ince dilimlenmiş etlerden oluşan geniş bir seçkinin yanı sıra kendi pişirdiği ekşi mayalı ekmeği de getirmişti. Çikolataya batırılmış çilekler de tatlıydı.

Parmağımdaki son çikolata damlasını emerken bakışlarımı kaldırıyorum ve onun beni yakından izlediğini görüyorum, gözleri kararıyor. Karnımda bir arzu girdabı kıpırdanıyor. Gözlerimi ondan ayırıp yanıma uzanıyorum, bacak bacak üstüne atmış yoga tarzında oturan Caleb'e bakıyorum.

Dikkatim dağılırken, birkaç battaniye ötede bir grup genç kızın onu süzdüğünü, kaldırdıkları ellerinin arkasından kıkırdayan fısıltılar geldiğini fark ediyorum.

Dirseğimin üzerinde doğrulup etrafa bakıyorum. Birden fazla yabancı grup Caleb'a bakıyor, çoğu kadın ama bazıları da erkek.

"Kılık değiştiren bile insanların sana baktığının farkında mısın?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor dalgınca, bir peçeteyi küçük parçalara ayırırken. Kağıt parçalarını bir kenara bırakıyor ve kaşlarını çatarak etrafımızdaki kalabalığı inceliyor.

Başımı sallıyorum. "Seni bu kadar çekici yapan şey ne? Şu anda bile dikkat çekiyorsun."

Yanımda uzandı ve yan tarafına dönerek gözlerini Benimkini. "Gerçekten bilmiyorum. Her zaman böyleydi."

Bunu seviyorum. Caleb tam önümde yatarken, vücudu sadece ikimiz kalana kadar dünyanın geri kalanını engelliyor.

"Annem beni bu yüzden Los Angeles'a getirdiğini söylüyor. Ben bebekken herkes onu mağazalarda ya da sokakta durdurup modellik yapmamı ya da televizyona çıkmamı söylüyormuş. Gerçi bilmiyorum, muhtemelen pek çok insan bebekler hakkında bunu söylüyordur."

İç çekiyor, uzanıyor ve tereddütle koluma dokunuyor, parmakları tenimde geziniyor ve arkasında karıncalanma hissi bırakıyor. Bu çok fazla, çok bunaltıcı. Uzaklaşıyorum ve yüzündeki acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Seni Los Angeles'a taşıdığına kaç yaşındaydın?" Dikkatini dağıtmayı umarak soruyorum.

"İki yaşındayım. Küçük bir çiftlik kasabasından geliyoruz. İlk başta annem sadece benimle taşındı. Babam işini kaybetmemek ve bize para gönderebilmek için evde kaldı. Annemle babam üç yıl boyunca bu şekilde ayrı kaldılar, ancak arada bir ziyarete geliyorlardı."

"Sürekli rol almaya başladığımda, babam işi bıraktı ve L.A. Burada ya da orada olmasının pek önemi yoktu. Babam oldukça pasiftir. Her zaman annemin liderlik etmesine izin verir. O günleri pek hatırlamıyorum.

İlk günler. Ben çok küçüktüm ama annem çok bahseder. Küçük, berbat apartmanlarda yaşadığımızı ve tüm zamanımızı seçmelere giderek geçirdiğimizi."

"Çok zor olmalı. Annen yabancı bir şehirde küçük bir çocukla tek başına."

"Sanırım öyleydi." Başını eğiyor ve gökyüzüne bakıyor. Pofuduk beyaz bulutlar farklı şekillere girerek tepemizde süzülüyor. Bulutları onunla birlikte izlemek için dönüyorum, bir tavşana, bir aslana, bir kuğuya dönüştüklerinde zihnimde onlara isim veriyorum.

"Ben küçükken çok yakındık. Annem ve ben. Sette hep yanımdaydı. Kariyerim yükseldikçe ve yaşım ilerledikçe işler daha da zorlaştı. Sözleşmelerimi müzakere etmek ve bir sonraki rolümü ayarlamakla meşguldü."

"On dört yaşında ilk büyük çıkış filmimi çektim. Ondan sonra, bu onun için çok fazlaydı. Bu konuda çok kırgındı ama onu kovmak ve profesyonel bir menajerlik şirketi tutmak zorunda kaldım. O zamandan beri aramızdaki her şey gergin."

Düşünmesi bile korkunç bir şey, kendi anneni kovmak zorunda kalmak. Benim de annemle mücadelelerim oldu ama hiçbiri Caleb'in yaşadıkları gibi değildi. "İkinizin arası zor olduğu için üzgünüm."

"Onunla bu konuda konuşmam gerekiyor. Bu benim..." Durakladı ve Alkolizm için rehabilitasyonu kastettiğini bilerek boşluğu dolduruyorum. Ona bunu sormayı çok istiyorum ama sabırlı olmaya ve hazır olana kadar beklemeye çalışıyorum. Tahmin edilebileceği gibi, konuyu geçiştiriyor ve "tedavi" diyor. İncittiğim tüm insanlardan özür dilemem gerekiyor. Gelecek hafta ziyarete gelecek. O zaman yaparım."

Bu konuda mutlu görünmüyor.

"Peki ya sen?" Caleb beni şaşırtarak soruyor. "Düğünde üzgün görüldüğünü gördüm. Seth Amca'ya bir şans vermelisin. Biraz utangaç olabilir ama onu tanıdığında ne kadar harika biri olduğunu göreceksin."

"Harika biri olduğuna eminim. Yoksa annem onunla evlenmezdi. Sadece pek ortak noktamız olduğunu sanmıyorum."

Bir frizbi başımızın üzerinden uçuyor, havlayan bir köpek tarafından kovalanıyor. Köpek yükseğe sıçırıyor. Havada, oyuncağı çenesinin arasına alıyor ve kuyruğunu sallayarak zarif bir şekilde yere iniyor.

"Pip'in böyle bir frizbiyi yakalamaya çalıştığını hayal edebiliyor musun?" Caleb'a sordum. Biz

ikisi de küçük Pip'in kendisinden daha büyük bir frizbiyi kovaladığı düşüncesine gülüyor. "Sanat terapisi önerine ne oldu?" Caleb uykulu uykulu esniyor,

Elini başının altına soktu ve sanki biraz kestirmek istiyormuş gibi battaniyeye sarıldı.

Yemek koması ve güneşli bir günün birleşimi enerjimi de tüketti. Göz kapaklarım ağırlaştı, göz kırpyorum. "Dr. Patel komitenin ilgilendiğini ama bana soruları olduğunu söyledi. Birkaç hafta içinde tekrar toplanacaklar ve benim de orada olmam gerekiyor." Esnemesi bulaşıcıydı ve bana da geçti.

"Sorularına cevap vererek bu işte çok başarılı olacaksın." Vücudu gevşiyor, kasları gevşiyor, elleri açılıyor.

Hiç uyanmadığınızı tembel bir Pazar günü gibi geliyor. Nerede Her şeyin yavaşladığı ve her şeyin pastel renklerle boyandığı bir yerde, bir hayalin içinde yaşamak.

Güneş bir bulutun arkasına çekiliyor. Birdenbire esen bir rüzgar Caleb'ın saçlarını karıştırıyor ve alnına doğru savuruyor. Kendimi durduramadan, o yumuşak tutamı yolumdan çekiyorum. Parmaklarım tenini sıyrıyor ve donup kalıyor, bu basit temas yüzünden uğulduyor.

Bütün gün dışarıda olmaktan bronzlaşmış, güneşten öpülmüş teniyle çok yakışıklı. Farkında bile olmadan yaklaştım, elim saçlarından yanağına doğru kayıyor, elmacık kemiğinin keskin açısını test ediyordu.

Bir dakika önce bana dokunmasını *istemiordum*, ama şimdi dokunmak istiyorum.

Onu. Bir kedinin güneş ışığına sarılması gibi onun sıcaklığına sarılmak istiyorum.

Benim neyim var ki bu adama karşı koyamıyorum? Daha önce onun için kıkırdayan kızlardan daha iyi değil miyim? Umurumda değil. Bu beni yönlendiren arzum.

Artık yetkili benim.

Parmaklarım aşığıya doğru yolculuğına devam ediyor. Ağızının yayını tam olarak çiziyorum ve Caleb'in gözleri zevkle kapanıyor. Hafifçe inliyor, o kadar sessiz ki kulaklarımla duymak yerine ayrılmış dudaklarının hareketinden okuyabiliyorum. Titreyen bir nefes çekiyorum, parmaklarımın öpücüğümlle yer değıştirdiğini hayal ediyorum. Tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum, baharatlı ve yine de bir şekilde tatlı.

Telefonumun alarmı ötüyor ve beni başımdan aşığı bir kova buz dökülmüş gibi uyandırıyor. Nefesim kesiliyor, elimi çekip doğruluyorum. "Gitmem gerekiyor. Bir sonraki vardiyam bir saat içinde başlıyor." Göğsümdle garip bir ağı var. Doyurulmamış bir özlemin boşluğu.

Caleb kıpırdamadan yatıyor, kara kara düşünen kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. "Biliyorsun, Gwen," diyor karanlık bir şekilde. "Seni terk ettiğimde sıcıp batırdım. Bu bir daha yapmayacağım bir hata. Şimdilik beklemeye hazırım ama seni uyarmalıyım, eninde sonunda sabırsızlanacağım ve o zaman benim olanı talep edeceğim."

Vücudum onun sözlerini beynimden önce işliyor. duyuyor, çünkü içimin derinliklerinde sıcaklık toplanırken meme uçlarım sıkışıyor. Ağızım gevşiyor, gözlerindeki sahiplenici parıltı karşısında şaşıırıyorum.

Yani, kahretsin. Bu çok seksiydi.

Beynim beni yakalıyor ve ağızımı kapatıyorum. Kırgın görünmeye çalışıyorum, gözlerimi dik dik bakmak için kısıyorum ama çabam yarım kalıyor. Caleb beni görmezden geliyor ve ayağı kalkıyor. Boş kaplarımızı sakince piknik sepetine yerleştiriyor. Battaniyeyi rulo yapıp ona uzatıyorum. Parktan ayrılıp daireme doğru yürürken esinti serinletiyor.

Kapıma vardığımızda, geceyi nasıl bitireceğimden emin olamadan öylece duruyorum. "Randevu için teşekkürler." Cebimi karıştırıp anahtarımı arıyorum. "İyi vakit geçirdim."

"Tekrar ne zaman dışarı çıkıyoruz?" diye soruyor gözlerini kısarak.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu senin için oldukça varsayımsal, değıl mi? Seninle bir randevuya daha çıkacağımı mı varsayıyorsun?"

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. Sessizlik uzuyor ve o gözünü bile kırpmıyor.

Lanet olsun, bu oyunda benden çok daha iyi. Omuzlarım yenilgiyle çöküyor. "Bir sonraki izin günüm bir buçuk hafta sonra."

Boğazının arkasından gelen memnun edici gırtlak gümbürtüsü başımı döndürüyor. "Sorun değil. Seni bekleyeceğim."

Uzaklaşmaya başladı, sonra tereddüt etti ve bana doğru döndü. "Bu sabah gördüğüm, üzerinde bir sürü kelime olan şu resmi hatırlıyor musun?"

Yüzüm kızarıyor ve tüm o üzücü ve çirkin sözleri hayal ederek yan yan bakıyorum.

Ölüm, endişe, korku, depresyon, terk edilmişlik, değersizlik.

"Bunu benden duymaya hazır olmayabilirsin." Caleb'in fırtınalı bakışları beni olduğum yerde sabitliyor, ama sonra yumuşuyor. Daha nazik bir şekilde, "Kendinde bunları görmeni anlıyorum, ama sana kimi gördüğümü söylemem gerekiyor. Sen tanıdığım en güçlü, cesur, akıllı, güzel, sevimli insansın. Her şeyin en iyisini hak ediyorsun ve sen bunu öğrenene kadar çekip gidemezdin."

Sesinin bana ulaşmasına, bir taş gibi içime işlemesine izin verdim. Bir dahaki sefere kararsız ya da güvensiz olduğumda beni topraklamak için. O zayıf anlarımda onun sözlerini bir plak gibi tekrar çalacağım. Ruhumu yatıştırmak için o müziği kullanacağım.

I Caleb'i bara götürmek konusunda endişeliyim," diye fısıldıyorum taksinin arka koltuğundaki Alvina'ya. "Bu aptalca bir fikir mi? İyileşmekte olan bir alkoliği alkol servis edilen bir yer mi?"

Gözlerini siyahla çevrelemiş, böylece normalden daha da büyük görünüyorlar. Saçlarındaki dalga, değişen sokak lambalarının altında simsiyah parlıyor. "Ona nereye gittiğimizi söylediğinde bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Provadan hemen geliyor, o yüzden bizimle orada buluşacağını söyledi."

Caleb, Broadway müzikalinde sahne alacağı için giderek daha da endişeleniyor. Biraz düşündükten sonra, bu akşamki geziyi onun korkularını hafifletmenin bir yolu olarak buldum. Ellerimi kucağımda birleştirdim ve bunun kötü bir karar olup olmadığını merak ederek pencereden dışarı baktım.

Saat gece on biri geçiyor ve sokaklar insan kaynıyor. Yirmi ve otuz yaşlarındaki gençler gözde et paketlenme bölgesinde bir bardan diğerine atlıyor. Ilık bir bahar esintisi, en popüler kulüplerin önünde uzun kuyruklar oluşturan kalabalığın saçlarını ve giysilerini karıştırıyor.

Bugünkü acil servis nöbetimin yorgunluğuyla esnememi bastırıyorum. Bu beni her zaman şaşırtmıştır.

bütün bu insanları gece dışarıda görmek. Genelde o kadar yorgun oluyorum ki eve gelir gelmez yatağa düşüyorum. Nüfusun büyük bir kısmının burada normal hayatlar yaşadığını, arkadaşlarıyla dışarı çıktıklarını ve geç saatlere kadar uyanık kaldıklarını unutuyorum. Ertesi gün yirmi dört saatlik

vardiyalarda çalışmaktan endişe etmiyorlar.

Yorgunluğun iş yerinde bir hata yapmalarına, ölümcül sonuçları olabilecek bir hata yapmalarına neden olabileceğinden endişe etmiyorlar. Bazen onlara imreniyorum.

Taksi sola doğru keskin bir dönüş yaptı. Alvina'nın üzerine düşmemeye çalışarak koltuğumda sallanıyorum. Şoförün dikiz aynasından sarkan çam ağacı şeklindeki oda spreyi hareketle birlikte sallanıyor. Birkaç dakika içinde kırmızı boyalı kapısıyla neon ışıklı bara yanaşıyoruz. Siyahlar giymiş bir fedai kimliklerimizi kontrol ediyor ve içeri giriyoruz.

Gözlerimi kırıştırıyorum, gölgeli iç mekâna alışmaya çalışıyorum. Elimi Alvina'nın omzuna koyarak kulağına sesleniyorum: "Wayne arka tarafta bizim için bir masa tuttuğunu söyledi."

Ayak parmaklarımın ucuna kalkarak, odanın köşesine sıkışmış ince yüzlü muhabiri bulana kadar kalabalığı araştırıyorum. Koni şeklindeki bir ışık masanın üzerinde alçakta asılı duruyor ve düşmanımdan dostuma odaklanmış sarı bir parıltı yayıyor.

"İşte orada!" Yüksek sesle şarkı söyleyip işaret ediyorum. Alvina arkamdan gelirken, barın yanında kümelenen kalabalığın arasından dolanarak yol gösteriyorum.

Wayne ona ulaştığımızda yarı ayakta duruyor. Kollarımı cılız bedenine dolayarak ona kısa bir sarılış yaptığımda şaşkın bir homurtu çıkarıyor. "Seni uzun zamandır görmemiştim," diye bağıriyorum, sahnedeki şarkıcı akortsuz bir notaya basarken sırtarak.

Alvina yanıma geldi. "Alvina, bu Wayne. Wayne, Alvina," diye tanıştırıyorum onları, bakışlarım birinden diğerine sıçrıyor.

Wayne'in bakışları takdirle Alvina'nın üzerinde geziniyor. "Merhaba," diyor sadece şehvet düşkününü olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle.

Alvina gözlerini ona diyor. "Olmaz," diye kestirip atıyor ve adamın yüzü düşüyor.

Kahkahamı elimin arkasına saklıyorum.

Solumdan boğuk bir ses konuşuyor, "Senin gibi güzel bir bayanın böyle bir yerde ne işi var?" diyor.

Bana asılan kişiyi reddetmeye hazır bir şekilde etrafımda dönüyorum ama

bir çift derin su gözü gördüm. "Caleb!" Onu görünce kalbim üç kez çarptı. "Seni zar zor tanıdım."

Geçici boya Caleb'in saçlarını altın renginden koyu kumrala dönüştürdü. Burun protezi tekrar yerine takıldı. "Biliyorum." Bir elini hafifçe başının üstünde gezdiriyor. "Maren harika bir iş çıkarmış, değil mi?" diyor, tiyatrodaki bu gece hazırlanmasına yardım eden makyöze atıfta bulunarak.

Bu fikri ilk önerdiğim zamana geri döndüm. Caleb'a kılık değiştirmesi gerektiğini düşündüğümü söylemiştim. Dedim ki, "Ne düşünüyorsun? Tekrar 'Caleb olmayan' olmaya ne dersin?"

İç çekip başını öne eğdiğinde kalbim kırılmıştı. "Bazen Caleb olmamak bana gerçekten iyi geliyor" diye cevap vermişti.

Bara ve önümdeki adama yeniden odaklanmak için anılardan sıyrılıyorum. "Haklısın. Maren gerçekten başarılıydı." Saçına dokunuyorum ve boyanın akıp akmadığını görmek için parmaklarıma bakıyorum. Çıkmadı. "Umarım yarın provaya gitmeden önce bunu yıkayabilirsin. Yönetmenin seni görürse kalp krizi geçirebilir. Sarışın bir Caleb Lawson tuttu, kızıl saçlı değil."

Caleb işaret parmağını hafifçe dudaklarıma değdiriyor, dokunuşu içimde bir arzu dalgası yaratıyor. "Şşş. Gerçek adımlı kullanmak yok, unuttun mu?" Yakınlaşıyor, kalabalık barda göğüslerimiz birbirine sürtünüyor. Bu basit sürtünme yüzünden nefesim kesiliyor. Bakışları ağızımda oylanmak için düştüğünde bir özlem dürtüsü çarpıyor.

"Bu gece şöhretimin baskısı *olmadan* şarkı söyleme pratiği yapacağımı söylemiştin." Birbirimizin gözlerinin içine bakarken aramızda açlık oluşuyor. Onun baştan çıkarıcı tarçın kokusunu alabilecek kadar yakınımızda olması ama yine de bu tıklım tıklım barda onu öpemeyecek kadar açıkta olmak enfes bir işkence.

"Aman Tanrım. Lütfen bana bütün gece boyunca birbirlerine sersem sersem bakmayacaklarını söyle. Bu iğrenç," diyor Wayne yüksek sesle Alvina'ya ve birasını masaya vuruyor.

"Umarım değildir. Ben de bunun için kaydolmadım." Alvina bana onaylamayan bir bakış fırlattı.

Birbirlerine acıyarak bakarlar.

Barın karanlığına şükrederek Caleb'dan hızlı bir adım uzaklaşıyorum.

Yanaklarımı renklendiren kızarıklığı maskeleymesini umuyorum.

Wayne birasından uzun bir yudum alıyor. Wayne'in içmesine nasıl tepki verdiğini görmek için Caleb'a bakıyorum ama fark etmiyor. Odanın önündeki yükseltilmiş sahneye bakmakla meşgul.

Bir bekarlığa veda partisi şu anda "Girls Just Want to Have Fun" şarkısının kopuk bir versiyonunu söylüyor, yanında da "Karaoke gecesi" yazan devasa bir tabela. Biralara yarı fiyatına." Kadınlardan biri tiz bir nota tutturuyor ve diğerleri sarhoş bir şekilde birbirlerine yaslanarak kıkırdıyor.

Konuyu Caleb ve benden uzaklaştırıyorum. "Ne söyleyeceğiz?" Masanın üzerinde aralarından seçim yapabileceğimiz karaoke şarkılarının bir listesi var. Onu alıp Alvina'ya uzatıyorum. "Düet yapalım."

"Sen ve ben mi? Düet mi?" Bu fikri düşünürken dudakları büzülüyor.

"Evet." Bütün gün bunu düşündüm, birlikte nasıl şarkı söyleyebileceğimizi. "Eğlenceli olacak."

Hafifçe omuz silkiyor. "Tamam, sanırım."

Benimle dalga geçmesine sevinerek ellerimi çırpıyorum. "Taylor Swift'e ne dersin?"

O listede bir sürü şarkısı var."

Alvina'nın mükemmel kemerli kaşları aşağı iner. "Taylor Swift mi?"

"Lütfen," diye yalvarıyorum ona en iyi köpek yavrusu bakışlarımı atarak.

"O benim mutlak favorim. Lütfen, Alvina?"

"Tamam. Tamam." Beni başından savdı. "Ben onu pek tanımıyorum, o yüzden şarkıyı sen seç."

Blank Space'i seçiyorum ve isteğimizi belirtiyoruz. Önümüzde şarkı söylemek için bekleyen sadece bir grup var.

Caleb parmaklarını gergin bir şekilde masaya vururken bana bakmaya devam ediyor. Yaklaşan performansı için endişelendiğini tahmin ediyorum ama sonra bana yaklaşıyor. "Bir şey yaptım." Kaşları endişeyle çatılıyor. "Bana kızacaksın diye korkuyorum."

Zihnim hızla çalışıyor, tüm olasılıkları gözden geçiriyorum. "Ne oldu?" Kayıyorum

Cevabını beklerken ağırlığımı veriyorum.

"O resmi, senin yaptığın resmi, tanıdığım bir sanat galerisi sahibine gösterdim."

Bekle. Ne?

"Neden?" Şaşkınım. "Bunu neden yapasın ki?" Az önce söylediklerinin imaları beni çarptı. Hevesle, daha fazla ayrıntı için bastırıyorum. "Ne dediler? Beğendiler mi? Nefret mi ettiler? İyi olduğunu düşündüler mi? Tanrım, berbat olduğunu düşündüler, değil mi? Üçüncü sınıf öğrencisi mi yaptı diye sordular mı?" Yüzümü ellerimin arasına gömüp parmaklarımın arasından dışarı bakıyorum.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılır. "Dur, Gwen. Sakin ol." O gülerek elini kaldırıyor. "Bayıldı. Galeri sahibi arkadaşım seninle konuşmak istiyor. Daha fazla eserinizi görmek istiyor."

Ellerimi yüzümden indiriyorum ve sırtıyıyorum, heyecanım neredeyse dayanılmaz. "*Gerçekten mi?* Buna inanamıyorum. Bu inanılmaz."

"Bana kızgın değil misin?"

Ona kızgın mıyım? Yalnızca prensiplere dayanmalıyım. Caleb arkamdan iş çevirip galeri sahibine resmimi göstermiş. Ama sonuç en çılgın beklentilerimin ötesinde olunca üzülmek zor. Gerçek bir galeride çalışan birinin benimle ve eserlerimle ilgilenmesi, ummaya cesaret edemediğim bir hayaldi.

Caleb'in sorusuna cevap vermekten MC'nin adımı seslenmesiyle kurtuldum.

Alvina ve ben salonun önündeki yükseltilmiş kürsüye çıkıyoruz. Gürültülü barın önünde dururken, Caleb'ın tarif ettiği sahne korkusunu yeni yeni takdir ediyorum. Aynen söylediği gibi. Spot ışıkları sıcak ve kör edici. Korkumun büyüttüğü kalabalık genişliyor, sanki binlerce insan beni aptal yerine koyarken izlemek üzereymiş gibi.

İçgüdüsel olarak, gözlerim seyirciler arasında Caleb'i arıyor. O da oradaydı. Parlak mavi bakışları ve cesaret verici gülümsemesi beni sakinleştiriyor.

Alvina'da sinir belirtisi yok. Sanırım ülkedeki en yoğun yoğun bakım ünitelerinden birini yönetmeye yardımcı olduğunuzda, karaoke kıyaslandığında uysal görünebilir. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. Spot ışıkları sönüyor, sonra parlıyor

Şarkının ilk ritimleri hoparlörlerden dökülürken kırmızı. Planladığımız gibi, her mısrayı söyleyerek değişiyor ve nakaratı birlikte söylüyoruz.

Hayal görmüyorum. Şarkı söylerken sesim berbat, yüksek ve cızırtılı. Başta temkinli ama yavaş yavaş daha kaygısız bir şekilde şarkıya eşlik ediyorum. Arkadaşlarım dışında, muhtemelen bu bardan kimseyi bir daha görmeyeceğim. Bu yabancıların benim hakkımda ne düşündüğünü neden umursayayım ki?

Bu karaoke gecesi, *American Idol* değil.

Öte yandan Alvina'nın utanacak bir şeyi yok. Sesi profesyonel düzeyde değil ama oldukça iyi, pürüzsüz ve zengin. O ulaşılması zor yüksek notalara çıkabiliyor.

Şarkının yarısına gelmiştik ki şarkı sözlerini gösteren bilgisayar ekranında bir hata oldu ve ekran karardı. İçimden inliyorum ama kendim için korkmuyorum. Bütün sözleri biliyorum. Endişelendiğim Alvina.

Bana doğru şaşkın bir bakış fırlatıyor. Şarkı onun söyleyeceği bölüme geçerken elimle "devam et" **i ş a r e t i** yapıyorum. Bir duraklama oluyor ve benim bıraktığım yerden devam ediyor. Mısradaki tüm kelimeleri doğru söylüyor ama nakaratta, "Eski sevgililerimin uzun bir listesi var," demesi gerekirken beceriksizce söylüyor. Belli ki doğru ifadeyi arıyor ve bulamıyor. Sonunda Alvina kekeleyerek "uzun bir liste... yumurta ve tereyağı." diyor. Neredeyse onu durduracaktım ama ritmi bozmak istemedim. Kalabalık başlangıçta şaşıyor. Anladıkça kahkahalarla gülmeye başlıyorlar. Çok komik olduğunu düşünüyorlar. Kısa süre sonra tüm bar bizimle birlikte şarkı söylüyor, özellikle "yumurta ve tereyağı" kelimelerini yüksek sesle haykırıyor. Şarkının sonunda, ben bile "eggs and butter" şarkısını söylerken, hayali bir yumurta kırıyormuş gibi yapıyorum

ve

hayali bir kasede karıştırın.

İşimiz bittiğinde büyük bir alkış kopuyor ve insanlar bizi koltuklarımıza kadar alkışlıyor.

"Eski sevgililer," diyorum ona, otururken gülerek.

Elini alnına vuruyor. "Hatırlayamadım. Bir şeyler uydurmak zorunda kaldım."

Omzunu okşadım. "Ben senin versiyonunu daha çok seviyorum."

Masada Caleb gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde kayıyor ve sahneye çağrılmayı bekliyor. "Unutma, bunun eğlenceli olması gerekiyor," diyorum ona. "Müziği tanıdığım herkesten daha çok seviyorsun Caleb. Eğer zorlanırsan, sadece bunu hatırla. Bu tutkunun içine gir ve melodinin seni alıp götürmesine izin ver."

Sunucu Caleb'in sahte adını kullanarak yukarı gelmesini istediğinde son sözler ağzımdan çıkıyor.

Merdivenlerden çıkıp mikrofonu eline aldığı anda nefesimi tutuyorum. Sesi hafifçe titriyor. "Journey'den Don't Stop Believing'i söyleyeceğim."

Seyirciler onun seçiminden memnun olarak yüksek sesle alkışlar.

Açılış müziği başlar. Caleb boğazını temizliyor ve elini hızlıca saçlarında gezdiriyor. Parmaklarını kalçasına vuruşundan gergin olduğunu anlayabiliyorum. Gözlerini kapatıyor ve o kendine özgü boğuk sesiyle şarkı söylemeye başlıyor.

İlahi söylediğimiz zamanki gibi. İlk başta tereddütlüydü, sesi kısıktı. Sözlerinin yarısına geldiğinde Caleb gevşiyor, kelimeleri kabarıyor, her geçen notayla birlikte güç kazanıyor. Yabancılar konuşmalarına ara verdikçe bardaki gürültü de azalır. Dinlemek için sandalyelerinde dönerler.

Şarkının sonuna yaklaşırken gözleri kocaman açılıyor, beni bulana kadar kalabalığın içinde arıyor. Bakışlarını üzerime dikeyyor ve kendini tamamen bırakıp müziği gümbür gümbür söylemeye başlıyor. Sanki odadaki tek iki kişi bizmişiz gibi şarkı söylüyor. Şöyle söylüyor: "Film asla bitmez. Devam ediyor, devam ediyor, devam ediyor." O kadar iyi söylüyor ki nefesimi içime çekiyorum, göğsüm gururla genişliyor.

Fısıltılar son dizide başlıyor, barın arka tarafından başlayıp ileriye doğru yayılıyor. "Lawson?" Yanımdaki masada oturan kadının arkadaşına sorduğunu duyuyorum, sesi sorgulayıcı.

Caleb ile göz temasını kesmeden, ağzımın kenarından konuşuyorum. "Wayne, buraya arabayla geldin, değil mi?"

"Evet."

"Git arabayı al ve kapının yanına park et. Motoru çalışır durumda tut."

Ona iki kez söylememe gerek yok. Alvina çantamı almak için harekete geçti bile.

ve sandalyelerimizin arkasından onunkileri.

Caleb şarkıyı bitirir ve bekârlığa veda partisinin başını çektiği bir grup insan sahneye hücum eder. Bir kadın ona ulaştığında "Siz Caleb Lawson değil misiniz?" diye sorar.

Caleb'in gözleri kocaman açılır. "Ben mi?" Başını sallayarak kendini işaret eder. "Hayır.

Yanlış adamı yakaladınız."

Bayan vazgeçmiyor. Kararlı. "Sizsiniz. Sesinizi tanıyorum.

Radyodaki yeni şarkı gibi. Adı neydi? Gwen mi?"

Arkasından yaklaşp Caleb'a elimi uzatıyorum. O da tuttu. Onu çekip merdivenlerden aşağı sürüklüyorum. Yere iner inmez koşmaya başladık. Caleb ve ben el ele kapıdan girip kalabalık kaldırıma fırlıyoruz. Wayne'in arabası kaldırımın kenarındaydı, motoru çalışıyordu ve yolcu koltuğunda Alvina oturuyordu. Arkaya atlıyoruz ve Wayne kükreyerek caddenin aşağısına doğru gidiyor.

"Whew." Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "Bu deliydi. Sizi sadece sesinizden tanıdılar."

Alvina arkasından Caleb'a bakar. "Orada harikaydın."

Elini saçlarının arasında gezdirirken titriyor. "Teşekkürler. Başlangıçta oldukça korkutucuydu ama sonunda kendime daha çok güvendim."

"Sesin iyi geliyordu." Wayne'in ses tonu rahattı, ama bunu saklayamıyordu. Caleb'a saygıyla bakar.

"İyiden de öte," diye düzeltiyorum hemen. Caleb'a bakıyorum ve dürüstçe "Harikaydın" diyorum.

"Teşekkürler. İyi bir fikirdi. Karaoke yapmak." Elinin tersi benimkine sürtünüyor, bu his tenimi yakıyor. Dokunuşu daha kasıtlı hale gelip parmaklarımın uzunluğu boyunca okşayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Avucumu çeviriyorum ve eli benimkinin üzerine yerleşirken kıpırdamadan duruyorum, bir kelebeğin çiçek yaprağına konması kadar hafif. Sinir uçlarım ateşleniyor, beynime heyecan verici sinyaller gönderiyor ve bağlandığımız her noktayı vurguluyor.

Dudaklarında benim özel gülümsememi görmek için başımı kaldırıyorum, küçük ve

ihale. İçimde kırılan bir Şey tekrar yerine oturuyor. Tarif etmesi zor ama Caleb bana btiğında dünya daha parlak, daha canlı hale geliyor. Stop lambaları ve sokak tabelaları daha renkli. Arabayla geçerken kaldırımdaki insanların kahkahaları daha neşeli.

Bana böyle baktığında, her Şey...neredeysel...anlam kazanıyor.

OceanofPDF.com

T Hastanenin merdiven boşluğu korku filmlerinden bir sahne gibi görünüyor. Çatlamış beyaz boyası ve kaba metal tırabzanıyla kullanışlı. Vanalar ve paslı bağlantılarla donatılmış kalın gümüş borular duvarlar boyunca yükseliyor. Bu Ağır kapılar arkamda bir kesinlik hissiyle çınlayarak kapanıyor.

Çoğu personel asansöre biner ama ben fırsat buldukça merdivenleri kullanırım. Ne kadar çirkin olsalar da, ara sıra yalnız kaldığım tek yer burası. Yirmi dört saatlik vardiyam boyunca etrafımda bipleyen monitörler, bağırان emirler ve diğer insanlarla çevrili olmadığım tek zaman.

Acil serviste her zaman *çok* fazla insan olur.

Yedinci kata ulaşıyorum ve çıkıyorum. Otuz dakikalık molamın onuncu dakikası ve ben Alvina'yı ziyaret etmeye karar verdim.

Telefonum Caleb'dan gelen bir mesajla titriyor. Annesiyle yemeğe çıkmış. Daha önce nasıl olduğunu sormak için mesaj atmıştım, endişeli olduğunu biliyordum.

Yoğun bakıma girerken telefonuma baktım.

Caleb şöyle yazıyor: "Konuştuk. Anneme ona bir yöneticiden çok bir ebeveyn olarak ihtiyacım olduğunu söyledim. İki kez ağladı ve bana beş kez sarıldı, yani her şey yolunda gidiyor, sanırım?"

Göğsüm gururla doluyor. Marjorie çetin cevizdir. Bebeğini Los Angeles'a getirmek ve onu yıldızlığa taşımak için öyle olmalıydı. Onun ağlaması ve Caleb'e sarılması bana gerçek bir atılım yaptıklarına dair umut veriyor.

"Harika gidiyorsun," diye mesaj attım. "Böyle devam et. Ayrıca, çikolata al

Tatlı olarak pasta. Daha önce o restorandan yemiştim ve çok lezzetliydi."

"Çoktan sipariş ettim," diye yazıyor. "Büyük beyinler benzer düşünür."

Göz kırpma

emojisi, salya akıtma emoji si ve kek emoji si kombinasyonuyla attığı mesajlar beni sırtttırıyor.

Köşeyi dönüyorum ve Alvina'nın masasında oturduğu yoğun bakım ünitesinin ortasına gidiyorum.

"Bu suratın nesi var?" diye soruyor sıcak bir şekilde, bilgisayarının arkasından başını kaldırarak.

"Ne yüzü?"

Kaşları yarı eğlenmiş bir şekilde çatılıyor. "Kedi kanaryayı yedi suratı ya da belki de buna 'Caleb ile mesajlaşıyorum' suratı demeliyim."

Gülümsememin yanaklarımda daha yukarılara tırmanmasını engellemek için savaşıyorum. "Belki onunla mesajlaşıyordum, belki de mesajlaşmıyordum," diye takılıyorum, gizemli görünmeye çalışarak.

Bunu başaramam. Alvina gözlerini deviriyor ve alaycı bir tavırla, "Erkek arkadaşınla konuşmaya devam et. Devam et ve zavallı yaşlı Alvina'yı görmezden gel."

"Hey!" Dirseklerimi masasına dayadım, daha yakın olmak için belimden eğildim. "Senin için yedi kat merdiven çıktım. Eğer bu aşk değilse, nedir bilmiyorum. Her neyse, o benim erkek arkadaşım değil. Sadece çıkıyoruz."

Eğer inanmazlığın sözlükte bir resmi olsaydı, Alvina'nın yüzü tam da onun altında olurdu. "*Doğru*. Sen öyle diyorsan."

"Doğruyu söylüyorum," diye itiraz ediyorum. "Döndüğünden beri öpüşmedik bile."

Bunun üzerine masasından uzaklaşıyor, sandalyesinin tekerlekleri yüksek sesli, tiz bir gıcırtı çıkarıyor. "Neden olmasın?" diye soruyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, sanki onlara ihtiyacı varmış gibi, yoksa beni boğabilir.

"Ne neden olmasın?"

"Seni aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi takip eden o yakışıklı çocuğu neden öpmüyorsun?" Sadece Alvina Caleb'e çocuk diyebilirdi.

Sorusu göğüs kafesime yerleşiyor ve orada duruyor. Ben de kendime aynı şeyi soruyordum. Central Park'taki mükemmele yakın randevudan ve sonra

Caleb Wayne'in arabasında elimi tuttuğunda, onu ne kadar çok istediğimi görmezden gelmek daha da zorlaştı.

"Bilmiyorum." Masasından bir kalem alıp birkaç kez tıklatıyorum ve gözlerine bakmamak için bahane olarak ona bakıyorum. "Hâlâ nasıl gittiğini atlatmaya ve bizim için bir gelecek olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

Alvina beni azarlayacakmış gibi görünüyor, ama duraklıyor ve ifadesi yumuşuyor. "Seni korkutan ne?" diye soruyor usulca, sorunlarımın tam da özüne inerek. "Ve bana bunun işinle, programınla ve vesaire vesaire ile ilgili olduğunu söyleme zahmetine girme. Yeterince çaba ve zaman harcarsan bunları çözebilirsin."

Bunların gerçek endişeler olduğunu iddia etmek istiyorum ama her zamanki gibi haklı. Caleb'in son zamanlarda ne kadar nazik ve esnek olduğu düşünüldüğünde beni engelleyen şey bu değil.

"Tekrar incinmekten korkuyorum," diye itiraf ediyorum, sesim kısık. "Aslında dehşete düştüm. Alvina, ne yapmalıyım?"

"Aş artık bunu," diyor zerre kadar merhamet göstermeden. "O seni incitecek, sen de onu inciteceksin. Büyük ya da küçük şekillerde. Buna bir ilişki içinde olmak denir. Ama incitmek ayrılmak anlamına gelmez ve bence senin asıl korktuğun şey de bu. Seni tekrar terk edeceğine inanıyor musun?"

"Nereden bilebilirim ki?" Bir iniltiyle yanındaki sandalyeye çöktüm ve Amaçsızca bir o yana bir bu yana dönüyorum, ayaklarım yerde sürükleniyor. "Babamın öleceğini ya da Jax'in beni terk edeceğini düşünmemiştim. Annemin yeniden evleneceğini ve ülke dışına taşınacağını düşünmemiştim. Görünüşe göre geleceği tahmin etme konusunda berbatım."

Gözlerimi sıkıp kapatarak sorusuna odaklanıyorum. Zihnimi Caleb'in New York'a geldiğinden beri nasıl davrandığına geri götürüyorum. Söylediği ve yaptığı her şeyi.

Sen orada olduğun sürece, ben de oraya gideceğim.

Bana bunu söylerken bakışlarındaki samimiyet. Omuzlarının kararlı duruşu. "Emin olmak zor ama gideceğini sanmıyorum. Elinden gelse bile."

Sıcaklığın yüzüne geri sızmasına izin veriyor. "Peki o zaman," sesi pekmez gibi, tatlı ve yavaşça dökülüyor. "Cevabını almışsın gibi görünüyor."

OceanofPDF.com

T rütme komitesi hastanenin arka tarafındaki yavan bir konferans salonunda toplanıyor. Pencerelelerden görünen manzara, akşam çöktüğü için sadece yarısı dolu olan doktor otoparkıdır. Beyaz önlüğü lamba ışığında parıldayan yalnız bir doktor arabasından inerek hastane girişinde, gece vardiyası için hazırlanıyor.

Kendim de bir haftalık geceyi yeni bitirdiğim için onu anlıyorum. Yorgunluk gözlerimde zımpara kumu hissi bıraktı. Gözlerimi her kırpışımında zımpara sesini duyabiliyorum.

Pencereden arkamı dönüp konferans odasına doğru yürüyorum. Duvara yaslanmış bir sandalyede oturuyor, beyaz önlüğümün kuyruklarını bir battaniye gibi dizlerimin üzerine çekiyorum.

Dr. Benson içeri girdiğimi gördü. Yüz hatlarında bir kızgınlık gölgesi dalgalanıyor. Ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. "Dr. Wright," dedi sertçe. "Burada ne işiniz var?"

"Sanat terapisi planımı komiteye sunmak için buradayım."

Ondan öfkeli bir bakış. "Sana bunun için para olmadığını zaten söyledim."

Geri adım atmayı reddederek çenemi yukarı kaldırdım ve sakince şöyle dedim: "Umarım komitenin geri kalanı farklı bir sonuca varır. Eminim bu odadaki ortak akılla, bütçe kısıtlamalarına yaratıcı çözümler bulabiliriz."

Dr. Benson, "Hem kendi zamanınızı hem de bizimkini boşa harcıyorsunuz."

Şimdi de beni kızdırıyor. Boyum çenesine kadar geliyor ama olsun, "Hastalarımızın yaşam kalitesini artırmak asla zaman kaybı değildir." diye tükürüyorum.

Cevap vermek için ağzını açıyor ama sekreter tarafından sözü kesiliyor Herkes başlasın. Koltuğuna doğru yürürken ayak seslerinde öfkeli bir eziklik var. Oturdum ve sunum sırası bana gelene kadar yerime yerleştim.

Şaşırtıcı bir şekilde, toplantı sürükleyiciydi. Bu haftanın konusu doktor ayrıcalıklarının yenilenmesi ve uygunsuz davranışların kınanması, kulağa çok sıkıcı geliyor ama General Hospital düzeyinde bir drama dönüşüyor.

Bir cerrahın öfkeyle fırlattığı bir mermi yüzünden ceza aldığını duydum. Ameliyathanede neşter. Sonra kadın asistanının kıcını tokatladığı için kovulan bir doktor hakkında. Ve son olarak, küçük bir zimmete para geçirme suçundan yakalanan ve şimdi izne çıkarılan bir yönetici hakkında.

Bu oturumların bu kadar ilginç dedikodularla dolu olduğunu kim bilebilirdi?

Jenny buna bayılırdı.

Bu düşünce içimi acıtıyor. Jenny ve ben her zamanki gibi her gün konuşuyoruz, ama kendimi ona söylediklerimi düzenlerken buluyorum, özellikle de Caleb söz konusu olduğunda.

Bu işin peşini bırakmam gerektiğini biliyorum. Birçok kez özür diledi ama henüz hayatımın o kısmına tam erişimine izin vermeye hazır değilim. Benim iyiliğim için, ama daha çok Caleb'ın iyiliği için. Hayranları ve basın nezdinde itibarını yeni yeni kazanıyor. Bunu mahveden kişi ben olmak istemiyorum.

"Dr. Wright bize sanat terapisi önerisi hakkında bir brifing verecek," dedi Dr.

Patel beni takdim etti.

Odanın önündeki yerimi alıyorum. En güçlü doktorların ve hastane yöneticilerinin bir araya toplandığı bu yüzlerin hepsine bakmak kalbimi hızlandırıyor. Titrek bir nefes veriyorum ve Caleb'ın Central Park'taki randevumuzdan sonra bana söylediklerini tekrarlıyorum. Ne kadar zeki, cesur ve hak eden biri olduğumdan bahsetmişti. Bu sözler beni güçlendiriyor, konuşmam için bana güç veriyor.

"Bugün size sunum yapma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim." Sesim

çınıyor

Dr. Benson'a haftalar önce ofisinde açıkladığım planın ana hatlarını yüksek sesle ve net bir şekilde ifade ediyorum.

Konuşurken, masanın etrafında oturan bireylerin yüzlerini okuyarak tepkileri dikkatle ölçüyorum. Onları, bu otorite figürlerini etkilemek için duyduğum o eski ihtiyaç beni şiddetle vuruyor. Beni ve fikirlerimi sevmelerini istiyorum. İnsanları memnun eden Gwen onların onayını arzuluyor.

Dur! Kendime emrediyorum. Bu sanat terapisi harika bir fikir. Hastalarınızın çoğuna yardımcı olabilecek bir şey. Bu insanlar bunu kendi yararları için takdir etmeli. Takdir etmezlerse, bu onların kaybı olur.

Kendime ciddi bir söz veriyorum. *Bir gün bir pozisyonda olacağım güç. Bu seçimleri yapan ben olacağım. Program şimdi kabul edilmezse, gelecekte bunu gerçeğe dönüştüreceğim.*

Daha önce sadece sınırların olduğu yerde bir kontrol hissi beni dolduruyor. Çenem sertleşiyor, omuzlarım dikleşiyor. Sakin bir hassasiyetle planımdaki her bir detayın üzerinden geçiyor, sanki programı onaylayacakları önceden belli bir sonuçmuş gibi konuşuyorum. Dinleyiciler başlarını sallıyor ve bazı dost canlısı üyeler gülümsüyor. Onların sözsüz işaretleri kendime güvenimi arttırıyor.

Yine de bana gülümsemeyen bir yüz var. Dr. Benson. Kollarını göğsünde bir kalkan gibi kavuşturmuş oturuyor ve bana öfkeyle bakıyor. Dr. Patel ve benim onu alt ettiğimiz artık çok açık.

Siktir et onu... ve ataerkilliği.

Sunumumu tamamladıktan sonra doktorlar bana birkaç basit soru soruyor. Sağladığım broşüre atıfta bulunarak terapinin etkinliğine ilişkin en son verileri aktarıyorum ve programı desteklemek için mevcut federal hibe parasından bahsediyorum.

"Teşekkür ederim, Dr. Wright." Dr. Patel başını eğerek Ama Dr. Benson'a attığı muzaffer bakışları kaçırıyorum. Onu kızdırmak için beni kullanıyor, ama hastaların yararına olacaksa ve onu bir kademe aşağı indirecekse, oyununda bir piyon olmayı umursamıyorum. "Dr. Wright, lütfen dışarı çıkın. Programı tartışacağız ve sonra oylayacağız."

Bir ileri bir geri volta atarak koridorda endişeyle bekliyorum. Çiğniyorum

Komitenin ne karar vereceğini merak ediyorum. Fikirlerimi beğenmiş görünüyorlar, bu yüzden umutluyum. Dr. Benson'dan daha fazla oy alabildikleri sürece bir şansım olabilir.

On dakika sonra, Dr. Patel kafasını kapıdan uzattı. "Dr. Wright, İçeri gelin lütfen."

Odaya tekrar giriyorum ve oylamanın sonucunu tahmin etmeye çalışarak etrafımdaki yüzleri inceliyorum. Üyelerin çoğu bana açıkça gülümseyerek umutlarımı daha da arttırıyor.

Dr. Patel, "Başka bazı ilgisiz konuları görüşmek üzere hâlâ toplantı halindeyiz," diyor. "Ama planınızı onayladığımızı resmen duyurmak için sizi buraya geri getirmek istedim. Bu hastane yepyeni bir sanat terapisi programı başlatacak. Bu programı geliştirirken sizin de işe alım ve tasarım sürecine dahil olmanızı istiyoruz."

İçimden bağırıp çağırmak geliyor ama bunu yutuyorum. Bunun yerine kibarca gülümseyip komiteye teşekkür ediyorum ve elimden gelen her türlü yardımı yapmaya hazır olduğumu belirtiyorum.

Hastaneden çıkarken adımlarımda bir sıçrama var. Toplantının adrenalini damarlarımda dolaşıyor ve kendimi yenilmez hissedene kadar beni süper şarj ediyor. Kaldırımda dans ediyorum, yumruğumu havaya kaldırıyorum ve rahatlamış bir kahkaha patlatıyorum.

Başardım! Bir vizyonum, hastalarımın refahına katkıda bulunmanın bir yolu vardı ve bu fikri hayata geçirdim. Kendi güvensizliklerimi, risk ve başarısızlık korkumu aştım ve bunu gerçekleştirdim.

Kendimle hiç bu kadar gurur duyduğumu hatırlamıyorum.

"Sen dünyayı değiştireceksin." Babamın sözleri aklıma geliyor, normalde bu sözler beni üzerdi ama bugün göğsümün kabarmasına neden oldu.

Kaldırımın ortasında durup yıldızlara bakıyorum. "Yapıyorum baba," diye sesleniyorum akşam havasına. "Gücümü bulmam biraz zaman aldı ama dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğim. Sana söz veriyorum."

Sözcüklerim rüzgârda kaybolurken, içimde bir mutluluk patlaması yaşanıyor ve bu beni canlandırıyor. Bu neşeli duyguyu paylaşmalıyım, birine anlatmalıyım

başarımla ilgili başka bir şey. Hayatımdaki tüm önemli insanları gözden geçiriyorum: ailem, Jenny, Alvina ve hatta Wayne.

Nihayetinde, şu anda konuşmak istediğim tek bir kişi var. İnişlerimi ve çıkışlarımı paylaşmak istediğim tek bir kişi.

O kişinin kim olduğunu anladığımda bilgi bana bir koçbaşı gibi çarpıyor, ama bunu sorgulamak yok. Bu inkar edilemez.

Caleb'ı arıyorum.

Hemen cevap veriyor, sesi sıcak ve dumanlı, bu ses beni gülümsetiyor.

"B a ş a r d ı m !" Deli gibi sırtarak ciyaklıyorum. "Sanat terapisini onayladılar programı."

Ondan mutlu bir iç çekiş. "Oh, Gwen!" diye haykırır. *Yuvarlak G. Düz N.* "Bu harika. Yine de şaşırmadım. Sana her zaman inandım."

Birkaç ay önce ona yalancı diyebilirdim. Noel'de benden ayrıldığında bana, bize inanmadığını söyledim. Ama şimdi, bana inandığını görmeye başlıyorum. İnanmadığı kişi kendisiydi. Beni güvende tutabileceğine inanmıyordu.

Ama beni güvende tutması için ona ihtiyacım yok. Bunu kendi başıma yapabilirim. Ne de olsa ben Gwen Freaking Wright'ım.

OceanofPDF.com

WNereye gidiyoruz?" Onuncu kez soruyorum, Caleb beni sürüklerken kolunu tutuyorum.

"Bakmak yok," diye emrediyor, her sorduğumda yaptığı gibi. Bir asansör kapısının kayarak açılma sesi ve sonra tekrar hareket ediyoruz.

Gözlerimin üzerine yerleştirdiği göz bağı kaşındırıyor, siyah kumaş tüm ışığı engelliyor.

"Biraz daha." Sesi yükseliyor, eğlenen bir heyecanla, bana Noel hediyesini erken açmak için yalvaran adamı hatırlatıyor.

Yedek eli belimi kavramak için geliyor. "Şimdi bu merdivenden yukarı." Çıkmama yardım ederken parmak uçları hafifçe içeri giriyor. Ayaklarımın altındaki yankılardan, uzun bir metal merdiven setini tırmanıyormuşuz gibi görünüyor.

Boştaki elimle kısa eteğimi çekiştiriyorum. Bu geceki görünüşüm için her şeyi yapmıştım, tamamen makyajlı ve saçlıydım. Cesur davranıp sonunda Caleb'ı öpebileceğimi umuyorum. Hatta belki daha fazlasını.

Beni kucağına aldığı anda çabalarımın karşılığını almıştım ve üzerimdeki çok kırmızı, çok dar elbiseyi görünce çenesi yere düştü.

Şaşkın bir ifadeyle, "Vay, vay. Sen küçük, seksi bir şey, değil mi?"

Onun bu yorumu karşısında yüzüm elbiseme uyacak şekilde kızardı ama sığağa aldırmadım.

Caleb, lacivert takım elbise ceketini ve pantolonuyla oldukça iyi görünüyor.

A

Siyah deri kemeri dar belini vurguluyor. Beyaz düğmeli gömleğinin üst kısmı açık, yontulmuş boğazını ve göğsünün üst kısmını ortaya çıkarıyor.

Geniş omuzlarını ve köprücük kemiklerinin kıvrımlarını gördüğümde şehvet damarlarımda kaynıyordu. Boynunun alt kısmında, göğüs kemiğinin hemen üzerindeki çukura dokunmamak için kendimi zor tuttum. *Suprasternal çentik*. Daha önce kulağa hiç bu kadar seksi gelmediğini düşünerek tıbbi ismi kendi kendime tekrarladım.

Şimdi de ağır metal bir kapının açılma gıcirtısı. Sert bir rüzgâr, kulaklarımı kapatmak istememe neden olacak kadar yüksek bir sesle birlikte vuruyor. Caleb kolumdan çekiştirerek beni sarsıp durduruyor. "Son buluşmamızda süslü bir şeyler istediğinden bahsetmiştin, işte buradayız." diye bağırırken nefesi yanağımda sıcaktı. Bununla birlikte göz bağını çözdü ve "Sürpriz!" diye bağırdı.

Önümde parıldayan gece yarısı siyahı bir helikopter yükseliyor. O kadar şık ki Batman'e aitmiş gibi görünüyor. Tepesindeki ikiz pervaneler tek bir pervane haline gelene kadar daha hızlı ve daha hızlı dönüyor.

Bahar bayrağı yaza devretti. Pervanelerin yarattığı rüzgâr nemli ve sıcak. Bağlanmamış saçlarımı uçuşturuyor, yuvarlak, şok olmuş gözlerime dolanıyor.

Caleb gülüyor, elleri saçlarımı yakalamak için hareket ediyor. Yavaşça avucunun içinde topluyor ve yana doğru tutuyor. Yakınıma eğiliyor. "Şu an yüzünü görmelisin." Tekrar gülüyor, sesi alçak ve gürültülü. "Daha önce hiç helikoptere bindin mi?"

Konuşamıyorum, sadece başımı hayır anlamında sallayabiliyorum.

Boynumu büküğümde bir gökdelenin tepesinde olduğumuzu fark ediyorum. O kadar büyük ki, diğer tüm binaların üzerinde yükseliyor. Etrafımda esen rüzgâr sadece helikopterden değil, bu kadar yüksekte olmamdan da kaynaklanıyor.

Binanın kenarına doğru birkaç adım atıyorum ve beni aşağıdaki caddeden ayıran dikey kilometrelerce aşağıya bakarken bir baş dönmesi dalgası çarpıyor.

"Whoa." Başım döndüğü için dengemi kaybederek hafifçe tökezledim. "Bütün bunlar da ne?" Şaşkınlıkla Caleb'a döndüm.

Bir elini kolumda tutarak beni sabitliyor. "Seni bir gün batımına

götürüyorum

Manhattan üzerinde uçuş. İstedğin kadarını göremediğini söylemiştin, ben de bu şekilde sana her şeyi gösterebileceğimi düşündüm."

Vay canına. Sadece vay be.

Caleb dönüp helikoptere yöneliyor ama ben ona "Bekle" diye sesleniyorum. Bana döndü, kaşları sorgulayıcı bir şekilde kalkıktı.

"Bu *senin* helikopterin değil, değil mi?"

Helikopteri olmasına imkan yok, değil mi?

Caleb saçmalıyormuşum gibi gülüyor ve ben de rahatlıyorum. Tabii ki bu canavar makinenin sahibi o değil. Bu çılgınlık olurdu.

Motorun gürültüsünden duyulacak şekilde bağırarak cevap verir, "Hayır, bu benim değil. Sadece jet bende. Los Angeles'ta."

Neşeyle sırtıyor ve parmaklarını elinin içine kısırarak bana el sallıyor. Gel buraya hareketi. "Gidelim, Gwen." Kendini kokpite taşımak için bastığı tek bir metal basamak var.

Helikopter pistinin beton çemberinde ağzım açık kalakaldım. Aklını kaçırmış.

Doğru mu duydum? Caleb'in *jeti* mi var?

Eğildim ve dönen pervanelerin altından geçerek uçağa bindim. Pilot ön koltukta oturuyor. Caleb ve ben arkada oturuyoruz. Caleb ağır, yastıklı kulaklıkları kafama geçirmeme yardım ediyor. Ağzımın önünde duran küçük mikrofonu işaret ediyor.

"Buradan konuşabilirsin ve biz seni, pilotu ve beni duyabileceğiz," diyor, kulaklığı kelimeleri alıyor ve benimkine aktarıyor.

Mikrofonu dudaklarıma yaklaştırıyorum. "Böyle mi?"

"Evet, işte bu." Cesaret verici bir şekilde kalçamı sıkıyor. "Hazır mısın?" Statik, söylediklerini hafifçe bozuyor.

Kalbim sinek kuşunun kanatları gibi, heyecandan hızla çarpıyor. "Hazırım," diye cevap veriyorum, sesimin titremesini engellemeye çalışarak.

Helikopter endişe verici bir açıyla eğiliyor ve sağımdaki balon benzeri pencereye dayanmak için elimi uzatıyorum. Sonra havalanıyoruz.

Gökyüzüne doğru. Yer altımıza düşerken irkilerek bir çığlık atıyorum.

Bir dakika boyunca hareketsiz durduktan sonra ileri doğru fırlıyoruz. Hareket bedenimi arkamdaki yastığa bastırıyor. Helikopter uçarken bir ağırlıksızlık hissi var, şehre girerken eğiliyor ve sallanıyor.

İki yanından yüksek binalar hızla geçerken alçakta kalıyor. Yansımamız bizimle birlikte yükseliyor, geçtiğimiz gökdelenlerin aynalı pencere camlarında dalgalanıyor. Pilot mikrofondan konuşuyor, yer işaretlerini gösteriyor ve tarihle ilgili ilginç bilgiler veriyor.

Manzara beni esir almış, yüzümü pencereye dayamışım. Ellerim sanki gördüğüm güzelliği yakalayabilecekmişim gibi yüzeyinde yayılıyor. Eski tuğla binaların ve yeni cam binaların yanından da geçiyoruz. Fıskiyelerin aktığı çimenli parkların üzerinden geçip Doğu Nehri'ne doğru uçuyoruz.

Güneş batıyor, suyun üzerinde alçalıyor. Brooklyn'in taşları Köprü, koyu mor-siyah gölgeler içinde kaybolmadan önce son bir altın güneş ışığı parıltısı yakalar.

Günün doğal ışığının yerini, aylar önce Jenny ve Caleb ile birlikte süslediğim Noel ağacı gibi parıldayan şehrin renkli gece ışıkları aldı. Artık evim dediğim bu pırıltılı goblen muhteşem.

İçimde kabaran sevinç taşıyor. Caleb'la yüzleşiyorum. "İnanılmaz derecede güzel," diyorum ona, nefes nefese, gülümsemem genişleyerek.

Pencereden dışarı bakmak yerine bana bakıyor, sürekli beni izliyor.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Siktir," diyor Caleb kalın bir sesle. "O gülümseme. O lanet gülümsemeyi özledim. O dudakları." Sinirli bir şekilde iç geçiriyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. "Beni affedebileceğini düşünüyor musun? Çünkü yanında oturup seni öpememek işkence gibi. Sabırlı olmaya çalışıyorum. Yemin ederim öyleyim, ama kahretsin, ellerimi sana koymam gerek."

Karnım iyice sıkışıyor, içimde arzu ve korku savaşıyor. "Emin değilim, Caleb. Belki de arkadaş olarak daha iyiyizdir?" Ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum.

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun," diye homurdanıyor.

Sanırım o da inanmıyor.

"Sen benimsin, Gwen. Bu, güneşin batması ve yarın tekrar doğması kadar kaçınılmaz." Çenesi sıkıştı. Bir kez. İki kez.

Gözlerim tüm bu konuşma boyunca başını öne eğmeyen pilota kayıyor. Caleb'a "Şşşt," diyorum. "Seni duyacak."

Caleb'ın sesi daha da yükseliyor. "Beni kimin duyduğu umurumda değil. Ben duyacağım.

Gerekirse bunu tüm şehre haykırabilirim. Seni seviyorum ve geri istiyorum. *Şimdi.*"

Sevgi. Sevgi dedi.

Caleb kulaklıklarını çıkarıp yere atıyor. Uzanıp benim kulaklığımı da çıkarıyor. "Ne diyorsun?"

Dudaklarım çoktan aralanıyor, o etrafımı sarmadan önce zar zor "Evet" diye mırıldanabiliyorum. Dudakları dudaklarıma çarpıyor. Açlık çeken bir adam, çok uzun zamandır mahrum kalmış. Dili ağzımda, elleri saçlarımda, üst bedeni bana ulaşmak için emniyet kemerini zorluyor.

Nefesim kesiliyor, usulca nefes alıyorum, her dokunuşta başım dönüyor. Kilidimi açıyor

kollarımı boynunun arkasına dolamak için hareket ediyorum. Yaklaşıyorum, neredeyse kucağına tırmanıyorum.

Helikopter yan yatıyor, yükseliyor ve alçalıyor. Pervanesi vınıyor. Şu anda gökyüzünden nehre düşsek bile umurumda değil.

Şimdiden Caleb'ın içinde, ağzının, ellerinin, vücudunun hissinde boğuluyorum.

Ona tekrar dokunmak harika hissettiriyor. Eve dönmüş gibi hissediyorum.

N Tekrar öpüşmeye başladık ve duramıyoruz. Limuzinle yemeğe giderken, arka koltukta öpüşüyoruz. Yumuşak öpücükler sertleşiyor ve daha sonrası için söz veriyor. Caleb her şeyi yaptı. Bunu Dünyanın en romantik, en *süslü* randevusu.

Restorana çıkan asansörde hoparlörlerden benim şarkım çalıyor. Dinlemek için öpüşmemize ara veriyorum, kulağımı sese doğru eğiyorum, ellerim Caleb'in geniş omuzlarında duruyor.

Şarkı, *benim şarkım*, bir hit. Yayınlandığından beri pop listelerinde istikrarlı bir şekilde tırmanıyor. Kaydettiği versiyon, yatak odamda ve bana döndüğünde sahnede söylediği versiyondan daha hızlı, daha ritim yüklü, ama yine de her mısraya iliştilmiş o kederli özlem notası var.

Asansör yüzlerce kat boyunca yükselerek yoluna devam ederken tavandaki hoparlörleri işaret ediyorum. "Bakın," diyorum Caleb'a, kulaktan kulağa sırtarak. "Bu benim en sevdiğim şarkı."

Bu bana bir öpücük daha kazandırdı.

"Gideceğimiz restoranın adı ne?" Ayrıldığımızda sordum. Bütün gece nerede yiyeceğimiz konusunda ketum davrandı.

"Adı Adelaide. Arkadaşlarımdan biri sahibi. Kendisi şef."

"Vay canına. Bu yer hakkında bir şeyler okumuştum. Rezervasyon yaptırmak imkânsız. Gerçekten çok havalısın," diye takılıyorum.

"Amaç bu." Burnunu benimkinin üzerinde gezdiriyor ve

buharlı öpücük.

103. katta asansör durur. Çift kapı kayarak açılıyor ve inanılmaz bir manzara ortaya çıkıyor. Manhattan'ın tüm silüeti önümüzde uzanıyor. Işıkları gecenin içinde yıldızlar gibi parıldıyor.

Restoranın uzak duvarı saf camdan, üç kat yüksekliğinde ve uzun bir balkona açılıyor. Caleb beni buraya götürüyor, elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni pelüş halının üzerinde nazıkçe itiyor.

Restoranda yürürken kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakıyorum. "Caleb," diye fısıldıyorum. "Neden burada başka kimse yok? Burası boş."

O da fısıldıyor, "Çünkü bütün evi kiraladım. Ben olmak istedim kız arkadaşımınla yalnız."

Kız arkadaşım. Bu kelimenin dudaklarından dökülüştüğünü seviyorum.

İtiraf ederken sesi alçak ve ipeksi, "Dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Seni tamamen kendime saklayacağım." Tüm dişlerini gösteren kurt gibi bir sırıtış. Gözleri bacaklarımı titretecek şekilde vücudumda geziniyor.

Bana öyle bakarken Caleb Lawson'a nasıl karşı koyabilirim?

Kimse karşı koyamaz. Bu imkansız.

Cam bir kapı açıyor ve beni balkona doğru yönlendiriyor. İki kişilik tek bir masanın önünde duruyoruz. İnce beyaz porselen tabaklar ve filigranlı gümüş takımlarla güzelce hazırlanmış. Alçak bir vazonun içinde sıkıca bir araya getirilmiş pembe gül goncalarından oluşan sade bir orta süsü duruyor.

Caleb oturabilmem için sandalyemi tutuyor. Yakındaki bir açık hava ısıtıcısının parlayan sıcaklığı akşam soğuşunu alıp götürüyor. İkimiz de oturduktan sonra, beyaz smokinli bir garson kocaman bir şişe şampanyayla masamıza yaklaşıyor.

Uh-oh. Rehabilitasyondan yeni çıkmış birine alkol servisi berbat bir fikir. Adama el sallamaya başlıyorum ama Caleb bardağı ondan alıyor ve sakince bardağımlı dolduruyor. Bardağını göz kamaştırıcı bir şekilde boş bırakıyor. Bakmamaya çalışıyorum ama beni bakarken yakalıyor.

"Benim için alkol yok. Bilirsin... rehabilitasyondan beri." Çenesi bu kelimenin etrafında geriliyor.

Bu konuşmaya nasıl başlayacağımdan emin olamayarak, "Bu konuyu henüz konuşmadık," diyorum.

Caleb derin bir iç çekiyor, bakışları beni geçip şehrin parıldayan ışıklarına odaklanıyor. "Bundan kaçınıyordum," diye itiraf ediyor. "Beni zayıf biri olarak görmeni istemedim."

İfadesinde üzüntüden fazlası var. Utanç, kendinden nefret etme, korku.

"İhtiyacın olduğunda yardım almak asla zayıflık değildir Caleb. Bu güçtür." Kıpırdanıyor, tabağındaki gümüş takımları yeniden düzenliyor.

"Bana anlatabilir misin?" Nazikçe soruyorum.

Sesi o kadar kısık ki her kelimeye konsantre olmam gerekiyor. "Yürüyen bir felaket gibiydim. Araba kazasından ve seni kaybettikten sonra. Başa çıkamadım. Kötüleşti... gerçekten kötüleşti. Karanlık bir yere gittim ve kendimi dışarı sürükleyemedim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım." Elini kaldırıp saçlarının arasında gezdirdi.

O resim zihnimde yanıp sönüyor. Caleb barda ikiye bölünmüş gibi eğilmiş, ruhunu o bardağa döküyordu. Bu görüntü beni nasıl da paramparça etmişti.

"Ben bir alkoliğim. Artık bunun farkındayım. Hayatımın geri kalanında bir daha hiç içki içmesem bile hep öyle kalacağım." Gözleri üzerimde, affedilmek için yalvarıyor ama reddedilmeye hazır.

Vücudunu başka yöne çevirir, omuzlarını kamburlaştırır ve üzgün bir şekilde mırıldanır, "Ben

Çok fazla gelirse anlarım. Eğer bu kadar berbat biriyle uğraşmak istemiyorsanız."

Kederli hali, o kaybolmuş çocuk havası beni çarpıyor.

Sandalyemi yaklaştırıp elini elime alıyorum ve başparmağımla elinin arkasında küçük daireler çiziyorum. "Senden korkmuyorum Caleb. Daha önce sana kusurlu yanlarını ortaya çıkarmanın beni asla üzmeyeceğini söylemiştim. Seni anlamayı seviyorum, her şeyini."

Bir sonraki sözlerimi düşünmek için bir dakikamı ayırıyorum. Bağımlı birini sevmek kolay bir şey değildir. Hem onu hem de kendinizi korumak için ömür boyu sabır ve demir gibi bir irade gerekir. Ben bu zorluğa hazır mıyım? Cevabı bulmak için içimin derinliklerine bakıyorum.

Bulduğuma emin olduktan sonra devam ediyorum: "Hastanede her gün alkolikler görüyorum. Halüsinasyonları ve nöbetleriyle akut yoksunluk yaşayanlar. Kronik karaciğer yetmezliği olanları, vücutları tamamen pes etmiş olanları. Ne kadar zorlandıklarını biliyorum."

"Bununla savaşmak zorunda kalacaksın. Bu savaşı senin için yapamam. Yanında oturup sana tezahürat yapabilirim ama sonuçta bu sana bağlı. Ve eğer yapamazsan... kontrol edemezsin." Duruyorum, gözyaşlarımı tutamıyorum, o geleceği hayal edemiyorum. Bu değerli adamı şeytanları yüzünden kaybettiğim geleceği. "Oturup kendini yok etmeni izlemeyeceğim. Bunu ne sana ne de kendime yapamam. Anladın mı?" Ona ders veriyorum ama bu yapmam gereken bir şey. Sınırlarımı anlamak zorunda.

Gözlerime bakmakta zorlanıyor ama bakıyor. "Anlıyorum ve yemin ederim değişmeye çalışıyorum." Gökyüzünde yazılı kelimeleri arıyormuş gibi yukarı bakıyor. "Adsız Alkolikler'e katıldım. Bana bir sponsor verdiler ve adımlar üzerinde çalışıyorum." Zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyor. Hayatının bu kısmına girmeme izin vermeye hazır olması beni rahatlatıyor. Sonunda, iyisiyle kötüsüyle her şeyini görmeme izin veriyor.

"Bunu ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum," diye devam ediyor Caleb. "Benden iğrenmediğin ya da utanmadığın için. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

"Ben mi?" Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. Kendimi daha önce hiç bu şekilde, güçlü olarak düşünmemiştim.

"Evet, sen. Babanla yaşadığın her şey. Hastanede gördüğün tüm o acılar." Düşük, titrek bir nefes veriyor. "Sana yaşattığım onca şeye rağmen hiçbirimizden, insanlıktan ya da benden vazgeçmiyorsun. Sana daha önce de söyledim, işler zorlaştığında bile pes etmiyorsun. Sende sevdiğim pek çok özellik var ama en büyüklerinden biri bu. Senden daha cesur biriyle hiç tanışmadım."

Huh. Cesur. Belki de bunu listeme eklemeliyim. Güvenilir, tahmin edilebilir... ve cesur.

Bunlar olmak için kötü şeyler değil.

OceanofPDF.com

Caleb sandalyesinden kalkıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ani hareketine şaşırarak soruyorum.

Ağzının bir köşesi kalkıp sırtıyor. "Akşam yemeğini herhangi birinin pişirmesine izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Yemeğimi sen mi yapacaksın?" Bu restoranda yemek yiyeceğim için zaten heyecanlıydım, ama Caleb'in şefim olacağını bilmek beklentimi bir kat daha artırıyor.

"Seninle gelebilir miyim?" Peçetemi masanın üzerine koyup ayağa kalkıyorum.

"Burada kalmak istemiyor musun? Rahatlamak ve manzaranın tadını çıkarmak?" Balkondan panoramik manzarayı işaret ediyor.

"Sen benim en sevdiğim manzaramsın."

Caleb elimi tutup beni kendine çekerken gözleri yumuşuyor. Yakıcı bir öpücük vücuduma karıncalanmalar gönderiyor. Ayak parmaklarım yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde kıvrılana kadar devam ediyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor ağızma karşı.

"Seni seviyorum." Ayrıldığımızdan beri bunu ilk kez söylüyorum. Garip ya da zorlama hissetmeyi bekliyordum ama öyle olmadı. Bu kelimelerin dudaklarımdan dökülmesi nefes almak kadar doğal.

Onu seviyorum.

Onu sevmekten hiç

vazgeçmedim. Onu hep

seveceğim.

Caleb beni elimden tutarak restoranın arka tarafına götürdü,

Sallanan metal bir kapının ardında mutfak var. Devasa bir mutfak, bazılarını tanıyamadığım parlayan paslanmaz çelik aletlerle dolu. Diğer aletleri daha önce görmüştüm ama evdeki tezgahımdakilerin dev versiyonlarına benziyorlar. Benimkinin aynısı olan bir mikser var, tek farkı yerde durması ve göğsümün üstüne kadar çıkması. O şeyin içinde yirmi tane kek yapabilirsin.

Uzun saçlı Asyalı bir adam odaya giriyor ve Caleb'ı görünce yüzü geniş bir sırıtışa dönüşüyor. "Başardın!" Caleb'ı kucaklıyor ve sırtına sert bir tokat atıyor.

"Gwen, bu Nick. Restoranın sahibi."

El sıkışmaya çalışıyorum ama Nick tüm vücuduyla sarılıyor. "Caleb bana senin hakkında çok şey anlattı. Sonunda seninle tanışmak harika."

Hoşbeşten sonra Nick, Caleb'ın omzunun üzerinden bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Beyaz şarap soslu bir biftek düşünüyorum. Biraz bearnaise Yanında sos. Patates kızartması ve kuşkonmaz." Fırının yanındaki çekmecedен tencere ve tavalar alınıyor, Caleb onları tezgâha yerleştirirken takırdıyor. Bana dönüp bakıyor. "Sence uygun mu, Gwen?"

Tam bu sırada karnım öyle bir gurulduyor ki hepimizi güldürüyor. "Sanırım bu bir evet." Hala gülerken elim şikayet eden karnımı örtmek için havalanıyor.

Nick, "Bırakayım da sen hallet," diyor. O ve Caleb yumruk tokuşturuyor, sonra Nick bana hafifçe sarılıyor. Hızlıca bir el salladı ve gitti.

Caleb tüm malzemeleri arkasındaki masaya dizdi. Neye ihtiyacı olduğunu işaret ediyor, ben de getiriyorum. Kısa süre sonra tencereler fokurduyor ve odayı en kışkırtıcı kokular dolduruyor. İçime çekiyorum; biberiye, sarımsak, biraz kekik.

Caleb çalışırken takım elbise ceketini çıkarmış ve kollarını sıvamış. Kaslı ön kollarının her bir pratik doğrama ve karıştırmayla dalgalanması beni büyülüyor.

Kızartma tavasını ocaktaki ateşe daldırır ve tava yanmaya başlar.

bir alev patlaması. "Oh!" diye haykırıyorum, ısı yüzüme vururken göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum. Caleb bir işaret fişegiyle tencerenin kapağını kapatıp ateşi söndürüyor. Gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Bifteği kızartmak için oldukça *süslü* bir yöntem, öyle değil mi?"

Başımı sallayarak onaylıyorum, adamın mutfak becerilerinden bir kez daha etkileniyorum. Cidden, mutfakta işini bilen bir adamdan daha seksi bir şey var mı?

Sanmıyorum.

"Seni böyle görmek hoşuma gidiyor," diyorum ona, omuzlarının rahat duruşuna ve gözlerinin köşelerinin nasıl yukarıya döndüğüne bakarak.

"Ne? Senin için yemek mi yapıyorum?" diye hafifçe takılıyor.

"Evet, ama bundan daha fazlası var. Burada, mutfakta kendini evinde gibi hissediyorsun. Sanki burası kendini bırakabileceğin bir yermiş gibi. Kendinizin en otantik versiyonu olduğunuz yer."

Başını eğiyor, söylediklerimden memnun ve bir şekilde utanmış.

Ondan sonra sessiz kalıp Caleb'ı çalışırken gözlemliyorum. Bir tabaktan diğerine hızla geçerek mırıldanıyor. Birkaç dakika sonra Caleb bana dönüyor ve üzerinde çalıştığı sostan bir kaşık uzatıyor. "Bunu dene. Çok tuzluysa bana söyle."

Mutfak tezgahının üzerinde oturuyorum, bacaklarım sallanıyor. İstediklerini tereyağlı karışımı ağzıma alıyorum ve usulca inliyorum, "Nefis. Çok tuzlu değil. Mükemmel."

Yaklaşıyor, bacaklarımın arasında duruyor ve kalçalarıyla onları kenara itiyor. "Seni böyle inletmek hoşuma gidiyor," diye eğilip kulağıma fısıldıyor, sesi alçak ve seksi. Sözleri elektrik gibi, vücudumda bir şehvet sarsıntısı yaratıyor.

"Oh, öyle mi?" Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Öpüşürken Caleb'ın tarçın tadı ağzımdaki sosun tadıyla karışıyor. Lezzetli bir kombinasyon. Becerikli dili benimkini okşuyor, öpüşmeyi daha derin ve daha çaresiz bir şeye dönüştürüyor.

Bacaklarımı sırtına doladım ve ayak bileklerimi kilitleyerek leğen kemiğini

Beni. Büyüyen ereksiyonu göbeğime sıkıca oturuyor, temas ihtiyaçla ağrımına neden oluyor.

"Beni inletmek hoşuna gidiyorsa... o zaman benim için pişirmeye devam et," diye fısıldıyorum, sesim nefes nefese.

Tutku dolu bir öpücük için onu kendime çektiğimde ondan gelen kahkaha sona eriyor.

Yeni bir koku karışıyor. Yanık bir şey. Caleb küfrediyor ve o kadar hızlı geri adım atıyor ki bir anlığına havayı öpmek zorunda kalıyorum.

Patateslerle birlikte hafifçe tüten tavayı fırından çıkardıktan sonra bana parmağını sallayarak "Böyle devam edersek yemek mahvolacak" diye uyarıyor.

"Tamam." Ağırbaşlı görünmeye çalışarak ellerimi kucağında kavuşturuyorum. "Uslu duracağım."

Caleb bana doğru geliyor. Ellerini iki yana açarak tezgâhın üzerine koyuyor ve bana doğru eğiliyor. "Sonra, seni becerdiğimde, uslu durmazsan iyi edersin" diye homurdanırken saf sahiplenici bir güven duyuyor.

Bana dokunmuyor bile, ama yine de bu sözler kalçalarımı o kadar sıkıyor ki inliyorum.

Aman Tanrım. "Daha sonra "ya ne kadar var?"

Sözümü tutuyorum ve yemek yaptığı süre boyunca Caleb'in dikkatini dağıtmıyorum. Yemeği tamamlaması uzun sürmüyor. Bir şekilde tüm yemeği aynı anda bitirmeyi başarıyor, bu benim asla ustalaşamadığım bir numara.

Sıcak tabakları tekrar balkona taşıyoruz.

"Bu harika görünüyor. İçine dalmak için sabırsızlanıyorum" diyorum. Sandalyemi benim için uzatıyor ve oturduğumda kaydırmama yardım ediyor.

"Mmm. Ben de." Caleb vücudumun üzerinde gezinen, göğüslerimin kabarıklığında ve bacaklarımın çıplak teninde oyalanan durgun bakışlarını gizlemiyor. "Açlıktan ölüyorum," diyor sesi kısık ve gözleri kısık. O yavaş, seksi gülümsemesini gösterip baştan çıkarıcı bir şekilde "kesinlikle açlıktan ölüyorum" diye mırıldandığında midemde kelebekler uçuşuyor.

OceanofPDF.com

Dİçki çok lezzetliydi. Caleb'in limuzininin arkasına tırmandık, randevumuz neredeyse bitmişti. Arabanın önüne baktım ama şoförümüz saklanmıştı.

Parlak siyah mahremiyet bölmesi bizi ondan ayırıyor.

"Hâlâ kendi limuzinin olduğuna inanamıyorum, sanki kiralamamışsın da kendin almışsın gibi." Uzun koltuğun üzerinden yarı yürüyerek, yarı sürünerek diğer taraftaki Caleb'e katılıyorum. Bir kolunu açıyor, böylece yanına sokulabiliyorum. Oturduğumda, o kol sıcak bir battaniye gibi üzerime yerleşiyor.

"Neredeyse hiç kullanmıyorum." Dudakları şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Sadece seni etkilemek için bu gece getirdim. Bilirsin, süslü falan." Bir öpücük daha. "İşe yaradı mı? Seni etkiledim mi?"

Düşünüyormuş gibi yaparak yüzümü buruşturuyorum. "Etkilemek çok güçlü bir kelime.

kelime," diyorum yavaşça. "Yeterli olduğunu söyleyebilirim."

"Yeterli!" Sahte bir öfkeyle. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kucağına alıyor, kucağında sürüklüyor ve koltuğa yatırıp düz bir şekilde uzatıyor. Üzerime tırmanıyor, kollarını ve bacaklarını vücudumun dışına dayamış, dar yüzeyin kenarından düşmemeye çalışırken yalpalıyor.

Gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar ayağını sürüyerek ilerliyor. Açlıkla bana bakıyor,

Caleb homurdanıyor, "Sana iyi olduğum bir şey göstereceğim, yeterli olandan çok daha iyi." Ağzı benimkinin üzerine geliyor, sert ve talepkâr.

Evet, lütfen.

Vücudunu tamamen bana yaslanana kadar aşağı indiriyor. Pelvisini eğdiğinde, ereksiyonu leğen kemiğimin hemen altına giriyor.

O beni istiyor, ben de onu istiyorum.

Bacaklarımı iki yana açıyorum ve Caleb bacaklarımın arasına giriyor. Bu kez yaklaştığında, sert ereksiyonu yumuşak göbeğimle aynı hizaya geliyor, arzumu harekete geçiriyor, onu kükreyerek canlandırıyor. İnliyor ve daha fazla temas arayarak daha sert itiyor. Elbisemin ve pantolonunun içinden bile bana karşı kabardığını hissedebiliyorum.

Bizi ayıran çok fazla şey var. Onun tenini tenime değdirmek için yanıp tutuşuyorum. Limuzinin dar alanında biraz garip oluyor ama çabucak soyunuyoruz, hiçbir şey kalmayana kadar birbirimizin her bir giysisini çıkarmasına yardım ediyoruz.

Bu haliyle ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuştum, her yönüyle ortada. Vücudunun çıplak teni geçen sokak lambalarıyla renkleniyor. Yüzündeki çıplak duygu, ilkel şehvet ile daha derin, aşka çok benzeyen bir şeyin baş döndürücü bir bileşimi.

Nazik elleri beni içine çekiyor. Otururken beni kucağına oturtuyor. Sert göğsünü sırtıma dayayarak beni dışa doğru itiyor. Ereksiyonu kalçamın altında yatıyor, ama kıcımlı ona bastırmaya çalıştığımda, kayarak onu ulaşamayacağım bir yere taşıyor.

Saçlarımı toplayıp bir omzuma döküyor ve çenesini diğer omzuma yaslıyor. Elleri boynumdan, köprücük kemiklerimden aşağı kayıyor ve göğüslerimin üzerinde bitiyor. Her bir göğsümü bir eliyle avuçlarının içine alıp sıkıyor, kaldırıyor ve masaj yapıyor. Parmakları meme uçlarımı zirveye ulaşana kadar okşuyor.

Ağzımı ayırıyorum ve iç çekiyorum, zaten o kadar tahrik olmuşum ki bacaklarımın arasında nem oluşuyor. Ona doğru eğilerek sırtımı ovuyorum, böylece göğüs kılları sırtıma sürtünüyor. Kalçalarım kucağında dönüyor, içimdeki sızıyı dindirecek bir şeyler arıyorum.

Caleb boynumu öpüyor. Başımı çeviriyorum ve dudakları benimkileri buluyor. Elleri aşağıya doğru inerken alt dudağımı nazikçe emiyor, karnımın genişliğini dayanılmaz bir yavaşlıkla gıdıklıyor.

Bacaklarımı iyice açarak dizlerinin dışından geçiriyor. Klimanın serinliği açıkta kalan göbeğime çarpıyor ama

Orada yanan ateşi söndürecek hiçbir Şey yok. Kalça kemiklerimin Şeklini izliyor, eli aşağıya inip seksimi avulayana kadar kıvrımı takip ediyor.

İnliyorum, bu dokunuşa karşı daha sert eğiliyorum.

Acele etmiyor ve bu beni ıldırtıyor. İpeksi kıvrımlarımı ayırıp parmaklarını aralarından geçirdiğinde büyük bir rahatlama hissediyorum. Sonunda, özlemini çektiğim temas.

nce parmak uçlarını, sonra avucunu, ardından tekrar parmak uçlarını kullanarak ıslaklığıma vuruyor. GiriŐten tepeye ve geriye doğru sürtüyor. Tekrar ve tekrar. Nefes nefese kalmıştım, düŐünemiyordum. Sadece vücudumun dürtülerine göre ayarlanmıŐtım. O ele karşı utanmadan srtnyorum, ne kadar ahlaksız grnebileceğimi umursamadan.

AŞağı doğru inerken, iki parmağım derinlere doğru itiliyor ve görüşümde yıldızlar patlıyor. Nefesim kesiliyor, o gerilme hissinin verdiği keskin zevkle dişlerimin arasından hava fişkırıyor. Caleb parmaklarını içime pompalıyor. Aynı anda diğer elini bacağımın arasındaki tepe noktasına götürüyor ve klitorisimi küçük sert dairelerle ovuyor. Her iki elini de beni serbest bırakmaya yaklaŐtırmak için mükemmel bir zamanlamayla birlikte kullanırken kolları beni sarıyor.

Ellerimi başımın üzerine kaldırıyorum, onu bulana kadar arkama uzanıyorum. Ağzı boynuma gelene kadar yüzünü öne doğru çekiyorum, ellerimi saçlarında dolaŐtırırken öpüyor ve emiyorum.

"Caleb," diye inliyorum kalçalarım ellerinin hareketine karşı yukarı ve aşağı çarparken. Tüm vücudum gerginleŐiyor, serbest kalmak üzere.

"Evet," diye geveliyor, dokunuŐuna verdiğim tepkinin sarhoŐluđuyla. "İŞte bu kadar. Adımı söyle. ığlık at. Daha önce hiç bu kadar güzel bir Şey duymamıştım, boŐaldıđında senin kadar enfes bir Şey grmemiŐtım. Yap bunu, Gwen. Benim için yap."

Benim var.

Onun adını haykırarak doruğa ulaşıyorum, başımdan ayak parmaklarıma kadar zevkten titreyen darbeler yuvarlanırken adını defalarca tekrarlıyorum. Bu orgazm uzun süre devam ediyor. Çok fazla cinsel gerilim serbest bırakıldı. Geri ekildiğinde, Caleb'in kollarında kemiksiz ve titreyerek geriye yığılıyorum.

Ses çıkarmadan kıkırđıyor, göğsündeki bir titreşim doğrudan temasla omurgama aktarılıyor. "Oh hayır, aşkım. Seninle işim henüz bitmedi."

Caleb gevşek bedenimi manipüle ederek beni döndürüyor, böylece bacaklarım onun kalçalarına binecek şekilde ona bakıyorum. Gözleri beni içine çekiyor, saçlarımdan başlayıp bu pozisyonda ona açık duran seksime doğru iniyor. Dudağını yalıyor. Tıpkı restoranda söylediği gibi, aç bir adam.

Ereksiyonu aramıza giriyor. O kadar şişmiş ki rahatsız edici görünüyor, tenini zorluyor. Ucunda bir damla nem kabarıyor.

Onu görmek beni sersemliğimden uyandırıyor. O tek damlayı fırçayla Başparmağımı dudaklarıma götürüyorum ve doğrudan yüzüne bakarak yavaşça, şehvetli bir şekilde yalıyorum. Başparmağımın tamamını ağzıma sokuyorum ve göz temasını hiç kesmeden emiyorum.

Caleb'ın gözleri kararıyor, göz bebekleri büyüyor. "Siktir," diye fısıldıyor kısık sesle. "ok seksi. Benim yaramaz kızım." Elleri belimde, tam ucunun üzerine gelene kadar beni kaldırmaya yardım ediyor. Yavaşça, çok yavaşça, tamamen içine girene kadar aşağı doğru kayıyorum.

Caleb inliyor ve başı geriye düşüyor, uzun bir boyun stnunu ortaya çıkarıyor, ben yükselirken yalayıp emiyorum, yerçekiminin onu içimden çekmesine izin veriyorum. Neredeyse onu kaybedeceğim noktaya ulaşıyorum, sonra vücudumu aşağı doğru itiyorum, tek bir yumuşak hareketle hepsini alıyorum.

İkimiz de yüksek sesle inliyoruz, ihtiyaımızın sesleri szless bir şarkı oluşturuyor.

Parmaklarıyla kalça kemiklerimi sıkan Caleb beni kaldırıp yere bırakıyor ve sevişmemizin ritmini artırıyor. Hareket ettikçe beni öpüyor, boğuk küfürlere ve hayranlık sözcükleri dudaklarından benimkilere dökülüyor, çoğunu anlayamayacağım kadar hararetili. Anladığım tek şey, hızımız arttıkça haykırdığı ismim.

Caleb'ın tekrar içimde olması inanılmaz. Vücutlarımız kusursuz bir şekilde birlikte hareket ediyor. Birbirini çok iyi tamamlayan iki yapboz parçası. Her santimini dolduruyor, beni tamamen tatmin ediyor. Ona bastırırken kalçalarımı sallıyorum,

Hassas yumrularımı tenine srtyorum. Kalbim kesik kesik atıyor, öyle sert çarpıyor ki göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Onun adını tekrar söylüyorum, nefes nefese, bağlandığımız tüm yerler birleşerek, çökene kadar yükselen ve yükselen muazzam bir zevk dalgasına dönüşüyor. Bu tensel boşalma dalgası üzerime yuvarlanıyor, beni o kadar derinden içine çekiyor ki, Caleb'in zlp sıcaklığını içime akıtırken adımı haykırdığını zar zor duyuyorum.

Göğsüne yığılıyorum, efor gözyaşları yanaklarımı kaplıyor. İnce bir ter sisi ikimizin de tenini kaplıyor. Caleb hala titriyor, içimde seğiriyor ve son parçası da benim titreyen artçı sarsıntılarım ile sürüklenip gidiyor.

"Beni kırdın," diyorum köprücük kemiğine, sesim zayıf. "Bir daha asla hareket edemeyeceğim."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor, kolları belimi sıkıca sarıyor. "Duyduğuma göre fazlasıyla yeterliymişim."

pmek için çenemi kaldırıyor.

"Yeterliden de fazlası," diye itiraf ediyorum, dudaklarım izinsiz kıvrılıyor. Başım ağır, düşüncelerim dağınık.

Böyle kalıyoruz, birbirimize sarılıyoruz.

Sonunda başımı Caleb'in omzundan kaldırıp pencereden dışarı bakıyorum. "Hey. şimdiye kadar senin çatı katında olmamız gerekmiyor muydu?"

Utangaç. "şoföre bizi gezdirmeye devam etmesini söyledim. Doğrudan benim evime gitmemesini söyledim."

"Ne?" Uyandım, gözlerim açıldı ve kucağına oturmak için kendimi ittim. "Caleb!" Koluna vurdum. "Bunu sen mi planladın? Limuzin seksi mi?"

Sadece hafifçe pişman görünüyor. "Eğer olmasaydı, sorun olmazdı. Ama düşündüm ki... şey, seni istemedenden eve kadar gelemeyeceğimi biliyordum."

şok olmuş yüzüme hızlı bir öpücük konduruyor. "Düşündüğün zaman bu bir iltifat. Beni çok deli ediyorsun, bekleyemedim."

"Hmm," diye mırıldandım, kuşkuyla.

"H a d i ama, Gwen. Bana yle bakma." Kck öpücükler kondurdu

yanağımı öpüyor, ta ki ağız benimkini alana kadar. Beni öpüyor ve limuzinde seks düşüncesi çok iyi bir fikir gibi gelene kadar öpmeye devam ediyor. Bir kez daha keşfetmemiz gereken bir şey.

Kimin eve gitmeye ihtiyacı var ki?

OceanofPDF.com

Caleb'in sana ihtiyacı var." Caleb'in uzun süredir koruması olan Dean, alışılmadık bir şekilde sarsılmış görünüyor, kravatı yamuk ve sözleri kesik. Bir bakıyorum

yanımda oturan Alvina'ya bakıyor ve endişemin onun yüzüne yansıdığını görüyorum. Wayne onun etrafına eğilip neler olduğunu anlamaya çalışıyor.

"Ceketimi tutabilir misin?" Alvina'ya soruyorum. O cevap veremeden ceketimi kollarına itiyorum ve Prestij Tiyatrosu'nun üçüncü sırasındaki yerimden kalkıyorum.

Açılış gecesi. Alvina ve Wayne, Caleb'in Broadway müzikalindeki büyük çıkışını izleyebilmemiz için benimle çıkmayı kabul ettiler. Dean'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, pek de iyi gitmeyen bir çıkış.

Özür mırıldanarak sıramdaki insanların bacaklarının üzerinden atlıyorum, denge için kollarımı uzatıyorum. Arkamızda oturan Marjorie ve Ben'e el sallıyorum. "Her şey yolunda mı?" Marjorie benimle gelmek üzereymiş gibi oturduğu yerden yarı kalkarak soruyor. Caleb panikliyorsa, ihtiyacı olan son şey annesinin stresini artırmasıdır.

"Evet! Evet. Her şey yolunda," diye yalan söylüyorum ve son koltuktaki kişiye doğru tökezliyorum. Neredeyse düşüyordum ama son anda kendimi dik tuttum ve koridora indim.

Dean onu takip etmem için çılgınca işaretler yapıyor. Aceleyle kulise giriyoruz ve koridorda özel soyunma odalarının olduğu yere doğru ilerliyoruz. Kapılardan birinde Caleb'in adı yazıyordu.

Caleb'i başını ellerinin arasına almış otururken bulmak için içeri giriyorum. Yukarı bakıyor.

Sahne makyajıyla ne kadar yakışıklı olduğunu görmek ve bariz kaygısı karşısında duyduğum üzüntü arasında bocalıyorum.

Sandalyesinin önüne çömelıyorum.

"Hey," en sakinleştirici ses tonumu kullanıyorum. Hastanede tedirgin hastalarla ilgilenmek için geliştirdiğim ses tonunu. "N'aber?"

Caleb'in elleri kenetlenmiş, parmak eklemleri bembeyaz. Gözleri çılgınca dönüyor. "Bunu yapamam." Bacakları titriyor, vücudunda sarsıntılar yaratıyor. "Sana söylüyorum, yapamam."

Ellerimi sıkıca sardığı yumruklarının üzerine koyuyorum. "Sorun yok. Korktuğunu biliyorum ve bu normal. Bunun hakkında konuşmuştuk, hatırlıyor musun? Bu senin sahnedeki ilk gecen. Sahneye çıktığında her şey yerli yerine oturacak."

Caleb'ın bunu yapabileceğinden eminim. Onunla birlikte repliklerinin üzerinden geçtim. Her hareketinde ustalaşana kadar onu dans ederken izledim. Kıyafet provalarında parladığını gördüm.

"İyi olacaksın Caleb," diye ona tekrar güvence veriyorum.

"Hayır," diye ısrar ediyor, göğsü kabarıyor. "Onlara oraya gitmeyeceğimi söyle.

Onlara sen söyle, Gwen."

Cehennem gibi yapacağım.

"Bana neler olduğunu anlatabilir misin? Seni endişelendiren ne?"

Caleb hemen cevap verir. "Berbat olmaktan korkuyorum. Herkes benim ne kadar sahte olduğumu görecektir diye. Onların fikirlerini, olumsuz eleştirilerini umursamamalıyım. Çoğu zaman kendimi umursamadığıma ikna ediyorum. Ama sonuçta, sanırım öyle yapıyorum. Buna bağlıyım... dışsal doğrulama diyebilirsiniz sanırım? İyi olup olmadığımı bilmek için buna ihtiyacım var."

Başparmağımı elinin arkasına sürüyorum. "Tamam, sana söyleyeyim. İyi olduğunu söylediğimde *beni* dinle. İnanılmazsın. Çok yeteneklisin. Bunu gördüm ve herkes de görecektir. Ve eğer görmezlerse. Eğer kötü bir eleştiri alırsan. Ne yapacağım biliyor musun? Siktir et onları. Bu senin sonun olmayacak. Dünyan yıkılmayacak. Seni seven bir sürü insan var. *Gerçek* seni. Yabancıların tapınmasına ihtiyacın yok. Ailen, arkadaşların, ailem, *ben*. Başarılı da olsan başarısız da olsan hepimiz burada olacağız. Bu, seni

nasıl sevdiğimizi değiştirmeyecek.

senin hakkında hissediyorum. Sana olan sevgimiz nasıl performans gösterdiğine bağlı değil." Durdum, büyük konuşmamdan dolayı biraz nefesim kesilmişti.

Caleb bana bakıyor, gözleri fincan tabağı gibi yuvarlak. Nefes alış verişinin biraz yavaşladığını fark etmek beni memnun ediyor.

"Bana başka ne olduğunu söyle. Seni başka ne korkutuyor?"

Kalın kalın yutkunuyor. "Onlardan çok fazla var. Dışarıda o kadar çok insan var ki. Kafamı kaldırıp hepsini göreceğimden ve bunun çok fazla olacağından endişeleniyorum. Çok fazla insan bana bakıyor."

Bir dakika düşündüm, bir çözüm bulmaya çalıştım. "Kalabalıkta sadece ben varmışım gibi davranmaya ne dersin? Nerede oturduğumu biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Seyirciye baktığında beni bul. Tıpkı birlikte karaokeye gittiğimizde yaptığın gibi. *Sadece* bana bak. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle sana bakıyor olacağım. Bunu yapabilir misin?"

"Belki." Sonra daha kararlı bir şekilde, "Sanırım yapabilirim." Hâlâ kaşlarını çatıyor ama

Ayağı sallanmayı bıraktı ve omuzları normal pozisyonlarına geri döndü.

Kapı açılır. Bir sahne görevlisi odaya girer. "Sıra sizde, Bay Lawson. Yerini alma zamanı."

Caleb sertleşiyor ama parmağımı teninde gezdirmeye devam ediyorum. "Nefes al Caleb, nefes al. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Tuttuğu havayı yumuşak bir vınlamayla dışarı bırakıyor. Ayağa kalktığında, omuzlarını dikleştirdiğinde ve kapıya doğru adım attığında onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım. Kapıya varmadan hemen önce Caleb dönüp beni kollarının arasına alıyor. Odadan çıkmadan önce beni hızlı ve sert bir şekilde bir kez öpüyor.

HElbette muhteşem. Hiç şüphem yoktu. Caleb'i sahnede izlemek çok güzel bir şey. Yakışıklı yüzündeki her ifade çok samimi, çok gerçek görünüyor. Sizi içine çekerek karakterine yatırım yapmanızı sağlıyor. O kadar ki kendinizi onunla birlikte hissediyorsunuz. Sanki o hikayede sizin hayatınız oynanıyor.

Ve şarkı söylediği zaman, aman Tanrım, nefes kesici bir şey. Sonunda İlk şarkısında, tüm kalabalık onun sesine hayranlık duyarak susuyor. Bir saniye sonra alkışlar başlıyor, herkes o kadar yüksek sesle alkışlıyor ki ses yükseliyor ve tüm salonu dolduruyor.

Caleb sözüne sadık kalıyor, ben de öyle. Seyirciye her baktığında gözleri beni arıyor. Beni bulana kadar arıyor. Ben ona en geniş sırtışıımı yaparken o beni bakışlarıyla yakalıyor. Gücümü ona veriyorum, bizi ayıran boşluğa gönderiyorum. Kalbine ulaşmasını umuyorum.

Gösterinin sonunda ayakta alkışlandı. Kalabalık ayağa kalkıp çılgınca alkışlıyor. En çok ben alkışladım.

Caleb orada şaşkın bir ifadeyle durmaktadır. İlk kez bakışlarının tiyatronun üzerinde gezinmesine izin veriyor ve kendisi için tezahürat yapan tüm insanları görüyor.

Sonra sırtıyor. Tüm yüzünü aydınlatan gururlu bir gülümseme.

Alkışlar kesildikten sonra Caleb diğer oyuncuların yanından geçer. Sahnenin yan tarafındaki merdivenlerden iner ve kalabalığın arasından ilerler.

etrafını sarmak için harekete geçti. İnsanlar onu sırtından ve omuzlarından alkışlayarak tebrik ediyor.

Bana ulaşana kadar tüm hayranların yanından geçti. Orada, tüm salonun önünde, Caleb Freaking Lawson beni kollarına aldı ve öptü.

En iyi, en tatlı, en heyecan verici öpücük.

Beni ayağa kaldırdığında, Caleb aşağıya bakıyor ve bana küçük ve şefkatli bir gülümseme veriyor.

Kalabalıkta sadece bir kişi için bir gülümseme.

Sadece benim için.

OceanofPDF.com

ALTI AY SONRA, KALİFORNİYA

S Tıpkı geçen yıl olduğu gibi, Noel günü ve ben annemin Kaliforniya'daki evindeyim. *Ama hiçbir şey* geçen yılki gibi değil. O zamanlar

yalnız ve terk edilmişti. Şimdi, tadilat tamamlandı ve ailem yeniden bir araya geldi.

Seth, annem, Ben ve Marjorie mutfak masasının etrafında oturmuş konuşuyor ve bu kez bir orman sahnesi olan yeni bir yapboz üzerinde çalışıyorlar.

Hâlâ Japonya'da yaşıyor olsalar da, annem ve Seth tatil zamanını eve gelip Noel'i burada geçirmek için kullandılar. Annem geçen yıl beni yalnız bıraktıkları için hâlâ kendilerini suçlu hissettiklerini söyledi.

Ona asla yalnız olmadığımı, çünkü Caleb ve Jenny'nin yanımda olduğunu hatırlatmışım.

Oturma odasında oturduğum yerden, gözlerim onların üstündeki duvarda asılı duran tabloya takılıyor. Bu benim resimlerimden biri, Pip'in portresini yapmışım. Diğerleri geçen ayki galeri sergisinde satılmıştı, ama bu parçayı annemle Seth'e erken bir Noel hediyesi olarak vermek üzere sakladım.

Annem sanki Mona Lisa'nın resmini yapmışım gibi davranırken çok hoşlarına gitmişti. "Biliyor musun," dedi bana, "Seth üniversitede sanat eğitimi almıştı."

Başım ona doğru döndü. "Öyle miydin?"

"Evet." İnanmayışıma güldü. "Sanatı severim. Eskiden ben de senin gibi biraz çizim ve resim yapardım." Biraz utangaç bir ifadeyle, "Belki bir ara

birlikte resim yapabiliriz" dedi.

Pencereden Brandon'ın Teddy ile futbol topunu fırlatmasını izliyorum. Liv.

İkizler ve Jenny havuzda, güneşin suyu nasıl ısıttığının tadını çıkarıyorlar.

Jenny pencereden gözüme çarpıyor ve heyecanla el sallıyor. Aramızdaki her şey normale döndü. Beni neşelendiriyor, eziyetli egzersiz derslerine sürüklüyor ve çok sıkı sarılıyor.

Bayıldım.

Hayatta tüm cevaplara sahip olmayabilirim, ancak bazı insanların zor zamanlarda bile uğruna savaşmaya değer olduğunu anlıyorum. Jenny mükemmel değil. Ben de mükemmel değilim, ama birlikte mükemmeliz.

Sürgülü cam kapı gıcırdayarak açıldı ve dikkatimi çekti. İşte orada, Caleb Lanet Lawson, Pip peşinde koşarken doğruca bana doğru yürüyor. Gözlerimiz buluştuğunda ağzı kıvrılıyor, yumuşak bir gülümseme. Yanıma gelip şakağımı öpüyor. Her zamanki gibi dokunuşu elektrik gibi, vücudumun her köşesine arzu dolu bir heyecan gönderiyor. Dönüp kollarımı ona doluyorum ve yanağımı göğsüne yaslıyorum. Bir an öyle kalıyoruz, kucaklaşıyoruz.

Bana bakmak için geri çekildi. "Çorap için tekrar teşekkürler." Uzun parmaklarıyla bu yıl fazladan bir çorabın asılı olduğu şömineyi işaret ediyor. Üzerinde onun adı yazıyordu. Dün gece Noel Baba'nın hediyelerle doldurması için tam zamanında ona sürpriz yapmıştım.

"Bir keresinde bana çorabın olmadığını söylemiştin, ben de bunu düzeltmek zorunda kaldım. Ayrıca, Noel Baba'nın sana yaramazlık mı yoksa iyilik mi yaptığını söyleyebilmesi için bir çoraba ihtiyacın var." Kimsenin bakmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum ve sesimi alçaltarak seksi bir mırıltıya dönüştürüyorum. Ayak parmaklarımda üzerinde yükselerek kulağına fısıldıyorum: "Şahsen senin çok ama çok yaramaz olduğunu düşünüyorum." Yavaşça kulak memesine dişlerimle küçük bir ısırık veriyorum ve karşılık olarak verdiği yumuşak iniltiyi duymaktan memnun oluyorum.

Caleb gözlerindeki sıcaklıkla, "Hatırlat da sana özel bir Noel hediyesi vereyim, sonra odamızda baş başa kaldığımızda. *Yalnızken.*"

"Hmm," diye kasıtlı olarak kulağına iç geçiriyorum ve tüylerinin dalga dalga tenine yayılmasını izliyorum. "Sözler. Sözler."

"Tutmaya niyetli olduğum bir söz," diyor hararetle.

Annem mutfak masasından kalktı. "Ağacı süsleme zamanı." Heyecanla ellerini birbirine vuruyor.

Caleb ve ben birbirimizden ayrıldık, eve gizlice girerken yakalanan gençler kadar suçluyduk.

sokağa çıkma yasağı. Birbirimize baktık ve kahkahalara boğulduk.

Annem neden sırtlanlar gibi güldüğümüzü merak ederek kaşlarını kaldırıyor ama bir dakika sonra omuz silkip yanımızdan geçiyor. Ailenin geri kalanına içeri gelmelerini söylemek için sürgülü cam kapıdan dışarı eğiliyor.

Islak mayolar kuru giysilerle değiştirilirken ve Pip havlayarak etrafta dolağırken bir telağ yağanır. Çok geçmeden herkes oturma odasında toplanır.

Brandon annesine, "Ağacı süslemek için beklediğiniz için tekrar teşekkürler," diyor.

Uçağı dün rötat yapmıştı ve gece yarısından sonra inebilmişti.

"Kızlar olmadan bunu yapmamızın imkânı yoktu." Annem elini Maddie'nin başının üstüne koyuyor ve torununun sarı buklelerini karıştırıyor. "Bundan ne kadar keyif aldıklarını biliyoruz."

Seth ve Caleb tüm süslemelerimizi içeren karton kutuları taşıyorlar. Geçen yıl onları kaldıran ben olduğum için en azından şimdi daha düzenli durumdalar. Bu alanı sadece Caleb ve ben paylaşıırken. Çekiç sesleri olmadan evi neredeyse tanıyamıyorum.

Süsleri, gelin teli ve çelenkleri paketinden çıkarıyoruz. İkizler ağacın etrafında daireler çizerek koşarken gülüyorlar ve çelenkleri yukarıdan aşağıya doğru sararken ellerinden akıp gitmesine izin veriyorlar.

Minik şekerlemelerle sıcak kakaomuzu yudumlarken süsleri teker teker ağaca asıyoruz. İkizler onları rastgele bir şekilde yerleştiriyor, çoğunlukla ön tarafta kümeleniyor ve ağacın arkasını çıplak bırakıyor. Annemin yüz ifadesi gergin. Her şeyi yeniden düzenlemek için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirim, böylece daha eşit bir şekilde yayılırlar.

İçinde küçük bir resim olan yuvarlak bir süs eşyasını elime alıp ışığa tutuyorum. "Kızlar," diye sesleniyorum ikizlere, "Şuna bakın." Gelip yanımda duruyorlar

elimdeki fotoğrafa bakıyorum. Bu onlar, bebek yüzleri tombul ve minik yumrukları sıkılı.

"Bunu sen daha bir yaşındayken yaptırmıştık. Bende de bir benzeri var ama benimki kalp şeklinde." İkizler bunu düşününce nefes nefese kaldılar. Bir zamanlar küçük bebekler olduklarını ve benim de öyle olduğumu. Süs için birbirleriyle kavga ediyorlar, her kız onu ağaca yerleştirmek istiyor.

Oturup her şeyi içime çektim. Bu günün büyüünü. Yeğenlerimin şen kahkahalarını, annemin kazağının yumuşaklığını, odanın diğer ucundan beni izleyen Caleb'in gözlerindeki ışıltıyı dikkatle hatırlıyorum.

Bakışlarım ağacın yanındaki duvara yaslanmış bir hediyeye takılıyor. kesinlikle gitar şeklinde bir hediye.

Etikette şöyle yazıyor: Kime: Caleb

Kimden? Melinda ve Seth Amca.

Bu babamın eski gitarı. Caleb'in beni geri kazanmak için kullandığı gitar.

Annem ve Seth bunu resmen Caleb'e vermeye karar vermişlerdi ama ben zihnimde bunu babamın hediyesi olarak hayal ediyorum. Caleb'i ne kadar çok seveceğini biliyorum. Ortak müzik sevgileri ve bana olan karşılıklı sevgileri sayesinde nasıl da birbirlerine bağlanırlardı.

Gözümün kenarında bir damla yaş birikiyor ve onu silip atıyorum. Bugün ağlanacak bir gün değil. Caleb hemen dirseğimin dibinde, dudakları endişeyle büzülmüş. "Sorun ne?" diye fısıldıyor, böylece ailenin geri kalanı duyamıyor.

Daha fazla gözyaşı tehdidiyle başımı sallıyorum, bunalmış duygularımı nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Ama ifade etmek zorunda değilim. Bir bakış atıyor ve anladığını hissediyorum. Söylenmemiş her sevincimi, tüm küçük kalp kırıklıklarımı. Anlıyor. Yanımda oturuyor ve eli elimi tutuyor.

"Sadece onları çok seviyorum, ailemi," diyorum sonunda, sesim Boğuldu.

Elimi sıkarak yalnız olmadığımı hissettiriyor.

Sonunda tüm süsler asıldı. Caleb beni koltuktan kaldırıp, "Maddie, Megan, ağacın tepesindeki yıldız nerede?" diye sesleniyor.

Kızlar süs kutusunun dibini kazarken kâğıt mendiller hışırdıyor.

"İşte!" Maddie bir aşağı bir yukarı zıplıyor, elinde geçen yıl Japonya'da olan yıldızı tutuyor.

Bu yıldızı Teddy'nin doğduğu yıl almıştık. Annem, babam, Brandon ve hastaneden yeni çıkmış, bebek arabasında minicik bir battaniye demeti olan Teddy ile birlikte alışveriş yaptığımızı hatırlıyorum.

Yıldızı ona uzatıp, "Gördün mü bebeğim?" demiştim. Beğendin mi? Bu küçük bir yıldız, tıpkı senin gibi. Sen küçük bir insansın. Gerçek yıldızlar çok daha büyüktür, tıpkı babanın senden ve benden daha büyük olduğu gibi." Sekiz yaşındaki ben bunu kısa süre önce fen dersinde öğrenmişim ve küçük kardeşime böylesine önemli gerçekleri öğrettiğim için kendimi çok bilge hissediyordum. Heyecanlandığımı, onunla paylaşmak istediğim her şeyi düşündüğümü hatırlıyorum.

O zamanlar yıldız parlak ve mükemmeldi, ama şimdi bazı yerlerinde altın rengi döküldü. Sivri köşelerinden birinde, on yaşındayken düşürdüğüm yerden kalma bir çukur var. O düşüşün verdiği hasarı gördüğümde ağlamışım da ağlamışım.

Babam gözyaşlarımı öpüp silmişti. "Görmüyor musun?" demişti bana. "Şimdi daha güzel. Yıldızın kusurlarının her biri ailemizin, birlikte geçirdiğimiz Noellerin hikâyesini anlatıyor. O çukura baktığımda, düştüğünü hatırlamayacağım. Senin onu ne kadar yüksekte tuttuğunu hatırlayacağım."

Maddie yıldızı ellerime bırakıyor.

Caleb ayaklarımın dibinde diz çöktü. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Sırıttırıyor. "Ne bekliyorsun? Atla." Sırtını işaret ediyor. "Seni yukarı kaldıracam."

Anlayış ve onunla birlikte bir heyecan doğuyor. Babam öldüğünden beri ilk kez ağaca yıldızı *ben takacağım*. Caleb'in sırtına, sanki beni sırtına alıyormuş gibi tırmanıyorum. Beni yükseğe kaldırıyor. O ayak parmaklarının ucundayken ve ben uzanabildiğim kadar uzanırken, yıldızı ağacın tepesindeki cılız bir dala yerleştiriyorum. Bir saniye sallanıyor, sonra dal düzeliyor ve yıldızı sabit tutuyor.

Beni nazikçe yere indirdi. Ailem etrafımdayken

Kollarının arasında durmuş, ona merakla bakıyordum. "Teşekkür ederim."

Caleb hayatıma ilk girdiğinde her şeyi çözdüğümü sanmıştım. İyileşmek için benim yardımına ihtiyacı olanın o olduğunu sanıyordum, ki öyleydi de. Ama şimdi, Noel ışıklarının renkli parıltısında ona bakarken, onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım olduğunu görüyorum. Benim de uzun zamandır ihmal edilmiş kırık parçalarım var.

Her dokunuşta, her öpücükte, her fısıltılı itirafta Caleb beni onardı. Tüm parçalarımı bir araya getirdi. Tıpkı yıldız gibi ben de mükemmel olmayacağım ama taşıdığım yaralar hikâyemi anlatıyor. Eğer o bu kusurları sevebiliyorsa, ben de sevebilirim.

OceanofPDF.com

EPILOG

ALTI AY SONRA, TOKYO, JAPONYA

W"Ne yaparsan yap, sakın bakma." Caleb yakınımda, gözlerimi kapatırken elleri yüzümde sıkıca duruyor. Tarçın kokusu **etrafımda** dönüyor,

Aynı anda hem rahatlatıcı hem de tahrik edici.

"Eğer bu bir helikopterse, bu numarayı daha önce görmüştüm," diye takılıyorum.

Ayıklanması gereken çok fazla ses var. Farklı bir dil konuşan insanların alışılmadık heceleri. Arabaların korna sesleri ve ara sıra uzaktaki bir sirenin yankısı. Biri aceleyle yanımdan geçerken omzuma çarptığında itilip kakılıyorum.

Sadece bir haftadır buradayız, ama şimdiden kaldırımların Tokyo sabah, öğle ve akşam her zaman tıklım tıklımdır. Sokaklarda ve metrolarda birbiriyle kaynaşan binlerce insan arasında kişisel alan duygusu yoktur.

"Neredeyse geldik Gwen Teyze," diye sesleniyor yedi yaşındaki Megan yakınlardan bir yerden. O ve Maddie, annem ve Seth'i ziyaret ederek en güzel yazlarını geçiriyorlardı. Yemin ederim şehirdeki bütün Pokémon mağazalarına gittik. Kızların renkli kartlarla dolu kalın klasörleri var. Gözlerim kapalı olduğu için onları göremesem de ailemin geri kalanı da burada. Etrafımızdaki konuşmaları duyabiliyorum. Caleb "büyük sürprizi" için hepimizin burada olmasında ısrar etmişti.

Sonsuza kadar yürüyecekmişiz gibi hissettikten sonra duruyoruz.

Caleb ellerini çekerken dudakları kulağımın kenarına değiyor ve "Artık bakabilirsin" diyor.

Kırmızı tuğlayı gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve sonra şaşkınlıkla kısılıyor.

ve önümdeki binanın koyu renkli camları. "Burası senin restoranın." Caleb,

Adelaide'in sahibi olan restoran işletmecisi Nick'le birlikte yatırım yapmıştı. Birlikte üç yeni restoran açmışlardı: Boston'da Mallory, Los Angeles'ta Sophia ve Chicago'da Amelia. Şimdi Tokyo'da açacakları bu restoranla birlikte beş restorana sahip oldular.

"Buraya daha önce de gelmiştim, hatırladın mı?" Caleb'a yavaşça söylüyorum.

Ne olduğundan emin değilim. "Dün beni görmeye getirmiştin." Unutmuş olamaz, değil mi?

Gözleri neşeyle parıltıyor. "Restoranı gördün ama tabelayı görmedin." Omzumun üzerinden işaret ediyor. Parmak ucundan binaya uzanan çizgiyi gözlerimle çiziyorum.

Daha önce buraya geldiğimde sarı iskeleler pencerelerin çoğunu kapatmıştı. Yeni ön kapının sadece yarısı boyanmıştı. Şimdi ise tüm boya kutuları ve alet çantaları kaldırılmış. Restoran önümde bütün ve ısıltılı yükseliyor.

Caleb parmağıyla beni gözlerimi dikdörtgen şeklindeki tahtaya kaldırmaya zorluyor.

Kapının üzerinde *Gwendolen* yazıyor.

Nefesim kesiliyor, elim göğsüme doğru uçuyor ve dönüp ona bakıyorum. "Ben mi?" diye soruyorum, sesim yükseliyor. "Restorana benim adımı mı verdin?"

Benim özel gülümsemem onun dudaklarında, küçük ve şefkatli. Başını hafifçe eğerek "Sen" diye onaylıyor.

Artık onu göremiyorum çünkü gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor. "Caleb!" Kendimi onun kollarına bırakıyorum ve o da beni ayaklarımdan kaldırıyor. Beni tekrar yere bırakmadan önce bir, iki kez döndürüyor. İkimiz de gülüyoruz.

"Bu harika! Teşekkür ederim."

Beni öpmek için başını eğiyor ve kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. "Bu çok havalı!" diye haykırıyor Maddie arkamdan.

"Vay canına, artık sen de ünlü oldun Sissy," diye şaka yapıyor Teddy.

Brandon bile isteksizce "Yeni restoranınız hayırlı olsun." diyor.

Annem ve Seth sırayla önce Caleb'a sonra da bana sarıldılar.

Seth omzunu tutup ona "İyi iş çıkardın evlat" dediğinde Caleb'in gözlerinin nemlenmesini kaçırmıyorum.

Bakışlarımı parıldayan tabelaya çeviriyorum ve sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Diğerleri gibi bu da büyük bir başarı olacak," diye Caleb'i temin ediyorum. "Özellikle de özel konuk şef sen olunca, biletler hemen tükenir."

Caleb'in fikriydi, Nick'le birlikte diğer dükkânları açmaya başladıklarında. restoranlar. Caleb haftada birkaç geceyi ünlü birinin gelip baş aşçı olabileceği bir yere ayırmayı önermişti. Menüü en sevdikleri yiyeceklerle tasarlayabilir, mutfağı denetleyebilir ve yemek pişirebilirlerdi. Caleb gibi sporcular, yazarlar, müzisyenler ve aktörler gibi yemek yapmaktan hoşlanan pek çok ünlü olduğu ortaya çıktı.

New York'ta, Adelaide'de, Caleb'in aşçı olacağı akşamlar o kadar popüler ki, önümüzdeki yılın tüm biletleri şimdiden tükenmiş durumda.

Başımı sevgiyle sallıyorum. "Restoranlarda çalışmak, Broadway'de olmak ve ikinci albümünün müziklerini tamamlamak arasında bana neredeyse hiç zaman ayıramayacaksın."

"İşte bu yüzden artık film yapmıyorum," diye hatırlatıyor bana. "Böylece bu üç şeye ve sana odaklanabiliyorum. Yine de haklısın. Yeni albüm kapağım için yaptığın resimle, kesinlikle hit olacak."

Onunla işbirliği yapmanın ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlayarak gülümsüyorum. İkimiz de gece yarısına kadar çalışmış, yeni müziğini mükemmel bir şekilde temsil edene kadar çizimlerimi değiştirmiştik. Neyse ki ertesi gün acil serviste gece vardiyası vardı. Aksi takdirde çok yorgun olacaktım.

"Meşgul olan sensin," diyor. "İhtisasınıza ek olarak sanat terapisi programını da fiilen yürütüyorsunuz. Bu işler için gerçek para almanız ne kadar sürer?"

Henüz ihtisasımdan mezun olmamış olmama rağmen, hastane bana acil serviste ve sanat terapisi programının yöneticisi olarak iş teklif etti bile. Tüm kariyer hedeflerim gerçekleşiyor.

"Sadece birkaç yıl daha," diye cevap veriyorum. Omzunu okşuyorum, nasıl olduğunu takdir ediyorum benim çılgın iş programımla uğraşıyor.

Binanın yan tarafında yazan ismime tekrar bakıyorum ve kolumu beline doluyorum. Ayak parmaklarımla üzerinde yükselip Caleb'in yanağına bir öpücük konduruyorum. "Seninle gurur duyuyorum."

Bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Bizimle gurur duyuyorum."

"Şu haline bak," diyerek kolumu sıkıyorum. "Aktör, müzisyen, söz yazarı, şef, harika bir oğul ve erkek arkadaştan bahsetmiyorum bile. Sende her şey var Caleb."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Peki ya sen? Doktor, sanatçı, kız kardeş, kız, arkadaş ve harika bir kız arkadaş. Sen de milyon çeşit harikası."

"Sanırım aynı anda pek çok farklı insan olabileceğimizi bilmek güzel. Sen *sadece* bir film yıldızı değilsin, ben de *sadece* bir doktor değilim. Biz bundan çok daha fazlasıyız."

Bu bir buçuk yıl boyunca öğrendiğim her şeyi düşünüyorum ve tek bir şey olmak zorunda olmadığımı fark ediyorum. Güvenilir, güvenilir, mantıklı, eğlenceli ve spontane olabilirim. Doktor ve ressam olabilirim.

Caleb bazı şeylerden korkabilir ve diğerleri konusunda cesur olabilir. Bir aktör, söz yazarı ve şef olabilir.

Geçmişte kendimi etiketlerle sınırladım. Kendimi hapishane hücresi gibi hissettirecek kadar küçük kutulara hapsettim. Bu kapıları aralamak ve yeni bir şeyler keşfetmek dehşet vericiydi. Başarısız olmaktan çok korkuyorum ama yeterince cesur olabilirim, aslan kalbimin atışını duyabilirsem, o zaman yapabilirim. Diğer taraftaki özgürlük buna değer.

Caleb bir adım daha yaklaşarak yüzümü ellerinin arasına alıyor ve düşüncelerimi bölüyor. Bana daha önce gördüğüm her şeyin ötesinde bir şefkatle bakıyor.

"Merak ediyorum," diyor o seksi, boğuk sesiyle, "bu listeye bir unvan daha eklemek ister misin?"

Alnım kırıışıyor, kafam karışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Eş unvanını kastediyorum." Tam orada, kalabalık kaldırımın ortasında, Tokyo, Japonya'nın ortasında, Caleb Freaking Lawson bir dizinin üzerine çöküyor ve cebinden küçük kare bir kutu çıkarıyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve görüşüm sadece Tiffany mavisi kutuya ve Caleb'in yüzüne odaklanıyor, "Benimle evlenir misin, Gwen? Sonsuza kadar en iyi arkadaşım olur musun? Karım? Aşkım? Hayatım?"

Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bu mutluluk seviyesini hayal bile edemezdım.

mümkündü. Aşk bir balon, göğsümü şişiriyor, her hücremi dolduruyor, ta ki ben hafiflik ve neşeden başka bir şey olmayana kadar. "Evet! Evet, seninle evleneceğim!" Duygularıma yenik düşerek boğuldum.

Bugün ikinci kez, Caleb beni kollarına alıp etrafında döndürürken, ailem alkışlıyor ve bizi destekliyor.

Bu anıyı alıp kalbimdeki özel bir odaya kilitliyorum. Halihazırda Caleb'le dolu odaların ve birlikte inşa edeceğimiz gelecekle doldurulmayı bekleyen boş odaların yanına.

Beni nazıkçe yere indiriyor ve kulağıma fısıldıyor, "Seni seviyorum, Gwen."

Yuvarlak G. Düz N.

"Sen şimdiye kadar aldığım en iyi Noel hediyesisin."

Son

N Sona geldiğimize göre, başa dönelim. Caleb'ın Gwen'le ilk karşılaştıklarında onun hakkında ne düşündüğünü görmek ister misiniz? [Bu bağlantıya](#) tıklayın ya da

Bültenime katılmak ve Caleb'in bakış açısından açılış düğün sahnesini içeren bonus bölümü almak için bu QR kodunu tarayın.

BU ÖZEL BÖLÜM SADECE BENİM

BÜLTEN ABONELERİ!

<http://lnkiy.in/holidaystarbonuschapter>

OceanofPDF.com

Bu akşamki düğünümüze içtenlikle davetlisiniz.
Dr. Gwen Jane Wright ve Bay Caleb Augustus Lawson.
Çok yakında!

OceanofPDF.com

OYUNLARI SEVER MISIN?

Ben de!

Bu hikâyede en sevdiğim üç şeye gizli göndermeler yaptım:

Stephenie Meyer'den Alacakaranlık (Edward Takımı, sonuna
kadar) Taylor Swift (Sıkı Swiftie'ler burada)
Stephen King (Adam. Efsane. Efsane)

Onları bulabilir misin? Bulursanız bana e-posta gönderin!

hello@melissadymondauthor.com

Ara sıra, kazananlara özel bir hediye vereceğim :)

OceanofPDF.com

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Sevgili okuyucu, senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim? Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın.

Zamanınızın değerli olduğunu biliyorum, ancak yorumlar bir yazarın kariyerini yapan ya da yıkan şeydir. Yeni okuyuculara ulaşmaktan Amazon'un algoritmalarını bu kitabı aradığınızda sayfanın en üstüne koyması için eğitmeye kadar her şeyi etkilerler.

Her yorumu şahsen okuyorum ve geri bildirimleriniz SİZİN okumak istediğiniz kitapları yazmama yardımcı oluyor. Bu işte beraberiz, sen ve ben. :)

Bu yüzden, bu kitabı okuduğunuz ve yorum bıraktığınız için milyonlarca kez teşekkür ederim. Kelimenin tam anlamıyla hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz.

Sevgilerimle, Melissa

AMAZON'DA ÖN SİPARİŞ İÇİN ŞİMDİ HAZIR!

PAGING DR. DR. HART MELISSA DYMOND

Her beyaz önlük karanlık bir geçmişi gizler, ama onun alev alev yanan dokunuşu, kadının tehlikeyi tutkuyla takas etmek istemesine neden olur.

Buz Kraliçesi. Dr. Tiffany Hart'ın hastanedeki lakabı budur ama yeni işe alınan ateşli Dr. Ethan Clark'la tanışınca soğukkanlılığını kaybeder. Adam kibirli, sinir bozucu ve aptalca yakışıklı.

Ama sorun değil. Tehlike ve ihanetle dolu bir geçmişten donmuş, Tiffany, en sevdiği kahveyi hatırlasalar ve televizyonda ne izleyeceğini seçmesine izin verseler bile, çekici erkeklere karşı bağışıklık kazanmıştır.

Dr. Ethan Clark uzun bir ünlü doktor soyundan gelmektedir. Mirasından kaçmak ve kendi yolunu çizmek isteyen Clark, Tiffany'nin hastanesine transfer olduğu için mutludur. Özellikle de kendisini eğitmekle görevlendirilen ateşli kızıl saçlı doktorla göz göze geldiğinde.

Elbette, çoğu zaman onu yumruklamak istiyormuş gibi görünüyor, ama yapamıyor

Aralarındaki kıvılcımları görmezden gelir, bu yüzden onun buz gibi kalbini eritmeye yemin eder.

Ethan ve Tiffany önce kendi hastanelerine, ardından da Disney World'deki tıbbi bir konferansa gönderildiklerinde, aynı mekânı paylaşmak zorunda kalırlar. Ve Tiffany'nin geçmişi sonunda onları yakaladığında, hayatları için savaşmak zorunda kalırlar.

Bu felaket reçetesi sonsuza dek mutluluğa dönüşebilir mi?

Paging Dr. Hart, Mercy Hastanesi dünyasında geçen, baygınlık yaratan, sayfaları çeviren, tıbbi bir romantizm kitabı. Düşmandan sevgiliye, zoraki yakınlık, yavaş yanan kimya ve nabız hızlandıran gerilimden hoşlanıyorsanız, bu kitaba bayılacaksınız.

Çağrı Dr. Hart arzuyu teşhis edecek!

PAGING DR'DEN BİR ALINTI İÇİN AŞAĞIYI OKUYUN. KALP

Omzumdan tek bir tutam saç alıyor. Sabahın geç ışıklarında kıpkırmızı parlıyor. Saçımı parmaklarının arasından geçiren Ethan başını eğiyor, ben de doğrudan onun dumanlı gözlerine bakıyorum.

Yumuşak bir sesle, "Sen buz kraliçesi değilsin. Sen saf ateşsin."

Bununla birlikte Ethan saçımı bıraktı ve uzaklaştı. Giderken omzunun üzerinden seslenerek, "Columbus'ta görüşürüz. Araba dediğin o ölüm tuzağında dikkatli sür."

Beni otoparkta bıraktı. Nutkum tutuldu.

OceanofPDF.com

MELISSA İLE TANIŞIN!

Melissa Dymond bir anne, doktor ve yazardır.

Kaliforniya'da doğup büyüdü, tıp fakültesini ve eğitimini Orta Batı'da tamamladı. Şimdi Güneybatı'da, doktor kocası, üç harika oğlu ve sevimli Sibiry kurdu Buddy de dahil olmak üzere erkeklerle çevrili olarak yaşıyor.

Çalışmadığı zamanlarda, onu buzlu beyaz çikolatalı mocha içerken, doymak bilmeden kitap okurken, sosyal medyada gezinirken ve ailesinin bir sonraki Disney tatilini planlarken bulabilirsiniz.

Sizinle www.melissadymondauthor.com adresindeki web sitesinde bağlantı kurmayı çok ister, buradan ona kaydolabilirsiniz.

haber bültenine katılabilir, ücretsiz bölümler ve yazı güncellemeleri alabilir, karakter resimlerini görebilir, kitapseverlere yönelik ürünlerde en iyi fırsatları yakalayabilir ve kitapla ilgili memleri paylaşabilirsiniz.

Ayrıca, çok fazla zaman geçirdiği sosyal medyada sizinle sohbet etmeyi çok ister :) Ona şu adresten katılın:

Instagram: <https://www.instagram.com/melissadymondauthor/>

Facebook: <https://www.facebook.com/melissadymondauthor>

Tiktok: <https://www.tiktok.com/@melissadymond6>

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

TEŞEKKÜRLER

Sevgili okuyucu, kendinizi klişe kısma hazırlayın. Küçüklüğümden beri (size klişe olduğunu söylemiştim) yazar olmak istiyordum. Ama bu o kadar ulaşılmaz görünen bir arzuydu ki, bundan hiç kimseye, kocama bile bahsetmedim. Sürpriz, tatlım! (Aslında gerçek hayatta ona tatlım demiyorum ama burada uygun geldi).

Hayatımda doktor olmak ve güzel çocuklarıma sahip olmak için on yıllık doğurganlık tedavilerinin üstesinden gelmek gibi zor şeyler yapmış olsam da, bu yazma işi bana en zoru gibi geldi.

Ama işte buradayız! Ben yaptım ve sevgili okuyucu, sen de yapabilirsin. Bununla ille de yazmayı kastetmiyorum. Her zaman yapmak istediğiniz ama denemekten çok korktuğunuz şeyi kastediyorum. Tereddütlerinizi bir kenara bırakıp bir şeyin içine atlamak büyük bir özgürlüktür. Hedefinize doğru savrulurken içinizdeki o serbest düşüş hissi.

Sana güveniyorum, sevgili okuyucu. Güçlü, inatçı ve zeki olduğunuzu biliyorum. Unutmayın, denediğiniz sürece başarısızlık yoktur. Başarılarınızı duymak için sabırsızlanıyorum. Web sitemden veya sosyal medyadan benimle iletişime geçin ve bana her şeyi anlatın!

Tamam. Vay be! Klişe kısmı bitti. Şimdi teşekkürlere geçelim. Yukarıda da söylediğim gibi, bu yazma işi zor olabilir, ancak ailem, arkadaşlarım ve meslektaşlarımdan oluşan bir ordu bunu kolaylaştırdı.

Anlayışlı eleştiri ve önerileriyle bu kitabı çok daha iyi hale getiren editörüm Caroline Acebo'ya teşekkür ederim. Bu kitabı biçimlendirdiğin için teşekkür ederim, böylece sayfalar korkunç bir karmaşa yaratmadı, Steve Kuhn. Muhteşem web sitemi tasarladığın için teşekkür ederim, Katharine Bolin. Cidden, bu web sitesini görmelisiniz. Çok güzel! www.melissadymondauthor.com

Beta okuyucularım Nicole Rempfer ve Jackie Hernandez çok güzel tavsiyelerde bulundular ve beni cesaretlendirdiler.

Yıllar boyunca sahip olduğum tüm harika ve destekleyici arkadaşlarıma teşekkür ederim. Michelle Center, Judy Fann, Karen Fann, Tricia Verhoeven, Charity Yarnal, Pam Noll, Janelle McDonald, Nicole Danner, Jen Julian, Jenn Hamilton, Marcie Lane, Julie Sallquist, Liz Martin, Jill Rother, Maren Umlauf, Collin Zaffery, Stephanie Horton, Parris Maxwell, Darren Todd, Dorene McLaughlin, Jenna Price, Laura Weiss Ross ve çok daha fazlası.

Aileme teşekkür ederim. Yazma aşkıma ilham veren anneme. Bana deneyecek kadar cesur olmayı öğreten babama. Güzel baldızım Amelia ve onun harika kocası Steven.

Hepsinden önemlisi, üç oğluma en derin sevgilerimi sunuyorum. Sizler benim hayallerimin hayata geçirilmiş en güzel parçalarısınız. Beni her gün gülümsetiyorsunuz. Kocam Andrew'a da sevgilerimi sunuyorum. Tüm bu sayfaların ardında bizim aşk hikayemiz yatıyor. Hepsinden güzel bir hikâye.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.